

Elena Vait

APAŠTALŲ
DARBAI

*„Tuo tarpu išblaškytieji
keliaudami skelbė
gerosios naujienos žodį“*

(Apaštalų darbų 8, 4).

Elena Vait

„Patriarchų ir pranašų“, „Pranašų ir karalių“,
„Amžių ilgesio“, „Didžiosios kovos“ knygų autorė

APAŠTALŲ DARBAI

JĖZAUS KRISTAUS EVANGELIJOS SKELBIMAS

Amžinoji Uola

KAUNAS 2007

UDK 268
Vh-05

Versta iš leidinio:
The ACTS of the APOSTLES
In the Proclamation of the Gospel of Jesus Christ
by ELLEN G. WHITE
PACIFIC PRESS PUBLISHING ASSOCIATION
Mountain View, California
Omaha, Nebraska

Iš anglų kalbos vertė *Jolanta Kriūnienė*

Biblija cituojama pagal leidinį:

BIBLIJA, arba ŠVENTASIS RAŠTAS.

Senasis Testamentas. Iš hebrajų, aramėjų ir graikų kalbų
vertė *Antanas Rubšys*.

Naujasis Testamentas. Iš graikų kalbos vertė *Česlovas Kavaliauskas*.

Lietuvos Biblijos draugija, Vilnius, 2005

PRATARMĖ

Penktoji Naujojo Testamento knyga nuo senų laikų žinoma kaip Apaštalų darbai, tačiau šis pavadinimas pačioje knygoje niekur neminimas. Viename iš ankstyviausių rankraščių, Sinajaus kodekse, ši knyga vadinama paprasčiausiai „Darbais“, neminint apaštalų. Ir tam yra priežastis. Darbai turėjo būti daugiau negu trumpa dvylikos mokinių tarnystės istorija ir daug daugiau negu pagrindiniai jos keturių svarbiausių personažų – Petro, Jokūbo, Jono ir Pauliaus – gyvenimo įvykiai.

Darbų knygą visai Bažnyčiai – ir žydams, ir pagonims – parašė „mylimas gydytojas“, Lukas, atsivertęs pagonis. Nors ji apima tik kiek ilgesnį laikotarpį kaip trys dešimtmečiai, knyga kupina svarbių pamokų visų laikų Bažnyčiai. Darbų knygoje Dievas aiškiai nurodė, kad šiandieninis krikščionis patirs artumą tos pačios Dvasios, kuri galingai nužengė Sekminių dieną ir apgaubė Evangelijos žinią liepsnomis. Šventosios Dvasios darbus per Petrą ir Paulių, Joną ir Jokūbą bei kitus gali atkartoti ir šiuolaikinis Kristaus mokinys.

Darbų knyga baigiasi staiga, ir taip yra ne atsitiktinai – tarsi sąmoningai norėta pasakyti, kad jaudinantis pasakojimas dar nebaigtas ir kad Dievo darbus per Dvasią turi tęsti krikščioniška veikla, kiekvienai tolimesnei kartai parašant savą skyrių, kupiną grožio bei jėgos. Šioje įsimintinoje knygoje aprašyti darbai pilna to žodžio prasme yra

Dvasios darbai, nes apaštalų laikais būtent Šventoji Dvasia apsireikšdavo kaip krikščionių vadovų Patarėja ir Globėja. Sekminių dieną besimeldžiantys mokiniai prisipildė Dvasios ir ėmė galingai skelbti Evangeliją. Septyni iš jų, išrinkti diakonais, buvo pilni „*Dvasios ir išminties*“ (Apaštalų darbų 6, 3). Būtent Šventoji Dvasia vadovavo Sauliaus įšventinimui (9, 17); pagonių priėmimui į Bažnyčios bendruomenę (10, 44–47); Barnabo ir Sauliaus išskyrimui misionieriškam darbui (13, 2–4); Jeruzalės tarybai (15, 28); ir Pauliaus misionieriškoms kelionėms (16, 6.7). Kitais laikais, kai Bažnyčia kentė romėnų ir žydų persekiotojų rankose, būtent Dvasia palaikė tikinčiuosius ir apsaugojo juos nuo klystkelių.

„*Apaštalų darbai*“ – viena iš paskutiniųjų Elenos Vait parašytų knygų. Ji buvo išleista kelis metus prieš jos mirtį. Tai vienas iš spalvingiausių jos įkvėptos plunksnos veikalų. Dažnam skaitytojui ji pasitarnaus krikščioniško liudijimo situacijose. Knygos turinys aktualus ir šiandien, ir tai atspindi autorės pastangas parodyti, kad dvidešimtas amžius regės atsinaujinant dvasinę jėgą, kuri pranoks ir patirtąją Sekminių dieną. Evangelijos darbas neužsibaigs menkesnėmis Šventosios Dvasios galybės apraiškomis, nei tos, kurios ženklino jo pradžią.

Kad skaitytojas galėtų dalyvauti šiame šlovingųjų anks-tyvosios Bažnyčios scenų atkūrimo ir kartu būti apsaugotas nuo subtilių sielų priešo išpuolių, nuoširdžiai meldžiasi ir linki – LEIDĖJAI.

TURINYS

1. Dievo tikslas Savo Bažnyčiai	9
2. Dvylikos mokymas	15
3. Didžioji užduotis	21
4. Sekminės	28
5. Dvasios dovana	37
6. Prie šventyklos vartų	45
7. Perspėjimas veidmainiams	55
8. Prieš teismo tarybą	60
9. Septyni diakonai	67
10. Pirmasis krikščionių kankinys	74
11. Evangelija Samarijoje	78
12. Nuo persekiotojo iki mokinio	85
13. Pasirengimo dienos	93
14. Tiesos ieškotojas	99
15. Išvaduotieji iš kalėjimo	107
16. Evangelijos žinia Antiochijoje	116
17. Evangelijos šaukliai	124
18. Skelbimas pagonims	132
19. Žydai ir pagonys	140
20. Kryžiaus išaukštinimas	150
21. Kituose regionuose	158
22. Tesalonika	165
23. Berėja ir Atėnai	172
24. Korintas	181
25. Laiškai tesalonikiečiams	190

26. Apolas Korinte	200
27. Efezas	209
28. Sunkaus triūso ir išbandymų dienos	217
29. Perspėjimo ir maldavimo žinia	222
30. Pašauktieji įvykdyti didesnius reikalavimus	230
31. Svarbioji žinia	240
32. Dosnioji Bažnyčia	249
33. Darbas sunkiu metu	257
34. Pasišventusiųjų tarnavimas	266
35. Žydų išgelbėjimas	276
36. Atsimetimas Galatijoje	284
37. Paskutinioji Pauliaus kelionė į Jeruzalę	289
38. Paulius – belaisvis	296
39. Teismas Cezarėje	310
40. Paulius kreipiasi į ciesorių	317
41. „Tuoju, žiūrėk, įtikinsi mane“	321
42. Kelionė ir laivo sudužimas	326
43. Romoje	332
44. Ciesoriaus namiškiai	342
45. Parašyta iš Romos	348
46. Laisvėje	360
47. Paskutinytis suėmimas	363
48. Paulius prieš Neroną	365
49. Paskutinytis Pauliaus laiškas	370
50. Pasmerktas mirti	378
51. Ištikimasis jaunesnysis ganytojas	382
52. Ištvermingi iki galo	393
53. Mylimasis mokinyš Jonas	400
54. Ištikimasis liudytojas	406
55. Pakeistasis malonės	414
56. Patmas	422
57. Apreiškimas	429
58. Triumfuojanti Bažnyčia	440

1. DIEVO TIKSLAS SAVO BAŽNYČIAI

Bažnyčia yra žmonių išgelbėjimui Dievo sukurtoji institucija. Jos užduotis – tarnystė, jos misija – nešti pasauliui Evangeliją. Nuo pat pradžių Dievas planavo per Savo Bažnyčią atspindėti pasauliui Savo pilnatvę ir išbaigtumą. Bažnyčios nariai – tie, kuriuos Jis pašaukė iš tamsos į Savo nuostabią šviesą, – turi rodyti Jo šlovę. Bažnyčia yra Kristaus malonės turtų saugykla; būtent per Bažnyčią ilgainiui apsireišk, net *„kunigaikštystėms ir valdžioms danguje“*, paskutinė ir absoliuti Dievo meilė (Efeziečiams 3, 10).

Šventajame Rašte gausu nuostabių pažadų, skirtų Bažnyčiai. *„Mano namai bus vadinami maldos namais visoms tautoms“* (Izaijo 56, 7). *„Juos ir Savo kalvos apylinkes padarysiu palaima, siųsiu lietu pagal metų laiką, lietu, nešantį palaimą [...] Aprūpinsiu juos vėšlia augalija, kad krašte neberekėtų mirti nuo bado ir kęsti tautų užgaules. Jie žinos, kad Aš, VIEŠPATS, jų Dievas, esu su jais, o jie, Izraelio namai, yra Mano tauta, – tai Viešpaties DIEVO žodis. – Jūs esate Mano kaimenė, Mano žmogiškos ganyklos avys, o Aš esu jūsų Dievas, “ – tai VIEŠPATIES Dievo žodis“* (Ezechielio 34, 26.29–31).

„Jūs Mano liudytojai, – tai VIEŠPATIES žodis, – Mano tarnai, kuriuos išsirinkau, idant žinotumėte, tikėtumėte Mane ir suprastumėte, jog Aš Tas pats. Nebuvo kito dievo prieš Mane ir nebus po Manęs. Tai Aš, – Aš esu VIEŠPATS, be Manęs kito gelbėtojo nėra. Tai Aš apreiškiau, Aš gelbėjau, Aš paskel-

biau, o ne koks svetimas jūsų dievas; jūs Mano liudytojai [...]. Aš, VIEŠPATS, pašaukiau tave teisumo pergalei, paėmiau tave už rankos. Aš sukūriau ir padariau tave tautos sandora, tautų šviesa, kad atvertum neregijų akis, išvestum iš kalėjimo belaisvius, išvaduotum sėdinčius belangės tamsybėse“ (Izaijo 43, 10–12; 42, 6.7).

„Taip kalba VIEŠPATS: ‘Malonės metu tave išklausau, išganymo dieną tau padėdu. Sukūriau tave, paskyriau tave Sandora tautai, kad atstatytum kraštą ir išdalytum nuniokotus paveldus. Sakyk kaliniams: ‘Išeikite!’ ir tiems, kurie tamsybėse: ‘Eikite į šviesą!’ Pakelėse jie ganysis, ant plikų kalvų visur jie ras ganyklų. Nekęs nei alkio, nei troškulio, nekenks jiems nei dykumų vėjas, nei saulė, nes gailestingasis juos veda ir nuveda prie čiurlenančių šaltinių. Padarysiu jiems kelią per visus Savo kalnus, Mano vieškeliai bus nulyginti. [...] Džiūgaukite, dangūs! Iš džiaugsmo šokinėk, žeme! Tegu plyšta kalnai nuo džiaugsmo giesmės! Juk VIEŠPATS paguodė Savo tautą, pasigailėjo Savo varguolių. Bet Sionas sako: ‘Paliko mane VIEŠPATS, užmiršo mane Dievas’. Ar gali moteris užmiršti savo mažylį, būti nešvelni savo iščių sūnui? Net jeigu ji ir užmirštų, Aš tavęs niekada neužmiršiu. Žiūrėk! Įrėžiau tavo vardą Savo rankos delne; tavo mūrus nuolat turiu prieš akis“ (Izaijo 49, 8–16).

Bažnyčia yra Dievo tvirtovė, Jo prieglobsčio miestas, kurį Jis išlaiko maištingame pasaulyje. Išduoti Bažnyčią, vadinasi, išduoti Tą, kuris atpirko žmoniją Savo vienatinio Sūnus krauju. Nuo pat pradžių Bažnyčią žemėje sudarė ištikimos sielos. Visais laikais Viešpats turėjo Savo sargybinių, ištikimai liudijusių tai kartai, kurioje jie gyveno. Šie sargybiniai turėjo perspėjimo žinią; ir, kai jie buvo pašaukti sudėti ginklus, jų darbą perėmė kiti. Dievas susaistė šiuos liudytojus su Savimi sandoros ryšiais, apjungdamas Bažnyčią žemėje su Bažnyčia danguje. Jis išsiuntė Savo angelus, kad patarnautų Jo Bažnyčiai, ir pragaro vartai negali nugalėti Jo tautos.

Dievas palaikė Savo Bažnyčią per ištisus persekiojimų, kovų ir tamsos amžius. Ant jos neužslinko nė vienas debes, kuriam Jis nebūtų Savo Bažnyčios paruošęs; jokia priešiška jėga, apie kurią Jis nebūtų žinojęs, neužkirto kelio Jo darbui. Viskas klostėsi taip, kaip buvo Jo numatyta. Jis nepaliko Savo Bažnyčios apleistos, o skelbė pranašystes, kurios pildėsi, – įvyko tai, ką Jo Dvasia įkvėpė išsakyti pranašams. Bus įgyvendinti visi Jo tikslai. Jo Įstatymas susijęs su Jo sostu, ir jokia blogio jėga jo nesugriaus. Tiesa yra įkvėpta bei vedama Dievo; ir ji triumfuos prieš bet koki pasipriešinimą.

Dvasinės tamsos amžiais Dievo Bažnyčia buvo kaip miestas ant kalno. Per amžių amžius, iš kartos į kartą jos gelmėse skleidėsi tyros dangaus tiesos. Kad ir kokia nusilpusi bei netobula atrodytų Bažnyčia, jai Dievas skiria didžiausią ir ypatingą dėmesį. Tai Jo malonės buvimo vieta, kurioje Jis mėgsta rodyti, kaip Jo jėga keičia širdis.

„Jėzus dar sakė: ‘Su kuo galime palyginti Dievo karalystę? Arba kokių palyginimų ją pavaizduosime?’” (Morkaus 4, 30). Nieko panašaus tarp pasaulio karalysčių Jis nematė. Visuomenėje Jis nerado nieko, su kuo galėtų ją palyginti. Žemiškas karalystės valdo fizinės jėgos dominavimas; o iš Kristaus karalystės pašalinti visi kūniški ginklai, visos prievartos priemonės. Šios karalystės tikslas – išaukštinti ir sukilninti žmogiškumą. Dievo Bažnyčia yra švento gyvenimo rūmai, kupini įvairiausių gėrybių bei apdovanoti Šventąja Dvasia. Tų rūmų gyventojai turi surasti savąją laimę laimėje tų, kuriems jie padeda ir kuriuos laimina.

Nuostabus tas darbas, kurį Viešpats planuoja atlikti per Savo Bažnyčią, kad galėtų būti pašlovintas Jo vardas. Ši darbą simbolizuoja Ezechielio regėjimas apie gydančią upę: *„Šis vanduo teka į rytų pusę ir nutekės į Arabą, o kai įtekės į jūrą, dvokiančio vandens jūrą, jos vanduo pasidarys sveikas. Kur tik ta upė nutekės, visa, kas gyva ir kruta, gaus iš jos gyvybę. [...] Ant krantų abipus upės augs visokiausi vaismedžiai. Jų lapai*

nenubyrės, ir jiems vaisių nepristigs; kas mėnesį jie neš naujus vaisius, nes vanduo jiems atitekės iš šventyklos. Jų vaisiai bus maistas, o lapai – vaistas“ (Ezechielio 47, 8.9.12).

Dievas nuo pat pradžių per Savo tautą turėjo nešti palaiminimus pasauliui. Senovės Egipto žmonėms gyvybės šaltiniu Dievas išrinko Juozapą. Būtent dėl Juozapo atsidaavimo buvo išsaugota visa ta tauta. Per Danielių Dievas išgelbėjo visų Babilono išminčių gyvybę. Ir šie išlaisvinimai yra sektinos pamokos; jos iliustruoja pasauliui siūlomus dvasinius palaiminimus per ryšį su Dievu, kurį garbino Juozapas ir Danielius. Kiekvienas, kurio širdyje gyvena Kristus, kiekvienas, kuris parodys savo meilę pasauliui, darbuojasi kartu su Dievu dėl žmonijos palaiminimo. Jam priimant iš Gelbėtojo malonę ir dovanojant ją kitiems, iš visos jo esybės plūsta dvasinės gyvybės versmės.

Kad apreikštų žmonėms Savąjį charakterį, Dievas pasirinko Izraelį. Jis troško, kad šie žmonės taptų pasauliui išgelbėjimo šaltiniais. Jiems buvo pavestos dangaus pranašystės, Dievo valios apreiškimas. Izraelio kaip tautos susikūrimo priešaušryje pasaulio tautos per savo ištvirtimą prarado Dievo pažinimą. Kitados jos Jį pažinojo; bet kadangi „jie negarbino Jo kaip Dievo ir Jam nedėkojo, bet tuščiai svartydami paklydo [...], neišmani jų širdis aptemo“ (Romiečiams 1, 21). Tačiau Dievas per Savo gailestingumą neištrynė jų iš egzistencijos. Jo tikslas buvo suteikti jiems galimybę dar kartą susipažinti su Juo per Jo išrinktąją tautą. Per aukojimo tarnystės mokymus Kristus turėjo būti išaukštintas prieš visas tautas, ir kiekvienas, pažvelgęs į Jį, turėjo likti gyvas. Kristus buvo žydų religinės sistemos pagrindas. Visa tipų ir simbolių sistema tapo kompaktiška Evangelijos pranašyste, pristatymu, kuriame siejosi atpirkimo pažadai.

Tačiau izraelitai nebematė didelių savo, kaip Dievo atstovų, privilegijų. Jie užmiršo Dievą ir nebevykdė savo šventosios misijos. Jų gautieji palaiminimai nenešė palaiminimų pasauliui. Viską, ką jie įgijo, naudojo tik savo pačių išaukš-

tinimui. Jie atsiribojo nuo pasaulio, kad išvengtų pagundų. Dievo nurodytus apribojimus, draudžiančius bendrauti su stabmeldžiais bei apsaugančius nuo taikstymosi su pagonių gyvenimu, jie panaudojo tam, kad pasistatytų sieną, atskiriančią juos nuo kitų tautų. Jie netarnavo Dievui, kaip Jis reikalavo, nebuvo savo kaimynui religiniais vadovais ir nerodė švento pavyzdžio.

Kunigai ir vadovai įklimpo apeigų rutinoje. Jie tenkino si valstybine religija, ir buvo neįmanoma, kad jie dėstytų kitiems gyvasias dangaus tiesas. Nuosavą teisumą jie laikė pakankamu ir nenorėjo į savo religiją įsileisti naujų elementų. Gerą Dievo valią žmonėms jie traktavo ne kaip kažką, esantį atskirai nuo jų, o siejo ją su savo nuopelnais ir gerais darbais. Tikėjimas, veikiantis per meilę ir nuskaistinantis sielą, negalėjo rasti vietos fariziejų religijoje, kurią sudarė ceremonijos ir žmonių sugalvoti įsakymai.

Apie Izraelį Dievas pasakė: „Ogi Aš buvau tavo pasodinęs it geriausią vynmedį, tikrai taurios rūšies! Kaip tu galėjai pavirsti bjauriu laukiniu vynmedžiu?“ (Jeremijo 2, 21) „Izraelis – vešlus vynmedis, jo vaisiai – kaip ir jis pats“ (Ozėjo 10, 1). „Taigi dabar, Jeruzalės gyventojai ir Judo vyrai, prašau spręsti Mano bylą ir Mano vynuogyno. Ką dar reikėjo padaryti Mano vynuogynui, ko Aš jame nepadariau? Kodėl jis priaugino rūgštuogių, nors Aš tikėjausi, kad jis ves vynuoges? Dabar jums pasakysiu, ką ketinu daryti Savo vynuogynui: išrausiu gyvatvorę, ir jis bus nuniokotas, nugriausiu sieną, ir jis bus ištryptas. Taip! Paversiu jį dykviete: nebus jis genimas nei pu-renamas, apžels erškėčiais ir usnimis. Debesims įsakysiu, kad neliety ant jo lietaus. Galybių VIEŠPATIES vynuogynas – Izraelio namai, o daigai, kuriais Jis gėrėjosi, – vyrai iš Judo. Jis laukė teisingumo, ir štai kraujo praliejimas! Jis laukė teismo, ir štai klyksmas!“ (Izaïjo 5, 3–7) „Silpnųjų jūs nestiprinote, sergančiųjų negydote, sužeistųjų netvarstėte, paklydusiųjų ir pražuvusiųjų neieškojote, bet valdėte jas jėga, net šiurkštumu“ (Ezechielio 34, 4).

Žydų vadovai laikė save pernelyg išmintingais, kad jiems reikėtų pamokymų, pernelyg teisiais, kad reikėtų išgelbėjimo, pernelyg gerbtiniais, kad reikėtų garbės, kuri ateina iš Kristaus. Gelbėtojas nusigręžė nuo jų ir patikėjo kitiems privilegijas, kuriomis jie piktnaudžiavo, bei darbą, kurį jie buvo apleidę. Dievo šlovė turi būti apreikšta, Jo darbas įtvirtintas. Pasaulyje turi būti įkurta Kristaus karalystė. Apie Dievo dovanotą išgelbėjimą turi sužinoti visi miestai dykynėse, o mokiniai yra pašaukti atlikti tą darbą, kurio nepadarė žydų vyresnieji.

*...Dangaus Karalius turi ir turėjo Žemėje Bažnyčią visada,
ji – mylima Jo nuotaka, Jo vynuogynas,
ant kalno miestas ir Jo šlovės ambasada,
Jo diademoj brangakmenis grynas.*

*Dažnai yra ji buvus (o gal ir vėlei bus)
uolos plyšy nuo vėtrų pasislėpus balandėlė.
Ir nors netobula, lyg indas – paprastas, trapus,
ji Jam labai brangi, ji neša Kristaus Evangeliją.*

*Tad Savo antrojo šlovingo atėjimo rytą
surinks Jis Savąją Bažnyčią, po visą vargo Žemę išblaškytą.*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

2. DVYLIKOS MOKYMAS

Kad būtų atliktas Jo darbas, Kristus pasirinko ne žydų tarybos ar Romos valdininkų išprusimą bei iškalbą. Praėjęs pro nuosavu teisumu besididžiuojančius žydų mokytojus, Pjūties Šeimininkas pasirinko nuolankius, paprastus, neišsilavinusius žmones, kad skelbtų tiesas, kurios turėjo sujau-dinti pasaulį. Šiuos žmones Jis ketino išlavinti ir išmokslinti kaip Savosios Bažnyčios vadovus. Jie, savo ruožtu, turėjo išmokyti kitus bei siųsti juos į pasaulį skelbti Evangelijos. Kad jų darbas būtų sėkmingas, jiems buvo suteikta Šven-tosios Dvasios galybė. Evangelija turėjo būti skelbiama ne žmogaus jėgomis ar žmogiška išmintim, o Dievo galybe.

Trejus su puse metų mokinius lavino didžiausias Mo-kytojas, kokį kada nors pažinojo pasaulis. Asmeniniu ryšiu ir bendravimu Kristus rengė juos Savo tarnystei. Kiekvieną dieną jie keliavo ir kalbėjosi su Juo, klausėsi Jo paguodos žodžių pavargusiems bei prislėgtiems, matė Jo jėgos pasireiškimą, gydant ligonius. Kartais Jis mokė juos, sėdėdamas jų būryje kalno atšlaitėje; kartais prie jūros ar traukiant keliu Jis atskleisdavo Dievo karalystės paslap-tis. Vos tik širdys prasiverdavo ir galėdavo priimti Dievo Žodį, Jis iškart imdavo dėstyti išgelbėjimo kelio tiesas. Jis neliepdavo mokiniams daryti viena ar kita, tik pasakydavo: „*Sek paskui Mane*“. Keliaudamas per kaimus ir miestus, Jis vedėsi juos kartu, kad jie matytų, kaip Jis moko žmones. Jie keliavo su Juo iš vienos vietos į kitą. Jie dalijosi su Juo

kukliu kąsniu ir, kaip ir Jis, kartais būdavo alkani, dažnai – nuvargę. Sausakimšose miestų gatvėse, ant ežero kranto, tuščioje dykynėje jie buvo su Juo. Jie matė Jį kiekviename gyvenimo etape.

Būtent Dvylikos iššventinimas buvo pirmasis žingsnis kuriant Bažnyčią, kuri po Kristaus mirties turėjo atlikti Jo darbą žemėje. Apie šį iššventinimą Biblijoje pasakyta: *„Jėzus užkopė ant kalno ir pasišaukė, kuriuos pats norėjo, ir jie atėjo pas Jį. Ir Jis paskyrė Dvyliką, kad jie būtų kartu su Juo ir kad galėtų siųsti juos skelbti žodžio“* (Morkaus 3, 13.14).

Pažvelkite atidžiau į šią jaudinančią sceną. Pažiūrėkite į dangaus Didybę, kuri supo Dvyliką Jo išrinktųjų. Jis tuoj tuoj atskirs juos jų darbui. Per šiuos silpnus pasiuntinius, per Savo Žodį ir Dvasią Jis ketina priartinti išgelbėjimą prie kiekvieno.

Šią sceną su pasitenkinimu ir džiaugsmu stebėjo Dievas ir angelai. Tėvas žinojo, kad nuo šių žmonių sklis Danguos šviesa; kad jų ištarti žodžiai, liudijantys apie Jo Sūnų, bus kartojami iš kartos į kartą iki laikų pabaigos.

Mokiniai turėjo žengti į priekį kaip Kristaus liudytojai, skelbti pasauliui, ką jie matė ir girdėjo iš Jo. Jų tarnystė buvo svarbiausia, kokiai kada nors buvo pašauktas žmogus, svarbesnis už ją buvo tik paties Kristaus tarnavimas. Jie turėjo tapti Dievo bendradarbiais, gelbėjant žmones. Kaip Senajame Testamente dvylika patriarchų atstovavo Izraeliui, taip dvylika apaštalų atstovavo Evangelijos Bažnyčiai.

Per Savo žemiškąją tarnavimą Kristus pradėjo griauti sieną, skiriančią žydus ir pagonis, bei skelbti išgelbėjimą visai žmonijai. Nors Pats buvo žydas, Jis laisvai bendravo su samariečiais, pamindamas žydų fariziejų papročius, susijusius su šiais niekinamais žmonėmis. Jis miegojo po jų stogu, valgė prie jų stalo ir mokė jų gatvėse.

Gelbėtojas troško atskleisti Savo mokiniams tiesą, kad reikia sugriauti *„viduryje stovinčią pertvarą“* tarp Izraelio ir kitų tautų, tiesą, kad *„pagonys kartu su žydais yra paveldėtojai,*

vieno kūno nariai ir dalininkai pažado Kristuje Jėzuje per Evangeliją“ (Efeziečiams 2, 14; 3, 6). Ši tiesa iš dalies jau buvo atskleista tada, kai Jis apdovanojo už tikėjimą Kafarnaumo šimtininką bei skelbė Evangeliją Sicharo gyventojams. Dar aiškiau tai atspindi Jo kelionė į Finikiją, kur Jis išgydė kanaanietės dukterį. Šie atvejai padėjo mokiniams suprasti, kad tarp tų, kuriuos daugelis laiko nevertais išgelbėjimo, esama sielų, kurios trokšta tiesos ir šviesos.

Taigi Kristus stengėsi įdiegti Savo mokiniams tiesą, kad Dievo karalystėje nėra teritorinių ribų, kastų, aristokratijos; kad jie turi eiti į visas tautas, nešdami žinią apie Gelbėtojo meilę. Tačiau mokiniai ilgai iki galo nesuvokė, jog Dievas „iš vienos šaknies [...] išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje. Tai Jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apčiuopomis Jį atrastų, nes Jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų“ (Apaštalų darbų 17, 26.27).

Šie pirmieji mokiniai išsiskyrė savo akivaizdžia įvairove. Jie turėjo tapti pasaulio mokytojais, taigi atstovavo patiems įvairiausiems charakterio tipams. Kad būtų sėkmingai atliekamas darbas, kuriam jie buvo pašaukti, šiuos žmones, besiskiriančius savo prigimtineis charakteristikomis bei gyvenimo įpročiais, turėjo apjungti jausmai, mintys bei veiksmai. Ši vienybė buvo Kristaus tikslas. Jis siekė suvienyti juos su Savimi. To darbo, kurį Jis atliko dėl jų, našta atsispindi Jo maldoje Tėvui: „Tegul visi bus viena! Kaip Tu, Tėve, Manyje ir Aš Tavyje, tegul ir jie bus viena Mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs... Aš juose ir Tu Manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog Tu esi Mane siuntęs ir juos myli taip, kaip Mane mylėjai“ (Jono 17, 21.23). Jis nuolatos meldėsi, kad jie būtų apvalyti tiesa; ir meldėsi Jis įsitikinęs, žinodamas, kad šis Visagalio įsakymas duotas dar prieš pasaulio sukūrimą. Jis žinojo, kad Karalystės Evangelija bus skelbiama visoms tautoms; Jis žinojo, kad tiesa, ginkluota Šventosios Dvasios visagalybe,

laimės kovą su blogiu, ir krauju sutepta vėliava vieną dieną triumfuojančiai suplevėsuos virš Jo sekėjų galvų.

Kai Kristaus žemiškoji tarnystė artėjo į pabaigą ir Jis suprato, jog veikiai turės palikti mokinius darbuotis vienus, be Savo priežiūros, Jis stengėsi padrašinti juos ir parengti ateičiai. Jis neapgaudinėjo jų, puoselėdamas netikras viltis. Tarsi iš atverstos knygos Kristus skaitė, kas turi nutikti. Jis žinojo, jog greitai bus atskirtas nuo jų, ir mokiniai liks kaip avys tarp vilkų. Jis žinojo, kad jie kės persekiojimus, bus metami lauk iš sinagogų, uždarinėjami į kalėjimus. Jis žinojo, kad liudydami Jį kaip Mesiją, kai kurie iš jų bus pasmerkti mirčiai. Kalbėdamas apie jų ateitį, Kristus dėstė Savo mintis aiškiai ir paprastai, kad artėjančiuose išbandymuose mokiniai atmintų Jo žodžius ir rastų jėgų tikėti Juo kaip Atpirkėju.

Be to, Jis kalbėjo jiems vilties ir padrašinimo žodžius: „*Tegul neišsigąsta jūsų širdys! Tikite Dievą, tikėkite ir Mane! Mano Tėvo namuose daug buveinių. Antraip argi būčiau pasakęs: 'Einu jums vietos paruošti!'? Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas Save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš. Kur Aš einu, jūs žinote kelią*“ (Jono 14, 1–4). Dėl jūsų Aš atėjau į šį pasaulį; dėl jūsų dirbau. Ir išėjęs, Aš vis tiek uoliai dirbsiu dėl jūsų. Aš atėjau į pasaulį, kad apreikščiau Save jums, ir jūs galėtumėte tikėti. Dabar Aš išeinu pas Savo ir jūsų Tėvą dirbti kartu su Juo jūsų labui.

„*Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas Mane tiki, darys darbus, kuriuos Aš darau, ir dar už juos didesnių, nes Aš keliauju pas Tėvą*“ (Jono 14, 12). Šiais žodžiais Kristus norėjo pasakyti ne tai, kad mokiniai atliks svarbesnių darbų, negu Jis atliko, o tai, kad jų darbai bus platesnio masto. Jis turėjo galvoje ne tik stebuklus, bet viską, kas vyks, vadovaujant Šventajai Dvasiai. „*Kai ateis Globėjas, kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, Jis toliau liudys apie Mane. Ir jūs liudysite, nes nuo pradžios su Manimi esate buvę*“ (Jono 15, 26.27).

Šie žodžiai nuostabiai išsipildė. Nužengus Šventajai Dvasiai, mokiniai taip prisipildė meilės Jam ir tiems, už kuriuos Jis numirė, kad širdys tirpo nuo jų kalbamų žodžių bei maldų. Jie kalbėjo su Dvasios jėga; ir, veikiami šios jėgos, tūkstančiai atsivertė.

Apaštalai, kaip Kristaus atstovai, turėjo daryti pasauliui stiprų išpūdį. Tas faktas, kad jie buvo nuolankūs, ne sumenkino jų įtaką, o tik padidino ją; mat susirinkusių klausytojų mintys nuo apaštalų kryo prie Išgelbėtojo, kuris, nors ir neregimas, vis dar veikė tarp jų. Nuostabus apaštalų mokymas, jų padaršinimo ir pasitikėjimo žodžiai įtikino visus, kad jie darbuojasi ne savo jėgomis, o palai-komi Kristaus galybės. Nusizeminę jie skelbė, jog Tas, kurį žydai nukryžiuvo, yra gyvybės Kunigaikštis, gyvojo Dievo Sūnus, ir kad Jo vardu jie atlieka darbus, kuriuos darė Jis.

Kalbėdamasis su Savo mokiniais nukryžiuavimo išvakarėse, Gelbėtojas nė neužsiminė apie tas kančias, kurias Jis ištverė ir dar turės ištverti. Jis nekalbėjo apie pažeminimą, kuris buvo parodytas Jo atžvilgiu, o stengėsi nukreipti jų mintis į tai, kas sustiprintų jų tikėjimą ir paskatintų ilgtis to džiaugsmo, kuris laukia nugalėtojo. Jis džiūgavo, kad galėjo padaryti ir padarė dėl Savo sekėjų daugiau negu žadėjo; kad iš Jo plūs meilė bei užuojauta, apvalanti sielos šventyklą ir padaranti žmones savo charakteriais panašius į Jį; kad Jo tiesa, ginkluota Dvasios galybe, skinsis kelią į priekį nugalėdama ir tam, kad nugalėtų.

Jis pasakė: „*Aš jums tai kalbėjau, kad Manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!*“ (Jono 16, 33) Kristus nesuklupo ir neprarado drąsos; tokį patį ištvermingą tikėjimą turėjo parodyti ir mokiniai. Jie turėjo dirbti taip, kaip dirbo Jis, ir semtis jėgų iš Jo. Nors kelią jiems pastos neva neįveikiamos kliūtys, per Jo malonę jie turėjo žengti į priekį, nieko nepaisydami ir dėl visko vildamiesi.

Kristus užbaigė darbą, kuris buvo pavestas Jam atlikti. Jis subūrė tuos, kurie turėjo tęsti Jo darbą tarp žmonių. Jis pasakė: „*Ir visa, kas Mano, yra Tavo, o kas Tavo – tai Mano, ir Aš pašlovintas juose. Aš jau nebe pasaulyje... Jie dar pasaulyje, o Aš grįžtu pas Tave. Šventasis Tėve, išlaikyk juos Savo vardu, kurį esi Man davęs, kad jie būtų viena kaip ir Mes [...]. Ne tik už juos Aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį Mane įtikės: tegul visi bus viena! [...] Aš juose ir Tu Manyje, kad jie pasiektų tobulą vienybę ir pasaulis pažintų, jog Tu esi Mane siuntęs ir juos myli taip, kaip Mane mylėjai*“ (Jono 17, 10.11. 20.21.23).

*...Jų buvo Dvylika – visi Mesijo mylimi,
nors ir skirtingi, ir tokie dar neatgimę...
Dabar Jo mokinių nesuskaičiuot –
kadaisė buvę svetimi,
per Kristaus kraują – giminės ir artimi,
nors ir skirtingi, ir netobuli – Jo mylimi,
su meile, kaip ir Pirmieji, nešantys išgelbėjimo žinių...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

3. DIDŽIOJI UŽDUOTIS

Po Kristaus mirties mokiniai buvo bemaž sugniuždyti. Jų Mokytojas buvo atstumtas, pasmerktas ir nukryžiuotas. Kunigai ir valdytojai paniekinamai kalbėjo: „*Kitus gelbėdavo, o pats negali išsigelbėti. Jeigu Jis Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, ir mes Juo tikėsime...*“ (Mato 27, 42). Mokinų vilties saulė nusileido, ir jų širdis užtemdė naktis. Jie dažnai kartoją žodžius: „*O mes tikėjomės, kad Jis atpirksiąs Izraelį*“ (Luko 24, 21). Vieniši ir prislėgtomis širdimis jie prisiminė, kaip Jis kalbėjo: „*Jeigu šitaip daro žaliai medžiui, tai kas gi laukia sausuolio?*“ (Luko 23, 31)

Jėzus kelis kartus mėgino atskleisti Savo mokiniams ateitį, tačiau jie nekreipė dėmesio į tai, ką Jis sako. Dėl šios priežasties Jo mirtis jiems buvo netikėta; ir vėliau, prisiminus praeitį bei suvokus savojo netikėjimo pasekmes, jų širdis užliejo sielvartas. Kai Kristus buvo nukryžiuotas, jie netikėjo, kad Jis prisikels. Jis aiškiai pasakė, jog trečią dieną prisikels iš numirusių, bet jie buvo pernelyg sumišę, kad suprastų, ką Jis turi galvoje. Dėl šio savo nenuovokumo po Jėzaus mirties mokiniai prarado visas viltis. Jie skaudžiai nusivylė. Jų tikėjimas neprasiskverbė anapus šešėlio, kurį šėtonas metė jiems skersai horizonto. Viskas jiems atrodė miglota ir paslaptinga. Jeigu jie būtų patikėję Gelbėtojo žodžiais, būtų nereikėję išgyventi tokio sielvarto!

Sugniuždyti liūdesio, širdgėlos ir nevilties, mokiniai susirinko aukštutiniame kambarėlyje ir užsidarė bei užsisklėdė

duris, bijodami, kad jų neištikėtų jų mylimo Mokytojo likimas. Būtent čia jiems pasirodė prisikėlęs Išgelbėtojas.

Kristus išbuvo žemėje dar keturiasdešimt dienų, rengdamas mokinius jų laukiančiam darbui bei aiškindamas tai, ko tada jie dar nesugebėjo suprasti. Jis priminė pranašystes, kalbančias apie Jo atėjimą, apie tai, kaip Jis bus atstumtas žydų ir nužudytas. Jėzus norėjo parodyti, kad kiekviena šių pranašysčių detalė išsipildys. Jis aiškino mokiniams, kad pranašysčių išsipildymą jie turi traktuoti kaip užtikrinimą, kad jų ateities darbus lydės jėga. Mes skaitome: *„Tuomet Jis atvėrė jiems protą, kad jie suprastų Raštus, ir pasakė: ‘Yra parašyta, kad Mesijas kentės ir trečią dieną prisikels iš numirusių ir, pradėdamas nuo Jeruzalės, Jo vardu visoms tautoms bus skelbiama, kad atsiverstų ir gautų nuodėmių atleidimą’.* Paskui Jis pridūrė: *„Jūs esate šių dalykų liudytojai“* (Luko 24, 45–48).

Per tas dienas, kurias Kristus praleido su Savo mokiniais, jie įgijo naujos patirties. Klausantis, kaip Mokytojas aiškina Šventąjį Raštą, siedamas jį su viskuo, kas jau buvo, jų tikėjimas Juo galutinai sutvirtėjo. Jie pasiekė etapą, kai galėjo pasakyti: *„Žinau, kuo įtikėjau“* (2 Timotiejui 1, 12). Jie pradėjo suprasti savo darbo prigimtį bei mastą, suvokti, kad turi skelbti pasauliui jiems patikėtas tiesas. Kristaus gyvenimo įvykiai, Jo mirtis ir prisikėlimas, apie šiuos įvykius kalbančios pranašystės, išgelbėjimo plano paslaptys, Jėzaus galia atleisti nuodėmes – mokiniai buvo viso to liudininkai ir turėjo tai paskelbti pasauliui. Jie turėjo skelbti ramybės bei išgelbėjimo per atgailą bei Gelbėtojo jėgą Evangeliją.

Prieš ižengdamas į dangų Kristus davė Savo mokiniams užduotį. Jis pasakė, kad jie turės vykdyti testamentą, pagal kurį Jis paliko pasauliui amžinojo gyvenimo lobius. Jūs būsite Mano gyvenimo, kaip aukos už pasaulį, liudytojai, kalbėjo Jis jiems. Jūs matėte Mano darbus dėl Izraelio. Ir nors Mano tauta neatėjo pas Mane, kad turėtų gyvenimą, nors kunigai ir valdytojai padarė Man tai, ką žadėjo, nors jie atstūmė Mane, jie turės dar vieną galimybę priimti Dievo

Sūnų. Jūs matėte, kad visus, kurie ateina pas Mane išpažinti savo nuodėmių, Aš mielai priimu. To, kuris atėjo pas Mane, Aš jokiu būdu neatstumsiu. Jums, Mano mokiniai, Aš pavedu šią gailestingumo žinią. Ją skelbkite ir žydams, ir pagonims – pirmiau Izraeliui, paskui visoms tautoms bei žmonėms ir visomis kalbomis kalbantiems. Visi, kurie patikės, bus suburti į Bažnyčią.

Užduotis skelbti Evangeliją yra didžioji misionieriškoji Kristaus karalystės privilegija. Mokiniai turėjo uoliai darbuotis dėl sielų, visoms paskelbdami malonės kvietimą. Jiems nevalia buvo laukti, kol žmonės ateis pas juos; jie privalėjo patys eiti pas žmones su savąja žinia.

Mokiniai turėjo atlikti savo darbą Kristaus vardu. Kiekvienas jų žodis bei poelgis turėjo atkreipti dėmesį į Jo vardą, kaip turintį gyvą jėgą išgelbėti nusidėjėlius. Jų tikėjimas turėjo susitelkti Tame, kuris yra gailestingumo ir galybės šaltinis. Jo vardu jie turėjo kreiptis į Tėvą ir gauti atsakymus. Jie turėjo krikštyti Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu. Kristaus vardas turėjo būti jų kelrodis, jų skiriamasis ženklas, jų vienybės garantija, autoritetas jų veiksmų kryptčiai bei jų sėkmės šaltinis. Jo Karalystėje kaip savi galėjo būti atpažinti tik tie, kurie buvo paženklinę Jo vardu bei antrašu.

Liepdamas Savo mokiniams eiti Jo vardu ir suburti į Bažnyčią visus, kurie tiki, Kristus aiškiai atskleidė jiems, kaip svarbu išlikti paprastais. Kuo mažiau pasipuikavimo ir pasirodymo, tuo naudingesnė bus jų įtaka. Mokiniai turėjo kalbėti taip pat paprastai, kaip ir Kristus. Jie turėjo perteikti savo klausytojams tas pamokas, kurias gavo iš Jo.

Kristus nesakė Savo mokiniams, kad jų darbas bus lengvas. Priešingai, Jis parodė, kokia milžiniška blogio sąjunga nukreipta prieš juos. Jie turės kovoti *„su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais ir dvasinėmis blogio jėgomis dangaus aukštumose“* (Efeziečiams 6, 12). Tačiau jie nebus palikti grumtis vieni. Kristus užtikrino, kad bus

kartu su jais; ir jeigu jie žengs į priekį su tikėjimu, juos pridengs Visagalio skydas. Jis ragino juos būti drąsiais bei stipriais, mat jų gretose bus galingesnis ir už angelus – visų dangaus Galybių Vadas. Jėzus aiškiai numatė, kad dėl Jo darbo Jo mokiniai bus persekiojami, ir prisiėmė visą atsakomybę už jų sėkmę. Kol jie paklusią Jo žodžiui ir dirbsią kartu su Juo, jie nesuklupsiantys. Eikite į visas tautas, ragino Jis. Žygiuokite į tolimiausius žemės rutulio kampelius ir būkite tikri, kad Mano Artumas lydės jus net tenai. Darbuokitės su tikėjimu ir pasitikėjimu, nes niekada neateis toks metas, kada Aš jus apleisiu. Aš visada būsiu su jumis, padėsiu jums atlikti savo pareigą, vesiu, guosiu, apvalysiu nuo nuodėmių, palaikysiu jus, dovanosiu jums sėkmę kalbant žodžius, kurie atkreips kitų žmonių dėmesį į Dangu.

Kristaus auka už žmoniją buvo visavertė ir galutinė. Atpirkimo sąlyga buvo įvykdyta. Darbas, dėl kurio Jis atėjo į šį pasaulį, buvo atliktas. Jis laimėjo Karalystę. Jis atėmė ją iš šėtono ir tapo visa ko paveldėtojas. Jis buvo pakeliui į Dievo sostą, kad būtų pagerbtas dangiškųjų miriadų. Apsisiautęs neribota valdžia, Jis davė Savo mokiniams užduotį: *„Tad eikite ir padarykite Mano mokiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“* (Mato 28, 19.20).

Prieš pat palikdamas Savo mokinius, Kristus dar kartą aiškiai nusakė Savo Karalystės prigimtį. Jis priminė jiems tai, ką jau buvo kalbėjęs anksčiau. Jis skelbė, jog nesiekia įkurti šiame pasaulyje laikinos karalystės. Jis nebuvo paskirtas valdyti Dovydo soste kaip žemiškas monarchas. Kai mokiniai paklausė: *„Gal Tu šiuo metu atkursi Izraelio karalystę?“*, Jis atsakė: *„Ne jums žinoti laiką ir metą, kuriuos Tėvas nustatė Savo galia“* (Apaštalų darbų 1, 6.7). Jiems nebuvo būtina matyti tolimesnę ateitį, negu Jėzus atskleidė Savo apreiškimais. Jų darbas buvo skelbti Evangeliją.

Regimam Kristaus Artumui buvo lemta nuo mokinių atsisitraukti, tačiau jų laukė naujai dovanota jėga. Jiems turėjo būti suteikta Šventoji Dvasia su visa Savo pilnatve, užantspauduosianti juos darbui. Gelbėtojas pasakė: „*Ir štai Aš atsiųsiu jums, ką yra pažadėjęs Mano Tėvas. Jūs pasilikite mieste, kol būsite apgaubti jėga iš aukštybių*“ (Luko 24, 49). „*Mat Jonas krikštijo vandenyje, o jūs po kelių dienų būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia [...]. Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite Jos galybės ir tapsite Mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir ligi pat žemės pakraščių*“ (Apaštalų darbų 1, 5.8).

Gelbėtojas žinojo, kad joks argumentas, nesvarbu, koks logiškas jis būtų, nesuminkštins kietų širdžių ir nepramuš pasaulietiško bei savanaudiško luobo. Jis žinojo, kad mokiniams reikalingi dangiški sugebėjimai; kad Evangelija bus veiksminga tik tuo atveju, jeigu ją skelbs šiltos širdys bei lūpos, tapusios iškalingos per gyvą pažinimą To, kuris yra Kelias, Tiesa ir Gyvenimas. Darbas, patikėtas atlikti mokiniams, pareikalaus didžiulių pastangų, nes prieš juos nukreiptas gilus ir galingas blogio srautas. Tamsos jėgoms vadovauja akylas, ryžtingas vedlys, ir Kristaus sekėjai galės grumtis už tiesą tik padedami Dievo per Jo Dvasią.

Kristus pasakė mokiniams, jog savąjį darbą jie turi pradėti Jeruzalėje. Tas miestas tapo Jo stulbinančios aukos už žmoniją scena. Jame, apsivilkęs žmogiškumo rūbu, Jis vaikščiojo bei kalbėjosi su žmonėmis, bet mažai kas teįžvelgė, kaip arti nusileido Dangus prie žemės. Čia Jėzus buvo pasmerktas ir nukryžiuotas. Būtent Jeruzalėje, kur daugelis slapta tikėjo Jėzų iš Nazareto esant Mesiją, o daugelis buvo apgauti kunigų ir valdytojų. Jiems turėjo būti paskelbta Evangelija. Juos reikėjo raginti atgailauti. Turėjo būti išaiškinta nuostabi tiesa, kad tik per Kristų gali būti atleidžiamos nuodėmės. Ir kaip tik tuo metu, kai visa Jeruzalė buvo sukrėsta jaudinančių paskutiniųjų savaitių įvykių, mokinių skelbimas turėjo padaryti didžiausią įspūdį.

Per visą Savo tarnystę Jėzus nuolat primindavo mokiniams tą faktą, kad jie turi būti viena su Juo Jo darbe, vaduojant pasaulį iš nuodėmės vergijos. Siųsdamas Dvyliką, o paskui Septyniasdešimt skelbti Dievo karalystės, Jis aiškino, kad jų pareiga – perteikti kitiems tai, ko Jis mokė juos. Jis visą laiką pratino juos dirbti savarankiškai, plėsti savo gretas ir galiausiai pasiekti atokiausius žemės kampelius. Paskutiniai Kristaus pamoka Jo sekėjams buvo apie tai, kad jie turi patikėti pasauliui gerąją naujieną apie išgelbėjimą.

Kai Kristui atėjo metas įžengti pas Tėvą, Jis nuvedė Savo mokinius net į Betaniją. Čia Jis stabtelėjo, ir jie susibūrė aplink savo Mokytoją. Palaiminimui ištiesęs rankas, tarsiužtikrindamas Savo apsaugą bei globą, Jis iš lėto pakilo į dangų. *„Laimindamas Jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų“* (Luko 24, 51).

Mokiniais žvelgiant į aukštybes ir stengiantis paskutinį kartą pamatyti savo dangun žengiantį Viešpatį, Jis pranyko tarp džiūgaujančių dangaus angelų. Lydėdami Jį į dangaus rūmus, angelai triumfuodami giedojo. *„Visų tautų žmonės, giedokite Dievui, giedokite šlovės giesmę, Viešpačiui, kuris joja dangaus skliautu [...]. Pripažinkite Dievo galybę! Jo didybė gaubia Izraelį, o Jo galybė – dangaus skliaute“* (Psalmyno 68, 33–35).

Mokiniai vis dar akių nenuleisdami žiūrėjo į dangų, kai *„štai prie jų atsirado du vyrai baltais drabužiais ir prabilo: ‘Vyrai galilėjiečiai, ko stovite, žiūrėdami į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate Jį matę žengiant į dangų’“* (Apaštalų darbų 1, 10.11).

Pažadas, kad Kristus sugrįš, taip pat turėjo būti nuolat atnaujinamas Jo mokinių atminty. Tas pats Jėzus, kurį jie matė žengiantį į dangų, vėl ateis pasiimti tų, kurie čia, apačioje, aukojasi tarnaudami Jam. Tas pats balsas, kuris jiems pasakė: *„Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“* (Mato 28, 20), pakvies juos į Savo akivaizdą Dangaus karalystę.

Kaip šešėlinėje šventyklos tarnystėje vyriausiasis kunigas padėdavo į šalį savo iškilmingus kunigiškus rūbus bei apsivilkdavo baltus drobinius eilinio kunigo drabužius, taip Kristus nusivilko karališkąjį rūbą bei apsirengė žmogiškumu ir aukojo Pats būdamas ir kunigas, ir auka. Kaip vyriausiasis kunigas, atlikęs apeigas šventų švenčiausioje, stodavo laukiančios bendruomenės akivaizdon apsirengęs iškilmingais kunigo rūbais, taip Kristus sugrįš antrą kartą, vilkintis baltų balčiausius rūbus, „*kaip jų išbalinti negalėtų joks skalbėjas žemėje*“ (Morkaus 9, 3). Jis ateis Savo ir Savo Tėvo šlovėje, lydimas visų dangaus angelų.

Taip išsipildys Kristaus pažadas mokiniams: „*Vėl sugrįšiu ir jus pas Save pasiimsiu*“ (Jono 14, 3). Tuos, kurie Jį mylėjo ir Jo laukė, Jis apvainikuos šlove, garbe ir nemirtingumu. Iš kapų prisikels teisūs mirusieji, o tie, kurie tuo metu gyvens, bus pakelti į orą pasitikti Viešpaties. Jie girdės Jėzaus balsą, malonesnį už bet kokią mirtingojo ausiai girdėtą muziką, sakantį jiems, kad jų kova baigta. „*Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!*“ (Mato 25, 34)

Taigi mokiniai galėjo džiūgauti, tikėdamiesi savo Viešpaties sugrįžimo.

...*Aš džiaugiuosi viskuo, o Gyvybės davėjau!*
Kad tikiu Tavimi, ilgesinga viltim...
Aš džiaugiuos ir per džiaugsmą dvasingai stiprėju,
Laukdama palaimingos dienos Ateitin.
Aš džiaugiuos Tavimi, mano Viešpatie didis!
Tarsi čia, jau dabar Amžių džiaugsmą išvydus!

Zita Kirsnauskaitė

4. SEKMINĖS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 2, 1–39.

Kai mokiniai grįžo nuo Alyvų kalno į Jeruzalę, žmonės žvelgė į juos, tikėdamiesi pastebėti jų veiduose liūdesį, sumaištį ir pralaimėjimo kartėlį; tačiau išvydo tik pasitenkinimą bei triumfą. Mokiniai nebeliūdėjo dėl žlugusių vilčių. Jie buvo matę prisikėlusį Išgelbėtoją, o išsiskiriant duotas Jo pažadas nuolatos skambėjo jiems ausyse.

Paklisdami Kristaus įsakymui, jie laukė Jeruzalėje Tėvo pažado išsipildymo – Dvasios išsiliejimo. Ir laukė ne dykinėdami. Šventajame Rašte pasakyta, kad jie „nuolat lankė šventyklą ir šlovino Dievą“ (Luko 24, 53). Be to, jie susirinkdavo kartu ir Jėzaus vardu pateikdavo savo prašymus Tėvui. Jie žinojo, jog danguje turi Atstovą, Užtarėją prie Dievo sosto. Pagarbioje baimėje jie lenkdavosi meldamiesi ir kartodavo užtikrinimo žodžius: „Jei tik prašysite Tėvą Mano vardu, Jis duos tai jums. Iki šiol jūs nieko neprašėte Mano vardu. Prašykite ir gausite, kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų“ (Jono 16, 23.24). Jie vis aukščiau ir aukščiau tiesė tikėjimo rankas su galingu argumentu: „Tai kas pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė, bet buvo prikeltas, kuris sėdi Dievo dešinėje ir net užtaria mus?!“ (Romiečiams 8, 34)

Laukdami pažado išsipildymo, mokiniai nusižemino savo širdyse nuoširdžiai atgailaudami ir išpažino savo netikėjimą. Prisiminę Kristaus prieš mirtį išsakytus žodžius, jie geriau suprato jų prasmę. Tiesos, kurios buvo

išblėsusios jų atminty, vėl atgijo, ir jie kartojo jas vienas kitam. Jie priekaištavo sau, kad neteisingai suprato tai, ką kalbėjo Gelbėtojas. Prieš jų akis kaip procesija praslinko Jo nuostabaus gyvenimo scena po scenos. Apmąstydami Jo tyrą, šventą gyvenimą, jie jautė, kad joks triūsas nebus per sunkus, jokia auka nebus per didelė, kad tik jie galėtų savo gyvenimu paliudyti Kristaus charakterio gerumą. O, kad būtų galima dar kartą išgyventi tuos trejus praėjusius metus, jie elgtųsi visai kitaip! Jeigu jie galėtų dar kartą išvysti Mokytoją, kaip uoliai stengtųsi jie parodyti, kaip karštai Jį myli ir kaip nuoširdžiai gailisi, jei kada nors nu-liūdino Jį netikėjimo žodžiais ar darbais! Bet dabar jie tik guodėsi mintimi, kad jiems atleista. Mokiniai pasiryžo kiek įmanoma išpirkti savo netikėjimą, drąsiai išpažįstant Kristų pasaulio akivaizdoje.

Mokiniai karštai meldė progų kasdieniniame bendravime kalbėti žmonėms žodžius, kurie vestų nusidėjėlius pas Kristų. Atmetę visus skirtumus ir bet kokią norą būti pranašesniams, jie suartėjo krikščioniškoje bendrystėje. Jie vis labiau artinosi prie Dievo ir vis geriau suprato, kokią turėjo privilegiją artimai bendrauti su Kristumi. Liūdesys užliedavo jų širdis, pagalvojus, kiek kartų jie skaudino Jį savo nenuovokumu, nesugebėjimu suprasti pamokų, kurias jų pačių labui Jėzus stengėsi jiems išdėstyti.

Šios pasirengimo dienos buvo gilinimosi į savo širdį metas. Mokiniai žinojo savo dvasinius poreikius ir prašė Viešpatį šventojo patepimo, kad taptų tinkami sielų gelbėjimo darbui. Jie neprašė palaiminimų tik sau. Juos slėgė sielų gelbėjimo našta. Jie suprato, kad Evangelija turi būti nešama į pasaulį, ir reikalavo Kristaus pažadėtosios jėgos.

Patriarchų laikais Šventosios Dvasios veikimas dažnai pasireiškėdavo gana ryškiai, bet niekada neatsiskleisdavo jo pilnatvė. Dabar, paklusdami Išgelbėtojo žodžiui, mokiniai maldavo šios dovanos, ir danguje Kristus juos užtarė. Jis paprašė Dvasios dovanos, kurią galėtų išlieti ant Savo žmonių.

„Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo“.

Dvasia nužengė ant laukiančių, besimeldžiančių mokinių su visa pilnatve, kuri pasiekė kiekvieną širdį. Begalinis Dievas galingai apsireiškė Savo Bažnyčiai. Atrodė, jog ši jėga buvo šimtmečiais suvaržyta, o dabar dangus su džiaugsmu išliejo ant Bažnyčios Gelbėtojo malonės turtus. Veikiant Dvasiai, atgailos bei išpažinimo žodžiai persipynė su šlovimo už atleistas nuodėmes giesmėmis. Visur buvo girdėti dėkojimas ir pranašystės. Visas dangus žemai nusilenkė, stebėdamas ir garbindamas beribę, sau lygių neturinčią meilę. Netekę žado mokiniai šaukė: „Tai bent meilė!“ Jie godžiai gėrė suteiktąją dovaną. Ir kas nutiko paskui? Dvasios kalavijas, ką tik pagalastas jėgos ir nuplautas dangaus žaibų, perskrodė netikėjimą ir atvėrė kelią. Tą dieną atsivertė tūkstančiai.

Kristus kalbėjo Savo mokiniams: *„Jums geriau, kad Aš iškeliauju, nes jei neiškeliausiu, pas jus neateis Globėjas. O nukeliavęs Aš Jį jums atsiųsiu [...]. Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš Savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti“* (Jono 16, 7.13).

Kristaus įžengimas į dangų buvo ženklas, kad Jo sekėjai turi gauti pažadėtąjį palaiminimą. Tam jie turėjo palaukti, kol pradės savo darbą. Įžengęs per dangaus vartus, Kristus atsisėdo į sostą, apsuptą Jį garbinančių angelų. Vos tik ši ceremonija buvo baigta, Šventoji Dvasia nužengė ant mokinių galinga srove, ir Kristus buvo iš tiesų pašlovintas – buvo atiduota ta garbė, kuri Jam kartu su Tėvu priklausė visą amžinybę. Sekminių dieną įvykęs Dvasios išsiliejimas buvo dangaus duotas ženklas, kad Atpirkėjo inauguracija baigta. Kaip žadėjo, Jis atsiuntė iš dangaus Savo sekėjams Šventąją Dvasią, kaip simbolį, kad Jis, Kunigas ir Karalius, gavo visą valdžią danguje ir žemėje bei yra Savo tautos Pateptasis.

„Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusi-leido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios ir pradėjo kalbėti kitomis kalbomis, kaip Dvasia jiems davė prabi-tilti“. Šventoji Dvasia ugnies liežuvių pavidalu nužengė ant susirinkusiųjų. Tai liudijo, kad mokiniams suteikta dovana, įgalinanti juos laisvai kalbėti lig tol nemokėtomis kalbomis. Ugnies pasirodymas simbolizavo karštą užside-gimą, su kuriuo darbuosis apaštalai, bei jėgą, kuri lydės jų darbą.

„Jeruzalėje buvo žydų, pamaldžių žmonių iš visų tautų po dangumi“. Žydai buvo išblaškyti po visą pasaulį ir tremtyje išmoko kalbėti įvairiomis kalbomis. Daugelis iš jų tuo metu buvo Jeruzalėje, dalyvavo religinėse šventėse. Susirinkusieji kalbėjo pačiomis įvairiausiomis kalbomis. Ši kalbų įvairovė buvo didelė kliūtis skelbiant Evangeliją; taigi Dievas padarė stebuklą – suteikė apaštalams ypatingą gebėjimą. Šventoji Dvasia padarė jiems tai, ko jie patys nebūtų galėję pasiekti per visą savo gyvenimą. Dabar jie galėjo skelbti Evangelijos tiesas kitose šalyse, kalbėdami taisyklinga tu, dėl kurių jie darbuojasi, kalba. Ši stebuklinga dovana galingai liudijo pasauliui, kad jų užduotis turi dangaus ženklą. Nuo tada mokinių pasisakymai buvo tyri, paprasti bei tikslūs – ne-svarbu, ar jie kalbėjo savo gimtąja, ar užsienio kalba.

„Pasigirdus tam užesiui, subėgo daugybė žmonių. Jie didžiai nustebė, kiekvienas girdėdamas savo kalba juos kalbant. Lyg nesavi ir nustėrę jie klausinėjo: ‘Argi va šitie kalbantys nėra ga-lilėjiečiai? Tai kaipgi mes kiekvienas juos girdime savo gimtąja kalba?!’“

Šis nuostabus reiškinys kunigus bei valdytojus be galo supykde, tačiau bijodami žmonių smurto, savo niršto jie neparodė. Jie pasmerkė mirčiai Nazarietį; bet Jo tarnai, be-raščiai galilėjiečiai visomis kalbomis, kuriomis jie kalbėjo, pasakojo Kristaus gyvenimo bei tarnystės istoriją. Kuni-gai, norėdami kokia nors natūralia priežastimi paaiškinti stebuklingą mokinių galią, skelbė, kad jie pasigėrė šventei

paruoštu jaunu vynu. Kai kurie neišmanėliai tuo patikėjo, bet protingesni iškart suprato, kad tai melas; o tie, kurie suprato skirtingas kalbas, stebėjosi, jog mokiniai kalba jomis itin taisyklingai.

Atsakydamas į kunigų kaltinimą, Petras atskleidė, kad šis reiškinys yra tiesioginis Joelio pranašystės išsipildymas – mat pranašas kalbėjo, kad tokia jėga nužengs ant žmonių ir padės jiems atlikti ypatingą darbą. Petras pasakė: „Jūs, Judėjos žmonės bei visi Jeruzalės gyventojai, tebūnie jums žinoma; įsiklausykite į mano žodžius! Šie vyrai nėra, kaip jūs manote, prisigėrę – juk dabar vos trečia dienos valanda, – bet čia išsipildė pranašo Joelio pasakyti žodžiai: Paskutinėmis dienomis, – sako Dievas, – Aš kiekvienam kūnui išliesiu Savosios Dvasios. Tuomet jūsų sūnūs ir jūsų dukterys pranašaus, jūsų jaunuoliai matys regėjimus, o jūsų seniai sapnuos sapnus. Taip pat ir Savo tarnams bei tarnaitėms tomis dienomis Aš išliesiu Savosios Dvasios, ir jie pranašaus“.

Petras aiškiai ir galingai liudijo Kristaus mirtį ir prisikėlimą: „Izraelio vyrai! Klausykite, ką pasakysiu: Jėzų Nazarietį, Dievo jums patvirtintą galingais darbais, stebuklais ir ženklais, kuriuos per Jį nuveikė Dievas tarp jūsų, kaip patys žinote, taigi tą vyrą, Dievo valios sprendimu bei numatymu išduotą, jūs nedorėlių rankomis nužudėte, prikaldami prie kryžiaus. Dievas Jį prikėlė, išvaduodamas iš mirties kankynės, nes buvo neįmanoma, kad Jis liktų mirties grobis“.

Kad pagrįstų savo poziciją, Petras nesirėmė Kristaus mokymu, nes žinojo, jog klausytojai turi tvirtą išankstinę nuomonę ir jo žodžiai šia tema nebus veiksmingi. Taigi jis kreipėsi į minią Dovydo žodžiais – to, kurį žydai laikė vienu iš savo tautos patriarchų. „Juk Dovydas apie Jį sako: ‘Aš visuomet prieš akis turiu Viešpatį, nes Jis stovi mano dešinėje, kad aš nesusvyruočiau. Todėl pralinksmėjo mano širdis, krykštavo mano lūpos, ir mano kūnas ilsėsis su viltimi, nes Tu nepaliksi mano sielos mirusiųjų pasaulyje ir neduosi Savo šventajam supti““.

„Broliai! Norėčiau jums atvirai pasakyti apie patriarchą Dovydą. Jis ir mirė, ir buvo palaidotas, o jo kapas yra pas mus iki šios dienos [...]. Dovydas visa tai numatė ir kalbėjo apie Mesijo prisikėlimą, kad Jis neliks mirusiųjų pasaulyje ir Jo kūnas nesupūsių. Tą Jėzų Dievas prikėlė, ir mes visi esame šito liudytojai“.

Tai be galo įdomi scena. Štai iš visų pusių sueina žmonės pasiklausyti mokinių, liudijančių tiesą tokią, kokia ji yra Jėzuje. Jie braunasi artyn, susigrūda šventykloje. Čia pat stovi ir kunigai bei seniūnai, jų veidai pikti bei niūrūs, jų širdys vis dar kupinos neapykantos Kristui, jų rankos dar nenuplautos nuo kraujo, kuris buvo pralietas, nukryžiuojant pasaulio Atpirkėją. Jie tikėjosi pamatyti apaštalus sukaustytus baimės, išvydus tvirtą priespaudai bei žmogžudystei pasirengusią ranką. Tačiau šie buvo pakilę virš visų būgštavimų, ir kupini Dvasios galingai skelbė Jėzaus iš Nazareto dieviškumą. Jie girdėjo, kaip mokiniai drąsiai skelbė, kad Tas, kuris taip neseniai dar buvo pažemintas, išjuoktas, nukankintas žiaurių rankų bei nukryžiuotas, yra gyvybės Kunigaikštis, dabar išaukštintas Dievo dešinėje.

Kai kas iš tų, kurie klausėsi apaštalų, aktyviai dalyvavo pasmerkiant bei nužudant Kristų. Jų balsai buvo įsilieję į bendrą Jo nukryžiovimo reikalaujantį šurmulį. Kai teismo salėje priešais juos stovėjo Jėzus ir Barabas, Pilotas paklausė: *„Katrą norite, kad jums paleisčiau? Jie šaukė: ‘Barabą!’“* (žr. Mato 27, 21; Jono 18, 40). Tada Pilotas atidavė Kristų į jų rankas sakydamas: *„Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš nerandu Jame kaltės“* [...]. *‘Aš nekaltas dėl šio teisiojo kraujo. Jūs žinokitės!’* O visi žmonės šaukė: *‘Jo kraujas [tekrinta] ant mūsų ir mūsų vaikų!’“* (Jono 19, 6; Mato 27, 24.25)

Dabar jie išgirdo mokinius skelbiant, jog buvo nukryžiuotas pats Dievo Sūnus. Kunigai ir seniūnai ėmė drebėti. Žmonės apėmė nerimas ir kaltės jausmas. *„Tie žodžiai vertė vėrė jiems širdį, ir jie ėmė klausinėti Petrą bei kitus apaštalus: ‘Ką mums daryti, broliai?’“* Tarp tų, kurie klausėsi mokinių, buvo ir pasišventusių, nuoširdžiai tikėjusių žydų. Apaštalų

žodžius lydėjusi jėga įtikino juos, kad Jėzus iš tiesų buvo Mesijas.

„Petras jiems atsakė: ‘Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija vardan Jėzaus Kristaus, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną. Juk jums skirtas pažadas, taip pat jūsų vaikams ir visiems toli esantiems, kuriuos tik pasišauks Viešpats, mūsų Dievas“.

Prieš apkaltintų žmonių akis Petras iškėlė tą faktą, kad jie atstūmė Kristų, nes buvo apgauti kunigų ir seniūnų; ir, jeigu jie ir toliau kreipsis į tuos žmones patarimo bei lauks, kol šie pripažins Kristų, jie patys niekada nepriims Viešpaties. Šie įtakingi žmonės, nors dedasi dievotais, siekia tik žemiškų turtų bei šlovės. Jie nenori eiti pas Kristų ir pasisemti šviesos.

Šioje dangiškoje šviesoje Šventojo Rašto vietos, kurias Kristus aiškino Savo mokiniams, dabar iškilo jiems prieš akis su tobulos tiesos spindesiu. Šydas, neleidęs jiems iki galo pamatyti to, kas buvo atlikta ant kryžiaus, dabar nukrito, ir jie aiškiai suvokė Kristaus misijos tikslą bei Jo karalystės prigimtį. Jie galėjo kalbėti su Išgelbėtojo jėga; ir jiems dėstant išgelbėjimo planą, daugelis klausytojų pajuto kaltę ir įtikėjo. Jų protuose nebeliko kunigų diegtų tradicijų bei prietarų, ir jie priėmė Gelbėtojo mokymą.

„Kurie priėmė jo žodį, buvo pakrikštyti, ir tą dieną prisidėjo prie jų apie tris tūkstančius“.

Žydų vyresnieji tikėjosi, kad Kristaus darbas sulig Jo mirtimi baigsis; tačiau, vietoj to, jie tapo nuostabių Sekminių dienos scenų liudininkais. Jie išgirdo, kaip mokiniai su lig tol neregėta jėga bei energija skelbė Kristų, o jų žodžius patvirtino ženklai bei stebuklai. Jeruzalėje, judaizmo tvirtovėje, tūkstančiai atvirai paskelbė tikintys Jėzų iš Nazareto esant Mesiją.

Mokiniai buvo apstulbę ir džiūgavo tokiu gausiu sielų derliumi. Šio nuostabaus laimikio jie nelaikė savo pastangų rezultatu; jie suprato, jog žengia į kito žmogaus darbus.

Nuo pat Adomo nuopuolio Kristus patikėjo rinktiniam tarnams Savojo Žodžio sėklą, kad ji būtų išbarstyta į žmonių širdis. Per visą Savo gyvenimą šioje žemėje Jis sėjo tiesos sėklą ir laistė ją Savo krauju. Atsivertimai, įvykę Sekminių dieną, buvo šios sėjos rezultatas, Kristaus darbo derlius, atskleidžiantis Jo mokymo jėgą.

Vien apaštalų argumentai, kad ir kokie aiškūs bei įtikinami jie būtų, neišsklaidė prietarų, kurie atsilaukė prieš tiek daug faktų. Tačiau Šventoji Dvasia su dieviška jėga nusiuontė argumentus tiesiai į širdis. Apaštalų žodžiai skriejo kaip aštrios Visagalio strėlės, apkaltinančios žmones jų siaubinga nuodėme – šlovės Viešpaties atstūmimu bei nukryžiovimu.

Kristaus lavinami mokiniai buvo įpratę jausti Dvasios poreikį. Dvasios mokomi jie įgijo aukščiausią kvalifikaciją ir išėjo atlikti savo viso gyvenimo darbo. Jie jau nebebuvo neišmanėliai ir nekultūringi. Tai jau nebebuvo nepriklausomų, pavieniui dirbančių asmenų grupė arba nesutariantys, konfliktuojantys žmonės. Jų viltys nebebuvo sudėtos į pasaulio didybę. „*Jie kasdien sutartinai rinkdavosi šventykloje [...]. Visi įtikėjusieji buvo vienos širdies ir vienos sielos*“ (Apaštalų darbų 2, 46; 4, 32). Kristus užpildė jų mintis; Jo karalystės atėjimas buvo jų tikslas. Savo mąstymu bei charakteriu jie tapo panašūs į Mokytoją, ir žmonės „*atpažino juos buvus kartu su Jėzumi*“ (Apaštalų darbų 4, 13).

Sekminės atnešė jiems dangišką apšvietimą. Tiesos, kurių jie negalėjo suprasti, kol Kristus dar buvo su jais, dabar atsiskleidė. Su lig tol nepatirtu tikėjimu bei užtikrintumu jie priėmė Šventojo Žodžio mokymą. Jiems nebereikėjo tikėti, kad Kristus – Dievo Sūnus. Jie žinojo, kad, nors apsirengęs žmogiškumu, Jis iš tiesų buvo Mesijas. Taigi jie išdėstė savąją patirtį pasauliui su pasitikėjimu, žadinančiu įsitikinimu, kad Dievas su jais.

Jie galėjo drąsiai tarti Jėzaus vardą – argi Jis nebuvo jų Draugas ir Vyresnysis Brolis? Artimai bendraudami su Kristumi, jie sėdėjo kartu su Juo danguje. Kokia ugninga

kalba jie perteikė savo idėjas, liudydami apie Jį! Jų širdys buvo kupinos tokio stipraus, tokio gilaus, tokio toli siekiančio geranoriškumo, kad jie nenustygo keliauti iki žemės pakraščių bei liudyti apie Kristaus jėgą. Jie degė troškimu tęsti Jo pradėtą darbą. Jie suprato, kaip skolingi yra dangui, bei savo atsakomybę už jiems patikėtą darbą. Sustiprinti suteiktos Šventosios Dvasios, jie žengė į priekį, trokšdami tęsti kryžiaus triumfą. Dvasia juos gaivino bei kalbėjo per Juos. Jų veidai spinduliavo Kristaus ramybę. Jie pašventė savo gyvenimą Jo tarnystei, ir jų veiduose atsispindėjo jų visiškas nuolankumas.

*...Šlama gėlės, šiugžda lapai – vėjo darbas.
Taip kaip vėjas Kristus veikia širdį žvarbią.
Kai Dvasia švelni į sielą šitaip kreipias,
Jėzui Kristui pasiduoda žemės vaikas.*

*Taip kaip vėjo Dievo Dvasios neregėjom,
Tačiau mūsų akys mato darbus vėjo,
O ir Dievo Dvasią sieloj atpažįstam,
Jei žmogus gyvent mėgina taip, kaip Kristus.*

*Iš tiesų, Dvasia žmogaus juk sielą veikia
Taip ilgai ir kantriai, kiek to reikia,
Kad tik džiaugsmas skausmo vieton atsistotų,
O žmogus visuomet Dievui atsiduotų.*

*Taigi medžių lapai sušiugžda nuo vėjo.
Dievas siunčia Šventą Dvasią kaip Globėją.
Mes nematom ir negirdim, bet mes žinom,
Kad Dvasia Šventoji Dievo mus gaivina.*

Zita Kirsnauskaitė

5. DVASIOS DOVANA

Kai Kristus pažadėjo Savo mokiniams atsiųsti Dvasią, Jo žemiškoji tarnystė jau artėjo į pabaigą. Jis jau stovėjo kryžiaus šešėlyje, puikiai suprasdamas, kokia kaltės našta guls ant Jo, kaip nuodėmių Nešėjo. Prieš atiduodamas Save kaip atnašaujamą auką, Jis pranešė mokiniams apie didžiausią ir vertingiausią dovaną, kokią tik Jis buvo suteikęs Savo sekėjams – dovaną, kuri priartins prie jų beribius Jo malonės šaltinius. Kristus pasakė: *„Aš paprašysiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Globėją, kuris liktų su jumis per amžius, – Tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes Jos nemato ir nepažįsta. O jūs Ją pažįstate, nes Ji yra pas jus ir bus jumyse“* (Jono 14, 16.17). Gelbėtojas kalbėjo apie metą, kai ateis Šventoji Dvasia, kaip Jo atstovė atlikti galingo darbo. Blogiui, kuris kaupėsi per šimtmečius, turėjo būti pasipriešinta Šventosios Dvasios jėga.

Koks buvo Dvasios išsiliejimo Sekminių dieną rezultatas? Geroji prisikėlusio Išgelbėtojo naujiena buvo nunešta į tolimiausius gyvenamus pasaulio kampelius. Mokiniais skelbiant atperkančios malonės naujieną, širdys atsiduodavo jos jėgai. Iš visų pusių į Bažnyčią plūdo atsivertusieji. Atsigręžė į Kristų ir nuklydėliai. Siekdami neįkainojamo perlo, nusidėjęliai susivienijo su tikinčiaisiais. Kai kurie iš tų, kurie buvo nuožmiausi Evangelijos priešai, tapo jos skelbėjais. Išsipildė pranašystė: *„[...] silpniausias iš jų bus kaip Dovydas, o Dovydo namai – [...] lyg VIEŠPATIES ange-*

las“ (Zacharijo 12, 8). Kiekvienas krikščionis savo artimame matė Dievo meilės ir geranoriškumo apraišką. Vyravo vienas interesas; vienintelis sektinas pavyzdys nustelbė visus kitus. Tikintieji siekė tapti charakteriu panašiais į Kristų ir darbuotis dėl Jo karalystės plėtimo.

„Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir juos lydėjo malonės gausa“ (Apaštalų darbų 4, 33). Mokiniams darbuojantis, į Bažnyčią atėjo rinktiniai žmonės, kurie išgirdę tiesos žodį, pašventė savo gyvenimą darbui dėl kitų, įžiebiant viltį, kuri pripildė jų širdis ramybės bei džiaugsmo. Jų neišgąsdino jokie grasinimai. Viešpats kalbėjo per juos, ir jiems keliaujant iš vienos vietos į kitą, vargšai išgirdo skelbiamą Evangeliją bei vyko dieviškos malonės stebuklai. Štai taip galingai gali veikti Dievas, kai žmonės atsiduoda Jo Dvasios vedimui.

Pažadas atsiųsti Šventąją Dvasią neapsiriboja joku amžiumi ar rase. Kristus skelbė, jog dieviškasis Jo Dvasios veikimas lydės Jo sekėjus ligi pabaigos. Nuo Sekminių dienos iki šių laikų Guodėja atsiunčiama visiems, kurie visiškai atsiduoda Viešpačiui bei Jo tarnystei. Pas visus, kurie priėmė Kristų kaip asmeninį Išgelbėtoją, Šventoji Dvasia ateina kaip Patarėja, Apvalytoja nuo nuodėmių, Vedlė ir Liudytoja. Kuo artimiau tikintieji gyvena su Dievu, tuo aiškiau ir galingiau jie liudija apie Atpirkėjo meilę bei Jo išgelbėjančią malonę. Vyrai ir moterys, kurie per ilgus persekiojimų bei išbandymų šimtmečius džiaugėsi galingu Dvasios veikimu jų gyvenime, pasauliui buvo kaip ženklai ir stebuklai. Angelų ir žmonių akivaizdoje jie atskleidė keičiančią atperkančios meilės jėgą.

Tie, kurie per Sekmines gavo jėgą iš aukštybių, vien dėl šios priežasties dar nebuvo išlaisvinti iš tolimesnių pagundų bei sunkumų. Liudijant tiesą ir teisumą, juos ne kartą puolė visos tiesos priešas, kėsinęsis į jų krikščionišką gyvenimą. Jie buvo priversti visomis Dievo suteiktomis galiomis *„tapti tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką“*. Jie kas-

dien meldė naujos malonės, kad galėtų vis labiau artintis prie tobulybės. Veikiant Šventajai Dvasiai, net silpniausieji per tikėjimą Dievu išmoko tobulinti jiems patikėtus gebėjimus bei tapti tyrais, apvalytais ir kilniais. Kai nusižeminę jie atsiduodavo keičiančiai Šventosios Dvasios įtakai, gaudavo dieviškumo pilnatvę ir buvo formuojami pagal dievišką pavyzdį.

Bėgantis laikas nepakeitė atsisveikinant Kristaus duotojo pažado atsiųsti Šventąją Dvasią, kaip Savo Atstovę. Jo malonės turtai neplūsta į žemę žmonėms ne dėl kažkokių apribojimų iš Dievo pusės. Jei mes nematome šio pažado išsipildant taip galingai, kaip turėtų būti, tai tik dėl to, kad neįvertiname jo taip, kaip turėtume. Jei tik norėtų, Dvasia būtų pripildyti visi. Ten, kur Šventosios Dvasios poreikis menkai teįaučiamas, pastebime dvasinę sausrą, dvasinę tamsą, dvasinį nuopuolį bei dvasinę mirtį. Vos tik dėmesys nukrypsta į smulkmenas, pradeda trūkti dieviškos jėgos, kuri būtina Bažnyčios augimui bei klestėjimui ir kuri atneš į ją visus kitus palaiminimus, nors šios jėgos mums siūloma semtis be saiko.

Kodėl mes nealkstam ir netrokštam Dvasios dovanos – juk aiškiai nusakytas būdas, kaip gauti jėgą? Kodėl mes nekalbame apie tai, nemeldžiam to ir nepamokslaujam apie tai? Viešpats labiau trokšta suteikti Šventąją Dvasią tiems, kurie Jam tarnauja, negu tėvai nori dovanoti gerus daiktus savo vaikams. Kiekvienas Dievo darbininkas turi kreiptis į Jį, kad kasdien būtų Dvasios pakrikštytas. Krikščionys turi susiburti ir prašyti ypatingos pagalbos bei dangiškos išminties, kad žinotų, kaip kurti planus bei juos protingai įgyvendinti. Ypač jie turi melsti, kad Dievas gausiai Šventąją Dvasią pakrikštytų Savo išrinktuosius atstovus misijų srityje. Dvasios buvimas tarp Dievo darbininkų suteiks tiesos skelbimui jėgos, kokios negali suteikti visa pasaulio garbė ar šlovė.

Kad ir kur būtų pasišventęs Dievo darbininkas, Šventoji Dvasia jį lydi visur. Mokiniams pasakyti žodžiai yra pasa-

kyti ir mums. Guodėja yra ne tik jų, bet ir mūsų. Dvasia suteikia stiprybės, kuri palaiko kovojančias, besigrumiančias sielas bet kokioje sunkioje situacijoje, neapykantos kupiname pasaulyje, ir padeda suprasti savo nesėkmes ir klaidas. Liūdesy ir negalioj, kai horizontas atrodo tamsus, o ateitis neaiški, kai pasijuntame bejėgiai ir vieniši, – tokiu metu atsiliepdama į tikėjimo maldą Šventoji Dvasia paguodžia širdis.

Tai, kad žmogus keistomis aplinkybėmis patiria dvasinę ekstazę, dar nerodo, jog jis yra krikščionis. Šventumas nėra ekstazė; tai – visiškas atsidavimas Dievo valiai; tai – gyvenimas pagal kiekvieną iš Dievo lūpų išėjusį žodį; tai – mūsų dangiškojo Tėvo valios vykdymas; tai – pasitikėjimas Dievu, iškilus sunkumams, – tamsoje lygiai taip pat, kaip ir šviesoje; tai – gyvenimas ne regėjimu, o tikėjimu; tai – besąlygiškas pasitikėjimas Dievu ir pasilikimas Jo meilėje.

Mums nebūtina tiksliai apibrėžti, kas yra Šventoji Dvasia. Kristus pasakė, kad Dvasia yra Guodėja, Globėja, „*Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo*“. Apie Šventąją Dvasią yra aiškiai pasakyta, kad vesdama žmones į visą tiesos pažinimą, „*Ji nekalbės iš Savęs*“ (Jono 15, 26; 16, 13).

Šventosios Dvasios prigimtis yra paslaptis. Žmonės to negali paaiškinti, nes Viešpats jiems to neapreiškė. Lakią vaizduotę turintis žmogus gali sugretinti įvairias Šventojo Rašto vietas ir pagal savo žmogišką nuovoką jas sudėlioti, tačiau šių pažiūrų priėmimas nesustiprins Bažnyčios. Tokių paslapčių, kurios pernelyg gilios žmogaus supratimui, atžvilgiu geriausia patylėti.

Šventosios Dvasios tarnystė aiškiai nusakyta Kristaus žodžiais: „*Jis ateis ir parodys pasauliui, kaip jis klysta dėl nuodėmės, dėl teisumo, dėl teismo*“ (Jono 16, 8). Būtent Šventoji Dvasia apkaltina dėl nuodėmės. Jei nusidėjėlis reaguoja į Dvasios raginimą, jis bus atvestas į atgailą ir supras, kaip svarbu paklusti dieviškiems reikalavimams.

Atgailaujančiam nusidėjėliui, alkstančiam ir trokštančiam teismo, Šventoji Dvasia apreiškia Dievo Avinėlį, kuris naikina pasaulio nuodėmę. Kristus pasakė: „*Ji pašlovins Manę, nes ims iš to, kas Mano, ir jums tai paskelbs [...]. Jis išmokys jus visko ir viską primins, ką esu jums pasakęs*“ (Jono 16, 14; 14, 26).

Dvasia suteikiama kaip atgaivinanti jėga, kad išgaliotų per mūsų Atpirkėjo mirtį iškovotas išgelbėjimas. Dvasia nuolat siekia atkreipti žmonių dėmesį į didžiąją auką ant Golgotos kryžiaus, atskleisti pasauliui Dievo meilę bei atverti apkaltintai sielai Šventojo Rašto lobius.

Apkaltinusi dėl nuodėmių ir pateikusi prieš akis teismo matą, Šventoji Dvasia atitraukia nuo žavėjimosi žemiškais dalykais ir pripildo sielą šventumo troškimo. „*Kai ateis toji Tiesos Dvasia, Ji ves jus į tiesos pilnatvę*“, – skelbė Gelbėtojas (Jono 16, 13). Jei žmogus nori keistis, visa jo esybė bus apvalyta nuo nuodėmių. Dvasia paims dieviškas savybes ir įdiegs jas sieloje. Per Dievo jėgą gyvenimo kelias taps toks aiškus, kad niekam nebereikės klysti.

Nuo pat pradžių Dievas dirbo Šventosios Dvasios pagalba per Savo įrankius – žmones, kad pasiektų Savo tikslą nupuolusios žmonijos atžvilgiu. Tai atsiskleidė patriarchų gyvenime. Ir dykumos Bažnyčiai, Mozės laikais, Dievas suteikė Savo Dvasią: „*Savo gerąja Dvasia juos apdovanojai, kad jie suprastų*“ (Nehemijo 9, 20). Apaštalų laikais Jis galingai kovojo per Šventosios Dvasios veikimą dėl Savo Bažnyčios. Ta pati jėga, kuri palaikė patriarchus, kuri suteikė tikėjimo bei drąsos Kalebui ir Jozuei ir padarė apaštališkosios Bažnyčios darbą veiksmingą, įkvėpė ištikimuosius Dievo vaikus ir tolimesniais amžiais. Būtent per Šventosios Dvasios jėgą tamsiaisiais viduramžiais krikščionys valdensai padėjo paruošti kelią reformacijai. Ta pati jėga dovanojo sėkmę kilmingiems vyrams bei moterims, kurie pirmieji žengė šiuolaikinių misijų įtvirtinimo keliu bei vertė Bibliją į visų tautų bei žmonių kalbas ir dialektus.

Šiandien Dievas vis dar panaudoja Savo Bažnyčią tam, kad Jo tikslas taptų žinomas žemėje. Mūsų laikais kryžiaus pasiuntiniai keliauja iš miesto į miestą, iš šalies į šalį, rengdami kelią Kristaus antrajam atėjimui. Dievo Įstatymo matas yra išaukštintas. Visagalis Dvasia jaudina žmonių širdis, ir tie, kurie sureaguoja į jos poveikį, tampa Dievo ir Jo tiesos liudytojais. Daugelyje vietovių galima pamatyti, kaip pasišventę vyrai ir moterys perteikia kitiems tą šviesą, kurios dėka išgelbėjimo per Kristų kelias tapo aiškūs jiems patiems. Leisdami savajai šviesai spinduliuoti, kaip ir tie, kurie buvo pakrikštyti Dvasia Sekminių dieną, jie gauna vis daugiau ir daugiau Dvasios jėgos. Taigi žemė bus nuvieksa Viešpaties šlovės.

Antra vertus, yra ir tokių, kurie, užuot išmintingai patobulinę esamas galimybes, bergždžiai laukia kažkokio ypatingo dvasinės atgaivos laikotarpio, kada jų gebėjimas apšviesti kitus labai sustiprėtų. Jie apleidžia dabartines pareigas ir privilegijas ir leidžia priblėsti savajai šviesai, laukdami to meto, kai be jokių savo pastangų jie gaus ypatingą palaiminimą, kuris juos pakeis ir padarys tinkamus tarnystei.

Laikų pabaigoje, kai Dievo darbas žemėje eis į pabaigą, nuoširdžias atsidavusių, Šventosios Dvasios vadovaujamų tikinčiųjų pastangas iš tiesų lydės ypatingi dieviškos malonės ženklai. Panaudodami Ankstyvojo ir Vėlyvojo lietaus, krintančio Rytų šalyse sėjos bei derliaus brendimo metu, simboliką, žydų pranašai kalbėjo apie neįtikėtino masto dvasinės malonės atnaujinimą Dievo Bažnyčioje. Dvasios išsiliejimas apaštalų laikais buvo Ankstyvojo, arba pirmojo, lietaus pradžia, atnešusi šlovingų vaisių. Dvasia išliks tikrojoje Bažnyčioje iki laikų pabaigos.

Tačiau artėjant žemės pjūčiai, yra pažadėta ypatinga malonė, kuri parengs Bažnyčią Žmogaus Sūnaus atėjimui. Šis Dvasios išsiliejimas palygintas su Vėlyvuoju lietuimi; ir būtent dėl šios papildomos jėgos krikščionys turi melsti

Pjūties Viešpatį „vėlyvojo lietaus“. Atsakydamas „Viešpats sukurs perkūnijos debesį, gausiai duos lietaus“. „Jis [...] išliejo žemyn jums gausų liūtų – ankstyvuosius ir vėlyvuosius lietus“ (žr. Zacharijo 10, 1; Joelio 2, 23).

Bet jeigu Dievo Bažnyčios nariai šiandien neturės gyvo ryšio su visokeriopu dvasinio augimo šaltiniu, jie nebus pasirengę derliaus nuėmimo metui. Jeigu jie nelaikys savo žibintų paruoštų ir degančių, iškilus ypatingam poreikiui, negaus papildomos malonės.

Tik tie, kurie nuolatos gauna naujos malonės, turės jėgą, atitinkančią jų kasdienes reikmes, bei gebės ta jėga pasinaudoti. Užtuot laukę kažkokio meto ateity, kai veikiant ypatingai dvasinei jėgai jie per stebuklą taps tinkami siekti laimėti, jie turi kasdien atsiduoti Dievui, kad Jis galėtų padaryti juos Jam tinkamais indais. Jie turi kiekvieną dieną išnaudoti tarnavimo galimybes, kurios jiems prieinamos. Jie turi kasdien liudyti apie Mokytoją, kad ir kur būtų – kokio nors kuklaus darbo sferoje namuose ar visuomeniniame darbe.

Pasišventusiam darbininkui žinojimas, kad pats Kristus per Savo gyvenimą žemėje kasdien ieškojo Tėvo, kad gautų naujos taip reikalingos malonės, yra nuostabus paguodos šaltinis. Šis bendravimas su Dievu įkvėpdavo Kristų žengti į priekį, stiprinti bei laiminti kitus. Štai pažvelkite, kaip Dievo Sūnus priklausė melddamasis Savo Tėvui! Nors Jis – Dievo Sūnus, Jis stiprina Savo tikėjimą malda ir, bendraudamas su Dangumi, įgyja jėgų atsispirti blogiui bei tarnauti žmonėms. Kaip mūsų Vyresnysis Brolis, Jis žino poreikius tų, kurie, nors yra silpni ir gyvena nuodėmės bei pagundų pasaulyje, vis dėlto trokšta Jam tarnauti. Jis žino, kad pasiuntiniai, kurie Jo akyse tinkami darbui, yra silpni, klystantys žmonės; tačiau visiems, kurie visiškai atsiduoda Jo tarnystei, Jis pažadėjo dievišką pagalbą. Jo Paties pavyzdys liudija, kad nuoširdus, atkaklus atsidavimas Dievui per tikėjimą – tikėjimą, kuris veda į

visišką priklausomybę nuo Dievo ir besąlygišką atsidavimą Jo darbui, – užtikrina žmonėms Šventosios Dvasios pagalbą kovoje su nuodėme.

Kiekvienas darbininkas, sekantis Kristaus pavyzdžiu, bus pasirengęs priimti bei panaudoti jėgą, kurią Dievas pažadėjo Savo Bažnyčiai, nuimant žemės derlių. Kiekvieną rytą Evangelijos pasiuntiniams priklaupiant prieš Viešpatį bei atnaujinant pasišventimo Jam įžadus, Jis užtikrins Savosios Dvasios buvimą kartu su Jos atgaivinančia, apvalančia jėga. Žengdami į priekį, kad atliktų savo kasdienines pareigas, jie bus tikri, jog neregima Šventoji Dvasia įgalins juos būti „Dievo bendradarbiais“.

...*Tik dvasinę sausrą, dvasinę tamsą,
dvasinę nuopuolį, dvasinę mirtį
be Dvasios Šventosios galim patirti...*

*Siųski, Dangau, Jos rasą, Jos lietų,
kad širdys greičiau atsiversti galėtų!*

...

*Ir liūdesy, ir negalioj,
kai horizontas rodos toks tamsus,
kai pasijuntame bejėgiai, vieniši,
į tylią maldą, kaip atsakymas šviesus,
nužengs Šventosios Dvasios guodžianti rasa gausi...*

*Mums šitą Dovaną Dangaus – Globėją –
ir Žodžio sėjai, ir javapjūtei pats Jėzus pažadėjo.*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

6. PRIE ŠVENTYKLOS VARTŲ

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 3; 4, 1–31.

Kristaus mokiniai aiškiai jautė savo netobulumą, tad nusizeminę ir melddamiesi apjungė savo silpnybę Jo jėgoje, savo neišmanymą Jo išminty, savo negarbingumą Jo teisume, savo skurdą Jo neišsemiamuose turtuose. Taip sustiprinti ir apginkluoti, jie nedvejodami žengė į priekį tarnauti Mokytojui.

Neilgai trukus po Šventosios Dvasios nužengimo ir tuoj po karštų maldų laikotarpio Petras su Jonu, eidami į šventyklą pasimelsti, prie Gražiųjų vartų sutiko keturiasdešimtmetį luošį, kurio gyvenimas nuo pat gimimo buvo vien skausmai bei kančios. Šis nelaimėlis jau seniai troško sutikti Jėzų, kad galėtų būti išgydytas; tačiau jis buvo beveik bejėgis ir gyveno toli nuo tų vietų, kur darbavosi didysis Gydytojas. Pagaliau jis išsiprašė kelių draugų atnešti jį prie šventyklos vartų, bet atsidūręs čia, žmogus sužinojo, jog Tas, į kurį jis dėjo visas viltis, žiauriai nužudytas.

Luošio nusivylimas kėlė užuojautą tiems, kurie žinojo, kaip seniai jis troško būti Jėzaus išgydytas, todėl jie kasdien atnešdavo jį į šventyklą, kad praeiviai, pajutę gailestį šiam žmogui, galėtų paaukoti jam kokią smulkmeną ir taip palengvinti jo dalį. Petrui su Jonu einant pro šalį, jis prašė išmaldos. Mokiniai su užuojauta pažvelgė į luošį, ir Petras pasakė: „*Pažiūrėk į mudu’*. *Jis pakėlė galvą, tikėdamasis ką nors gausiąs. Bet Petras prabilo: ‘Sidabro nei aukso aš neturiu [...]*“.

Vos tik Petras aiškiai išpažino savo neturtą, luošio veidas nuliūdo; nors čia pat jame išsižiebė viltis, apaštalui tęsiant: „*‘Bet ką turiu, tą duosiu. Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu kelkis ir vaikščiok!’ Ir, paėmęs už dešinės rankos, pakėlė jį. Jo kojos ir pėdos bematant sustiprėjo. Jis pašoko, atsistojo ir ėmė vaikščioti. Drauge su apaštalais įėjo į šventyklą. Ten vaikščiodamas ir pasišokinėdamas garbino Dievą. Visi žmonės pamatė jį vaikščiojant ir šlovinant Dievą. Jie pažino, kad tai tas pats luošys, kuris sėdėdavo elgetaudamas prie Gražiųjų vartų. Jie buvo labai nustebę ir sukrėsti to, kas buvo jam atsitikę. Kadangi jis laikėsi Petro ir Jono, prie jų į vadinamąją Saliamono stoginę apimti nuostabos susibėgo visi žmonės“.*

Jie buvo apstulbę dėl to, kad mokiniai galėjo atlikti stebuklą, panašų į tuos, kuriuos darydavo Jėzus. Ir vis dėlto čia buvo tas žmogus, keturiasdešimt metų bejėgis luošys, o dabar džiūgaujantis, nes gali laisvai vaikščioti, nebekenčiantis skausmų ir laimingas tikėdamas Jėzu.

Kai mokiniai pamatė žmonių nuostabą, Petras paklausė: „*Ko stebitės įvykiu ir ko taip žiūrite į mudu, tarsi mes savo galia ar savo maldingumu būtume pastatę jį ant kojų?!“ Jis užtikrino minią, kad išgydymas atliktas Jėzaus iš Nazareto vardu bei dėl nuopelnų To, kurį Dievas prikėlė iš numirusių. Apaštalas skelbė: „Jėzaus vardas – dėlei tikėjimo Jo vardu – tvirtą padarė tą, kurį jūs matote ir pažįstate. Iš Jėzaus kylantis tikėjimas suteikė jam tikrą sveikatą jūsų visų akyse“.*

Apaštalai tiesiai kalbėjo apie didžiąją žydų nuodėmę – tai, kad jie atstūmė ir nužudė gyvybės Kunigaikštį; antra vertus, jie stengėsi nestumti savo klausytojų į neviltį. Petras pasakė: „*Jūs išsižadėjote Šventojo ir Teisiojo, o pareikalavote atiduoti jums žmogžudį. Jūs nužudėte gyvybės Kūrėją, kurį Dievas prikėlė iš numirusių, ir mes esame to liudytojai [...]. O dabar, broliai, aš žinau, kad jūs taip padarėte iš nežinojimo, kaip ir jūsų vadai. Taip Dievas įvykdė, ką iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų lūpomis, būtent – kad Jo Mesijas kentėsias“.* Jis paskelbė, kad Šventoji Dvasia ragina juos atgailauti bei atsiversti, ir

užtikrino, jog nėra kitos išgelbėjimo vilties, kaip tik per To, kurį jie patys nukryžiuvo, gailestingumą. Tik per tikėjimą Juo jų nuodėmės gali būti atleistos.

Jis šaukė: *„Tad atgailokite ir atsiverskite, kad būtų išdildytos jūsų nuodėmės, kad nuo Viešpaties veido ateitų paguodos metas ir Jis atsiųstų jums skirtąjį Mesiją Jėzų [...] Jūs esate vaikai pranašų ir tos Sandoros, kurią Dievas sudarė su jūsų protėviais, tardamas Abraomui: ‘Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės giminės’. Dievas pirmiausia jums pažadino ir pasiuntė Savo tarną, kad Jis atneštų jums palaimą, atitraukdamas kiekvieną nuo jo nusikaltimų“.*

Taip mokiniai skelbė apie Kristaus prisikėlimą. Daugelis iš susirinkusiųjų laukė šio liudijimo ir, jį išgirdę, įtikėjo. Žmonėms jis priminė Kristaus kalbėtus žodžius, ir jie papildė priėmusiųjų Evangeliją gretas. Išgelbėtojo pasėta sėkla sudygo ir jau davė vaisių.

Kol mokiniai kalbėjo žmonėms, *„atėjo kunigų, šventyklos apsaugos viršininkas ir sadukiejų. Jie labai pyko, kodėl apaštalai moko žmones ir skelbia mirusiųjų prisikėlimą Jėzaus pavyzdžiu“.*

Po Kristaus prisikėlimo kunigai visur skelbė melą, kad romėnų sargybiniais miegant mokiniai pavogė Jėzaus kūną. Taigi nieko nuostabaus, kad jiems labai nepatiko girdėti Petrą ir Joną skelbiant prisikėlimą To, kurį jie, kunigai, nužudė. Ypač pasipiktino sadukiejai. Jie suprato, kad jų labiausiai puoselėjamai doktrinai iškilo pavojus ir jų reputacija pakibo ant plauko.

Atsivertusiųjų į naująją tikėjimą sparčiai daugėjo, ir fariziejai su sadukiejais nusprendė, kad, jeigu šie naujieji mokytojai ir toliau nekontroliuojamai žengs į priekį, jų pačių įtakingumui iškils didesnis pavojus, nei tada, kai žemėje skelbė Jėzus. Taigi šventyklos vyresnysis, padedamas gausaus būrio sadukiejų, suėmė Petrą ir Joną bei uždarė į kalėjimą, nes tądien jau buvo per vėlu juos apklausti.

Mokinių priešai negalėjo nepatikėti, kad Kristus iš tiesų prisikėlė iš numirusių. Pernelyg aiškūs buvo įrodymai,

kad galėtų kilti abejonių. Vis dėlto jie užkietino savo širdis ir atsisakė atgailauti dėl to siaubingo nusikaltimo, kurį jie padarė, pasmerkdami Jėzų mirti. Žydų vyresniesiems buvo pateikta gausybė įrodymų, kuriuos apaštalai, veikiami dieviškojo įkvėpimo, išsakė ir parodė, tačiau vyresnieji atkakliai priešinosi tiesos žinia. Kristus atėjo ne taip, kaip jie tikėjosi, ir, nors kartais jie patikėdavo, kad Jis – Dievo Sūnus, vis dėlto laikėsi savo sustabarėjusių įsitikinimų ir jį nukryžiuvo. Dievas iš Savo gailestingumo pateikė jiems daugiau įrodymų, ir dabar jie turėjo dar vieną galimybę atsigręžti į Kristų. Jėzus pasiuntė Savo mokinius, kad jiems pasakytų, jog jie nužudė gyvybės Kunigaikštį, ir juos, šitaip nusikaltusius, Jis dar kartą kvietė atgailauti. Tačiau jausdamiesi saugūs dėl nuosavo teisumo, žydų mokytojai atsisakė pripažinti, jog žmonės, kaltinantys juos nukryžiuvus Kristų, kalba vadovaujami Šventosios Dvasios.

Apsisprendus laikytis priešinosi Kristui taktikos, kiekvienas pasipriešinimo aktas kunigams tapo papildomas akstinas, einant šia linkme. Jų užsispyrimas stiprėjo vis labiau ir labiau. Problema buvo ne ta, kad jie negali nusileisti; jie galėjo, bet nenorėjo. Išgelbėjimas buvo jiems neprieinamas ne tik dėl to, kad jie buvo kalti ir verti mirties, ne tik dėl to, kad nužudė Dievo Sūną, bet ir dėl to, kad jie priešinosi Dievui. Jie atkakliai dangstėsi nuo šviesos ir nepriėmė Dvasios kaltinimų. Jie pasidavė nepaklusnumo vaikus kontroliuojančioms įtakoms, skatinančioms įžeidinėti žmones, per kuriuos veikė Dievas. Jų maišto piktybiškumą sustiprino kiekvienas tolimesnis pasipriešinimo Dievui bei mokymui, kurį Jis įpareigojo skelbti Savo tarnus, aktas. Kiekvieną dieną, atsisakydami atgailauti, žydų vadovai iš naujo sukildavo ir taip rengdavosi pjauti tai, ką sėja.

Dievo pyktis neatgailaujantiems nusidėjėliams pasireiškia ne tik dėl jų padarytų nuodėmių, bet ir dėl to, kad raginami atgailauti, jie verčiau nusprendžia toliau priešin-

tis ir, užuot priėmę jiems siūlomą šviesą, kartoja praeities nuodėmes. Jeigu žydų vadovai būtų pasidavę apkaltinančiai Šventosios Dvasios jėgai, jiems būtų buvę atleista; tačiau jie nusprendė nepasiduoti. Panašiai ir kiekvienas nusidėjėlis, nuolatos priešindamasis, atsiduria tokioje padėtyje, kai Šventoji Dvasia nebegali jo paveikti.

Kitą dieną po luošio išgydymo kunigai Anas, Kajafas bei kiti šventyklos autoritetai susirinko į teismo tarybą, ir belaisviai stojo jų akivaizdon. Tame pačiame kambaryje ir prieš kai kuriuos iš tų pačių žmonių Petras dar neseniai buvo gėdingai išsižadėjęs Viešpaties. Dabar, ruošdamasis savo paties teismui, jis tai aiškiai prisiminė. Ir štai jam pasitaikė galimybė ištaisyti savo bailumą.

Tie susirinkusieji, kurie prisiminė, kaip Petras elgėsi savo Mokytojo teisme, džiaugėsi, kad ir dabar bus nesunku jį išgąsdinti grasinimais kalėjimu bei mirties bausme. Tačiau tas Petras, kuris stojo prieš teismo tarybą apklausai, buvo visiškai kitoks, nei tas impulsyvus, pasitikintis savimi Petras, kuris išsižadėjo Kristaus, kai Jam išmušė sunkiausia valanda. Jis atsivertė po savo nuopuolio. Tai buvo jau ne išdidus pagyrūnas, o kuklus, savimi nepasitikintis žmogus. Jis buvo kupinas Šventosios Dvasios ir, padedamas šios jėgos, buvo pasiryžęs išdildyti savojo atsimetimo gėdos dėmę, pagerbdamas tą vardą, kurį buvo paniekinęs.

Taigi kunigai vengė minėti nukryžiovimą ar Jėzaus prisikėlimą. Tačiau dabar, siekdami savo tikslo, jie buvo priversti paklausti kaltinamojo, kaip įvyko neįgalaus žmogaus išgydymas. „Kokia galia ar kieno vardu jūs tai padarėte?“ – pasidomėjo jie.

Su šventa drąsa ir Dvasios jėga Petras be baimės atsakė: „Tebūnie jums visiems ir visai Izraelio tautai žinoma: vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiovote ir kurį Dievas prikėlė iš numirusių! Tik Jo vardu šis vyras jūsų akivaizdoje stovi sveikas. Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu. Ir nėra niekame kitame išgelbėjimo, nes

neduota žmonėms po dangumi kito vardo, kuriuo galėtume būti išgelbėti“.

Tokia drąsi gynyba apstulbino žydų vadovus. Jie tikėjosi, kad stoję prieš teismo tarybą mokiniai pasiduos baimei ir sumaiščiai. Tačiau šie liudytojai kalbėjo taip, kaip anksčiau Kristus, – su įtikinančia jėga, kuri nutildė jų priešininkus. Petro balse nebuvo nė menkiausios baimės, kai jis skelbė apie Kristų: *„Jėzus yra akmuo, kurį jūs, statytojai, atmetėte ir kuris tapo kertiniu akmeniu“.*

Čia Petras panaudojo kunigams pažįstamą simbolį. Apie atmestąjį akmenį kalbėjo pranašai; pats Kristus, kartą kalbėdamas kunigams bei vyresniesiems, pasakė: *„Ar niekada nesate skaitę Raštuose: ‘Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties padaryta ir mūsų akims tai nuostabą kelia. Todėl sakau jums: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių. Kas nukris ant to akmens, tas suduš, o ant ko akmuo užgrius, tas bus sutriuškintas’“* (Mato 21, 42–44).

Klausydamiesi bebaimių apaštalo žodžių, kunigai *„atpažino juos buvus kartu su Jėzumi“.* Po Kristaus persimainymo apie mokinius yra pasakyta, jog, nykstant tam nuostabiam reginiui, *„jie nieko daugiau nebematė, tik vieną Jėzų“* (Mato 17, 8). *„Tik vieną Jėzų“* – šiuose žodžiuose glūdi gyvybės ir jėgos, paženklusios žemiškosios Bažnyčios istoriją, paslaptis. Pirmą kartą išgirdę Kristaus žodžius, mokiniai pajuto, kad jiems Jo reikia. Jie ieškojo, jie rado, jie sekė Juo. Jie buvo su Juo šventykloje, prie stalo, ant kalno šlaito, laukuose. Jie buvo kaip mokiniai su mokytoju ir kasdien gavo Jo amžinosios tiesos pamokas.

Išgelbėtojui įžengus į dangų, dieviško Artumo, kupino meilės ir šviesos, pojūtis išliko su jais. Tai buvo asmeniškasis Artumas. Jėzus, Gelbėtojas, vaikščiojęs, kalbėjęs ir meldęsis kartu su jais, guodęs bei raminęs jų širdis, vis dar sklindant ramybės mokymui iš Jo lūpų, buvo paimtas iš jų tarpo į dangų. Kai Jį pasitiko angelų vežimas, mokinius

dar pasiekė Jėzaus žodžiai: „*Ir štai Aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos*“ (Mato 28, 20). Jis įžengė į dangų žmogišku pavidalu. Mokiniai žinojo, kad Jėzus buvo priešais Dievo sostą, kad Jis – vis dar jų Draugas bei Gelbėtojas; kad Jo simpatijos nepasikeitė; kad Jis visada tapatinsis su kenčiančia žmonija. Jie žinojo, kad Jis parodė Dievui Savo kraują, Savo sužalotas rankas ir kojas, primindamas kainą, kurią Jis sumokėjo už atpirktuosius; ir ši mintis stiprino mokinius bei padėjo jiems viską iškęsti dėl Jėzaus. Jų ryšys su Kristumi dabar buvo dar stipresnis negu tada, kai Jis buvo su jais kaip žmogus. Nuo jų spinduliavo juose gyvenančio Kristaus šviesa, meilė bei jėga, taigi žmonės, žvelgdami į mokinius, stebėjosi.

Kristus uždėjo Savo antspaudą ant žodžių, kuriuos teismo taryboje kalbėjo Petras. Čia pat prie šio mokinio, kaip įtinamas liudytojas, stovėjo stebuklingai išgydytas žmogus. Šio vyro, kuris prieš kelias valandas dar buvo bejėgis luošys, o dabar jau visiškai sveikas, išvaizda suteikė svarumo Petro liudijimui. Kunigai ir tautos vadovai neturėjo ką pasakyti. Jie nesugebėjo paneigti Petro teiginių, bet vis dėlto buvo pasiryžę užkirsti kelią apaštalų mokymui.

Pagrindinis Kristaus stebuklas – Lozorius prikėlimas iš numirusių – paskatino kunigus apsispręsti atsikratyti Jėzumi bei Jo nuostabiais darbais, kurie greitai žlugdė jų daromą įtaką žmonėms. Jie Jį nukryžiuvo; tačiau dabar atsirado įtinamas įrodymas, kad jie neužkirto kelio stebuklams daryti Jo vardu bei tiesai skelbti, kurios Jis mokė. Jau vien luošio išgydymas ir apaštalų skelbimas sujaudino Jeruzalę.

Stengdamiesi nuslėpti savo sumišimą, kunigai ir vadovai liepė išvesti apaštalus, kad galėtų tarp savęs pasitarti. Jie visi sutiko, jog beprasmiška neigti, kad tas žmogus buvo išgydytas. Jie mielai noru būtų apraizgę šį stebuklą melagystėmis, tačiau tai buvo neįmanoma, nes jis įvyko vidury baltos dienos, daugelio žmonių akivaizdoje, ir apie jį jau

žinojo tūkstančiai. Žydų vadovai suprato, kad mokinių darbas turi būti sustabdytas, nes Jėzus ėgis daugybę sekėjų. O tokiu atveju jų laukė nemalonumai – jie bus pripažinti kalti, kaip nužudę Dievo Sūnų.

Tačiau nepaisant savo troškimo susidoroti su mokiniais, kunigai teišdriso jiems pagrasinti griežčiausia bausme, jeigu jie ir toliau kalbės ar veiks Jėzaus vardu. Pasikvietę juos vėl prieš teismo tarybą, jie įsakė mokiniams nebekalbėti ir nemokyti Jėzaus vardu. Tačiau Petras ir Jonas atsakė: *„Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo! Juk mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję“*.

Kunigai būtų mielai nubaudę šiuos žmones už jų nesvyruojančią ištikimybę šventajam pašaukimui, bet jie bijojo žmonių, *„nes visi garbino Dievą už įvykusį stebuklą“*. Taigi dar kartą pagrasinus bei perspėjus apaštalai buvo paleisti į laisvę.

Kol Petras su Jonu buvo nelaisvėje, kiti mokiniai, žinodami piktus žydų kėslus, be paliovos meldėsi už savo brolius, nuogaustaudami, kad žiaurumas, parodytas Kristui, gali pasikartoti. Vos paleisti apaštalai susirado kitus mokinius ir papasakojo jiems apie tardymą. Tikintieji be galo džiaugėsi. *„Visi vieningai pakėlė į Dievą balsus ir taip meldėsi: ‘Valdove, Tu sutvėrei dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. Tu esi taręs per Šventąją Dvasią mūsų tėvo, Savo tarno Dovydo lūpomis: Kodėl niršta pagonys, kam veltui tautos sąmokslus rengia? Žemės karaliai sukilo, valdovai susibūrė draugėn prieš Viešpatį ir Jo Mesiją. Taip, šitame mieste iš tiesų susibūrė Erodas, Poncijus Pilotas su pagonimis ir Izraelio gentimis prieš Tavo šventąjį tarną Jėzų, kurį Tu patepei, kad įvykdytų, ką Tavo galia ir valia buvo iš anksto nusprendusi. O dabar, Viešpatie, atkreipk akis į jų grasinimus ir suteik Saviesiems tarnams drąsos atvirai skelbti Tavo žodį. Ištiesk Savo ranką, kad Tavo šventojo tarno Jėzaus vardu būtų išgydoma ir daromi ženklai bei stebuklai’“*.

Mokiniai meldė, kad jiems būtų suteikta daugiau jėgos jų tarnystės darbe; mat jie suprato, kad jų laukia tas pats sąmoningas priešinimasis, su kuriuo gyvendamas žemėje susidūrė Kristus. Jų jungtinės maldos per tikėjimą kilo į dangų, ir atėjo atsakymas. Vieta, kur jie buvo susirinkę, sudrebėjo, ir jie iš naujo prisipildė Šventosios Dvasios. Jų širdys tapo kupinos drąsos, ir jie vėl išėjo skelbti Jeruzalei Dievo Žodžio. „*Apaštalai su didžia galybe liudijo apie Viešpaties Jėzaus prisikėlimą*“, ir Dievas stebuklingai laimino jų pastangas.

Atsakydami į paliepiamą daugiau nebekalbėti Jėzaus vardu, mokiniai be baimės laikėsi principo „*Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo!*“ Tai tas pats principas, kurį Evangelijos sekėjai išsaugojo reformacijos laikais. Kai 1529 metais Vokietijos kunigaikščiai susirinko į Špeierio seimą, buvo paskelbtas imperatoriaus įsakymas, ribojantis religinę laisvę bei draudžiantis platinti reformacinį mokymą. Atrodė, jog pasaulio viltis tuoj žlugs. Ar kunigaikščiai priims įsakymą? Ar Evangelijos šviesa užlies daugybę žmonių, vis dar skendinčių tamsoje? Iškilo pavojus svarbiems, pasaulinės reikšmės klausimams. Tie, kurie priėmė reformuotąjį tikėjimą, susirinko, ir jų vienbalsis sprendimas buvo toks „Atmeskime šį įsakymą. Dauguma sąžinės reikaluose neturi jokios galios“ (*Merle d'Aubigné, History of the Reformation*, b. 13, ch. 5).

Šio principo tvirtai turime laikytis ir mes savo laikais. Tiesos ir religinės laisvės vėliava, kurią aukštai iškėlė laikė evangelinės Bažnyčios ikūrėjai bei Dievo liudytojai per visus po to praslinkusius šimtmečius, paskutiniojoje kovoje perduota į mūsų rankas. Atsakomybė už šią didžiulę dovaną tenka tiems, kuriuos Dievas palaimino Savojo Žodžio pažinimu. Šį Žodį mes turime priimti kaip didžiausią autoritetą. Žmonių valdžią mes turime laikyti paskirta Dievo ir mokyti paklusnumo jai kaip šventos pareigos jos juridinėje sferoje. Tačiau kai ji sukykla prieš Dievo reikalavimus, mes

turime paklusti ne žmonėms, o Dievui. Dievo Žodis turi būti aukščiau visų žmonių sukurtų įstatymų. Taigi frazė „*tai Viešpaties žodis*“ neturi būti pakeista pasakymu „*tai bažnyčios žodis*“ arba „*tai valstybės žodis*“. Kristaus karūna turi iškilti aukščiau žemiškų monarchų diademų.

Iš mūsų niekas nereikalauja nepaklusti valdžiai. Mūsų žodžiai, ištarti ar užrašyti, turi būti gerai apgalvoti, kad nebūtų užrašyta, jog mes kalbėjome kaip įstatymo bei tvarkos priešininkai. Mes neturėtume sakyti ar daryti nieko, kas be reikalo užtvirtų mums kelią. Mes privalome žengti į priekį Kristaus vardu, skelbdami mums patikėtąsias tiesas. Jei žmonės mums uždraus daryti šį darbą, tada mes, kaip ir apaštalai, galime atsakyti: „*Spręskite patys, ar teisu Dievo akivaizdoje jūsų klausyti labiau negu Dievo! Juk mes negalime tylėti apie tai, ką esame matę ir girdėję*“.

...*Nepalikai manęs tikėjimo vienvėjų, Dieve,
ir mano liūdną sielos vienišų lankei,
kai tirpo jėgos, dairės akys alkstančios Tavęs kas dieną...
O taip!.. Mane Tu maloningai palaikei!..*

*Jaučiau – neregimai Tu mano sielon syvus
įliejai kantriai mylinčia ranka...
O mano Viešpatie! Esu išgydytas! Aš – gyvas!..
Tau, Tau nuoširdžiausia mano padėka!*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

7. PERSPĖJIMAS VEIDMAINIAMS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 4, 32–5, 11.

Mokiniais skelbiant Evangelijos tiesas Jeruzalėje, Dievas suteikė jų žodžių liudijimui jėgos, ir daugybė žmonių įtikėjo. Karštas žydų fanatizmas daugelį šių pirmųjų tikinčiųjų iš karto atskyrė nuo šeimos bei draugų, ir jiems reikėjo parūpinti maisto bei pastogę.

Šventajame Rašte pasakyta: „*Tarp jų nebuvo vargšų*“ ir paaiškinta, kaip šis poreikis buvo patenkintas. Tie tikintieji, kurie turėjo pinigų bei kokios nors nuosavybės, su džiaugsmu aukojo tai, kad patenkintų stokojančių reikmes. Pardavę savo namus ar žemes jie atnešdavo pinigus, padėdavo juos prie apaštalų kojų, „*ir kiekvienam buvo dalijama, kiek kam reikėjo*“.

Šis tikinčiųjų išsilaisvinimas buvo Dvasios išliejimo vaisius. Atsivertusieji į Evangeliją buvo „*vienos širdies ir vienos sielos*“. Juos buvo užvaldęs vienas bendras interesas – jiems patikėtosiomis misijos sėkmė. Godumui neliko vietos jų gyvenime. Jų meilė artimui ir bendram reikalui buvo didesnė už meilę pinigams ir nuosavybei. Jų darbai liudijo, kad žmonių sielos jiems buvo vertingesnės už žemiškus turtus.

Taip būna visada, kai gyvenime viešpatauja Dievo Dvasia. Tie, kieno širdys prisipildo Kristaus meilės, seks pavyzdžiu To, kuris dėl mūsų tapo vargšas, kad per Jo skurdą mes galėtume būti turtingi. Pinigai, laikas, įtakingumas – visos dovanos, kurias mokiniai gavo iš Dievo rankų,

jiems buvo vertingos tik kaip Evangelijos darbo vykdymo priemonė. Taip buvo ankstyvojoje Bažnyčioje. Ir kai šiandieninėje Bažnyčioje matome, kaip per Dvasios jėgą nariai nusigręžia nuo pasaulietinių dalykų bei noriai aukoja, kad jų artimieji išgirstų Evangeliją, skelbiamos tiesos daro galingą įtaką klausytojams.

Ryškus kontrastas tikinčiųjų geranoriškumo pavyzdžiui buvo Ananijo ir Sapfyros elgesys. Šis atvejis, užfiksuotas įkvėptosios plunksnos, paliko juodą dėmę ankstyvosios Bažnyčios istorijoje. Šie tariami mokiniai kartu su kitais turėjo privilegiją klausytis apaštalų skelbiamos Evangelijos. Jie buvo kartu su kitais, kai po apaštalų maldos „*sudrebėjo susirinkimo vieta, visi prisipildė Šventosios Dvasios*“ (Apaštalų darbų 4, 31). Visi susirinkusieji buvo stipriai apkaltinti, ir, tiesiogiai veikiant Dievo Dvasiai, Ananijas ir Sapfyras išpareigojo atiduoti pinigus, gautus pardavus nuosavybę.

Paskui Ananijas ir Sapfyras nuliūdino Šventąją Dvasią, pasiduodami godulystei. Jie pradėjo gailėtis dėl savo pažado ir veikiai prarado malonų palaiminimą, šildžiusi jų širdis troškimu dosniai prisidėti prie Kristaus darbo. Jie pagalvojo, jog paskubėjo, jog nepakankamai apmąstė savo sprendimą. Pasitarę jie nusprendė nevykdyti išpareigojimo. Jie, aišku, matė, kad tie, kurie atsisveikino su savo nuosavybe, kad paremtų skurdesnius brolius, tarp tikinčiųjų buvo didžiai gerbiami; jiems buvo gėda atvirai pranešti savo broliams, kad jų savanaudiškos sielos pasiglemžė tai, ką jie buvo paskyrę Dievui. Taigi pardavę nuosavybę jie nusprendė į bendrą fondą atiduoti tik dalį pinigų, apsimesdami, kad atiduoda viską, o iš tikrųjų didelę dalį pasilikti sau. Taip jie tikėjosi ir toliau gyventi pakankamai pasiturinčiai ir kartu įgyti brolių pagarbą.

Tačiau Dievas nekenčia veidmainystės ir melo. Ananijas ir Sapfyras bendraudami su Dievu panaudojo apgaule; jie pamelavo Šventajai Dvasiai ir už savo nuodėmę buvo greitai bei siaubingai nubausti. Kai Ananijas atėjo su auka,

Petras paklausė: „Ananijau, kodėl šėtonas užvaldė tavo širdį? Kodėl gi tu pamelavai Šventajai Dvasiai, pasilaikydamas dalį gautų pinigų? Argi negalėjai sklypo sau laikyti ir argi pardavęs negalėjai laisvai tvarkytis? Tad kam gi taip sugalvojai savo širdyje? Juk tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!“ Išgirdęs tuos žodžius, Ananijas sukniubo ir mirė. Didi baimė pagavo visus tai girdėjusius“.

„Argi negalėjai sklypo sau laikyti?“ – paklausė Petras. Niekas Ananijo nevertė aukoti savo turto bendram labui. Jis pats pasisiūlė. Tačiau mėgindamas apgauti mokinius, jis pamelavo Visagaliui.

„Po kokių trijų valandų atėjo Ananijo žmona, kuri nežinojo, kas buvo atsitikę. Petras ją paklausė: ‘Pasakyk man, ar už tiek pardavėte sklypą?’ ‘Taip, už tiek’, – atsakė ji. Tada Petras prabilo: ‘Kam gi jūs susimokėte mėginti Viešpaties Dvasią? Štai ties durimis skamba žingsniai tų, kurie palaidojo tavo vyrą. Jie ir tave išneš’. Bematant ji susmuko jam po kojų ir mirė. Atėję jaunuoliai rado ją negyvą, nunešė ir palaidojo šalia vyro. Didelė baimė apėmė visą Bažnyčią ir visus, kurie apie tai išgirdo“.

Begalinė Išmintis suprato, jog reikia duoti Dievo pykčio signalą, kuris apsaugos jauną Bažnyčią nuo amoralumo. Tikinčiųjų skaičius sparčiai augo. Bažnyčiai būtų iškilęs pavojus, jeigu greitai gausėjant atsivertusių vyrų ir moterų, tarp jų atsirastų tų, kurie, nors sakosi tikį Dievą, iš tikrųjų garbina mamoną. Šis nutikimas paliudijo, kad žmonės negali apgauti Dievo, kad Jis mato širdyje paslėptą nuodėmę ir kad nesiduos išjuokiamas. Tai buvo perspėjimas Bažnyčiai vengti apsimetinėjimų bei veidmainystės ir neapiplėšinėti Dievo.

Ne tik ankstyvajai Bažnyčiai, bet ir visoms tolimesnėms kartoms šis pavyzdys, kaip Dievas nekenčia godumo, sukčiavimo bei veidmainystės, buvo pateikiamas kaip pavojaus signalas. Ananijas ir Sapfira labiausiai puoselėjo savo turto geismą. Noras pasilikti sau tą dalį, kurią jie pažadėjo Viešpačiui, paskatino juos apgaudinėti ir veidmainiauti.

Dievo valia Evangelijos skelbimas priklausė nuo Jo žmonių darbų bei dovanų. Geros valios aukos bei dešimtinė buvo pajamos Viešpaties darbui. Iš viso to, kas duodama žmogui, Dievas reikalauja atiduoti tam tikrą dalį – dešimtinę. Ar žmogus duos daugiau, Dievas paliko apsispręsti jam pačiam. Tačiau kai širdį sujaudina Šventoji Dvasia, ir žmogus pasižada paaukoti tam tikrą sumą, jis nebeturi teisės pasilikti jos sau. Tokio tipo pažadai, duoti kitų žmonių akivaizdoje, laikomi įpareigojančiais; tad argi ne dar labiau jie įpareigoja, kai yra duodami Dievui? Argi sąžinės teismo išbandyti pažadai yra mažiau įpareigojantys negu užrašytieji žmonių susitarimai?

Kai dieviška šviesa su neįprastu skaistumu ir jėga apšviečia širdį, įprastinis savanaudiškumas atlėgsta ir atsiranda noras aukoti Dievo darbui. Tačiau tegul niekas nemano, kad galės įvykdyti tokius akimirksnį duotus pažadus be šėtono pasipriešinimo. Jam nepatinka matyti, kaip žemėje statoma Atpirkėjo karalystė. Tai jis atneša mintis, jog priimtas įsipareigojimas yra per didelis, jog besistengdami įsigyti naują nuosavybę ar patenkinti savo šeimos narių reikmes, tokie aukoti pasiryžę žmonės gali nebeatlaikyti sunkios naštos.

Tačiau Dievas laimina žmones nuosavybe, ir Jis tai daro tam, kad jie galėtų aukoti Jo darbui. Jis siunčia saulę ir lietų. Jo dėka veši augmenija. Jis dovanoja sveikatą bei sugebėjimą užsidirbti. Visi mūsų palaiminimai ateina iš Jo dosnios rankos. Savo ruožtu, Jis norėtų, kad vyrai ir moterys parodytų dėkingumą grąžindami Jam dešimtines bei aukas – padėkos aukas, geros valios aukas, priedermės aukas. Jeigu visos lėšos suplauktų į Viešpaties iždą pagal šį dievišką planą – visų pajamų dešimtinė ir geros valios aukos, – Jo darbui jų būtų pakankamai.

Tačiau žmonių širdys dėl savanaudiškumo užkietėja, ir, kaip Ananijui su Sapfyrą, jiems kyla pagunda dalį pinigų pasilikti, apsimetant, kad įvykdė visus Dievo reikalavimus.

Daugelis švaisto pinigus, tenkindami savo užgaidas. Vyrai ir moterys atsiduoda savo malonumams bei tenkina savo įnorius, o Dievui nenoriai atneša tik dalį aukos. Jie užmiršta, kad vieną dieną Dievas pareikalaus tikslios ataskaitos apie tai, kaip buvo naudojamos Jo gėrybės, ir kad Jis nebeprisims išmaldos, kurią jie atiduoda į Jo lobyną, kaip nepriėmė Ananijo ir Sapfyros aukos.

Dievas nori, kad griežta šiems apgavikams skirta bausmė mums parodytų, kaip Jis nekenčia bei niekina visokeriopą veidmainystę ir apgaulę. Apsimesdami, kad atidavė viską, Ananijas ir Sapfyras pamelavo Šventajai Dvasiai ir dėl to prarado šį bei būsimąjį gyvenimą. Tas pats Dievas, kuris juos nubaudė, šiandien smerkia visokeriopas apgavystes. Meluojančios lūpos – Jam pasibjaurėtinos. Jis skelbia, kad į šventąjį miestą *„niekada nepateks, kas netyra, joks nešvankėlis ar melagis“* (Apreiškimo 21, 27). Tegul į tiesos sakymą nebūna žiūrima abejingai ar neryžtingai. Tetampa tai mūsų gyvenimo dalimi. Tiesos pritaikymas savanaudiškiems tikslams reiškia tikėjimo žlugimą. *„Tad stovėkite, susijusę strėnas tiesa“* (Efeziečiams 6, 14). Tas, kas sako netiesą, pigiai parduoda savo sielą. Gali atrodyti, kad jo melagystė pasitarnauja nenumatytu atveju, gali susidaryti įspūdis, kad jis kažką pasiekė versle, ko nebūtų galėjęs pasiekti teisingu keliu, tačiau galiausiai tas žmogus prieina ribą, kur nebegali niekuo pasitikėti. Pats būdamas melagis, jis nebetiki kitais.

Ananijo ir Sapfyros atveju, už mėginimą apgauti Dievą buvo greitai nubausta. Ta pati nuodėmė dažnai kartojosi vėlesnėje Bažnyčios istorijoje, daugelis ją daro ir mūsų laikais. Nors jos galbūt nelydi regimas Dievo nepasitenkinimo pasireiškimas, Jo akyse ji ne mažiau šlykšti negu apaštalų laikais. Perspėjimas buvo duotas; Dievas aiškiai parodė Savo pasibjaurėjimą šia nuodėme; todėl visi, kurie pasiduoda veidmainystei bei godumui, gali būti tikri, jog žudo savo sielas.

8. PRIEŠ TEISMO TARYBĄ

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 5, 12–42.

Viltį ir išgelbėjimą pasauliui atnešė būtent kryžius, tas gėdos ir kančios įrankis. Mokiniai tebuvo kuklūs, neturtingi žmonės, ir vienintelis jų ginklas buvo Dievo Žodis. Tačiau su Kristaus jėga jie žengė į pasaulį pasakoti nuostabios istorijos apie ėdžias ir kryžių bei triumfuoti prieš bet kokią pasipriešinimą. Šioje žemėje negerbiami ir nepripažįstami, jie buvo tikėjimo didvyriai. Iš jų lūpų išėjo dievišką galią turintys žodžiai sukrėtė pasaulį.

Jeruzalėje, kur buvo giliausiai įsišakniję prietarai ir kur sklandė pačios įvairiausios idėjos apie Tą, kuris buvo nukryžiuotas kaip piktadarys, mokiniai ir toliau drąsiai kalbėjo gyvybės žodžius, aiškindami žydams apie Kristaus darbą bei misiją, apie Jo nukryžiavimą, prisikėlimą ir įžengimą į dangų. Kunigai ir tautos vadovai su nuostaba klausėsi drąsaus, aiškaus apaštalų liudijimo. Mokiniams iš tiesų buvo suteikta prisikėlusio Gelbėtojo jėga, ir jų darbą lydėjo ženklai bei stebuklai, kurie kasdien gausino tikinčiųjų būrį. Gatvėse, kur turėjo praeiti mokiniai, žmonės guldė ligonius „*ant neštuvų bei lovų, kad, Petrui praeinant pro šalį, bent jo šešėlis kristų ant gulinčiųjų*“. Čia buvo atvedami ir netyrųjų dvasių apsėstieji. Aplink mokinius susiburdavo minios, o išgydytieji garsiai garbino Dievą bei šlovino Atpirkėjo vardą.

Kunigai ir seniūnai matė, kad Kristus aukštinamas labiau negu jie. Sadukiejai, kurie netikėjo prisikėlimu, išgirdę mokinius skelbiant, kad Kristus prisikėlė iš numirusių, įtūžo, nes suprato, kad, jeigu apaštalams bus leista skelbti prisikėlusį Išgelbėtoją bei Jo vardu daryti stebuklus, mokymas, kad jokio prisikėlimo nebus, liks atmestas ir sadukiejų sekta veikiai išnyks. Fariziejai piktinosi dėl to, kad apaštalų mokymas pamynė žydų apeigas ir apeiginiai aukojimai nebetenka prasmės.

Lig tol visos pastangos užkirsti kelią šiam naujam mokymui nuėjo perniek; tačiau dabar ir sadukiejai, ir fariziejai nusprendė, kad mokinių darbas turi būti sustabdytas, nes iškilo grėsmė, kad jie bus apkaltinti Jėzaus mirtimi. Pilni neapykantos, kunigai suėmė Petrą bei Joną ir uždarė juos į bendrą kalėjimą.

Žydų tautos vadovai neišpildė Dievo pažado Jo išrinktiesiems. Tie, kuriuos Viešpats padarė tiesos saugotojais, pasirodė besą neištikimi, ir Dievas pasirinko kitus, kad atliktų Jo darbą. Per savo aklumą šie vadovai dabar visiškai pasidavė tam, ką jie vadino teisėtu pykčiu tiems, kurie atmetė jų puoselėjamus mokymus. Jie nepripažino nė galimybės, kad patys neteisingai supranta Žodį, neteisingai aiškina arba taiko Šventąjį Raštą. Jie elgėsi kaip žmonės, praradę sveiką nuovoką. „Kokią teisę turi šie mokytojai, – kalbėjo jie, – dėstyti idėjas, prieštaraujančias tam mokymui, kurį mes skelbiame žmonėms? Juk kai kurie iš jų tik žvejai!“ Pasiryžę užgniaužti šių idėjų skleidimą, jie įkalino tuos, kurie jas skelbė.

Toks elgesys mokinių neišgąsdino ir nesugniuždė. Šventoji Dvasia jiems priminė Kristaus pasakytus žodžius: „*Tarnas ne didesnis už šeimininką! Jei persekiojo Mane, tai ir jus persekios; jeigu laikėsi Mano žodžio, laikysis ir jūs. Ir visa tai jums darys dėl Manęs, nes jie nepažįsta To, kuris yra Mane siuntęs [...]. Jie šalins jus iš sinagogų, ir netgi ateis valanda, kada jūs žudikai tarsis atlieką šventą pareigą Dievui [...]. Aš jums*

visa šita kalbėjau, kad, jų siautėjimo metui atėjus, atsimintumėte, jog buvau jus išpėjęs“ (Jono 15, 20.21; 16, 2.4).

Dangaus Dievas, galingasis Visatos Valdovas, ėmėsi Pats rūpintis įkalintais mokiniiais, nes buvo trukdomas Jo darbas. Naktį Viešpaties angelas atidarė kalėjimo duris ir pasakė mokiniams: *„Eikite ir, atsistoję šventykloje, skelbkite žmonėms visus šio Gyvenimo žodžius“*. Šis įsakymas buvo radikaliai priešingas žydų vadovų įsakymui, bet ar mokiniai atsakė: *„Mes to negalime daryti, kol nepasitarsime su valdininkais ir negausime jų leidimo?“* Ne. Dievas pasakė: *„Eikite“, ir jie pakluso. „Jie paklausė ir, auštant nuėję į šventyklą, ėmė mokyti“*.

Kai Petras ir Jonas pasirodė tarp tikinčiųjų ir papasakojo, kaip angelas pravedė juos tiesiai pro kalėjimą juosiančius sargybinius bei įpareigojo toliau dirbti savo darbą, broliai maloniai nustebo ir pradžiugo.

„Tuo metu vyriausiasis kunigas ir jo šalininkai sukviėtė aukščiausiąją teismo tarybą bei visą izraelitų vyresnybę“. Kunigai ir seniūnai nusprendė apkaltinti mokinius maištu, Ananijo ir Sapfyros nužudymu bei susimokymu prieš kunigus ir jų valdžią. Jie tikėjosi taip įaudrinti minią, kad ji paimtų viską į savo rankas ir susidorotų su mokiniiais taip, kaip su Jėzumi. Jie žinojo, jog daugelis tų, kurie nepriėmė Kristaus mokymo, buvo pavargę nuo despotiško žydų valdymo ir troško permainų. Kunigai nuogastavo, kad, jeigu šie nepatenkintieji priims apaštalų skelbiamas tiesas bei išpažins Jėzų kaip Mesiją, kils visos tautos pasipiktinimas religiniais vadovais, kurie tada turės atsakyti už Kristaus nužudymą. Taigi jie nusprendė imtis griežtų priemonių, kad to išvengtų.

Kai jie pasiuntė sargybinius atvesti belaisvius, buvo labai nustebinti sužinoję, kad, nors kalėjimo durys buvo saugiai užsklęstos ir šalia stovėjo sargybiniai, belaisvių niekur nebuvo.

Veikiai atėjo stulbinantis pranešimas: *„Tie vyrai, kuriuos jūs buvote uždarę kalėjime, stovi sau šventykloje ir moko*

žmones“. *„Tada viršininkas su tarnais nuėjo ir atsivedė juos, tačiau be prievartos. Jie mat bijojo, kad žmonės jų neužmėtytų akmenimis“.*

Nors mokiniai buvo stebuklingai išvaduoti iš kalėjimo, nuo tardymo ir bausmės jie nebuvo apsaugoti. Dar gyvendamas su jais, Kristus pasakė: *„Jūs sergėkitės: būsite atidavinėjami teismams“* (Morkaus 13, 9). Atsiųsdamas angelą juos išvaduoti, Dievas parodė Savo meilę ir užtikrino, kad Jis šalia. Dabar atėjo mokinių eilė kentėti dėl To, kurio Evangeliją jie skelbė.

Pranašų ir apaštalų istorijoje yra daugybė kilnių ištikimybės Dievui pavyzdžių. Kristaus liudytojai ištverė kalėjimą, kankinimus ir pačią mirtį, bet Dievo įsakymų nesulaužė. Petro ir Jono palikti pasakojimai – tokie pat herojiški, kaip bet kuris kitas Evangelijoje. Antrą kartą stojus prieš žmones, kurie, atrodo, siekė su jais susidoroti, jų žodžiuose ir elgesy nebuvo nė šešėlio baimės ar dvejonės. Ir kai vyriausiasis kunigas pareiškė: *„Mes jums drauste uždraudėme mokyti tuo vardu, o štai jūs užtvindėte Jeruzalę savo mokslu ir dar norite ant mūsų galvų užtraukti to žmogaus kraują“*, Petras atsakė: *„Dievo reikia klausyti labiau negu žmonių“*. Pats angelas iš dangaus išvadavo juos iš kalėjimo bei įpareigojo mokyti šventykloje. Paklūsdami jo nurodymui, jie vykdė dievišką įsakymą ir tai privalėjo tęsti bet kokia kaina.

Paskui ant mokinių nužengė įkvėpimo Dvasia; kaltinamieji tapo kaltintojais – jie kaltino Kristaus nužudymu tuos, kurie sudarė teismo tarybą. Petras skelbė: *„Mūsų protėvių Dievas prikėlė Jėzų, kurį jūs nužudėte pakabindami ant medžio. Dievas išaukštino Jį Savo dešine kaip Vadą ir Išgelbėtoją, kad suteiktų Izraeliui atsivertimą ir nuodėmių atleidimą. Ir mes esame šių dalykų liudytojai, taip pat Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė Jo klausantiems“.*

Šie žodžiai žydus taip įsiutino, kad jie nusprendė panaudoti įstatymą savo kėslams ir be tolimesnės apklausos ar Romos valdininkų leidimo nubausti belaisvius mirtimi. Jau

kalti dėl Kristaus kraujo, dabar jie degė troškimu susitepti savo rankas Jo mokinių krauju.

Tačiau taryboje buvo žmogus, kuris mokinių žodžiuose atpažino Dievo balsą. Tai buvo Gamalielis, geros reputacijos fariziejus, išsilavinęs ir aukštą postą užimantis žmogus. Jo šviesus protas išvelgė, kad tas smurtas, kurio ketina griebtis kunigai, gali turėti siaubingas pasekmes. Prieš kreipdamasis į susirinkusiuosius, jis pareikalavo, kad būtų išvesti belaisviai. Jis puikiai suprato, su kuo jam teks susiremti; jis žinojo, kad Kristaus žudikai nedvejodami sieks savo tikslo.

Taigi labai laisvai ir ramiai Gamalielis prabilo: *„Vyrai izraelitai! Gerai pagalvokite, kaip pasielgti su šitais žmonėmis. Juk prieš kiek laiko buvo iškilęs Teudas, kuris laikė save kažkuo nepaprastu. Jis subūrė apie keturis šimtus šalininkų, bet buvo užmuštas, visi jo bičiuliai išsisklaidė ir nuėjo niekais. Po jo, gyventojų surašymo dienomis, atsirado Judas Galilėjietis ir patraukė dalį žmonių paskui save. Jis taip pat žuvo, o visi jo sekėjai buvo išblaškyti. Todėl aš ir dabar jums sakau: palikite šituos žmones ramybėje, paleiskite juos. Jei šis sumanymas ar ši veikla iš žmonių, jie žlugs savaime, o jeigu jie iš Dievo, tai jūs nepajėgsite jų sunaikinti. Sergėkitės, kad netaptumėte Dievo priešininkais!“*

Kunigai išvelgė šiose pažiūrose tiesos ir turėjo sutikti su Gamalieliu. Tačiau jų išankstinis nusistatymas ir neapykanta buvo beribė. Labai nenoriai, nuplakdinę mokinius ir dar kartą pagrasinę mirtimi, jei šie skelbs Jėzaus vardu, juos paleido. *„O tie ėjo iš tarybos džiaugdamiesi, kad dėl Jėzaus vardo užsitarnavo panieką. Jie nesiliovė kiekvieną dieną mokyti šventykloje bei namuose ir skelbti gerąją naujieną apie Mesiją – Jėzų“.*

Prieš pat nukryžiovimą Kristus paliko mokiniams Savo ramybę. Jis pasakė: *„[...] duodu jums Savo ramybę. Ne taip Aš ją duodu, kaip duoda pasaulis. Tenebūgštauja jūsų širdys ir teneliūdi!“* (Jono 14, 27) Tai ne ta ramybė, kuri kyla iš taikstymosi su pasauliu. Kristus niekada nesiekė ramybės, eidamas į kompromisą su blogiu. Ramybė, kurią Jis pali-

ko Savo mokiniams, yra veikiau vidinė negu išorinė, ir ji amžinai turėjo likti Jo liudytojų širdyse, žengiant per visas kovas ir pasipriešinimus.

Kristus apie Save pasakė: „*Nemanykite, jog Aš atėjęs nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo*“ (Mato 10, 34). Būdamas ramybės Kunigaikštis, Jis kartu buvo ir susiskaldymų priežastis. Tas, kuris atėjo skelbti gerąją naujieną ir pažadinti žmonių vaikų viltį bei džiaugsmą, pradėjo kovą, kuri galingai įsiliepsnojo ir sukėlė žmogaus širdyje didžiulę aistrą. Savo sekėjus Jis perspėjo: „*Pasaulyje jūsų priespauda laukia [...]. Pirmiausia žmonės pakels prieš jus rankas ir ims jus persekioti. Dėl Mano vardo tąsys jus po sinagogas ir kalėjimus, vedžios pas karalius ir valdytojus [...]. Jus išdavinės tėvai, broliai, giminės ir draugai; kai kuriuos net žudys*“ (Jono 16, 33; Luko 21, 12.16).

Ši pranašystė išsipildė itin įsimintinai. Jėzaus sekėjai patyrė visas niekšybes, panieką bei žiaurumą, kokius tik šėtonas gali pažadinti žmonių širdyse. Tai vėlgi išsipildys labai išskirtiniu būdu; mat kūniška širdis vis dar priešinasi Dievo Įstatymui ir nenori paklusti Jo įsakymams. Šiandieninis pasaulis atitinka Kristaus pricipus ne daugiau negu apaštalų laikais. Ta pati neapykanta, kuri paskatino šaukti: „*Ant kryžiaus Jį! Ant kryžiaus Jį!*“, ta pati neapykanta, kuri paskatino persekioti mokinius, vis dar tarpsta nepaklusnumo vaikuose. Ta pati dvasia, kuri tamsiaisiais viduramžiais pasmerkė vyrus ir moteris kalėjimams, tremčiai bei mirčiai, kuri sukūrė išradingiausius inkvizicijos kankinimo įrankius, kuri suplanavo ir surengė šv. Baltramiejaus nakties skerdynes ir kuri užžiebė Smitfildo ugnis, vis dar veikia su galinga energija neatgimusiuose širdyse. Tiesos istorija visada buvo kovos tarp gėrio ir blogio istorija. Evangelijos skelbimas šiame pasaulyje visada buvo lydimas pasipriešinimo, mirčių, praradimų bei kančios.

Kur slypi stiprybė tų, kurie praeityje kentė persekiojimus dėl Kristaus? Vienybėje su Dievu, vienybėje su Šventąja

Dvasia, vienybėje su Kristumi. Paniekinimai ir persekiojimai daugelį iš jų atskyrė nuo žemiškų draugų, bet niekada neatskyrė nuo Kristaus meilės. Išgelbėtojas labiausiai myli audrose užgrūdintą sielą tada, kai ji kenčia dėl tiesos. Kristus pasakė: „[...] Aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu“ (Jono 14, 21). Kai tikintysis dėl tiesos stoja prieš žemišką teisumą, Kristus stovi jo pusėje. Kai jis uždaromas į kalėjimą, Kristus jam apsireiškia ir pradžiugina jo širdį Savo meile. Kai jis nužudomas dėl Kristaus, Gelbėtojas jam pasako: Jie nužudys kūną, bet negali pražudyti sielos. „[...] būkite drąsūs: Aš nugalėjau pasaulį!“ „Nebijok, nes Aš su tavimi, nebūgstauk, nes Aš tavo Dievas! Stiprinsiu tave, padėsiu tau, remsiu tave Savo teisumo dešine“ (Jono 16, 33; Izaijo 41, 10).

„Kas VIEŠPACIU pasitiki, tas lyg Siono kalnas niekada nesvyruoja ir tveria amžinai. Kaip kalnai supa Jeruzalę, taip VIEŠPATS saugo Savo tautą dabar ir per amžius“ (Psalmyno 125, 1.2).

„Atpirks jų gyvastį iš priespaudos ir smurto; Jo akyse brangus jų kraujas“ (Psalmyno 72, 14).

„Galybių VIEŠPATS juos apsaugos [...]. Tą dieną VIEŠPATS, jų Dievas, juos išgelbės, nes jie – Jo tautos kaimenė. Tarsi brangakmeniai karūnoje jie žėrės Jo žemėje“ (Zacharijo 9, 15.16).

...Tik nebijok,
mažoji Mano kaimene, tik nebijok
ir džiaukis, jeigu dėl Jėzaus vardo panieką užsitarnausi!
Tik pagalvok –
tau Dangiškas Tėvas panorėjo duoti Karalystę iškiliausią!
Todėl, kas benutiktų, Jo meile niekad nedvejok
ir nebijok!

Romualda Adomaitytė–Chabarina

9. SEPTYNI DIAKONAI

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 6, 1–7.

„Tomis dienomis, mokinių daugėjant, tarp graikiškai kalbančiųjų kilo nepasitenkinimas vietiniais hebrajais, esą kasdieniame aprūpinime būdavo aplenkiamos jų našlės“.

Ankstyvąją Bažnyčią sudarė įvairių klasių, įvairių tautybių žmonės. Šventosios Dvasios išsiliejimo metu per Sekmines *„Jeruzalėje buvo žydų, pamaldžių žmonių iš visų tautų po dangumi“* (Apaštalų darbų 2, 5). Tarp tų hebrajų tikėjimo žmonių, kurie paprastai rinkdavosi Jeruzalėje, buvo graikų. Tarp jų ir Palestinos žydų jau seniai tarpo nepasitikėjimas ir net priešiškumas.

Širdis tų, kurie apaštalų darbo dėka atsivertė, minkštino bei vienijo krikščioniška meilė. Nepaisant ankstesnių prietarų, visi sugyveno darniai. Šėtonas žinojo, kad, kol bus ši vienybė, jis negalės kontroliuoti Evangelijos tiesos plitimo; taigi jis stengėsi pasinaudoti ankstesniais mąstysenos įpročiais, tikėdamasis pasėti Bažnyčioje nesantarvės elementus.

Taigi gausėjant mokinių, priešui pavyko sukelti įtarinėjimus tų, kurie anksčiau buvo įpratę pavydžiai žvelgti į savo tikėjimo brolius bei ieškoti jų dvasinių vadovų klaidų. Dėl šios priežasties *„tarp graikiškai kalbančiųjų kilo nepasitenkinimas vietiniais hebrajais“*. Nusiskundimų priežastis buvo tariamas graikų našlių ignoravimas, teikiant kasdieninį aprūpinimą. Bet kokia nelygybė būtų buvęs nusižengimas Evangelijos dvasiai, tačiau velniui pavyko sukelti įtarinėji-

mus. Turėjo būti nedelsiant imtasi priemonių pašalinti bet kokį nepasitenkinimą, kad priešas netriumfuotų, sukėlęs susiskaldymus tarp tikinčiųjų.

Jėzaus mokinių gyvenime iškilo krizė. Išmintingai vadovaujant apaštalams, kurie vieningai darbavosi su Šventosios Dvasios jėga, Evangelijos nešėjams patikėtasis darbas greitai plito. Bažnyčia be paliovos augo, ir šis narių gausėjimas darėsi vis sunkesnė atsakingų narių našta. Joks žmogus ar net viena žmonių grupelė nebegalėjo atskirai nešti šios naštos, nekeldama pavojaus Bažnyčios klestėjimui ateity. Atėjo metas pasiskirstyti pareigas, kurias Bažnyčios priešaušryje taip ištikimai vykdė vos keli žmonės. Dabar apaštalai turėjo žengti svarbų žingsnį, tobulindami Evangelijos tvarką Bažnyčioje – perleisdami kitiems dalį pareigų, kurias lig šiol atlikinėjo patys.

Sukvietę tikinčiųjų susirinkimą ir vadovaujami Šventosios Dvasios, apaštalai išdėstė planą, kaip geriau organizuoti darbo jėgą Bažnyčioje. Jie skelbė, jog atėjo metas, kai dvasiniai vadovai, turintys prižiūrėti Bažnyčią, turėtų būti atleisti nuo vargšų šelpimo bei panašių užduočių, kad galėtų laisvai skelbti Evangeliją. „*Todėl, broliai, nusižiūrėkite iš savųjų septynis vyrus, turinčius gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties. Mes juos paskirsime tam darbui, o patys toliau atsidėsime maldai ir žodžio tarnybai*“, – teigė jie. Po šio patarimo, maldos ir rankų uždėjimo buvo išrinkti bei iškilmingai savo, kaip diakonų, pareigoms paskirti septyni vyrai.

Šių septynių vyrų, kurie turėjo prižiūrėti tam tikrus darbo barus, paskyrimas Bažnyčiai buvo didžiulis palaiminimas. Šie tarnautojai daug dėmesio skyrė ir individualiems poreikiams, ir bendriems Bažnyčios finansiniams interesams. Savo išmintingu valdymu bei pamaldumo pavyzdžiu jie buvo svarbi parama kitiems tarnautojams, susiejant įvairius Bažnyčios interesus į vieną bendrą visumą.

Tai, kad šis žingsnis atitiko Dievo valią, parodė veikiai atėję geri rezultatai. „*Dievo žodis klestėjo, ir mokinių Jeruzalėje greitai daugėjo. Net didelis kunigų būrys pakluso tikėjimui*“. Ši sielų susibūrimą lėmė ir didesnė laisvė, kurią gavo apaštalai, ir septynių diakonų parodytas entuziazmas bei dvasinė jėga. Tas faktas, kad šiems broliams buvo pavestas ypatingas darbas – rūpinimasis neturtingųjų poreikiais, – netrukdė jiems mokyti tikėjimo. Priešingai, jie buvo puikiai pasirengę dėstyti kitiems tiesą ir atliko šį darbą itin uoliai bei sėkmingai.

Ankstyvosios Bažnyčios darbas be perstojo plito – reikėjo įsteigti šviesos bei palaiminimo centrus visur, kur tik sąžiningos sielos norėjo aukotis Kristaus tarnystei. Evangelijos skelbimas turėjo būti pasaulinio masto, ir kryžiaus pasiuntiniai negalėjo tikėtis atliksiantys savo svarbią misiją, jei neišsaugos krikščioniškos vienybės ir neparodys pasauliui, kad jie yra viena su Kristumi Dieve. Argi jų dieviškasis Vadas nesimeldė Tėvui: „*Šventasis Tėve, išlaikyk juos Savo vardu, kurį esi Man davęs, kad jie būtų viena kaip ir Mes*“? Ar Jis nesakė Savo mokiniams: „*Pasaulis jų nekentė, nes jie ne iš pasaulio*“? Argi Jis neprašė Tėvo, kad „*jie pasiektų tobulą vienybę*“, „*kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi Mane siuntęs*“? (Jono 17, 11.14.23.21). Jų dvasinė gyvybė ir jėga priklausė nuo To, kuris juos įpareigojo skelbti Evangeliją.

Tik susivieniję su Kristumi mokiniai galėjo tikėtis juos nuolat lydinčios Šventosios Dvasios jėgos bei dangaus angelų bendradarbiavimo. Padedami šių dangiškujų pasiuntinių, jie turėjo parodyti pasauliui vieningą frontą ir pasiekti pergalę kovoje su tamsos jėgomis, kurioje jie buvo priversti be paliovos dalyvauti. Jiems vieningai tęsiant savo darbą, dangiškieji pasiuntiniai žengė priešais juos atverdami kelią; širdys buvo parengiamos priimti tiesą, ir daugelis buvo laimėti Kristui. Kol mokiniai išliko vieningi, Bažnyčia judėjo į priekį „*graži kaip mėnulis, šviesi tartum saulė, pagarbią baimę kelianti kaip pulkas su vėliavomis*“ (Giesmių giesmės 6, 10).

Niekas negalėjo sustabdyti jos progreso. Bažnyčia žengė iš pergalės į pergalę, šlovingai vykdydama savo dievišką misiją skelbti pasauliui Evangeliją.

Bažnyčios organizacija Jeruzalėje turėjo pasitarnauti kaip modelis kitų Bažnyčių organizavimui ten, kur tik pasiuntinių tiesa laimėdavo Evangelijai atsivertėlius. Tie, kuriems buvo suteikta bendra Bažnyčios priežiūros atsakomybė, turėjo ne viešpatauti Dievo pavelde, o būti išmintingais ganytojais, kaip pasakyta: „*Ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę [...] kaip kaimenės pavyzdys*“ (1 Petro 5, 2,3); taigi diakonai turėjo būti vyrai, turintys „*gerą vardą, pilni Dvasios ir išminties*“. Jie turėjo vieningai stoti teisingumo pusėn ir tvirtai bei ryžtingai išlaikyti savo pozicijas. Tik tokiu atveju jų įtaka visai kaimenei galėjo būti vieninga.

Vėlesnėje ankstyvosios Bažnyčios istorijoje, kai įvairiose pasaulio vietose į Bažnyčias susibūrė tikinčiųjų grupelės, Bažnyčios organizacija buvo ir toliau tobulinama, kad būtų palaikyta tvarka bei harmoningas funkcionavimas. Kiekvienas narys buvo skatinamas gerai atlikti savo darbą. Kiekvienas turėjo išmintingai panaudoti jam dovanotus talentus. Kai kuriems Šventoji Dvasia suteikė ypatingas dovanas – jie buvo paskirti „*pirmiausia, apaštalais, antra – pranašais, trečia – mokytojais; paskui eina stebuklų darymas, po to išgydymo dovanos, pagalbos teikimas, vadovavimas, įvairių kalbų dovanos*“ (1 Korintiečiams 12, 28). Tačiau visos šios darbininkų grupės turėjo darbuotis harmoningai.

„*Esama skirtingų malonės dovanų, tačiau ta pati Dvasia. Esama skirtingų tarnysčių, tačiau tas pats Viešpats. Ir esama skirtingų darbų, tačiau tas pats Dievas, kuris visa veikia viename kame. Kiekvienam suteikiama Dvasios apraiška bendram labui. Antai vienam Dvasia suteikia išminties žodį, kitam ta pati Dvasia – pažinimą, kitam – tikėjimą toje pačioje Dvasioje, kitam – išgydymo dovaną toje vienoje Dvasioje, kitam – stebuklingus darbus, kitam – pranašavimą, kitam – dvasių atpažinimą, kitam – įvairių kalbų dovaną, kitam – kalbų aiškinimą. Ir visa tai*

veikia ta pati Dvasia, kuri dalija kiekvienam atskirai, kaip Jai patinka. Kaip vienas kūnas turi daug narių, o visi nariai, nepaisant daugumo, sudaro vieną kūną, taip ir Kristus“ (1 Korintiečiams 12, 4–12).

Tiems, kurie pašaukti tapti Dievo Bažnyčios žemėje vadovais, tenka svarbios pareigos. Teokratijos laikais, kai Mozė stengėsi vienas patempti tokias sunkias naštas, jog, atrodo, kad greitai jos jį sugniuždys, Jetras jam patarė apgalvotai paskirstyti savo darbus: „*Tu turėtumei būti žmonių atstovas pas Dievą ir pateikti Dievui jų reikalus. Mokyk juos nuostatų ir įstatymų, rodyk jiems kelią, kuriuo turi eiti, ir darbus, kuriuos turi atlikti*“. Jetras dar patarė paskirti „*pareigūnus tūkstančiams, šimtams, penkiasdešimtims ir dešimtims*“. Jie turėjo būti bijantys „*Dievo, patikimi ir sąžiningi*“. Jetras kalbėjo: „*Tegu jie nuolat žmonėms teisėjauja*“. Taip Mozė buvo išvaduotas iš varginančių pareigų rūpintis daugybe smulkių reikalų, kuriuos puikiausiai gali sutvarkyti pasišventę pagalbininkai.

Laikas ir jėgos tų, kurie Dievo apvaizdos dėka Bažnyčioje užima atsakingus postus, turi būti skirti svarbesniems klausimams, reikalaujantiems ypatingos išminties bei didelės širdies. Dievas nenori, kad tokie žmonės užsiiminėtų smulkmenomis, kurias puikiausiai gali sutvarkyti kiti. Jetras siūlė Mozei: „*Tepateikia tau tik ypatingus atvejus, o paprastus patys teisprendžia. Leisdamas jiems dalytis našta su tavimi, sau palengvinsi. Jei taip padarysi – ir Dievas tau taip įsako, – pajėgsi ištesėti. O visi šie žmonės eis namo patenkinti*“.

Pagal šį planą Mozė „išsirinko pajėgių vyrų iš viso Izraelio ir paskyrė juos žmonių seniūnais – pareigūnais tūkstančiams, šimtams, penkiasdešimtims ir dešimtims. Jie nuolat teisėjavo žmonėms, sunkius atvejus pateikdami Mozei, o lengvesnius patys išspręsdami“ (žr. Išėjimo 18, 19–26).

Vėliau rinkdamasis septyniasdešimt vyresniųjų, kurie turėjo dalytis su juo vadovavimo pareigas, Mozė žiūrėjo, kad jo pagalbininkai būtų kilnūs, sveikos nuovokos ir patyrę

žmonės. Išventinimo proga kreipdamasis į šiuos vyresnius, jis išvardijo keletą savybių, kurios reikalingos, kad žmogus išmintingai tvarkytųsi Bažnyčioje. Mozė kalbėjo: „Išklausykite savųjų skundus ir teisumu abudu teiskite – vieną ir kitą, nesvarbu, ar jis būtų izraelitas, ar ateivis. Teisdami negalite būti šališki: išklausykite varguolį lygiai taip, kaip ir didžiūną. Nesibaiminkite dėl žmonių, nes teismas yra Dievo“ (Pakartoto Įstatymo 1, 16.17).

Karalius Dovydas, jo valdymui einant į pabaigą, tiems, kurie nešė Dievo darbo naštą jo laikais, patikėjo rimtą pareigą. Sukvietęs į Jeruzalę „visus Izraelio pareigūnus – giminių galvas, vadus būrių, buvusių karaliaus tarnyboje, tūkstantininkus ir šimtininkus, visus karaliaus nuosavybės bei galvijų prižiūrėtojus ir savo sūnus – drauge su dvariškiais, galiūnais ir visais turtingais vyrais“, senyvas karalius juos įpareigojo: „Tad dabar viso Izraelio, Dievo bendrijos, akivaizdoje ir mūsų Dievui girdint aš jus skatinu laikytis ir atsiduoti visiems VIEŠPATIES, savo Dievo, įsakymams“ (1 Metraščių 28, 1.8).

Saliamonui, kaip pašauktam užimti vadovaujantį postą, Dovydas davė ypatingą užduotį: „O tu, mano sūnau Saliamonai, pažink savo tėvo Dievą ir tarnauk Jam visa širdimi ir visa gyvastimi, nes VIEŠPATS tiria kiekvieną širdį ir supranta kiekvieną norą bei mintį. Jeigu ieškosi Jo, Jis leis tau Save surasti; bet jeigu paliksi Jį, Jis atmes tave amžinai. Tad būk atidus, nes VIEŠPATS išsirinko tave pastatyti šventovės Namus. Būk ryžtingas“ (1 Metraščių 28, 9.10).

Tų pačių pasišventimo bei teisingumo principų, kuriais vadovai turėjo vadovautis, dirbdami su Dievo žmonėmis Mozės ir Dovydo laikais, laikėsi ir tie, kuriems buvo pavesta rūpintis naujai organizuota, skelbiančia Evangeliją Dievo Bažnyčia. Tvarkydami reikalus visose Bažnyčiose ir skirdami vyresniaisiais tinkamus žmones, apaštalai laikėsi aukštų vadovams keliamų reikalavimų, kurie išdėstyti Senajame Testamente. Jie tvirtino, jog tas, kas Bažnyčioje eina vadovo pareigas, „turi būti nepeiktinas: ne savavaliautojas, ne

karštabūdis, ne girtuoklis, ne kivirčius, ne gobšuoelis, bet svetingas, trokštantis gero, santūrus, teisingas, šventas, susitvardęs, tvirtai laikąs tikrojo mokyimo, kad, dėstydamas sveiką mokslą, sugebėtų ir paraginti, ir atremti priešingas“ (Titui 1, 7–9).

Tvarka, kuri buvo palaikoma ankstyvojoje krikščionijų Bažnyčioje, įgalino juos žygiuoti į priekį kaip gerai disciplinuotą ir Dievo ginklais ginkluotą kariuomenę. Tikinčiųjų grupuotės, nors išsibarsčiusios didelėje teritorijoje, buvo vieno kūno nariai; visi veikė drauge ir harmoningai vieni su kitais. Kai vietinėje Bažnyčioje kildavo nesutarimų, kaip kad vėliau Antiochijoje ir kitur, ir tikintieji negalėjo tarpusavyje susitarti, nebuvo leidžiama, kad tokie atvejai skaldytų Bažnyčią, ir būdavo kreipiamasi į viso tikinčiųjų kūno tarybą, sudarytą iš paskirtų įvairioms Bažnyčioms atstovaujančių pasiuntinių bei vadovaujamą apaštalų ir vyresniųjų. Taigi šėtono pastangoms atakuoti Bažnyčią atskirose vietovėse buvo duotas visos Bažnyčios atkirtis ir prieš planai skaldyti ir griauti buvo sužlugdyti.

„Dievas yra ne sumaištis, bet santarvės Dievas“ (1 Korintiečiams 14, 33). Jis reikalauja, kad šiandien Bažnyčioje būtų laikomasi tvarkos bei išliktų sistema – ne mažiau negu senovėje. Jis trokšta, kad Jo darbas būtų atliekamas apgalvotai bei tiksliai ir kad Jis galėtų ant jo uždėti Savo patvirtinimo antspaudą. Krikščionis turi susivienyti su krikščionimi, bendruomenė su bendruomene, žmonės kaip įrankiai turi bendradarbiauti su Dievu, kiekvienas pasiuntinys – paklusti Šventajai Dvasiai, ir visi drauge skelbti pasauliui gerąją Dievo malonės naujieną.

10. PIRMASIS KRIKŠČIONIŲ KANKINYS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 6, 5–15; 7 skyriumi.

Steponas, vienas iš septynių diakonų, buvo itin pasi-
šventęs ir giliai tikintis žmogus. Nors pagal tautybę žydas,
jis kalbėjo graikiškai ir žinojo graikų papročius bei kultūrą.
Taigi jam buvo nesunku skelbti Evangeliją graikiškai kal-
bančių žydų sinagogose. Kristaus darbe jis buvo labai
aktyvus ir drąsiai skelbė savąjį tikėjimą. Išsilavinę rabinai
bei Įstatymo mokytojai įsiveldavo į viešus ginčus su juo,
tikėdamiesi lengvos pergalės. Tačiau „jie negalėjo atsispirti
išminčiai ir Dvasiai, kurios įkvėptas jis kalbėjo“. Jis ne tik kalbė-
jo Šventosios Dvasios jėga, bet buvo aišku, kad šis žmogus
tyrinėja pranašystes ir nusimano Įstatymo klausimais. Jis
sumaniai gynė savo skelbiamas tiesas ir visiškai sutriuški-
no priešininkus. Stepono atveju išsipildė pažadas: „*Taigi
įsidėkite sau į širdis iš anksto negalvoti, kaip ginsitės; Aš jums
duosiu tokios iškaltos bei išminties, kad negalės nei atsispirti, nei
prieštarauti nė vienas jūsų priešininkas*“ (Luko 21, 14.15).

Pamatę, kokia jėga lydi Stepono skelbimą, kunigai ir
valdytojai užsidegė didžiausia neapykanta. Užuoat pasi-
davę girdėtam liudijimui, jie nusprendė nutildyti šį balsą,
pasmerkdami Steponą mirčiai. Keletą kartų jie papirko
romėnų pareigūnus, kad be komentarų ignoruotų tuos
atvejus, kai žydai pasinaudodami įstatymu tardo, teisia ir
pasmerkia belaisvius pagal savo nacionalinius papročius.
Stepono priešai nė neabejojo, kad jiems pavyks be jokio pa-

vojaus sau vėl iškelti tokią bylą. Jie nusprendė surizikuoti, taigi suėmė Steponą, ir šis stojo prieš teismo tarybą.

Iš aplinkinių kraštų buvo sukviesti išsilavinę žydai, kad iškeltų suimtajam kaltinimus. Dalyvavo ir Saulius iš Tarso, kuris vadovavo teisiant Steponą. Savo iškalbingumu bei rabino logika jis įtikinėjo žmones, kad Steponas skelbė melagingas ir pavojingas mokymus; tačiau jo sutiktasis Steponas buvo žmogus, gerai supratęs Dievo tikslą – visoms kitoms tautoms skelbti Evangeliją.

Kadangi kunigai ir valdytojai negalėjo duoti atkirčio aiškiai, ramiai Stepono išminčiai, jie nusprendė padaryti iš jo pavyzdį; taigi vadovaudamiesi keršto kupina neapykanta, jie tikėjosi įbauginti kitus, kad šie neperimtų Stepono pažiūrų. Buvo pasamdyti žmonės, kad melagingai paliudytų girdėję Steponą piktžodžiaujant prieš šventyklą bei Įstatymą. „*Antai mes esame girdėję jį sakant, kad Jėzus Nazaretis išgriausiąs šią vietą ir pakeisiąs Mozės mums perduotus papročius*“, – skelbė šie liudininkai.

Stovėdamas akis į akį prieš savo teisėjus, Steponas turėjo atsakyti į šį jam mestą kaltinimą piktžodžiavimu. Jo veidas spinduliavo šventą šviesą: „*Visi sėdintys taryboje įsmeigė į jį akis ir matė, kad jo veidas tartum angelo*“. Daugelis, išvydę šią šviesą ėmė drebėti ir prisidengė akis, tačiau kieta-sprandiškas valdytojų netikėjimas ir prietarai nesusvyravo.

Kai Steponas buvo paklaustas, ar teisingi jam iškelti kaltinimai, jis pradėjo savo kalbą, ir teismo salėje nuskambėjo jo aiškus, jaudinantis balsas. Susirinkusiuosius pakerėjusiais žodžiais jis išdėstė Dievo išrinktosios tautos istoriją. Jis pademonstravo gerą žydų religijos išmanymą, ir dabar per Kristų pasireiškė dvasinis tos temos interpretavimas. Steponas pakartojo Mozės žodžius, pranašaujančius Mesijo atėjimą: „*Dievas pažadins iš jūsų brolių pranašą, panašiai kaip mane*“. Jis aiškiai parodė savo ištikimybę Dievui bei žydų tikėjimui, nors kartu atskleidė ir tai, kad Įstatymas, kuriuo žydai pasitikėjo kaip išgelbėjimu, neapsaugos Izraelio nuo

stabmeldystės. Jis susiejo Jėzų Kristų su visa žydų istorija. Kalbėjo apie Saliamono šventyklos statymą, minėjo Saliamono ir Izaijo žodžius: „*Vis dėlto Aukščiausiasis negyvena rankų darbo būstuose. Taip sako ir pranašas: Dangus – Mano sostas, o žemė – pakojis po Mano kojų. Kokius namus jūs norite Man pastatyti? – klausia Viešpats, – ar kokia Mano poilsio vieta? Argi ne Mano ranka visa tai padarė?!*“

Po šių Stepono žodžių tarp žmonių nuvilnijo šurmulys. Susiejęs Kristų su pranašystėmis ir kalbėdamas apie šventyklą, Steponas pamatė, kaip kunigas, dėdamasis pasibaisėjusiu, perplėšė savo rūbą. Steponui šis poelgis signalizavo, kad jo balsas veikia bus nutildytas amžiams. Jis matė, kaip priešiškaai sutikti jo žodžiai, ir žinojo, jog šis jo liudijimas – paskutinis. Nors pamokslas buvo dar tik įpusėjęs, Steponas pasistengė jį kuo greičiau užbaigti.

Nutraukęs savo dėstyą istoriją, jis staiga atsisuko į itūžusius teisėjus ir sušuko: „*Jūs, kietasprandžiai, pagonių širdimis ir ausimis! Jūs, kaip ir jūsų protėviai, visuomet priešinatės Šventajai Dvasiai. Argi buvo pranašas, kurio nebūtų persekioję jūsų tėvai? Deja, jie žudydavo pranašaujančius Teisiojo atėjimą. Ir jūs dabar esate Jo išdavėjai ir žudikai! Jūs, kurie gavote Įstatymą, paskelbtą per angelus, bet jo nesilaikėte.*“

Išgirdę tokius žodžius kunigai ir seniūnai vos nesprogo iš pasipiktinimo. Elgdamiesi labiau kaip auką persekiojantys žvėrys, o ne kaip žmonės, jie grieždami dantimis puolė Steponą. Jų nuožmiuose veiduose belaisvis perskaitė savo likimą; tačiau jis nesusvyravo. Jis jau nebebijojo mirties. Jo negąsdino įnirtę kunigai ir įaudrinta minia. Aplinkui verdančios scenos jo apsiblaususiam regėjimui liejosi į vieną mirgulį. Jam dangaus vartai jau buvo atviri, ir, žvelgdamas per juos, Steponas matė Dievo rūmų šlovę bei Kristų, tarsi ką tik pakilusį iš sosto ir pasirengusį pasitikti Savo tarną. Steponas triumfuodamas sušuko: „*Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje*“. Kai jis apibūdino tą šlovingą vaizdą, į kurį žvelgė jo akys, persekiotojams to

jau buvo per daug. Užsikimšę ausis, kad negirdėtų Stepono žodžių, ir garsiai šaukdami jie įnirtingai puolė jį ir „išsitempė už miesto [...]. Taip jie mušė akmenimis Steponą, o jis šaukė: *‘Viešpatie Jėzau, priimk mano dvasią!’* Pagaliau suklupęs galingu balsu sušuko: *‘Viešpatie, neiškaityk jiems šios nuodėmės!’* Ir, tai ištaręs, užmigo“.

Steponui nebuvo paskelbtas joks įstatymais pagrįstas nuosprendis, tačiau didelėmis sumomis papirkti romėnų pareigūnai į šį reikalą nesigilino.

Stepono nukankinimas paliko gilų įspūdį visiems, kurie tai matė. Atminty išskildavo dieviškas jo veido švytėjimas; jo žodžiai, sujaudinę klausytojus iki sielos gelmių, taip pat išliko jų atminty bei liudijo Stepono skelbtą tiesą. Jo mirtis Bažnyčiai buvo sunkus išbandymas, tačiau ji prislėgė Sauliaus sąžinę – jis negalėjo užmiršti kankinio tikėjimo, valios tvirtybės bei tos šlovės, kuria spinduliavo jo veidas.

Teisiant ir nužudant Steponą, Saulių tarsi buvo apėmęs karštligiškas entuziazmas. Vėliau jis pyko pats ant savęs, kad slapta tikėjo, jog tuo metu, kai Steponas buvo paniekintas žmonių, jis buvo pagerbtas Dievo. Saulius ir toliau persekiojo Dievo Bažnyčią – gaudė tikinčiuosius, suiminėjo juos jų namuose, perduodavo kunigams bei valdytojams, kad įkalintų ir nubaustų mirtimi. Jo įkarštis vykdant šiuos persekiojimus Jeruzalės krikščionims kėlė siaubą. Romos valdžia pernelyg nesistengė užkirsti kelio šiems žiaurumams ir net slapta padėjo žydams, kad įtikytų jiems ir įgytų jų palankumą.

Po Stepono mirties Saulius, atsižvelgiant į jo atliktą vaidmenį toje situacijoje, buvo išrinktas teismo tarybos nariu. Kurį laiką jis buvo galingas įrankis šėtono rankose ir maištavo prieš Dievo Sūnų. Tačiau netrukus šis nepailsantis persekiotojas prisijungė prie Bažnyčios, kurią jis ką tik niokojo, statymo. Tas, kuris yra galingesnis už šėtoną, išsirinko Saulių į nukankinto Stepono vietą, kad skelbtų bei kentėtų dėl Jo vardo ir toli bei plačiai skleistų žinią apie išgelbėjimą per Jo kraują.

11. EVANGELIJA SAMARIJOJE

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 8 skyriumi.

Po Stepono mirties Jeruzalės tikintieji buvo taip pradėti persekioti, kad „*visi, išskyrus apaštalus, išsisklaidė Judėjos ir Samarijos apylinkėse*“. Saulius „*stengėsi išnaikinti Bažnyčią, naršydamas po namus, suiminėdamas vyrus ir moteris ir siųsdamas juos į kalėjimą*“. Apie savo įkarštį ir žiaurumą vėliau jis kalbėjo: „*Kitados ir aš maniau, kad mano pareiga visais būdais kovoti su Jėzaus Nazariečio vardu. Aš taip ir dariau Jeruzalėje. Gavęs iš aukštųjų kunigų įgaliojimus, daugybę šventųjų įmės-dinau į kalėjimus, o kai jie buvo žudomi, pritardavau. Dažnai įvairiose sinagogose grasinimais verčiau juos piktžodžiauti ir, be saiko prieš juos įtūžęs, persekiojau net svetimuose miestuose*“ (Apaštalų darbų 26, 9–11).

Šiuo pražūtingu metu savo tikėjimą nukryžiuotu Išgelbėtoju drąsiai išpažino Nikodemas. Nikodemas buvo teismo tarybos narys. Jį kaip ir kitus sujaudino Jėzaus mokymas. Matydamas nuostabius Kristaus darbus, jis įsitikino, jog tai Dievo atsiųstasis. Būdamas pernelyg išdidus, kad atvirai išpažintų savo simpatijas Mokytojui iš Galilėjos, jis ieškojo progos susitikti su Juo slapta. Šio pokalbio metu Jėzus išdėstė jam išgelbėjimo planą bei Savo misiją pasaulyje, tačiau Nikodemas dvejojo. Jis paslėpė tiesą giliai širdyje, ir trejus metus nesimatė jokių vaisių. Tačiau, nors Nikodemas viešai neišpažino Kristaus, teismo taryboje jis ne kartą griovė kunigų planus, kaip su Juo susidoroti. Kai

Kristus pagaliau buvo nukryžiuotas, Nikodemas prisiminė žodžius, kuriuos Jis kalbėjo tą naktį ant Alyvų kalno: „*Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį, taip turi būti iškeltas ir Žmogaus Sūnus*“ (Jono 3, 14); ir Nikodemas suprato, kad Jėzus yra pasaulio Atpirkėjas.

Kartu su Juozapu iš Arimatėjos Nikodemas padengė Jėzaus laidotuvių išlaidas. Mokiniai bijojo atvirai pasirodyti besą Kristaus sekėjai, tačiau Nikodemas ir Juozapas drąsiai jiems pagelbėjo. Šių turtingų ir gerbiamų žmonių pagalba tokia sunkią valandą buvo labai reikalinga. Jie galėjo padaryti dėl savo mirusio Mokytojo tai, kas jiems, neturtingiems mokiniams, būtų buvę neįmanoma. Be to, Nikodemo ir Juozapo turtai bei įtakingumas didžia dalimi apsaugojo juos nuo kunigų ir tautos seniūnų pykčio.

Dabar, kai žydai mėgino sugriauti ką tik užgimusią Bažnyčią, Nikodemas stojo jos ginti. Jau nebe atsargus ar abejojantis, jis ragino mokinius tikėti bei skyrė lėšų, kad Jeruzalės Bažnyčia išsilaikytų ir Evangelijos darbas plistų. Tie, kurie anksčiau šį žmogų gerbė, dabar niršo ir jį persekiojo; pasaulietinių gėrybių atžvilgiu Nikodemas tapo vargšu, tačiau savojo tikėjimo jis neišsižadėjo.

Jeruzalės Bažnyčią užgriuvęs persekiojimas labai paskatino Evangelijos darbą. Žodžio tarnystę toje vietovėje lydėjo sėkmė, ir iškilo pavojus, jog mokiniai pernelyg ilgai ten užsibus, nepaisydami Gelbėtojo įpareigojimo eiti į visą pasaulį. Užmiršę, kad jėgų priešintis blogiui lengviausia įgyti uoliai tarnaujant, jie pradėjo manyti, jog pats svarbiausias darbas – saugoti Jeruzalės Bažnyčią nuo priešo išpuolių. Užuoat mokę naujai atsivertusiuosius nešti Evangeliją tiems, kurie dar jos negirdėjo, jie pasuko pavojingu keliu – ėmė tenkintis tuo, kas jau pasiekta. Kad išsklaidytų Savo atstovus po užsienio šalis, kur jie galėtų dirbuotis dėl kitų žmonių, Dievas leido prasidėti persekiojimams. Išvaryti iš Jeruzalės, tikintieji „*keliaudami skelbė gerosios naujienos žodį*“.

Tarp tų, kuriuos Išgelbėtojas įpareigojo: „*Tad eikite ir padarykite Mano mokinius visų tautų žmones*“ (Mato 28, 19), buvo daug nuolankių vyrų ir moterų, kurie mokėjo mylėti savo Viešpatį ir buvo pasiryžę sekti Jo parodytu nesavanaudiškos tarnystės pavyzdžiu. Šiems ištikimiesiems bei mokiniams, kurie buvo su Gelbėtoju Jo žemiškojo tarnavimo metu, buvo patikėta kai kas neįkainojama. Jie turėjo nešti pasauliui gerąją naujieną apie išgelbėjimą per Kristų.

Išblaškyti persekiojimų, jie keliavo kupini misionieriško užsidegimo. Jie suprato, kokia atsakinga jų misija. Jie žinojo, kad jų rankose – gyvybės duona badaujančiam pasauliui, ir buvo įpareigoti Kristaus laužti šią duoną bei dalyti stokojantiems. Viešpats veikė per juos. Kad ir kur jie ėjo, ligoniai pasveikdavo, o vargšai išgirsdavo Evangeliją.

Pilypas, vienas iš septynių diakonų, buvo tarp išvartųjų iš Jeruzalės. Jis „*nuvyko į Samarijos miestą ir ėmė skelbti gyventojams Mesiją. Minios vieningai klausėsi Pilypo žodžių, nes ne tik girdėjo, bet ir matė daromus stebuklus. Iš daugelio apsėstųjų, baisiai šaukdamos, išeidavo netyrosios dvasios. Buvo pagydyta daug paralyžiuotųjų ir luošų. Taigi didelis džiaugsmas pasklido po tą miestą*“.

Kristaus pokalbis su samariete prie Jokūbo šulinio davė vaisių. Išklausiusi Jo žodžius, moteris bėgo per miestą ir ragino: „*Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik jis nebus Mesijas?!*“ Žmonės ėjo kartu su ja, išklause Jėzų ir patikėjo Juo. Trokšdami sužinoti daugiau, jie maldavo Jį neišskeliauti. Jis dvi dienas pabuvo su jais ir „*dar daugiau žmonių įtikėjo dėl Jo pamokslų*“ (Jono 4, 29.41).

Kai Kristaus mokiniai buvo išvaryti iš Jeruzalės, kai kurie saugų prieglobstį rado Samarijoje. Samariečiai šiltai priėmė šiuos Evangelijos pasiuntinius, ir žydų atsivertėliai surinko brangų derlių tarp tų, kurie kitados buvo jų nuožmiausi priešai.

Pilypo darbą Samarijoje lydėjo didžiulė sėkmė, taigi, taip padrąsintas, jis nusiuntė žmones į Jeruzalę kviesti pagalbos.

Dabar apaštalai geriau suprato Kristaus žodžių prasnę: „Jūs [...] tapsite Mano liudytojais Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje, ir lig pat žemės pakraščių“ (Apaštalų darbų 1, 8).

Pilypui dar būnant Samarijoje, dangiškasis pasiuntinys jam liepė: „Kelkis ir nueik vidurdienį prie vieškelio, kuris eina iš Jeruzalės į Gazą. [...] Susiruošęs jis išėjo“. Jis neklausinėjo, kodėl taip reikia daryti, ir nedvejodamas pakluso; mat šis žmogus jau žinojo, kad Dievo valiai reikia paklusti.

„Ir štai bevažiuojąs etiopas eunuchas, Etiopijos valdovės kandakės dvariškis, viso jos išdo valdytojas. Jis buvo atvykęs į Jeruzalę pasimelsti, o dabar keliavo namo ir, sėdėdamas savo vežime, skaitė pranašą Izaiją“. Šis etiopas užėmė aukštą postą ir buvo įtakingas žmogus. Dievas išvelgė, jog atsivertęs, jis perteiks kitiems savo gautąją šviesą ir darys didžiulę įtaką Evangelijos labui. Šį šviesos ieškotoją aplankė Dievo angelai, ir Išgelbėtojas jį patraukė į Savo pusę. Veikiant Šventajai Dvasiai, Viešpats suvedė jį su žmogumi, kuris galėjo atvesti jį į šviesą.

Pilypui buvo liepta nueiti pas etiopą ir paaiškinti pranašystę, kurią šis skaitė. Dvasia pasakė: „Prieik ir laikykis greta šito vežimo“. Pribėgęs Pilypas paklausė eunuchas: „Ar ir supranti, ką skaitąs?“ Šis atsiliepė: „Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?!“ Ir jis pakvietė Pilypą lipti į vežimą ir sėstis šalia. Eunuchas skaitė Izaijo pranašystę, kurioje buvo kalbama apie Kristų: „Kaip avis Jis buvo vedamas į pjovyklą, ir kaip ėriukas, kuris tyli kerpamas, Jis neatvėrė savo lūpų. Jis liko pažemintas, todėl nebuvo nuteistas. Kas apsakys Jo giminę, jeigu Jo gyvenimas žemėje buvo nutrauktas?!“

Eunuchas paklausė Pilypą: „Prašom paaiškinti, apie ką čionai pranašas kalba? Apie save ar apie ką kitą?“ Tada Pilypas atskleidė jam didžiąją atpirkimo tiesą. Pradėdamas nuo tos pačios Šventojo Rašto vietos, jis „paskelbė gerąją naujieną apie Jėzų“.

Klausantis Šventojo Rašto aiškinimo, žmogaus širdis

virpėjo nuo susidomėjimo; kai mokinys baigė, eunuchas buvo pasirengęs priimti siūlomą šviesą. Dėl savo aukšto pasaulietinio posto jis neatsisakė Evangelijos. „Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. *‘Štai vanduo, – tarė eunuchas, – kas gi kliudo man pasikrikštyti?’* Jis paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abudu – Pilypas ir eunuchas – įbrido į vandenį. Pilypas jį pakrikštijo. Išėjus iš vandens, Viešpaties Dvasia pagavo Pilypą. Eunuchas daugiau jo nebematė, tik džiūgaudamas traukė savo keliais. O Pilypas atsidūrė Azotė; iš ten keliaudamas skelbė gerąją naujieną visuose miestuose ir taip atvyko į Cezarėją“.

Etiopas simbolizavo didelę grupę žmonių, kuriuos turi mokyti tokie misionieriai, kaip Pilypas – žmogus, girdintis Dievo balsą ir einantis ten, kur jį siunčia. Daugelis skaitančiųjų Šventąjį Raštą nesupranta jo tikrosios svarbos. Visame pasaulyje vyrai ir moterys ilgesingai žvelgia į dangų. Maldos, ašaros ir prašymai kyla iš sielų, besiilginčių šviesos, malonės, Šventosios Dvasios. Daugelis stovi jau prie pat karalystės sienų, tik ir laukdami, kol juos priims.

Angelas nuvedė Pilypą pas žmogų, kuris ieškojo šviesos ir skaitė norėdamas suprasti Evangeliją. Šiandien angelai lydės žingsnius tų darbininkų, kurie leis Šventajai Dvasiai apvalyti jų lūpas, nuskaistinti ir sutaurinti jų širdis. Pas Pilypą atsiųstas angelas pats galėjo patarnauti etiopui, tačiau Dievas veikia kitaip. Pagal Jo planą, žmonės turi darbuotis dėl kitų žmonių.

Tame, kas pavesta pirmiesiems mokiniams, turi dalį visų laikų tikintieji. Kiekvienas, priėmęs Evangeliją, turi šventąją tiesą, kuria privalo dalytis su pasauliu. Ištikimieji Dievo tarnai visada buvo karšti misionieriai, aukojantys savo lėšas, kad pašlovintų Jo vardą, bei išmintingai naudojantys savo talentus Jo tarnystėje.

Nesavanaudiškas krikščionių darbas praeity turėtų mums būti svarbi pamoka bei įkvėpimas. Dievo Bažnyčios nariai turi būti uolūs geriems darbams, atsiriboję nuo pasaulietinių ambicijų bei žengiantys pėdomis To, kuris

gyveno darydamas gera. Kupinomis gailėsčio bei užuojautos širdimis jie turi tarnauti tiems, kuriems reikia pagalbos, nešdami nusidėjėliams Gelbėtojo meilės pažinimą. Toks darbas reikalauja didžiulių pastangų, tačiau atneša ir gausų atlygį. Tie, kurie imasi jo nuoširdžiai ir tikslingai, regės, kaip Išgelbėtoji laimimos sielos, nes neįmanoma atsispirti jėgai, lydinčiai tuos, kurie įgyvendina Dievo pavestas užduotis.

Savo pareigą eiti į pasaulį ir atlikti šią užduotį turi ne tik palaiminti tarnautojai. Kiekvienas priėmęs Kristų yra pašauktas darbuotis dėl artimųjų išgelbėjimo. „*Ir Dvasia, ir sužadėtinė kviečia: 'Ateik!' Ir kas girdi, teatsiliepia: 'Ateik!'*“ (Apreiškimo 22, 17) Kviesti yra įpareigota visa Bažnyčia. Kiekvienas, išgirdęs kvietimą, turi nuo kalvos ar slėnio atkartoti šią žinią, sakydamas: „Ateik!“

Manyti, jog sielų gelbėjimo darbą turi atlikti tik tarnautojai, yra didžiulė klaida. Nuolankų, pasišventusį tikintįjį, kuriam vynuogyno šeimininkas patikėjo sielų našta, turi drąsinti tie, kuriems Viešpats skyrė aukštesnes pareigas. Tie, kurie Dievo Bažnyčioje užima vadovų postus, turi suprasti, kad Gelbėtojo užduotis skirta visiems, kurie tiki Jo vardą. Dievas pasiųs į Savo vynuogyną daugelį tų, kurie nebuvo palaiminti tarnavimui rankų uždėjimu.

Šimtai, net tūkstančiai girdėjusiųjų išgelbėjimo žinią vis dar dykinėja turguje, nors galėtų įsitraukti į aktyvų tarnavimą. Tokiems Kristus sako: „*Ko čia stovite visą dieną be darbo?*“ ir priduria: „*Eikite ir jūs į vynuogyną*“ (Mato 20, 6.7). Kodėl daugelis neatsiliepia į šį raginimą? Gal todėl, jog mano neturintys imtis šio darbo, nes nestovi prie sakyklų? O kad jie suprastų, jog tūkstančiai pasišventusių Bažnyčios narių turi atlikti didžiulį darbą ir anapus sakyklų!

Dievas ilgai laukė, kol tarnystės dvasia užvaldys visą Bažnyčią, kad kiekvienas dirbtų Jam pagal savo sugebėjimus. Kai Dievo Bažnyčios nariai, vykdydami Evangelijos užduotį, atliks paskirtąjį darbą įvairiuose baruose savo šaly

bei užsienyje, visas pasaulis veikia bus perspėtas ir Viešpats Jėzus su didžia galybe bei šlove sugrįš į šią žemę. „Ir bus paskelbta ši karalystės Evangelija visame pasaulyje paliudyti visoms tautoms. Ir tada ateis galas“ (Mato 24, 14).

...**O** jūs? Ko gi stovite čia be darbo?
Po vidudienio greit! Aš kviečiu padirbėti.
Vynuogynas Manasis – pasaulis šis margas,
o jame... kiek žolių, akmenų, kiek erškėčių!..

Jūs pažvelkit – kiek reikia šakelių įskiepyti meiliai,
kiek jų reikia genėti, palaistyt, parišti...
Ko gi stovite čia? Tepalaukia darbai antraeiliai,
jūs ateikit ir kitiems pas Mane – pas Kūrėją – padėkit sugrįžti.

Romualda Adomaitytė–Chabarina

12. NUO PERSEKIOTOJO IKI MOKINIO

Šis skyrius pagrįstas Apaštalo darbu 9, 1–18.

Vienas iš įžymių žydų vadovų, kurių itin sukrėtė sėkmė, lydėjusi Evangelijos skelbimą, buvo Saulius iš Tarso. Nors nuo gimimo buvo Romos pilietis, Saulius buvo žydas, išlavintas garsiausio Jeruzalės rabino. „*Kilęs iš Izraelio tautos, Benjamino genties, hebrajas iš hebrajų, įstatymo besilaikantis fariziejus, uolus Bažnyčios persekiotojas, be priekaištų vykdeš įstatymo reikalaujamą teisumą*“ (Filipiečiams 3, 5.6). Šis jaunuolis rabinams atrodė daug žadantis, ir su juo, kaip galinčiu uoliai ginti senąją tikėjimą, buvo siejamos didžiulės viltys. Iškilęs iki teismo tarybos narių, jis tapo įtakingas valdininkas.

Saulius atliko svarbų vaidmenį tardant bei apkaltinant Steponą, tačiau stulbinantys Dievo buvimo su tuo kankiniu įrodymai privertė Saulių suabejoti, ar jis teisingai elgiasi persekiodamas Jėzaus sekėjus. Jo protas buvo giliai sukrėstas. Sumišęs jis kreipėsi į tuos, kurių išmintim bei sveika nuovoka visiškai pasitikėjo. Pagaliau kunigų ir valdytojų argumentai jį įtikino, kad Steponas buvo piktžodžiautojas, kad Kristus, kurį skelbė šis kankinys, buvo apsišaukėlis ir kad einantieji šventąją tarnystę veikiausiai yra teisūs.

Nelengvai Saulius priėjo prie šios išvados. Bet pagaliau jo išsilavinimas ir išankstinės nuostatos, jo pagarba buvusiems savo mokytojams bei pasididžiavimas populiarumu privertė jį sukilti prieš sąžinės balsą bei Dievo malonę. Galutinai

nusprendęs, jog kunigai ir Rašto aiškintojai teisūs, Saulius ėmė nuožmiai priešintis Jėzaus mokinių skelbiamoms tiesoms. Jo pastangomis šventi vyrai ir moterys stodavo prieš teisną, būdavo įkalinami ir net pasmerkiami mirčiai – vien už tikėjimą Jėzumi. Visa tai liūdino bei skaudino naujai sukurta Bažnyčia, ir daugelis, ieškodami saugaus prieglobsčio, bėgo.

Tie, kurie persekiojimų buvo išvaryti iš Jeruzalės, *„keliaudami skelbė gerosios naujienos žinią“* (Apaštalų darbų 8, 4). Vienas iš miestų, į kuriuos jie nukeliavo, buvo Damaskas – ten atsivertė daugybė žmonių.

Kunigai ir valdytojai tikėjosi, jog labai stengiantis ir nuožmiai persekiojant tikinčiuosius, šiai „erezijai“ bus užkirstas kelias. Dabar jie suprato, jog prieš naująją mokymą reikia imtis ryžtingų priemonių ne tik Jeruzalėje, bet ir kitose vietovėse. Tam ypatingam darbui, kurį jie nutarė atlikti Damasko, savo paslaugas pasiūlė ir Saulius. *„Tebealsuodamas grasinimais ir žudynėmis prieš Viešpaties mokinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą ir išgavo raštus Damasko sinagogoms, kad, užtikęs to kelio sekėjus vyrus ir moteris, galėtų juos suiminti ir gabenti į Jeruzalę. [...] turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą“* (Apaštalų darbų 9, 1.2; 26, 12), Saulius iš Tarso su visomis savo žmogiškomis jėgomis bei energija, degdamas neteisingu įkarščiu, leidosi į tą įsimintiną kelionę, kurios keisti įvykiai pakeitė jo visą tolimesnį gyvenimą.

Paskutinę kelionės dieną, *„vidurdienį“*, nuvargusiems keliauninkams artinantis prie Damasko, prieš akis atsivėrė platūs derlingų laukų ruožai, žaliuojantys daržai, derlingi sodai, drėkinami vėsių versmių iš aplinkinių kalnų. Po ilgos kelionės per nykias dykvietes, tokie reginiai iš tiesų atgavino. Kol Saulius su savo bendražygiais susižavėjęs dairėsi į derlingus slėnius ir apačioje besidriekiančius šviesius miesto mūrus, *„staiga“*, kaip jis vėliau pasakojo, juos užliejo skaisti šviesa: *„Kelyje vidurdienį, karaliau, aš staiga išvydau, kaip mane ir mano kelionės draugus iš dangaus apsiautė šviesa,*

skaistesnė už saulę“ (Apaštalų darbų 26, 13). Ji buvo perne-lyg šlovinga, kad atlaikytų mirtingojo akys. Apakintas ir netekęs žado, Saulius nukrito paslikas ant žemės.

Šviesai vis dar spinduliuojant aplink juos, jis išgirdo „balsą, kuris [...] sakė hebrajiškai: ‘Sauliau, Sauliau, kam Ma-ne persekioji? Sunku tau spyriotis prieš akstiną!’ Jis paklausė: ‘Kas Tu esi, Viešpatie?’ O Viešpats atsakė: ‘Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. Bet kelkis ir laikykis ant kojų!’“ (Apaštalų darbų 26, 14–16)

Nustėrę iš siaubo ir kone apakinti ryškios šviesos, Sauliaus bendražygiai girdėjo balsą, bet nematė jokio žmogaus. Tačiau Saulius suprato, kas sakoma, ir jam aiškiai apsireiškė Tas, kuris kalbėjo, – pats Dievo Sūnus. Šlovingoje Būtybėje, kuri stovėjo priešais jį, jis atpažino Nukryžiuotąjį. Išgelbėtojo išvaizdos paliktas įspūdis amžiams įsirežė sukrėsto žydo sieloje. Ištarti žodžiai su stulbinančia jėga pasiekė pačias jo širdies gelmes. Į tamsiausius jo proto užkaborius plūstelėjo šviesa, parodanti neišmanymą, jo ankstesnio gyvenimo klystkelius bei dabartinę būtinybę būti apšviestam Šventosios Dvasios.

Dabar Saulius suprato, jog persekiodamas Jėzaus sekėjus, jis iš tikrųjų dirbo šetonui. Jis suvokė, kad jo įsitikinimai dėl to, kas yra teisinga bei kokia jo pareiga, didžia dalimi buvo pagrįsti jo besąlygišku pasitikėjimu kunigais ir valdytojais. Jis tikėjo jų tvirtinimu, jog pasakojimas apie prisikėlimą yra Kristaus mokinių prasimanymas. Tačiau dabar, kai prieš jį stovėjo pats Jėzus, Saulius įsitikino, jog mokiniai kalbėjo tiesą.

Tą dangiško apšvietimo valandą Sauliaus protas veikė itin greitai. Jo supratimui atsivėrė pranašiški Šventojo Rašto žodžiai. Jis pamatė, jog tai, kad žydai atstūmė Jėzų, Jis buvo nukryžiuotas, prisikėlė iš numirusių ir įžengė į dangų, buvo išpranašauta ir liudija Jį esant pažadėtąjį Mesiją. Sauliaus atminty iškilo suimto Stepono pamokslas, ir jis suprato, jog kankinys iš tiesų regėjo „Dievo šlovę“, saky-

damas: „Štai regiu atsivėrusį dangų ir Žmogaus Sūnų, stovintį Dievo dešinėje“ (Apaštalų darbų 7, 55.56). Kunigai pareiškė, kad tai piktžodžiavimas, tačiau Saulius jau žinojo, jog šie žodžiai – tiesa.

Koks apreiškimas visa tai buvo persekiotojui! Dabar Saulius tvirtai žinojo, kad pažadėtasis Mesijas atėjo į šią žemę kaip Jėzus iš Nazareto ir kad buvo atstumtas bei nukryžiuotas tų, kuriuos Jis atėjo išgelbėti. Žinojo jis ir tai, jog Išgelbėtojas triumfuodamas prisikėlė iš kapo ir įžengė į dangų. Tą dieviškojo apreiškimo akimirką Saulius su siaubu prisiminė, kad Steponas, liudijęs nukryžiuotą ir prisikėlusį Gelbėtoją, už savo žodžius buvo pasmerktas mirčiai ir kad vėliau jis pats, Saulius, žiauriai persekiojo bei nužudė daugybę ištikimų Jėzaus sekėjų.

Gelbėtojas kalbėjo Sauliui per Steponą, kurio aiškiai logikai nebuvo įmanoma paprieštarauti. Išsilavinęs žydas matė, kaip kankinio veidas atspindi Kristaus šlovės šviesą: „[...] matė, kad jo veidas tartum angelo“ (Apaštalų darbų 6, 15). Jis buvo liudininkas Stepono ištvermingumo savo priešų atžvilgiu bei atlaidumo jiems. Jis regėjo, kokie stiprūs ir nepalūžę išliko tie daugelis, kuriuos jis kankino ir skaudino. Jis matė, kaip kai kurie iš jų dėl savojo tikėjimo su džiaugsmu atiduoda net savo gyvybes.

Visa tai ir anksčiau veikė Sauliaus sąžinę, o kartais persmelkdavo jo protą kone sukrečiančiu įsitikinimu, kad Jėzus yra pažadėtasis Mesijas. Tokiais atvejais jis ištisas naktis kovodavo su šiuo įsitikinimu ir visada galiausiai pasilikdavo prie savo nuomonės, kad Jėzus nėra Mesijas, o Jo sekėjai – apgauti fanatikai.

Bet dabar Kristus Savo paties balsu kreipėsi į Saulių sakydamas: „Sauliau, Sauliau, kam Mane persekioji?“ Ir į klausimą: „Kas tu esi, Viešpatie?“ atsakė tas pats balsas: „Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji“. Čia Kristus susitapatino su Savo tauta. Persekiodamas Jėzaus sekėjus, Saulius sudavė tiesioginį smūgį dangaus Viešpačiui. Melagingai kaltinda-

mas bei liudydamas prieš juos, jis melagingai apkaltino bei paliudijo prieš pasaulio Išgelbėtoją.

Sauliui nekilo nė menkiausia abejonė dėl to, kad su juo kalbėjo Jėzus iš Nazareto, ilgai lauktasis Mesijas, Izraelio Paguoda ir Atpirkėjas. „Virpėdamas ir apstulbęs“ jis paklausė: „Viešpatie, ką įsakysi daryti?“ Viešpats atsakė: „Kelkis, eik į miestą; tenai tau bus pasakyta, ką turi daryti“.

Kai šlovė atsitraukė, Saulius pakilo nuo žemės ir susivokė esąs visiškai aklas. Kristaus šlovės šviesa buvo pernelyg ryški mirtingojo akims; kai jos nebeliko, juodžiausia naktis apgaubė jo regėjimą. Saulius nusprendė, jog Dievas jį nubaudė už tai, kad žiauriai persekiojo Jėzaus sekėjus. Siaubingoje tamsoje jis graibėsi aplinkui, ir jo draugai išsigandę bei nustebę „paėmę už rankų, [...] nuvedė jį į Damaską“.

Tos ypatingos dienos rytą Saulius pasiekė Damaską, kupinas pasitenkinimo savimi – juk juo pasitikėjo vyriausiasis kunigas! Jam buvo pavestos svarbios pareigos. Jis turėjo ginti žydų religijos interesus, kiek įmanoma kontroliuodamas naujojo tikėjimo plitimą Damaske. Jis buvo pasiryžęs apvainikuoti savo misiją sėkme ir nekantraudamas laukė, kas bus.

Bet kaip neatitiko Sauliaus lūkesčių jo įžengimas į miestą! Apakęs, bejėgis, iškankintas sąžinės graužaties, jis ieškojo mokinio Judo namų, kur likęs vienas turėjo galimybę viską apmąstyti ir pasimelsti.

Saulius „*tris dienas išbuvo neregintis, nieko nevalgė ir negėrė*“. Šios sielos kančių dienos jam buvo kaip metai. Su skaudama širdim jis vis prisimindavo, kaip dalyvavo Stepono nukankinime. Su pasibaisėjimu jis galvojo apie savo kaltę – kaip jis galėjo pasiduoti pykčiui ir kunigų bei valdytojų prietarams net tada, kai Stepono veidas buvo užlietas dangaus šviesos. Su liūdesiu ir palūžusia dvasia jis prisiminė tuos daugelį atvejų, kai užsimerkdavo bei užsimišdavo ausis gausybei ryškiausių įrodymų ir be paliovos persekiojo tikinčiuosius Jėzumi iš Nazareto.

Šios sąžinės perkratymo ir nusižeminimo širdyje dienos buvo praleistos vienumoje. Tikintieji, perspėti apie į Damaską atvykstančio Sauliaus tikslą, nuogąstavo, kad jis gali apsimetinėti, kad greičiau juos apgautų; taigi jie laikėsi atokiau ir nerodė jam užuojautos. Jis pats jau nebenorėjo kreiptis į neatsivertusius žydus, su kuriais planavo susivienyti persekiojant tikinčiuosius; mat Saulius žinojo, kad jie net neklausys šios istorijos. Taigi atrodė, kad jis atskirtas nuo bet kokio žmogiško palaikymo. Vienintelė Sauliaus pagalbos viltis buvo gailestingasis Dievas, tad būtent į Jį jis kreipėsi sudužusia širdimi.

Per tas ilgas valandas, būdamas užsidaręs vienas su Dievu, Saulius prisiminė Šventojo Rašto vietas, kalbančias apie Kristaus pirmąjį atėjimą. Jo protą užvaldęs įsitikinimas dar labiau atgaivino atmintį, ir jis kruopščiai pasekė, kas kalbama pranašystėse. Mąstydamas apie tų pranašysčių prasmę, Saulius stebėjosi savo ir apskritai visų žydų aklumu, nuovokos stoka, dėl kurios jie atstūmė Jėzų kaip pažadėtąjį Mesiją. Nušvitusiam Sauliaus regėjimui dabar viskas atrodė aišku. Jis žinojo, kad jo ankstesnius prietarus ir netikėjimą temdė dvasinės nuostatos, neleidusios jam atpažinti Jėzaus iš Nazareto kaip pranašysčių Mesijo.

Visiškai atsidavęs apkaltinančiai Šventosios Dvasios jėgai, Saulius suprato savo gyvenimo klaidas ir pripažino toli siekiančius Dievo Įstatymo reikalavimus. Tas, kuris buvo išdidus fariziejus, įsitikinęs, jog bus išteisintas per gerus darbus, dabar lenkėsi prieš Dievą nuolankiai ir paprastai kaip mažas vaikas, išpažindamas savo nevertumą ir maldaudamas nukryžiuotojo bei prisikėlusio Gelbėtojo nuopelnų. Saulius ilgėjosi visiškos harmonijos bei bendravimo su Tėvu ir Sūnumi; trokšdamas atleidimo ir priėmimo, jis karštai meldėsi, ir jo maldos kilo prie malonės sosto.

Atgailaujančio fariziejaus maldos nenuėjo perniek. Dievo malonė pakeitė giliausias jo širdies mintis bei emocijas,

ir kilniausi jo sugebėjimai buvo suderinti su amžinaisiais Dievo tikslais. Kristus ir Jo teisumas Sauliui tapo daugiau negu visas pasaulis.

Sauliaus atsivertimas yra stulbinantis pavyzdys, kaip stebuklingai veikia Šventoji Dvasia, apkaltinanti žmogų dėl nuodėmės. Šis žmogus tikrai tikėjo, jog Jėzus iš Nazareto panaikino Dievo Įstatymą ir mokė Savo mokinius, jog jis praradęs prasmę. Tačiau po atsivertimo Saulius išpažino Jėzų kaip Tą, kuris atėjo į pasaulį išaukštinti Savo Tėvo Įstatymo. Jis įsitikino, jog Jėzus buvo visos žydų aukojimo sistemos įkūrėjas. Jis suprato, kad nukryžiovimo metu susitiko simbolis ir realus Asmuo, kad Jėzus išpildė Senojo Testamento pranašystes apie Izraelio Atpirkėją.

Pasakojime apie Sauliaus atsivertimą mums pateikti svarbūs principai, kurių turime niekada neužmiršti. Saulius stojo paties Kristaus akivaizdon. Jis buvo tas žmogus, kurį Kristus išsirinko svarbiausiam darbui, Jo „*rinktinis įrankis*“; tačiau Viešpats ne iš karto Sauliui pasakė, kokį darbą jam teks atlikti. Viešpats suėmė jį, žengiantį savo įprastiniu keliu, ir apkaltino dėl nuodėmės; tačiau kai Saulius paklausė: „*Ką įsakysi daryti?*“, Gelbėtojas suvedė klausiantį žydą su Savo Bažnyčia, kur jis galėjo sužinoti Dievo valią savo atžvilgiu.

Nuostabioji šviesa, užliejusi Sauliaus tamsą, buvo Viešpaties darbas; tačiau tam tikrą darbą dėl jo dar turėjo atlikti ir mokiniai. Kristus atliko apreiškimo ir apkaltinimo darbą, o dabar atgailaujantysis jau galėjo pradėti mokytis iš tų, kam Dievas patikėjo skleisti Savąją tiesą.

Kol Saulius Judo namuose meldėsi ir atgailavo, Viešpats pasirodė regėjime Damaske gyvenančiam mokiniui, „*vardu Ananijas*“ ir pasakė, jog Saulius iš Tarso meldžiasi ir jam reikia padėti. Dangiškasis pasiuntinys liepė: „*Nueik į gatvę, vadinamą Tiesiąja, ir Judo namuose teiraukis tarsiečio, vardu Saulius. Štai jisai meldžiasi ir regėjime pamatė vyrą, vardu Ananijas, ateinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad praregėtų*“.

Ananijas vos galėjo patikėti angelo žodžiais, mat pasakojimai apie tai, kaip Saulius nuožmiai persekioja šventuosius, jau buvo plačiai paplitę. Jis dar mėgino prieštarauti: „*Viešpatie, iš daugelio esu girdėjęs apie tą žmogų, kiek pikta jis yra padaręs Tavo šventiesiems Jeruzalėje. Ir čia jis turi aukštųjų kunigų įgaliojimus suimnėti visus, kurie šaukiasi Tavojo vardo*“. Tačiau įsakymas buvo griežtas: „*Eik, nes jis yra Mano rinktinis įrankis, kuris neš Mano vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams*“.

Paklūsęs angelo nurodymui, Ananijas susirado žmogų, kuris dar neseniai grasino visiems, tikėjusiems Jėzaus varda. Uždėjęs rankas kenčiančiam atgailautojui ant galvos, jis pasakė: „*Broli Sauliau! Viešpats Jėzus, kuris tau pasirodė kelyje, atsiuntė mane, kad tu vėl regėtum ir taptum pilnas Šventosios Dvasios*‘. Bematant jam nuo akių lyg žvynai nukrito, ir jis atgavo regėjimą. Pakilęs priėmė krikštą“.

Taip Jėzus suteikė galią Savo suburtajai Bažnyčiai ir suvedė Saulių su Savo paskirtaisiais pasiuntiniais žemėje. Dabar Kristus turėjo Bažnyčią kaip Savo atstovę žemėje, ir ji privalėjo nukreipti atgailaujantį nusidėjėlį į gyvenimo kelią.

Daugelis mano, jog už savo šviesą bei patirtį jie yra atsakingi tik Kristui, nepriklausomai nuo Jo sekėjų žemėje. Jėzus yra nusidėjėlių Draugas, ir Jo širdį jaudina jų vargas. Jis turi visą jėgą danguje ir žemėje, tačiau Jis gerbia tas priemones, kurias paskyrė žmonių švietimui bei gelbėjimui; Jis nukreipia nusidėjėlius į Bažnyčią, kurią padarė šviesos pasauliui kanalu.

Kai aklai klystančiam ir kupinam prietarų Sauliui apsisireiskė Kristus, kurį jis persekiojo, šis žmogus tiesiogiai susisiektė su Bažnyčia – pasaulio šviesa. Šiuo atveju Ananijas atstovavo Kristui bei Kristaus pasiuntiniams, kurie yra paskirti veikti vietoj Jo. Vietoj Kristaus jis uždėjo rankas ant Sauliaus, ir, pasimeldus Kristaus vardu, Saulius gavo Šventąją Dvasią. Visa buvo atlikta Kristaus vardu bei Jo galia. Kristus yra šaltinis; Bažnyčia – to šaltinio vaga.

13. PASIRENGIMO DIENOS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 9, 19–30.

Po krikšto atgavęs jėgas, jis „kelias dienas buvo su Damasko mokiniais ir beregint ėmė skelbti sinagogose, kad Jėzus yra Dievo Sūnus“. Jis drąsiai skelbė Jėzų iš Nazareto lauktuojų Mesijų, kuris „numirė už mūsų nuodėmės, kaip skelbė Raštai; [...] buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną“. Po to Jį pamatė Dvylika ir kiti. „O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, Jis pasirodė ir man“, – pridūrė Paulius (1 Korintiečiams 15, 3.4.8). Jo argumentai iš pranašystės buvo tokie įtikinami, o jo pastangas taip akivaizdžiai lydėjo Dievo jėga, kad žydai liko apstulbę ir negalėjo jam paprieštarauti.

Žydas pasiekusi žinia apie Pauliaus atsivertimą juos be galo nustebino. Tas, kuris keliavo į Damaską, „turėdamas aukštųjų kunigų įgaliojimus ir leidimą“ (Apaštalų darbų 26, 12), suimti ir persekioti tikinčiųjų, dabar skelbė nukryžiuoto ir prisikėlusiojo Išgelbėtojo Evangeliją, stiprindamas tuos, kurie jau buvo Jo mokiniai bei nuolatos papildydamas jų gretas naujai atsivertusiais į tikėjimą, kuriam jis dar taip neseniai nuožmiausiai priešinosi.

Paulius anksčiau buvo žinomas kaip karštas žydų religijos gynėjas bei nepailstantis Jėzaus sekėjų persekiotojas. Šio drąsaus, nepriklausomo, ištvermingo, talentingo ir išsilavinusio žmogaus tarnavimas buvo itin veiksmingas. Jis galėjo mąstyti neįtikėtinai įžvalgiai, o jo geliantis sarkazmas pastatydavo priešininką į nepavydėtiną padėtį. Ir štai žydai

išvydo šį jauną daug žadėjusį žmogų susivienijusį su tais, kuriuos jis ką tik persekiojo, ir be baimės skelbiantį Jėzaus vardą.

Mūšyje žuvęs generolas savo kariuomenei yra prarastas, bet jo mirtis papildomų jėgų priešui nesuteikia. Tačiau kai talentingas žmogus stoja priešininko pusėn, ne tik nukenčia jo buvę pavaldiniai, bei ir laimi tie, prie kurių jis sąmoningai prisijungė. Saulius iš Tarso kelyje į Damaską galėjo būti lengvai nutrenktas Viešpaties mirtinai, ir tai persekiotojams būtų buvęs galingas smūgis. Tačiau Dievas per Savo apvaizdą ne tik pagailejo Sauliaus gyvybės, bet atvertė jį, taip perkeldamas jį iš priešo pusės į Kristaus pusę. Iškalbingas oratorius ir griežtas kritikas Paulius, turintis aiškų tikslą ir nepalenkiamą drąsą, pasižymėjo būtent tomis savybėmis, kurių reikėjo ankstyvajai Bažnyčiai.

Pauliui Damaske skelbiant Kristų, visi jį išgirdę stebėjosi ir kalbėjo: „Argi čia ne tas pats, kuris Jeruzalėje persekiojo visus šio vardo išpažinėjus?! Argi jis nėra atvykęs jų suiminėti ir gabenti pas aukštuosius kunigus?!“ Paulius teigė, kad jo tikėjimo pasikeitimą lėmė ne impulsas ar fanatizmas, o stulbinantis išgyvenimas. Skelbdamas Evangeliją, jis stengėsi išaiškinti pranašystes, kuriose kalbama apie Kristaus pirmąjį atėjimą. Jis įtikinamai įrodė, kad šios pranašystės tiesiogiai išsipildė Jėzuje iš Nazareto. Jo paties tikėjimo pagrindas buvo svarus pranašystės žodis.

Be paliovos ragindamas apstulbusius klausytojus, kad šie „atsiverstų, sugrižtų pas Dievą ir imtųsi atsivertimą liudijančių darbų“ (Apaštalų darbų 26, 20), jis „kaskart drąsiau kalbėjo ir kėlė sąmyšį tarp Damaske gyvenančių žydų, įrodinėdamas, kad Jėzus yra Mesijas“. Tačiau daugelis užsikietino savo širdyse, nepriėmė Pauliaus skelbiamos žinios, ir veikiai jų nuostabą dėl jo atsivertimo pakeitė tokia pat neapykanta, kaip toji, kurią jie demonstravo Jėzaus atžvilgiu.

Pasipriešinimas tapo toks nuožmus, jog Paulius nebegalėjo tęsti darbo Damaske. Pasiuntinys iš dangaus liepė

jam kurį laiką išvykti, ir jis iškeliavo „į Arabiją“ (Galatams 1, 17), kur rado saugų prieglobstį.

Čia, dykumos vienatvėje, Paulius turėjo puikią galimybę pažvelgti į savo širdį ir pamąstyti. Jis ramiai apžvelgė savo ankstesnį gyvenimą ir karštai atgailavo. Jis iš visos širdies ieškojo Dievo ir nenurimo, kol nepajuto, kad jo atgaila priimta, o nuodėmės atleistos. Paulius laukė užtikrinimo, kad Jėzus bus su juo jo būsimos tarnystės metu. Jis apvalė savo sielą nuo prietarų bei tradicijų, kurios lig tol formavo jo gyvenimą, ir priėmė tiesos Šaltinio nurodymus. Jėzus bendravo su juo, įtvirtino jį tikėjime, gausiai apdovanojo jį išmintimi bei malone.

Kai žmogaus protas susivienija su Dievo protu, ribotas su beribiu, poveikis kūnui, protui bei sielai būna neapsakomas. Tokioje bendrystėje atrandamas aukščiausias išsilavinimas. Tai paties Dievo ugdymo metodas. „*Susitaikyk su Dievu*“, – skelbia Jis žmonijai (Jobo 22, 21).

Didžiulis įpareigojimas, kuris buvo pavestas Pauliui jo pokalbio su Ananijum metu, vis labiau slėgė jo širdį. Kai atsiliepdamas į žodžius „*broli Sauliau, praregėk!*“, Paulius pirmą kartą pažvelgė į šio pasišventusio vyro veidą, Ananijas, įkvėptas Šventosios Dvasios, pasakė: „*Mūsų protėvių Dievas pasirinko tave, kad pažintum Jo valią, išvystum Teisųjį ir išgirstum Jo balsą iš Jo burnos, nes tu visiems žmonėms paliudysi, ką esi regėjęs ir girdėjęs. Tad ko lauki? Kelkis, priimk krikštą ir nusiplauk nuodėmes, šaukdamasis Jo vardo!*“ (Apaštalų darbų 22, 13–16)

Šie žodžiai atitiko tai, ką pasakė pats Jėzus, sustabdęs Saulių pakeliui į Damaską: „*Aš tau apsireiškiau, kad paskirčiau tave tarnu bei liudytoju tų dalykų, kuriuos matei ir kuriuos tau dar apreikšiu. Aš tave gelbėsiu nuo tautiečių ir pagonių, pas kuriuos tave siunčiu, kad atvertum jų akis ir jie iš tamsybių gręžtųsi į šviesą, nuo šėtono galybės – į Dievą ir, tikėdami Mane, gautų nuodėmių atleidimą bei dalį su pašventintaisiais*“ (Apaštalų darbų 26, 16–18).

Svarstydamas apie tai savo širdyje, Paulius vis geriau suprato savo pašaukimą būti „Dievo valia pašauktu Kristaus Jėzaus apaštalu“ (žr. 1 Korintiečiams 1, 1). Jo pašaukimas buvo „ne žmonių ir ne per žmogų, bet paties Jėzaus Kristaus ir Jį prikėlusio iš numirusių Dievo Tėvo“ (Galatams 1, 1). Jo laukiantis didžiulis darbas paskatino jį nuodugniai ištyrinėti Šventąjį Raštą, kad galėtų skelbti Evangeliją „ne žodžių išmintimi, kad Kristaus kryžius neliktų be galios [...], o Dvasios galybės parodymu“, kad visų girdėjusiųjų tikėjimas „remtųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe“ (žr. 1 Korintiečiams 1, 17; 2, 4.5).

Tyrinėdamas Bibliją Paulius suprato, kad per amžius „žmonių akimis žiūrint, nedaug tarp jūsų tėra išmintingų, nedaug galingų, nedaug kilmingų. Bet Dievas pasirinko, kas pasauliui kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus. Ir tai, kas pasaulio akims žemakilmis ir paniekintas, net tai, ko nėra, Dievas pasirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažin kuo, kad joks žmogus Dievo akyse negalėtų girtis“ (1 Korintiečiams 1, 26–29). Taigi žvelgdamas į pasaulio išmintį kryžiaus šviesoje Paulius apsisprendė „nežinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą“ (1 Korintiečiams 2, 2).

Per visą savo vėlesnį tarnavimą Paulius niekada nepametė iš akių savosios išminties bei stiprybės Šaltinio. Praėjus daugeliui metų, jis vis dar skelbė: „Man gyvenimas – tai Kristus“ (Filipiečiams 1, 21). Arba: „Aš iš tikrųjų visa laikau nuostoliu, palyginti su Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo didybe. Dėl Jo aš ryžausi visko netekti ir viską laikau sąslavomis, kad tik laimečiau Kristų ir būčiau Jame, nebeturėdamas nuosavo teisumo, kurį teikia įstatymas, bet turėdamas teisumą iš tikėjimo Kristumi, einantį iš Dievo, paremtą tikėjimu. Trokštu pažinti Jį, Jo prisikėlimo galybę ir bendravimą Jo kentėjimuose“ (Filipiečiams 3, 8–10).

Iš Arabijos Paulius grįžo „į Damaską“ (Galatams 1, 17) ir „kaskart drąsiau kalbėjo [...] įrodinėdamas, kad Jėzus yra Mesi-

jas“. Nepajėgdami atsispirti jo išminčiai bei argumentams, „žydai susimokė jį nužudyti“. Kad jis nepabėgtų, dieną naktį buvo akylai saugomi miesto vartai. Ši krizė paskatino mokinius uoliai ieškoti Dievo, kol pagaliau jie „*nakčia virvėmis nuleido jį per sieną pintinėje*“ (Apaštalų darbų 9, 25).

Praėjus maždaug trejiems metams po atsivertimo, pabėgęs iš Damasko, Paulius nukeliavo į Jeruzalę. Pagrindinis šios kelionės tikslas, kaip jis pats vėliau pasakė, buvo „*susipažinti su Kefu*“ (Galatams 1, 18). Atkeliavęs į miestą, kuriame kitados buvo žinomas kaip „*Saulius persekiotojas*“, jis „*mėgino prisidėti prie mokinių, tačiau visi jo baidėsi, netikėdami jį esant mokini*“. Jiems buvo sunku patikėti, kad toks fanatiškas fariziejus, dėjęs visas pastangas, kad sugriautų Bažnyčią, galėjo tapti nuoširdžiu Jėzaus sekėju. „*Tik Barnabas jį priglaudė, nusivedė pas apaštalus ir jiems išpasakojo, kaip kelionėje Saulius regėjęs Jėzų ir šis kalbėjęs su juo, ir kaip Damaske jis atvirai mokęs Jėzaus vardu. Taip jis ėmė lankytis pas juos Jeruzalėje ir drąsiai kalbėti Jėzaus vardu*“.

Tai išgirdę mokiniai priėmė jį kaip vieną iš saviškių. Veikiai jie galėjo tvirtai įsitikinti jo atsivertimo į krikščionybę tikrumu. Būsimasis apaštalas pagonims dabar buvo mieste, kur gyveno daugelis jo buvusių bendražygių, todėl jis troško išaiškinti šiems žydų vadovams pranašystes apie Mesiją, kurias išpildė Išgelbėtojo atėjimas. Paulius manė, jog šie Izraelio mokytojai, su kuriais jis kitados buvo taip gerai pažįstamas, yra tokie pat nuoširdūs ir sąžiningi, koks buvo ir jis pats. Tačiau jis neatpažino savo brolių žydų dvasios ir, tikėjęsis jų greito atsivertimo, turėjo skaudžiai nusivilti. Nors „*jis kalbėdavosi bei ginčydavosi ir su helenistais*“, kurie vadovavo Žydų bažnyčiai, šie atsisakė patikėti ir „*nutarė jį nužudyti*“. Sielvartas užplūdo jo širdį. Paulius būtų mielai paaukojęs gyvybę, jei tik tai būtų kam nors padėję pažinti tiesą. Jis su gėda prisimindavo, kaip aktyviai dalyvavo nukankinant Steponą, ir dabar, norėdamas kuo greičiau nutrinti dėmę nuo neteisingai apkaltintojo, ieškojo būdų,

kaip apvainikuoti tiesą, už kurią Steponas paaukojo savo gyvybę.

Jausdamas atsakomybę už tuos, kurie atsisakė patikėti, Paulius meldėsi šventykloje ir, kaip vėliau pats paliudijo, patyrė dvasios pagavą; jam pasirodė dangiškasis pasiuntinys ir liepė: „*Skubiai pasitrauk iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavojo liudijimo apie Mane*“ (Apaštalų darbų 22, 18).

Paulius buvo linkęs pasilikti Jeruzalėje, kur norėjo drąsiai pasitikti pasipriešinimą. Jam atrodė, jog bėgdamas jis pasieltgtų kaip bailys, o pasilikdamas galės įtikinti kai kuriuos užsispyrusius žydus Evangelijos tiesa, net jeigu tai jam kainuotų gyvybę. Taigi jis atsakė: „*Viešpatie, juk jie žino, kad aš Tavo tikinčiuosius sinagoga nuo sinagogos varydavau į kalėjimą ir plakdinau. O kai buvo pralietas Tavo liudytojo Stepono kraujas, aš ten stovėjau pritardamas ir sergėjau jo žudikų drabužius*“. Tačiau tai neatitiko Dievo tikslo – Jis nenorėjo, kad Jo tarnas be reikalo rizikuotų gyvybe. Taigi dangiškasis pasiuntinys pakartojo: „*Eik, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis*“ (Apaštalų darbų 22, 19–21).

Sužinoję apie šį regėjimą ir bijodami, kad Pauliaus nenužudytų, broliai ragino jį slapčia bėgti iš Jeruzalės. „*Broliai jį nugabeno į Cezarėją ir iš ten išsiuntė į Tarsą*“. Pauliaus išvykimas kuriam laikui pristabdė nuožmų žydų priešinimąsi, ir Bažnyčia turėjo atokvėpio laikotarpį, per kurį tikinčiųjų skaičius gerokai išaugo.

*Ko nepadarė Stepono pamokslas karštas,
padarė jo karšta ir nuolanki malda.
Ten įtikėjo Saulius, ir nebe kerštas,
o meilė buvo Pauliaus sieloj visada...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

14. TIESOS IEŠKOTOJAS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 9, 32–11, 18.

Savo tarnystės metu apaštalas Petras aplankė Lydos tikinčiuosius. Čia jis išgydė Enėją, kuris aštuonerius metus paralyžiuotas išgulėjo lovoje. Apaštalas pasakė: „*Enėjau, tavo gydo Jėzus Kristus. Kelkis ir užklok savo guolį!*“ „*Šis aki-moju atsikėlė. Visi Lydos miesto ir Sarono lygumos gyventojai pamatė jį ir gręžėsi į Viešpatį*“.

Jopėje, netoli Lydos, gyveno moteris, vardu Gazelė, kuri dėl savo gerų darbų buvo labai mylima. Ji buvo verta vadintis Jėzaus mokine, nes jos gyvenimas buvo kupinas geraširdiškumo apraiškų. Ji žinojo, kam reikia geresnio rūbo, o kam užuojautos ir uoliai patarnaudavo vargšams bei prislėgtiesiems. Jos auksinės rankos dirbo vikriau negu liežuvis.

„*Tomis dienomis ji susirgo ir numirė*“. Jopės Bažnyčia suprato, kokį žmogų jie prarado ir, išgirdę, kad Lydoje lankosi Petras, tikintieji nusiuntė pas jį pasiuntinius „*su prašymu: 'Ateik pas mus nedelsdamas!' Petras susirengęs tuojau iškeliavo su jais. Kai tik atėjo, buvo nuvestas į aukštutinį kambarį. Tenai jį apspito našlės, verkdamos ir rodydamos jam marškinius bei viršutinius drabužius, kuriuos, tebegyvendama su jomis, buvo joms pasiuvusi Gazelė*“. Žinant, kaip tarnavo Gazelė, nieko nuostabaus, kad jie gedėjo, ir ant negyvo kūno krito šiltos ašaros.

Pamačius tų žmonių sielvartą, apaštalo širdį užliejo gailėstis. Liepęs raudančius draugus išvesti į kitą kambarį, jis atsiklaupė ir ėmė karštai melstis, kad Dievas grąžintų Ga-

zele į gyvenimą ir suteiktą jai sveikatą. Atsigręžęs į gulintį kūną, jis pasakė: „*Tabita, kelkis!*“ „*Ši atmerkė akis ir, išvydusi Petrą, atsistojo*“. Ši moteris uoliai tarnavo Bažnyčiai, ir Dievas matė reikalą sugrąžinti ją iš priešų teritorijos, kad jos sugebėjimai bei energija galėtų toliau laiminti kitus ir kad šis Jo jėgos pasireiškimas sustiprintų Kristaus darbą.

Petrui vis dar lankantis Jopėje, Dievas pašaukė jį nunešti Evangeliją Kornelijui, į Cezarėją.

Kornelijus buvo romėnų šimtininkas, turtingas bei kilmingas žmogus, užimantis garbingą padėtį. Gimęs pagonių šeimoje ir gavęs pagonišką išsilavinimą, jis bendraudamas su žydais įgijo žinių apie Dievą ir dabar šlovino Jį iš visos širdies bei rodė savojo tikėjimo nuoširdumą, užjausdamas vargšus. Jis buvo plačiai išgarsėjęs savo dosnumu, o savo teisiu gyvenimu įgijo gerą reputaciją tarp žydų ir pagonių. Jo įtakingumas tapo palaiminimu visiems, su kuriais jam tekdavo susiliesti. Įkvėptajame Rašte jis apibūdintas taip: „*Jis drauge su savo namiškiais pasižymėjo pamaldumu bei Dievo baimė, dosniai šelpdavo žmones ir ištvermingai meldavosi Dievui*“.

Tikėdamas Dievą, kaip dangaus ir žemės Kūrėją, Kornelijus garbino Jį, pripažino Jo valdžią ir ieškojo Jo patarimo visuose gyvenimo reikaluose. Jis buvo ištikimas Jehovai ir savo namuose, ir atlikdamas visuomenines pareigas. Namuose jis turėjo pasistatęs aukurą Dievui, nes nedrįso vykdyti savo planų ar atlikinėti savo pareigas be Dievo pagalbos.

Nors Kornelijus tikėjo pranašystėmis ir laukė ateinančio Mesijo, jis nežinojo Evangelijos, atsiskleidusios Kristaus gyvenime ir mirtyje. Jis nepriklausė Žydų bažnyčiai ir rabinų buvo laikomas neapvalytu pagonimi. Tačiau tas pats Šventasis Stebėtojas, kuris pasakė apie Abraomą: „*Aš jį pažįstu*“, pažinojo ir Kornelijų bei tiesiai iš dangaus pasiuntė pas jį pasiuntinį.

Angelas pasirodė Kornelijui, kai šis meldėsi. Išgirdęs kreipiantis į jį vardu, šimtininkas išsigando, tačiau paži-

no, jog šis pasiuntinys – nuo Dievo ir paklausė: „Kas yra, viešpatie?“ Angelas atsakė: „Tavo maldos ir išmaldos pakilo Dievo akivaizdon, ir Jis tave prisiminė. Taigi siųsk vyrus į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną, vadinamą Petru. Jis svečiuojasi pas tokį odininką Simoną, kurio namai stovi prie jūros“.

Šių paliepimų konkretumas, kai įvardijamas net amatas, kuriuo verčiasi žmogus, pas kurį buvo apsistojęs Petras, liudija, jog Dangus žino kiekvieno žmonių gyvenimo etapo istoriją bei reikalus. Dievas pažįstamas ir su kuklaus darbininko, ir su soste sėdinčio karaliaus gyvenimu bei darbu.

„Siųsk vyrus į Jopę ir išsikviesk tokį Simoną“. Taigi Dievas išreiškė Savo požiūrį į Evangelijos tarnystę bei Savo įkurtą Bažnyčią. Angelas nebuvo įpareigotas papasakoti Kornelijui kryžiaus istoriją. Apie nukryžiuotą ir prisikėlusį Gelbėtoją jam turėjo papasakoti toks pats žmogiškų silpnybių ir pagundų kupinas žmogus, kaip ir pats šimtininkas.

Savo atstovais tarp žmonių Dievas pasirenka ne angelus, kurie niekada nėra nusidėję, o žmones – tokius pat nuodėmingus, kaip ir tie, kuriuos jie siekia išgelbėti. Kad galėtų pasiekti žmoniją, Kristus priėmė žmogišką pavida-lą. Išgelbėjimą pasauliui turėjo atnešti dieviškas ir kartu žmogiškas Gelbėtojas. O vyrams ir moterims buvo pavesta šventa užduotis skleisti žinią apie „nesuvokiamus Kristaus turtus“ (Efeziečiams 3, 8).

Išmintingasis Viešpats suveda tiesos ieškotojus su panašiomis į juos būtybėmis, kurios žino tą tiesą. Tie, kurie gavo šviesą, turi perteikti ją skendintiems tamsoje – toks Dangaus planas. Žmonija, semdamasi jėgų iš didžiojo išminties Šaltinio, tapo priemone, į pasaulį siunčiamais darbininkais, per kuriuos Evangelija keičia protus ir širdis.

Kornelijus mielai pakluso regėjimui. Angelui pasišalinus, šimtininkas „pasišaukė du namiškius ir vieną pamaldų kareivį iš savo valdinių ir, viską jiems išaiškinęs, išsiuntė į Jopę“.

Angelas, pasikalbėjęs su Kornelijum, nukako pas Petrą į Jopę. Tuo metu Petras meldėsi ant savo namo stogo, ir

mes skaitome, kad jis „pasijuto išalkęs ir norėjo užkąsti. Kol jam buvo tiekiamas valgis, jį ištiko dvasios pagava“. Petras alko ne tik fizinio maisto. Nuo namo stogo žvelgdamas į Jopės miestą bei jo apylinkes, jis troško išgelbėjimo čia gyvenantiems žmonėms. Jį apėmė begalinis troškimas išaiškinti jiems Šventojo Rašto pranašystes, kalbančias apie Kristaus kančias ir mirtį.

Regėjime Petras „išvydo atsivėrusį dangų, iš kurio kažkoks rykas, it didelė marška, laikomas už keturių kampų, leidosi žemėn. Jame buvo įvairiausių žemės keturkojų ir roplių bei dangaus paukščių. Ir jam pasigirdo balsas: 'Kelkis, Petrai, pjauk ir valgyk!' Petras atsakė: 'Jokiu būdu, Viešpatie! Aš niekuomet nesu valgęs sutepto ar netyro maisto'. O balsas vėl tarė: 'Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!' Taip atsitiko tris kartus, ir rykas tučtuojau vėl pakilo į dangų“.

Šis regėjimas Petrui buvo ir priekaištas, ir nurodymas. Jis atskleidė apaštalui Dievo tikslą – per Kristaus mirtį padaryti pagonis išgelbėjimo palaiminimų bendrapaveldėtojais kartu su žydais. Vis dėlto joks mokinys kol kas neskelbė Evangelijos pagonims. Jų protuose vis dar stūksojo atskirianti siena, nors ją jau buvo sugriovusi Kristaus mirtis. Žvelgdami į pagonis, mokiniai vis dar atribojo juos nuo Evangelijos palaiminimų. Ir štai dabar Viešpats panoro atskleisti Petrui pasaulinį dieviškojo plano mastą.

Daugelis pagonių susidomėję klausėsi Petro ir kitų apaštalų skelbimo, ir daugelis graikų kilmės žydų įtikėjo Kristų, tačiau Kornelijaus atsivertimas turėjo būti išskirtinės svarbos tarp pagonių.

Atėjo metas visiškai naujam darbų etapui Kristaus Bažnyčioje. Durs, kurias daugelis atsivertusių žydų pagonims užtrenkdavo, dabar plačiai atsivėrė. Evangeliją priėmę pagonys turėjo būti laikomi lygiais su žydais ir neverčiami atlikinėti apipjaustymo ritualą.

Kaip atkakliai Viešpats darbavosi, kad sugriautų išankstinį nusistatymą prieš pagonis, kuris per žydišką išsilavinimą

taip stipriai įsitvirtino Petro mąstyme! Siųsdamas regėjimą apie maršką ir ant jos išdėliotus valgius, Jis norėjo pakeisti apaštalo nuomonę bei išmokyti jį svarbios tiesos, kad danguje neatsižvelgiama į asmenis, kad žydai ir pagonys Dievo akyse yra vienodai brangūs ir kad per Kristų pagonys gali tapti Evangelijos palaiminimų bei privilegijų dalininkais.

Kol Petras mąstė apie regėjimo prasmę, į Jopę atkeliavo Kornelijaus siųsti žmonės ir sustojo prie apaštalo namelio vartų. Tada Dvasia jam pasakė: *„Štai trys vyrai ieško tavęs. Greičiau kelkis, lipk žemyn ir nedvejodamas keliauk su jais, nes Aš juos atsiunčiau“*.

Šis įsakymas Petruui buvo tikras išbandymas, todėl jis kiekviename žingsnyje jam pavestąją pareigą vykdė nenoriai, bet nepaklusti nedrįso. Jis *„nulipo žemyn pas vyrus ir tarė: ‘Štai ir aš, kurio ieškote. Kokių reikalu atėjote?’“* Jie išdėstė savo vienintelį kelionės tikslą: *„Šimtininkas Kornelijus, teisingas ir dievobaimingas vyras, visų gyventojų žydų didžiai gerbiamas žmogus, gavo šventojo angelo nurodymą pasikviesti tave į savo namus ir išklausti tavo pamokymų“*.

Paklūsdamas ką tik Dievo duotiems nurodymams, apaštalas pažadėjo eiti su jais. Kitą rytą lydimas šešių brolių jis iškeliavo į Cezarėją. Šie žmonės turėjo būti liudininkais visko, ką jis pasakys ar padarys lankydamasis pas pagonis, mat Petras žinojo, kad jis turės atsakyti už tiesioginį žydų mokymo pažeidimą.

Vos tik Petras įžengė į pagonio namus, Kornelijus priėmė jį ne kaip eilinį svečią, o kaip Danguaus gerbiamą ir paties Dievo atsiųstą žmogų. Pagal Rytų paprotį, prieš kunigaikštį ar kitą didiką buvo lenkiamasi, lenkdavosi ir vaikai savo tėvams; tačiau Kornelijus, apimtas begalinės pagarbos tam, kurį siuntė Dievas, puolė apaštalui po kojų ir išreiškė jam pagarbą. Petrą apėmė siaubas, ir jis pakėlė šimtininką sakydamas: *„Kelkis! Juk ir aš esu žmogus“*.

Kol Kornelijaus pasiuntiniai buvo išvykę su užduotimi, šimtininkas susikvietė *„gimines ir artimiausius bičiulius“*, kad

ir jie išgirstų skelbiamą Evangeliją. Atkeliavęs Petras rado didelį pulką žmonių, tik ir laukiančių, kol jis prabils.

Susirinkusiesiems Petras pirmiausia pakalbėjo apie žydų papročius, atkreipdamas dėmesį į tai, jog žydams draudžiama viešai bendrauti su pagonimis, o tai darantieji pažeidžia apeiginius reikalavimus ir susitepa. Jis kalbėjo: *„Jūs žinote, kad žydui nevalia bendrauti ar svečiuotis pas sve-timtautį. Bet Dievas man apreiškė, jog negalima jokio žmogaus laikyti suteptu ar netyru. Štai kodėl pakviestas aš nesvyruodamas atvykau. Taigi klausiu dabar: kokių reikalų mane pakvietėte?“*

Tuomet Kornelijus papasakojo apie savo regėjimą bei angelo žodžius ir baigdamas pasakė: *„Taigi aš tuojau pa-siunčiau pas tavo žmones, o tu gerai padarei, čionai atvykdamas. Dabar mes visi čia esame Dievo akivaizdoje, kad išgirstume visa, ką Viešpats tau pavadė“.*

Petras atsakė: *„Iš tiesų aš dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas. Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris Jo bijo ir teisingai gyvena“.*

Paskui šiam atidžių klausytojų pulkeliui Petras skelbė Kristų – pasakojo apie Jo gyvenimą, padarytus stebuklus, apie tai, kaip Jis buvo išduotas ir nukryžiuotas, kaip prisikėlė ir įžengė į dangų, kaip dabar yra danguje žmonių Atstovu bei Užtarėju. Pristatydamas susirinkusiems Jėzų kaip vienintelę nusidėjėlio viltį, Petras pats geriau suvokė savo matyto regėjimo prasmę, ir jo širdis spinduliavo jo skelbiamos tiesos dvasia.

Staiga pasakojimą nutraukė nužengusi Šventoji Dvasia. *„Petrui tebekalbant šiuos dalykus, Šventoji Dvasia nužengė ant visų, kurie klausėsi žodžio. Su Petru atvykę žydų kilmės tikintieji labai stebėjosi, kad ir pagonims buvo išlieta Šventosios Dvasios dovana. Mat jie girdėjo juos kalbant kalbomis ir šlovinant Dievą. Tuomet Petras tarė: ‘Argi kas galėtų šitiems neduoti krikštui vandens, jeigu jie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią?!’ Ir jis liepė juos pakrikštyti Jėzaus Kristaus vardu“.*

Taip Evangelija buvo paskelbta tiems, kurie buvo sve-timšaliai ir kitataučiai, ir šie žmonės tapo šventųjų bendra-

piliečiais ir Dievo šeimos nariais. Kornelijaus ir jo namiškių atsivertimas buvo tik pirmieji vaisiai to derliaus, kurį dar reikėjo nuimti. Iš šių namų malonės darbas plačiai paplito visame tame pagonių mieste.

Šiandien Dievas ieško sielų ir tarp aukštuomenės, ir tarp paprastų žmonių. Yra daugybė tokių žmonių kaip Kornelijus, kuriuos Viešpats nori prijungti prie Savojo darbo pasaulyje. Jie simpatizuoja Viešpaties tautai, tačiau yra tvirtai supančioti pasaulio saitų. Jiems reikia moralinės drąsos stoti Kristaus pusėn. Dėl šių sielų reikia dėti ypatingas pastangas, nes joms dėl jų užimamų pareigų ir palaikomų ryšių kyla didžiulis pavojus.

Dievas ieško uolių, nuolankių darbininkų, kurie neštų Evangeliją aukštesniajai žmonių klasei. Mūsų dar laukia tikrų atsivertimų stebuklai – stebuklai, kurių kol kas nematome. Žymiausi šios žemės žmonės nėra anapus stebuklus darančiojo Dievo jėgos. Jeigu tie, kurie darbuojasi kartu su Juo, išnaudos visas progas, drąsiai ir ištikimai atliks savo pareigą, Dievas atvers atsakingus postus užimančius žmones, intelektualus bei įtakingus asmenis. Per Šventosios Dvasios jėgą daugelis priims dieviškuosius principus. Atsivertę į tiesą, Dievo rankose jie taps šviesą nešančiais pasiuntiniais. Jiems bus patikėta ypatinga atsakomybė už kitas šios apleistos klasės sielas. Viešpaties darbui bus aukojamas laikas ir pinigai, ir Bažnyčia pasieks naują veiksmingo darbo bei jėgos lygį.

Kadangi Kornelijus pakluso visiems gautiesiems nurodymams, Dievas taip surikiavo įvykius, kad jis sužinotų kuo daugiau tiesos. Tiesiai iš dangaus rūmų buvo atsiųsti pasiuntiniai pas romėnų pareigūną ir Petrą, kad Kornelijus susisiektų su tuo, kas atves jį į didesnę šviesą.

Mūsų pasaulyje esama daugybės žmonių, kurie yra arčiau Dievo karalystės, negu mums atrodo. Šiame tamsiame nuodėmės pasaulyje Viešpats turi miriadus brangių deimantų, pas kuriuos Jis nukreips Savo pasiuntinius. Visur

yra tų, kurie stos Kristaus pusėn. Daugelis Dievo išmintį įvertins labiau negu bet kokius žemiškus privalumus ir taps ištikimais šviesos nešėjais. Patraukti Kristaus meilės, jie patrauks kitus ateiti pas Jį.

Kai broliai Judėjoje sužinojo, kad Petras buvo nuėjęs į pagonio namus ir skelbė susirinkusiems, jie labai nustebė bei išsižeidė. Jie bijojo, kad toks elgesys, kuris jiems pasirodė pernelyg įžūlus, prieštarautų jo paties mokymui. Kitą kartą sutikę Petrą jie griežtai jam priekaištavo, sakydami: „*Tu nuėjai pas neapipjaustytus vyrus ir su jais valgei!*“

Petras jiems viską paaiškino. Jis papasakojo apie savo regėjimą ir maldavo jų nebesilaikyti apeiginio žmonių skirstymo į apipjaustytus ir neapipjaustytus bei nežiūrėti į pagonis kaip į nešvarius. Jis papasakojo apie duotą įsakymą eiti pas pagonis, apie atkeliavusius pasiuntinius, apie savo kelionę į Cezarėją bei susitikimą su Kornelijum. Jis išdėstė savo pokalbio su šimtininku esmę, paminėjo, jog pastarasis patyrė regėjimą, kuriame jam buvo liepta siųsti vyrus ir atsivesti Petrą.

Petras pasakojo: „*Kai aš pradėjau kalbėti, Šventoji Dvasia nužengė ant jų, kaip pradžioje yra atsitikę su mumis. Tada prisiminiau Viešpaties žodžius, kaip Jis yra sakęs: 'Jonas krikštijo vandenyje, o jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia'. Tad jeigu Dievas suteikė jiems tokią pat dovaną, kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad mėginčiau trukdyti Dievui?!“*

Išgirdę tokį pasakojimą, broliai nutilo. Įsitikinę, jog Petras veikė tiksliai pagal Dievo planą, o jų prietariai ir išskirtinumas stipriai prieštarauja Evangelijos dvasiai, jie šlovino Dievą sakydami: „*Vadinasi, Dievas ir pagonims davė atsivertimo malonę, kad jie gyventų*“.

Taip be kovos buvo pralaužtas išankstinis nusistatymas, apleistas per šimtmečius susiformavęs išskirtinumo jausmas ir atvertas kelias skelbti Evangeliją pagonims.

15. IŠVADUOTIEJI IŠ KALĖJIMO

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 12, 1–23.

„Tuo pačiu metu karalius Erodas pradėjo persekioti kai kuriuos Bažnyčios žmones“. Tuo metu Judėją valdė Erodas Agripa, pavaldus Romos imperatoriui Klaudijui. Be to, Erodui priklausė ir Galilėja. Jis buvo tariamai perėjęs į žydų tikėjimą ir, matyt, itin uoliai vykdė žydų Įstatymo apeigas. Trokšdamas įgyti žydų palankumą ir taip tikėdamasis išlaikyti savo postus bei titulus, jis pildė jų užgaidas – persekiojo Kristaus Bažnyčią, siaubė tikinčiųjų namus bei kitą turtą, įkalino Bažnyčios vadovus. Jis uždarė į kalėjimą Jono brolių Jokūbą ir įsakė budeliui nukirsdinti jį. Taip anksčiau kitas Erodas – Antipas pasielgė su Jonu Krikštytoju. Matydamas, jog žydams patinka šios pastangos, Erodas Agripa įmetė į kalėjimą ir Petrą.

Šie žiaurumai pasipylė per žydų Velykas. Nors žydai šventė savo išlaisvinimą iš Egipto ir dėjosį itin uolūs dėl Dievo Įstatymo, iš tikrųjų, persekiodami ir žudydami Kristaus tikinčiuosius, jie pažeidinėjo visus to Įstatymo principus.

Jokūbo mirtis sukėlė tikintiesiems didžiulę širdgėlą ir siaubą. Kai buvo įkalintas ir Petras, visa Bažnyčia pasinėrė į pasninkavimą ir maldas.

Erodo nuosprendį pasmerkti mirčiai Jokūbą žydai priėmė su ovacijomis, nors kai kuriems nepatiko, kad tai buvo atlikta slapta, – jie tvirtino, jog vieša bausmė būtų labiau išgąsdinusi tikinčiuosius bei jiems prijauniančius. Taigi

Erodas laikė Petrą kalėjime, ketindamas surengti viešą jo nužudymo spektaklį ir taip įsiteikti žydams. Tačiau jis buvo perspėtas, jog nesaugu atlikti apaštalų veterano egzekuciją visų susirinkusių Jeruzalės gyventojų akivaizdoje. Buvo nuogąstaujama, kad jo mirtis daugeliui gali sukelti gailestį.

Be to, kunigai ir valdytojai būgštavo, kad Petras gali pasakyti vieną iš savo ugingųjų kalbų, kurios dažnai paskatindavo žmones pradėti domėtis Jėzaus gyvenimu bei charakteriu, – tokiam kreipimuisi jie nesugebėdavo duoti atkirčio. Petro užsidegimas ginant Kristaus reikalą paskatindavo daugelį pereiti į Evangelijos pusę, taigi valdytojai bijojo, kad Petruui nebūtų suteikta galimybė ginti savojo tikėjimo daugybės žmonių, susirinkusių į miestą pamaldoms, akivaizdoje. Tokiu atveju iš karaliaus būtų pareikalauta jį paleisti.

Kadangi dėl įvairių priežasčių Petro egzekucija buvo atidėta po Velykų, Bažnyčios nariai turėjo laiko ištirti savo širdis ir karštai pasimelsti. Jie be paliovos meldėsi už Petrą, nes nujautė, kad jo gali nepasigailėti. Jie suprato, jog pasiekė etapą, kai be ypatingos Dievo pagalbos Kristaus Bažnyčia bus sunaikinta.

O tuo metu garbintojai iš įvairių šalių plūdo į šventyklą, kuri buvo skirta Dievo garbinimui. Spindinti auksu ir brangakmeniais, tai buvo grožio bei didybės reginys. Tačiau tuose nuostabiuose rūmuose Jehovos nebebuvo. Izraelis kaip tauta atsiskyrė nuo Dievo. Kristaus žemiškajai tarnystei einant į pabaigą, Jis paskutinį kartą pažvelgė į šventyklos vidų ir pasakė: „Štai jūsų namai bus jums palikti tušti“ (Mato 23, 38). Jis pavadino šventyklą Savo Tėvo namais; tačiau Dievo Sūnui pasitraukus nuo šių sienų, Dievo Artumas visiems laikams pasitraukė iš Jo šlovei pastatytos šventyklos.

Pagaliau buvo paskirta Petro egzekucijos diena, bet tikinčiųjų maldos vis dar kilo į dangų; ir kol visų uolumas bei užuojauta buvo sutelkta į karštą pagalbos prašymą, Dievo angelai stebėjo įkalintąjį apaštalą.

Prisiminės, kaip apaštalai anksčiau pabėgdavo iš kalėjimo, šįsyk Erodas buvo dvigubai atsargesnis. Kad būtų užkirstas kelias bet kokiam įmanomam pabėgimui, Petrą saugojo šešiolika kareivių, kurie keisdami vieni kitus nuleido nuo jo akių dieną naktį. Savo vienutėje jis buvo surakintas grandinėmis, iš abiejų pusių stovėjo po sargybinių, ir kiekvienas grandinės galas buvo pritvirtintas prie sargybinio riešo. Petras negalėjo nė krustelėti taip, kad jie nepajustų. Kameros durys buvo saugiau užsklęstos, prie jų budėjo sustiprinta sargyba. Pabėgti ar išsigelbėti žmogiškomis priemonėmis nebuvo jokių šansų. Tačiau ten, kur baigiasi žmogaus jėgos, prasideda Dievo galimybės.

Petras buvo prikaustytas uoloje iškirstoje vienutėje, kurios durys buvo patikimai apkaustytos ir užrakintos; už belaisvio saugojimą buvo atsakingi sargybiniai. Tačiau skląščiai, grotos ir romėnų sargybiniai, kurie iš esmės patys buvo atskirti nuo bet kokios žmonių pagalbos, tik dar labiau išryškino Dievo triumfą išvaduojant Petrą. Erodas užsimojo prieš Visagalį, ir jis turėjo būti visiškai sutriuškintas. Panaudodamas Savo jėgą, Dievas rengėsi išgelbėti brangią gyvybę, kurią žydai ketino sunaikinti.

Tai buvo paskutinė naktis prieš numatytą egzekuciją. Dievas pasiuntė iš dangaus galingą angelą, kad išgelbėtų Petrą. Tvirti vartai, už kurių kalėjo Dievo šventasis, atsilaipojo be žmogaus rankų pagalbos. Aukščiausiojo angelas įėjo per juos, ir vartai jam už nugaros be garso užsidarė. Jis įžengė į vienutę, kur visiškai pasitikėdamas Dievu ramiai miegojo Petras.

Angelo šviesa užpildė kamerą, tačiau apaštalo neprižadino. Bent jau tol, kol jis nepajuto angelo rankos prisilietimo ir neišgirdo jo balso: „*Kelkis greičiau!*“ Prabudęs Petras išvydo savo vienutę užlietą dangiškos šviesos ir priešais stovintį šlovingą angelą. Jis mechaniškai pakluso ištartiems žodžiams ir stodamasis miglotai susivokė, kad nuo jo riešų nukrito grandinės.

Jį vėl pasiekė dangiškojo pasiuntinio balsas: „*Susijuosk ir apsiauk sandalus!*“, ir Petras vėlgi mechaniškai vykdė, kas liepta, nenuleisdamas apstulbusio žvilgsnio nuo savo svečio bei manydamas, jog tai sapnas ar regėjimas. Angelas davė dar vieną komandą: „*Užsimesk apsiaustą ir eik paskui mane!*“ Jis žengė durų link, paprastai šnekus Petras nusekė paskui jį iš nuostabos netekęs žado. Jie peržengė per sargybinius ir pasiekė sunkiai apkaustytas duris, kurios lengvai atsivėrė ir tučtuojau vėl užsidarė. Sargybiniai viduje ir anapus durų savo postuose nė nesujudėjo.

Jie pasiekė ir antrąsias duris, taip pat saugomas ir iš vidaus, ir iš lauko. Jos atsivėrė, kaip ir pirmosios – negirgždant vyriams ir nežvangant geležiniams skląščiams. Petrui su angelu praėjus, durys vėl tyliai užsidarė. Lygiai taip pat jie praėjo per trečius vartus ir atsidūrė atviroje gatvėje. Nė vienas neištarė nė žodžio, ir nesigirdėjo žingsnių. Priekyje, apsiaustas stulbinančiai ryškios šviesos, ėjo angelas, o Petras, netekęs amo ir vis dar manantis, jog sapnuoja, sekė paskui savo išvaduotoją. Taip jie paėjo tolyn viena gatve, ir, kai angelo užduotis buvo atlikta, jis staiga dingo.

Dangiška šviesa išsisklaidė, ir Petras liko visiškoje tamsoje. Tačiau kai jo akys apsiprato su tamsa ir ji nebeatrodė tokia tiršta, jis susivokė esąs vienas tylioje gatvėje, o šaltas nakties vėjas pūtė jam į kaktą. Tik dabar Petras suprato, jog yra laisvas ir stovi pažįstamoje miesto dalyje; jis atpažino tą rajoną, nes čia buvo dažnai lankęsis ir rytoj paskutinį kartą turėjo pro šią vietą praeiti.

Apaštalas stengėsi prisiminti kelių paskutiniųjų akimirkų įvykius. Jis prisiminė, kaip užmigo, prirakintas prie dviejų sargybinių, nusiavęs sandalus ir nusivilkęs drabužius. Jis apsižiūrėjo ir pamatė, jog dabar yra apsirengęs ir apsiavęs. Jo riešai, sutinę nuo sunkių geležinių antrankių, dabar buvo laisvi. Petras suprato, kad jo laisvė – ne iliuzija, ne sapnas ar regėjimas, o palaiminta tikrovė. Rytoj jam turėjo būti įvykdyta mirties bausmė; bet, o Viešpatie,

angelas jį išlaisvino iš kalėjimo ir mirties. „Petras atsipeikėjęs tarė: ‘Dabar tikrai žinau, kad Viešpats atsiuntė Savo angelą ir išvadavo mane iš Erodo rankų ir žydų minios kėslių’“.

Apaštalas iš karto nuėjo į tą namą, kur buvo susirinkę ir tuo metu už jį karštai meldėsi jo broliai. „Jis pasibeldė į lauko duris. Tarnaitė, vardu Rodė, nuėjo paklausti, kas ten. Pažinusi Petro balsą, ji iš džiaugsmo pamiršo atidaryti duris, bet nubėgo pranešti, jog Petras stovįs už durų. Jai sakė: ‘Tu pakvaišai!’ Bet ji tvirtino savo. Tada jie nusprendė: ‘Tai jo angelas’. Tuo tarpu Petras toliau beldėsi. Atidarę jie pamatė jį ir nustėro. Jis davė ženklą laikytis tyliai. Paskui apsakė, kaip Viešpats išvedė jį iš kalėjimo.“ Po to Petras „iškeliavo kitur“. Tikinčiųjų širdis pripildė džiaugsmas ir šlovinimas, nes Dievas išklausė bei atsakė į jų maldas ir išvadavo Petrą iš Erodo nagų.

Ryte susirinko minios žmonių, kad pažiūrėtų, kaip apaštalas bus nubaustas mirtimi. Erodas nusiuntė pareigūnus į kalėjimą atvesti Petro, kurį turėjo atlydėti didžiulė ginkluota kariuomenė – ne tik tam, kad būtų apsisaugota nuo belaisvio pabėgimo, bet ir siekiant įbauginti visus, kurie jį palaiko, bei pademonstruoti karaliaus galybę.

Kai prie durų stovėję sargybiniai pamatė, jog Petro nebėra, juos apėmė siaubas. Jiems buvo aiškiai pasakyta, kad, jeigu belaisvis pabėgs, jie turės atsakyti savo gyvybe, taigi jie buvo itin budrūs. Kai atvyko pareigūnai pasiimti Petro, sargybiniai vis dar būriavosi prie kalėjimo durų. Skląsčiai ir grotos buvo savo vietoje, grandinės – vis dar pritvirtintos prie dviejų sargybinių riešų, tačiau belaisvio nebuvo nė kvapo.

Kai žinia apie Petro pabėgimą pasiekė Erodą, jis vos nesprogo iš pykčio. Apkaltinęs sargybinius neištikimybe, jis tučtuojau skyrė jiems mirties bausmę. Erodas žinojo, kad jokia žmogiška jėga negali išgelbėti Petro, tačiau jis nusprendė nepripažinti, kad dieviška jėga sugriovė jo planą, ir jis drąsiai metė iššūkį Dievui.

Neilgai trukus po Petro išlaisvinimo iš kalėjimo, Erodas nuvyko į Cezarėją. Ten jis surengė didžiulę šventę, kad

pažadintų žmonių susižavėjimą ir sulauktų jų ovacijų. Į tą šventę suplūdo malonumų mėgėjai iš visos šalies, buvo daug linksmybių, daug išgerta vyno. Erodas pompastiškoje ceremonijoje kreipėsi į žmones, pasakydamas įmantrią kalbą. Vilkintis sidabru ir auksu žibantį rūbą – apstulbę žiūrovai stebėjo, kaip jo klostėse žaidžia saulės spinduliai, – jis atrodė išties didingai. Jo išvaizdos didybė bei puikiai parašytos kalbos jėga galingai įaudrino minią. Linksmybių ir vyno iškreiptus jausmus dar labiau apdūmė Erodo puošmenos bei sužavėjo jo pasirodymas ir oratoriniai sugebėjimai; pagauti pašėlusio entuziazmo, jie liaupsino jį, skelbė, kad joks mirtingasis negali taip atrodyti ar būti toks iškalbingas. Maža to, minia paskelbė, kad, nors visada gerbė Erodą kaip valdovą, nuo šiol garbins jį kaip dievą.

Kai kurie iš tų balsų, dabar šlovinančių nuožmų nusidėjėlių, vos prieš kelerius metus pašėlusiai plyšojo: „Šalin Jėzų! Ant kryžiaus Jį! Ant kryžiaus Jį!“ Žydai atsisakė priimti Kristų, kurio drabužiai, šiurkštaus audeklo ir dažnai išmarginti kelionės dėmėmis, dengė dieviškos meilės kupiną širdį. Po nuolankia išore jų akys neįžvelgė gyvybės ir šlovės Viešpaties, nors Kristaus jėga apsireiškė jų akivaizdoje per darbus, kurių negalėjo atlikti joks žmogus. O dabar jie buvo pasirenę garbinti kaip dievą žiaurų karalių, kurio nuostabus sidabro ir aukso apdaras slėpė ištvirtusią nuožmią širdį.

Erodas žinojo, kad jis nevertas jam siūlomos garbės bei liaupsių, tačiau priėmė žmonių stabmeldystę kaip jam priklausančią. Jo širdis virpėjo triumfuodama, ir patenkintas išdidumas nušvito jo veide, klausantis šūksnių: „*Tai Dievo, ne žmogaus balsas!*“

Bet staiga jis siaubingai pasikeitė. Jo veidas išblyško kaip mirtis, jį iškreipė agonija. Ant odos sublizgo didžiuliai prakaito lašai. Akimirsnį Erodas stovėjo, tarsi sukaustytas skausmo ir siaubo. Paskui, atsukęs išblyškusį veidą į savo nustėrusius draugus, jis šaižiai ir beviltiškai sušuko: „Tas, kurį jūs išaukštinote kaip dievą, pakirstas mirties!“

Kęsdamas didžiausius skausmus, jis buvo nuneštas nuo linksmybių ir pasirodymų scenos. Dar prieš akimirksnį jis oriai priėminėjo didžiulės minios garbinimą bei liaupses; dabar Erodas suprato, kad yra galingesnio Valdovo rankose. Jį ėmė graužti sąžinė; šis žmogus prisiminė, kaip be atilsio persekiojo Kristaus sekėjus; prisiminė savo žiaurų įsakymą nužudyti nekaltą Jokūbą ir savo paskelbtą mirties nuosprendį apaštalui Petriui; jis prisiminė, kaip apimtas nusivylimo bei niršto užsiliepsnojo nepagrįstu kerštu kalėjimo sargybiniams. Jis suprato, jog Dievas nusprendė susidoroti su juo, nuožmiu persekiotoju. Neatlėjo nei jo kūno skausmai, nei sielos kančios, nors jis to ir nesitikėjo.

Erodas žinojo Dievo Įstatymą, kuriame pasakyta: „*Neturėsi kitų dievų, tik tai Mane*“ (Išėjimo 20, 3). Jis puikiausiai žinojo ir tai, kad priimdamas žmonių šlovinimą, jis perpildė savo padarytų nedorybių saiką ir užsitraukė teisėtą Jehovos pyktį.

Tas pats angelas, kuris atėjo iš karališkų rūmų gelbėti Petrą, tapo Dievo rūstybės ir teismo pasiuntiniu pas Erodą. Šis angelas palietė Petrą, kad šis keltųsi nuo gulto; visiškai kitaip – skaudžiu smūgiu – jie palietė nedorąjį karalių, pamindamas jo išdidumą bei užtraukdamas jam Visagalio bausmę. Erodas mirė siaubingoje kūno ir proto agonijoje, ir tai buvo pelnyta Dievo bausmė.

Šis Dievo teisingumo pasireiškimas padarė didžiulę įtaką žmonėms. Žinia, jog Kristaus apaštalas buvo stebuklingai išvaduotas iš kalėjimo ir mirties, o jo persekiotojas pražudytas Dievo prakeikimo, apskriejo visus aplinkinius kraštus ir daugelį paskatino įtikėti Kristų.

Pilypo atvejis, kai angelas iš dangaus nuvedė jį ten, kur jis susitiko vieną iš tiesos ieškotojų; Kornelijus, aplankytas angelo su žinia nuo Dievo; Petras, sėdėjęs kalėjime ir pamerktas mirčiai, tačiau išvestas angelo į saugią vietą – visi šie įvykiai liudija apie glaudų Dangaus ir žemės ryšį.

Dievo darbininkui pasakojimai apie šiuos angelų apsilankymus turi suteikti stiprybės ir drąsos. Šiandien, kaip

ir apaštalų laikais, dangiškieji pasiuntiniai nukeliauja didžiausius atstumus, kad paguostų sielvartaujančius, apgintų nekaltuosius ir laimėtų Kristui žmonių širdis. Mes jų nematome, tačiau jie yra su mumis – veda, nukreipia, saugo.

Šie paslaptingi laiptai jungia Dangų ir žemę: jie tvirtai remiasi į žemę, o jų viršus siekia Begalinio sostą. Šiais spindinčiais laiptais be paliovos tai nulipa, tai užlipa angelai, nešiojantys aukštybėse esančiam Tėvui stokojančių ar į nelaimę patekusių žmonių maldas, teikiantys žmonių vaikams palaiminimą ir viltį, padrąšinimą bei pagalbą. Šie šviesos angelai sieloje sukuria dangišką atmosferą, pakylėja mus prie to, kas neregima ir amžina. Mes negalime matyti jų pavidalų savo kūniškomis akimis – tai, kas dangiška, įmanoma išvelgti tik dvasiniu regėjimu. Tik dvasinės ausys gali girdėti harmoningus dangiškus balsus.

„VIEŠPATIES angelas saugo tuos, kurie Jo pagarbiai bijo, ir juos gelbsti“ (Psalmyno 34, 8). Dievas įpareigojo Savo angelus gelbėti Jo išrinktuosius iš nelaimių, saugoti juos nuo *„maro, sėlinančio tamsoje, [...] rykštės, niokojančios vidudienį“* (Psalmyno 91, 6). Angelai ne kartą kalbėjosi su žmonėmis, kaip žmogus kalbasi su savo draugu, ir nuvedė juos į saugias vietas. Ne kartą jų padrąsinantys žodžiai atgaivino sugniuždytą ištikimųjų dvasią bei, pakylėję jų mintis nuo žemiškų dalykų, paskatino tikėjimu žvelgti į baltus rūbus, karūnas ir pergale simbolizuojančias palmės šakeles, kurias nugalėtojai gaus, kai susiburs aplink didįjį baltą sostą.

Tai angelų darbas prisiartinti prie pavargusių, kenčiančių ar gundomų. Jie nepailsdami darbuojasi dėl tų, už kuriuos numirė Kristus. Kai nusidėjėliai atsiduoda Išgelbėtojiui, angelai nuneša šią naujieną į dangų, ir tarp dangiškų pulkų kyla didžiausias džiaugsmas. *„Danguje bus daugiau džiaugsmo dėl vieno atsivertusio nusidėjėlio negu dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atsiversti“* (Luko 15, 7). Apie visas mūsų sėkmingas pastangas išsklaidyti tamsą

bei skleisti Kristaus pažinimą pranešama dangui. Kai apie mūsų darbus sužino Tėvas, džiūgauja visi dangaus gyventojai.

Dangaus valdžios ir kunigaikštystės stebi kovą, kurioje akivaizdžiai sunkiomis aplinkybėmis grumiasi Dievo tarnai. Krikščionims, nešantiems savo Atpirkėjo vėliavą ir kovojantiems gerą tikėjimo kovą, kyla vis nauji susirėmimai ir laimimos vis naujos pergalės. Nuolankiems tikintiems Dievo žmonėms patarnauja visi dangaus angelai; ir kai čia, apačioje, Viešpaties darbininkų kariuomenė gieda šlovinimo giesmes, prie jų prisijungia aukštybių choras, ir visi drauge garbina Dievą bei Jo Sūnų.

Mums reikėtų geriau suprasti angelų misiją. Vertėtų atminti, jog kiekvienas Dievo vaikas turi su juo bendradarbiaujančių dangiškųjų būtybių. Neregimos šviesos bei jėgos kareivijos padeda nuolankiesiems bei maloniesiems, kurie tiki Dievo pažadais ir į juos pretenduoja. Kerubai ir serafai, be galo galingi angelai, stovi Dievo dešinėje, ir visi jie yra „tarnaujančios dvasios, išsiųstos patarnauti tiems, kurie paveldės išganymą“ (Hebrajams 1, 14).

...Kur baigias mūsų trapios jėgos,
tenai prasideda Dangaus jėga ir angelų galybė.
Ir juo labiau prispaudžia netikėtos bėdos,
tai juo daugiau širdy tebūna Viešpaties ramybės.

Romualda Adomaitytė–Chabarina

16. EVANGELIJOS ŽINIA ANTIOCHIJOJE

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 11, 19–26; 13, 1–3.

Po to, kai persekiojami mokiniai turėjo apleisti Jeruzalę, Evangelija greitai paplito už Palestinos ribų, ir daugelis mažų tikinčiųjų grupelių susibūrė svarbiuose centruose. Kai kurie mokiniai „*nukeliavo į Finikiją, Kiprą ir Antiochiją. Jie skelbė žodį*“. Paprastai jie darbavosi tik tarp žydų ar graikų kilmės žydų, didelėse kolonijose, kurių tuo metu buvo beveik visuose pasaulio miestuose.

Tarp minėtų vietovių Evangelija buvo šiltai priimta Antiochijoje, kuri tuo metu buvo Sirijos sostinė. Intensyvi komercinė veikla sutraukė į tą miestą daugybę įvairių tautybių žmonių. Be to, dėl sveikatai naudingos geografinės padėties, gražių apylinkių, turtų, kultūros bei įmantrybių Antiochija buvo pagarsėjusi ir kaip malonumų mėgėjų kurortas. Apaštalų dienomis tai buvo prabangos ir amoralaus elgesio miestas.

Evangeliją Antiochijoje viešai skelbė iš Kipro ir Kirėnijos atkeliavę mokiniai. „*Viešpaties ranka buvo su jais: daug žmonių įtikėjo ir atsivertė į Viešpatį*“.

„*Žinia apie juos pasiekė Jeruzalės Bažnyčios ausis, ir ji išsiuntė Barnabą į Antiochiją*“. Atvykęs į savo naująją darbo vietą, Barnabas pamatė, koks darbas per Dievo malonę jau atliktas, „*apsidžiaugė ir ragino visus iš tikros širdies likti ištikimus Viešpačiui*“.

Barnabo darbai Antiochijoje buvo gausiai laiminami, ir tikinčiųjų gerokai pagausėjo. Darbuodamasis Barnabas pajuto, kad jam reikia tinkamų pagalbininkų, kad su atveriančia Dievo apvaizda būtų žengiama į priekį. Taigi jis nukako į Tarsą ieškoti Pauliaus, kuris prieš kurį laiką iškeliavęs iš Jeruzalės, triūsė „Sirijos ir Kilikijos“ srityse, skelbdamas „tikėjimą, kurį kadaise griovė“ (Galatams 1, 21.23). Barnabui pavyko sėkmingai susirasti Paulių bei įtikinti jį grįžti ir tarnauti kartu su juo.

Gausiai gyvenamame Antiochijos mieste Paulius rado puikią dirvą darbui. Jo išsilavinimas, išmintis bei entuziazmas darė galingą įtaką šio kultūros miesto gyventojams bei dažniems lankytojams; jis buvo kaip tik toks padėjėjas, kokio reikėjo Barnabui. Ištikus metus abu mokiniai vieninškai darbavosi, ištikimai tarnaudami – nešdami daugeliui žmonių išgelbėjimo žinią apie Jėzų iš Nazareto, pasaulio Atpirkėją.

Būtent Antiochijoje mokiniai buvo pirmą kartą pavadinti krikščionimis. Taip pavadinti jie buvo dėl to, kad pagrindinė jų skelbimo, mokymo bei pokalbių tema buvo Kristus. Jie be paliovos pasakojo ir pasakojo tai, kas nutiko Jo žemiškosios tarnystės metu, kai mokiniai buvo palaiminti Kristaus asmeninio Artumo. Jie nepailsdami gyveno Jo mokymais bei Jo atliktais išgydymo stebuklais. Virpančiomis lūpomis ir su ašaromis akyse jie pasakojo apie Kristaus agoniją sode, Jo išdavimą, teismą bei egzekuciją, apie Jo kantrumą bei nuolankumą, su kuriais Jis ištverė priešų skirtąją bausmę ir įžeidinėjimus, bei apie tą dievišką gailestingumą, su kuriuo Jis meldėsi už tuos, kurie Jį persekiojo. Kristaus prisikėlimas ir įžengimas į dangų, Jo kaip nusidėjusio žmogaus Užtarėjo darbas danguje buvo mokinių mėgstamiausios temos. Pagonys turėjo tvirtą pagrindą pavadinti juos krikščionimis, nes jie skelbė Kristų ir būtent per Jį savo maldomis kreipėsi į Dievą.

Iš tikrųjų pats Dievas suteikė jiems šį vardą – krikščionys. Tai karališkas vardas, duodamas visiems, kurie prisijungia

prie Kristaus. Būtent apie šį vardą vėliau Jokūbas rašė: „*Argi ne turtuoliai jus vargina, ar ne jie tampo jus po teismus? Ar ne jie piktžodžiauja tam gražiam vardui, kuriuo esate pavadinti?!*“ (Jokūbo 2, 6.7) O Petras skelbė: „*Bet jei nukenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tegarbina šiuo vardu Dievą*“; „*Jei jus niekina dėl Kristaus vardo, jūs palaiminti, nes garbės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų*“ (1 Petro 4, 16.14).

Antiochijos tikintieji suprato, kad Dievas nori darbuotis jų gyvenime, „*nes Dievas iš Savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti!*“ (Filipiečiams 2, 13) Gyvendami tarp žmonių, kurie, atrodo, menkai tesirūpino amžiną vertę turinčiais dalykais, jie stengėsi atkreipti dėmesį tų, kurie sąžiningi ir nuoširdūs, kad liudytų apie Tą, kurį jie myli ir kuriam tarnauja. Savo nuolankioje tarnystėje jie išmoko pasikliauti Šventosios Dvasios jėga, kuri gyvybės žodžiams suteikia veiksmingumą. Taigi įvairiuose savo gyvenimo keliuose jie kasdien liudijo apie savo tikėjimą Kristumi.

Kristaus sekėjų pavyzdys Antiochijoje turėtų įkvėpti kiekvieną tikintįjį, gyvenantį didžiuosiuose šiandieninio pasaulio miestuose. Nors Dievas viską sutvarkė taip, kad rinktiniai, pasišventę ir talentingi darbininkai atsidurtų svarbiuose, daug gyventojų turinčiuose centruose bei viešai apjungtų savo pajėgas, Jo tikslas yra ir tai, kad šiuose dideliuose miestuose gyvenantys Bažnyčios nariai išnaudotų Dievo duotuosius talentus darbuodamiesi dėl sielų. Tų, kurie visiškai atsiduoda Dievo pašaukimui, laukia gausus palaiminimas. Stengdamiesi laimėti sielas Jėzui, tokie darbininkai pamatys, jog daugelis tų, kurių nebuvo galima pasiekti jokių kitu būdu, yra pasirengę atsiliepti į protingas asmenines pastangas.

Dievo darbas šiandieniniame pasaulyje yra Biblijos tiesos atstovų rankose. Vien išventintų tarnautojų atlikti perspėjimo darbą didžiuosiuose miestuose neužtenka. Dievas šaukia ne tik tarnautojus, bet ir gydytojus, slaugytojas, religinės literatūros platintojus, Biblijos darbininkus bei

kitus pasišventusius ir įvairių talentų turinčius tikinčiuosius, kurie išmano Dievo Žodį, pažįsta Jo malonės jėgą bei kuriems rūpi miestų poreikiai, kurių nepasiekė geroji žinia. Laikas bėga greitai, ir dar daug ką reikia atlikti. Kiekvienas žmogus turi stoti prie darbo, kiekviena galimybė turi būti išmintingai išnaudojama.

Pauliui kartu su Barnabu triūsiant Antiochijoje, sustiprėjo jo įsitikinimas, kad Viešpats pašaukė jį atlikti ypatingą darbą pagonių pasaulyje. Ką tik atsivertusiam Pauliui Viešpats pasakė, kad jis taps pagonių tarnautoju: „*Kad atvertum jų akis ir jie iš tamsybių gręžtųsi į šviesą, nuo šėtono galybės – į Dievą ir, tikėdami Mane, gautų nuodėmių atleidimą bei dalį su pašventintaisiais*“ (Apaštalų darbų 26, 18). Ananijui pasirodęs angelas apie Paulių pasakė: „*Jis yra Mano rinktinis įrankis, kuris neš Mano vardą tautoms, karaliams ir Izraelio vaikams*“ (Apaštalų darbų 9, 15). Patį Paulių, jau tapusį krikščionimi ir besimeldžiantį Jeruzalės Bažnyčioje, aplankė angelas iš dangaus bei liepė: „*Eik, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis*“ (Apaštalų darbų 22, 21).

Taip Viešpats įpareigojo Paulių įžengti į platų tarnavimo pagoniškajam pasauliui lauką. Kad parengtų jį šiam intensyviai bei sunkiam darbui, Dievas priartino jį prie Savęs ir atvėrė jo akims dangaus grožio bei šlovės regionus. Pauliaus tarnavimo esmė buvo paviešinti „*paslapties*“, kuri buvo nutylėta „*per amžinuosius laikus*“ (Romiečiams 16, 25), – Dievo „*valios slėpinį*“ (Efeziečiams 1, 9), „*kuris ankstesnėms žmonių vaikų kartoms nebuvo paskelbtas taip, kaip jis dabar Dvasios atskleistas Jo šventiesiems apaštalams ir pranašams: pagonys kartu su žydais yra paveldėtojai, vieno kūno nariai ir dalininkai pažado Kristuje Jėzuje per Evangeliją*“. Toliau Paulius skelbė: „*Aš tapau Evangelijos tarnu [...]. Man, iš visų šventųjų mažiausiajam, atiteko malonė skelbti pagonims nesuvokiamus Kristaus turtus ir atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti slėpinys, nuo amžių uždengtas Dieve – visų dalykų Kūrėjyje, – kad dabar per Bažnyčią taptų žinoma kunigaikš-*

tystėms ir valdžioms danguje daugiopa Dievo išmintis. Tai atitinka amžinąjį nutarimą, įvykdytą mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje“ (Efeziečiams 3, 5–11).

Dievas gausiai laimino Pauliaus ir Barnabo darbus tais metais, kuriuos jie praleido su Antiochijos tikinčiaisiais. Tačiau nė vienas iš jų dar nebuvo oficialiai išventintas į Evangelijos tarnystę. Ir štai dabar jie priėjo savo krikščioniškos patirties etapą, kai Dievas rengėsi pavesti jiems sudėtingą misionierišką tarnystę, kurioje jiems reikės išnaudoti visus Bažnyčios institucijos teikiamus privalumus.

„Antiochijos Bažnyčioje buvo pranašų ir mokytojų: Barnabas, Simeonas, pravarde Juodasis, Liucijus Kirėnietis, Manaenas [...] ir Saulius. Kartą, kai jie laikė pamaldas Viešpaties garbei ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasakė: 'Išskirkite Man Barnabą ir Saulių darbui, kuriam Aš juos pašaukiau'“. Prieš išsiunčiami kaip misionieriai į pagoniškąjį pasaulį, šie apaštalai pasišventė Dievui pasninku, malda bei rankų uždėjimu. Taip, suteikdama visą ekleziastinę valdžią, Bažnyčia juos įpareigojo ne tik skelbti tiesą, bet ir atlikinėti krikšto apeigas ir kurti naujas Bažnyčias.

Šiuo laikotarpiu krikščionių Bažnyčia įžengė į svarbią erą. Tarp pagonių turėjo būti itin uoliai skelbiama Evangelija, ir Bažnyčia turėjo stiprėti, plūstant į ją sieloms. Šiam darbui vadovauti paskirtiems apaštalams teko susidurti su prietarais, išankstinėmis nuostatomis ir pavydu. Dėl savo mokymo apie tai, kad reikia sugriauti *„viduryje stovinčią pertvarą“* (Efeziečiams 2, 14), taip ilgai skyrusią žydus ir pagonių pasaulį, jie, savaime suprantama, susilaukdavo kaltinimų erezija, o jų, kaip Evangelijos tarnautojų, autoritetu suabejodavo daugelis žydų, savojo tikėjimo fanatikų. Dievas numatė sunkumus, su kuriais teks susidurti Jo tarnams, ir, kad jų darbui niekas netrukdytų, siuntė Bažnyčiai apreiškimą viešai atskirti juos tarnystės darbui. Apaštalų išventinimas buvo viešas jų dieviškojo paskyrimo nešti pagonims gerąją Evangelijos žinią pripažinimas.

Paulius ir Barnabas jau buvo gavę užduotį iš paties Dievo, ir rankų uždėjimo apeiga naujos malonės ar galimos kvalifikacijos jiems nesuteikė. Tai tebuvo pripažinimas, kad jie paskiriami į tam tikrą tarnystę ir jiems toje srityje suteikiama valdžia. Šiuo veiksmu Bažnyčia užantspauduodavo Dievo darbą.

Žydams rankų uždėjimas buvo reikšmingas simbolis. Laimindamas savo vaikus, žydų šeimos tėvas pagarbiai dėdavo rankas jiems ant galvos. Aukojant gyvulį, savo ranką ant jo galvos dėdavo žmogus, turintis kunigo įgaliojimus. Taigi kai Antiochijos Bažnyčios tarnautojai dėjo rankas ant Pauliaus ir Barnabo, šiuo veiksmu jie prašė Dievą palaiminti išrinktųjų apaštalų pastangas konkrečiame darbe, kuris jiems skirtas atlikti.

Vėlesniais laikais įšventinimo uždedant rankas ritualas buvo labai pažeistas; šiam veiksmui imta suteikti begalinę svarbą – buvo manoma, kad ant gavusiųjų tokį įšventinimą iš karto nužengia jėga ir jie akimirksniu tampa tinkami bet kokiai tarnystei. Tačiau atskiriant šiuos du apaštalus niekur neminima, kad paprasčiausias rankų uždėjimo veikslas jiems suteikė kokią nors ypatingą gebėjimą. Tėra vienintelis paprastas sakinyss apie jų įšventinimą ir jo įtaką jų tolimesniam darbui.

Aplinkybės, susijusios su tuo, kaip Šventoji Dvasia atskyrė Paulių ir Barnabą tam tikrai tarnavimo sričiai, aiškiai liudija, jog Viešpats veikia per paskirtuosius pasiuntinius Savo įkurtojoje Bažnyčioje. Prieš kelerius metus, kai pats Gelbėtojas pirmą kartą apreiškė Pauliui dievišką tikslą jo gyvenime, iš karto po to šis žmogus buvo suvestas su naujai įkurtos Bažnyčios nariais Damaske. Kai dėl asmeninės atsivertusio fariziejaus patirties, ši Bažnyčia nebuvo ilgam palikta tamsoje. O dabar, kai atėjo metas dar uoliau vykdyti dievišką įpareigojimą, Šventoji Dvasia ir vėl paliudijusi Pauliui, kad jis esąs rinktinis įrankis, turėsiąs nešti Evangeliją pagonims, įpareigojo Bažnyčią įšventinti jį ir jo

bendražygi. Kartą, kai Antiochijos Bažnyčios vadovai „*laikė pamaldas Viešpaties garbei ir pasninkavo, Šventoji Dvasia pasakė: 'Išskirkite Man Barnabą ir Saulių darbui, kuriam Aš juos pašaukiau'.*“

Dievas padarė Savo Bažnyčią žemėje žibintu, ir per jį Jis atskleidžia Savo tikslus bei valią. Nė vienam Savo tarnui Jis nesuteikia patirties, kuri būtų nepriklausoma nuo Bažnyčios patyrimo arba jam prieštarautų. Ir neapreiškia Jis vienam žmogui Savo valios visos Bažnyčios atžvilgiu, palikdamas pačią Bažnyčią – Kristaus kūną – tamsoje. Per Savo apvaizdą Dievas glaudžiai suvienija Savo tarnus su Bažnyčia, kad jie mažiau pasitikėtų savimi, o labiau – kitais, kuriuos Jis veda atlikti Savojo darbo.

Bažnyčioje visada buvo tokių, kurie yra linę į individualumą ir nepriklausomybę. Atrodo, jog jie nesugeba suprasti, kad dvasios nepriklausomybė gali paskatinti žmogų pradėti pernelyg pasitikėti savimi ir, užuot gerbus brolių – ypač tų, kuriuos Dievas paskyrė vadovauti Jo tautai, – nuomonę bei atsižvelgus į jų patarimus, vadovautis vien savo nuovoka. Dievas suteikė Savo Bažnyčiai ypatingą valdžią bei jėgą, ir negali būti pateisinti tie, kurie nepagarbiai elgiasi su šiomis dovanomis, nes jie paniekina ir Dievo balsą.

Tiems, kurie linę savo individualią nuomonę laikyti svarbiau už viską, kyla didžiulis pavojus. Šėtonas moka atskirti tokius žmones nuo tų, kurie yra šviesos įrankiai, per kuriuos Dievas plečia Savo darbą pasaulyje. Ignoruoti ar niekinti tuos, ką Dievas paskyrė būti vadovais skleidžiant tiesą, vadinasi, atmesti Jo pagalbos priemones, padaršinimą bei Jo žmonių stiprybę. Bet kuris Viešpaties darbininkas, manantis, kad yra vienintelis kanalas, per kurį gali ateiti šviesa, tai yra tiesiai iš Dievo, rizikuoja būti apgautas ir sužlugdytas priešo. Išmintingasis Viešpats viską sutvarkė taip, kad tarp tikinčiųjų būtų glaudūs ryšiai, krikščionis vienytųsi su krikščionimi, o bendruomenė – su bendruomene. Taip žmogiškasis veiksnys galės bendradarbiauti su

dieviškuoju. Kiekvienas bus pavaldus Šventajai Dvasiai, ir visi tikintieji apjungs organizuotas bei kryptingas pastangas, kad pasaulis išgirstų gerąją naujieną apie Dievo malonę.

Savo formalųjį iššventinimą Paulius laikė nauja ir svarbia savo viso gyvenimo darbo epocha. Būtent šį laikotarpį jis vėliau laikė savo apaštalytės krikščionių Bažnyčioje pradžia.

Kol Evangelijos šviesa ryškiai švietė Antiochijoje, svarbų darbą tęsė ir Jeruzalėje likę apaštalai. Kiekvienais metais per šventes iš įvairių kraštų į Jeruzalės šventyklą suplūsdavo daugybė žydų. Kai kurie iš šių piligrimų buvo karštai pasišventę žmonės, uolūs pranašysčių tyrinėtojai. Jie laukė ir ilgėjosi pažadėtojo Mesijo, Izraelio vilties, atėjimo. Kai šie ateiviai sugūžėdavo į Jeruzalę, apaštalai drąsiai skelbė Kristų, nors žinojo, jog tai darydami nuolat rizikuoja savo gyvybe. Dievo Dvasia užantspaudavo jų darbus; daug žmonių atsivertė į tikėjimą; ir grįžę namo įvairiuose pasaulio kraštuose jie sėjo tiesos sėklas visose tautose ir visose visuomenės klasėse.

Šiame darbe labiausiai pasižymėjo Petras, Jokūbas ir Jonas, kurie neabejojo, jog Dievas paskyrė juos skelbti Kristų savo šalyje. Jie darbavosi ištikimai bei išmintingai, liudydami tai, ką matė bei girdėjo, panaudodami „*tvirčiausių pranašų žodį*“ (2 Petro 1, 19), stengdamiesi įtikinti Izraelio namus, kad „*Dievas padarė Viešpačiu ir Mesiju tą Jėzų, kurį jūs nukryžiovote*“ (Apaštalų darbų 2, 36).

17. EVANGELIJOS ŠAUKLIAI

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 13, 4–52.

„Šventosios Dvasios siunčiami“ Paulius ir Barnabas, brolių iššventinti Antiochijoje, *„nukeliavo į Seleukiją, o iš ten laivu pasiekė Kiprą“*. Taip apaštalai pradėjo savo pirmąją misio-nierišką kelionę.

Kipras buvo viena iš tų vietų, kur tikintieji, po Step-o no mirties prasidėjus persekiojimams, pabėgo iš Jeruzalės. Būtent iš Kipro, *„skelbdami gerąją naujieną apie Viešpatį Jėzų“* (Apaštalų darbų 11, 20), keletas žmonių nukeliavo į Anti-ochiją. Pats Barnabas buvo *„kilęs iš Kipro“* (Apaštalų darbų 4, 36). Dabar jis ir Paulius, lydimi Barnabo giminaičio Jono Morkaus, lankėsi šioje saloje.

Morkaus motina buvo atsivertusi į krikščionių tikėjimą, ir jos namuose Jeruzalėje rinkdavosi mokiniai. Jie visada buvo tikri, kad ten juos priims ir jie bet kuriuo metu galės pailsėti. Per vieną iš tokių apaštalų apsilankymų Morkaus motinos namuose jis pasisiūlė Pauliui su Barnabu juos lydėti jų misionieriškoje kelionėje. Šis žmogus jautė savo širdyje Dievo malonę ir troško visiškai pasišvęsti Evangelijos tar-nystės darbui.

Atvykę į Salaminą, apaštalai *„ėmė skelbti Dievo žodį žy-dų sinagogose. [...] Taip jie perėjo visą salą iki Pafos, kur sutiko vieną žydą, burtininką ir netikrą pranašą, vardu Barjėzus. Jis buvo artimas prokonsului Sergijui Pauliui, išmintingam vyrui. Šis, pasivadinęs Barnabą ir Saulių, panorėjo pasiklausti Dievo*

žodžio. Jiems priešinosi Elimas – burtininkas (toks šito žodžio vertimas). Jis stengėsi atitraukti prokonsulą nuo tikėjimo“.

Šėtonas be kovos neleis statyti pasaulyje Dievo karalystės. Blogio jėgos be paliovos grumiasi su tais, kurie paskirti skleisti Evangeliją, o ypač jos aktyvios tada, kai tiesa skelbiama patikimiems bei doriems žmonėms. Taigi tuo metu Kipro prokonsulas Sergijus Paulius klausėsi Evangelijos. Jis buvo pasiuntęs atvesti apaštalus, kad išsiaiškintų, kokią žinią jie atnešė, ir štai tamsos jėgos, veikdamos per burtininką Elimą, stengėsi savo pražūtingais pasiūlymais atitraukti jį nuo tikėjimo bei sužlugdyti Dievo planą.

Taigi mūsų puolęs priešas visada turi savo gretose įtakingų žmonių, kurie atsivertę gali veiksmingai tarnauti Dievui. Tačiau ištikimas Evangelijos darbininkas neturi bijoti būti sutriuškintas priešo rankos; mat jis turi privilegiją gauti jėgą iš aukštybių, kad atlaikytų bet koki šėtono išpuolį.

Nors Paulių aršiai puolė velnias, apaštalui užteko drąsos papriekaištauti tam, per kurį veikė priešas. „Šventosios Dvasios kupinas“, apaštalas „įdėmiai pažvelgė į jį ir prabilo: ‘Ak tu, velnio vaike! Tu, visokių klastų bei suktybių pilnas teisumo priešė! Ar dar nesiliausi kraipęs tiesių Viešpaties kelių? Dabar štai tave ištiks Viešpaties ranka: tu tapsi aklas ir kurį laiką neregėsi saulės’. Ir tučtuojau užgulė jį tiršta tamsa, ir jis ėmė graibytis aplink ieškodamas, kas jam ištiestų ranką. Tai pamatęs, prokonsulas įtikėjo, neatsistebėdamas Viešpaties mokslu“.

Burtininkas užsimerkė Evangelijos tiesos įrodymams, ir Viešpats, apimtas teisėto įniršio, atėmė jo kūnišką regėjimą, kad jis nematytų dienos šviesos. Šis žmogus liko aklas ne visam gyvenimui, o tik kuriam laikui – tai buvo perspėjimas atgailauti ir prašyti Dievą, kurį jis taip įskaudino, atleidimo. Taigi sumaištis, į kurią jis pateko, pavertė niekais subtilias šio burtininko pastangas, nukreiptas prieš Kristaus mokymą. Tas faktas, kad apakęs jis turėjo graibytis aplinkui, visiems įrodė, jog apaštalų daromi stebuklai, kuriuos Elimas apšaukė rankų miklumu, buvo lydimi Dievo

jėgos. Prokonsulas, įtikintas apaštalų skelbiamo mokymo teisingumu, priėmė Evangeliją.

Elimas nebuvo išsilavinęs, tačiau jis itin tiko šėtono darbui. Tie, kurie skelbia Dievo tiesą, sutiks klastingą priešą įvairiausiais pavidalais. Kartais tai bus išsilavinęs žmogus, bet dažniausiai tamsuoliai, kuriuos šėtonas savaip apmoko, kad sėkmingai jais pasinaudotų apgaudinėdamas sielas. Kristaus tarnautojo pareiga ištikimai išlikti savo poste, bijant Dievo bei pasinaudojant Jo galybės jėga. Taip jis gali išmušti iš vėžių šėtono kariuomenes ir triumfuoti Viešpaties vardu.

Tęsdami savo kelionę, Paulius ir jo bendražygis atplaukė į Pergę Pamfilijoje. Jų kelionė buvo varginanti; jiems teko susidurti su sunkumais bei išbandymais, ir visur jų tykojo pavojai. Miestuose ir miesteliuose, per kuriuos jie traukė, net prie atokių vieškelio, juos supo regimi ir neregimi pavojai. Tačiau Paulius ir Barnabas jau mokėjo pasitikėti, kad Dievo jėga juos išvaduos. Jų širdys buvo kupinos karštos meilės žūstančioms sieloms. Kaip ištikimi ganytojai, ieškodami pražuvusių avelių, jie net nepagalvodavo apie savo pačių patogumus ir poilsį. Užmiršę save, jie nesustodavo net tada, kai būdavo pavargę, alkani ir sušalę. Jiems prieš akis buvo vienintelis tikslas – išgelbėti tuos, kurie pernelyg nuklydo nuo kaimenės.

Būtent šioje situacijoje Morkus, pakirstas baimės ir sąmyšio, kurį laiką dvejojo, ar atsiduoti visa širdimi Viešpaties darbui. Nepratęs prie sunkumų, jis pabūgo kelionės sunkumų ir nepriteklių. Jis sėkmingai darbavosi, kol aplinkybės buvo palankios; tačiau dabar, iškilus pasipriešinimams bei rizikai, kuri taip dažnai persekiojo pirmuosius darbininkus, jis neatlaikė sunkumų kaip geras kryžiaus karys. Jam dar reikėjo išmokti drąsia širdimi pasitikti pavojus, persekiojimus bei pasipriešinimą. Apaštalams žengiant į priekį ir susiduriant su vis didesniais sunkumais, Morkus visai neteko drąsos ir, atsakęs eiti toliau, grįžo į Jeruzalę.

Dėl tokio apsisprendimo Paulius kurį laiką nepalankiai, ir net griežtai, atsiliepė apie Morkų. Tačiau Barnabas buvo linkęs pateisinti šį žmogų dėl jo nelygybės. Jis nerimavo, kad Morkus visai neapleisų tarnavimo, nes išvelgė jame savybes, dėl kurių Morkus būtų tinkamas ir naudingas Kristaus darbininkas. Jo rūpinimasis Morkumi po kelerių metų buvo gausiai atlygintas – jaunuolis nesitausodamas atsidavė Viešpačiui ir skelbė Evangelijos žinią sunkiausiose situacijose. Laiminamas Dievo bei lavinamas Barnabo, jis tapo vertingu darbininku.

Vėliau Paulius susitakė su Morkumi ir priėmė jį kaip savo bendradarbį. Apaštalas rekomendavo jį kolosiečiams kaip žmogų, kuris „darbuojasi Dievo karalystei“ ir yra tapęs „mano paguoda“ (Kolosiečiams 4, 11). Prieš pat savo mirtį jis kalbėjo apie Morkų, kaip apie jam „naudingą padėjėją“ (2 Timotiejui 4, 11).

Išvykus Morkui, Paulius su Barnabu apsilankė Pisidijos Antiochijoje. Sabatos dieną jie nuėjo į žydų sinagogą ir ten susėdo. „Po Įstatymo ir pranašų skaitymo sinagogos vadovai kreipėsi į juos: ‘Broliai, jei turite paskatinimo žodį tautiečiams – tarkite!’“ Taip paraginusi kalbėti, „Paulius atsistojo ir, davęs ranka ženklą nutilti, prabilo: ‘Izraelio vyrai ir dievobaimingieji žmonės, paklausykite!’“ Ir jis papasakojo kai ką nuostabaus. Apaštalas leidosi į istoriją, kaip Viešpats bendravo su žydais nuo jų išvadavimo iš Egipto vergijos ir kaip iš Dovydo palikuonių buvo pažadėtas Išgelbėtojas. Apaštalas drąsiai skelbė: „Iš jo palikuonių, kaip buvo žadėjęs, Dievas išvedė Izraeliui gelbėtoją Jėzų. Prieš Jam ateinant, Jonas paskelbė atsiųtimo krikštą visai Izraelio tautai. Baigdamas gyvenimo kelionę, Jonas pareiškė: ‘Aš nesu tas, kuo mane laikote. Štai po manęs ateina Tasai, kuriam aš nevertas atlikti apavo dirželio’“. Taigi jis galingai skelbė Jėzų, kaip žmonių Gelbėtoją, išpranašautąjį Mesiją.

Po šio pasisakymo Paulius kreipėsi: „Broliai, Abraomo giminės sūnūs ir čia esantys dievobaimingieji žmonės! Tai mums

atsiūstas šis išganymo žodis. Jeruzalės gyventojai ir jų vyresnieji nepažino Jėzaus ir, Jį pasmerkdami, įvykdė pranašų žodžius, skaitomus kiekvieną šabą“.

Paulius nedvejodamas išdėstė visą tiesą apie tai, kaip žydų vyresnieji atstūmė Gelbėtoją. „Nors nerado Jame jokios mirties vertos kaltės, – skelbė apaštalas, – jie reikalavo iš Piloto, kad Jis būtų nužudytas. Išpildę visa, kas buvo apie Jį parašyta, jie nuėmė Jį nuo [kryžiaus] medžio ir paguldė į kapą. Bet Dievas Jį prikėlė iš numirusių. Jis per daugelį dienų rodėsi tiems, kurie buvo Jį atlydėję iš Galilėjos į Jeruzalę. Dabar jie yra Jo liudytojai žmonėms“.

„Ir mes jums skelbiame gerąją naujieną, – tęsė Paulius, – apie protėviams duotąjį pažadą: jį Dievas įvykdė mums, jų vaikams, prikeldamas Jėzų, kaip parašyta antroje psalmėje: Tu esi Mano Sūnus, šiandien Aš Tave pagimdžiau! Kad Jį prikėlė iš numirusių ir Jis neturėjo supūti, Dievas buvo taip nusakęs: Aš ištesėsiu šventus bei tikrus pažadus Dovydui. Dar kitoje vietoje sakoma: Tu neleisi Savo Šventajam supūti. Bet Dovydas numirė, savo kartoje patarnavęs Dievo valiai. Jis buvo palaidotas prie savo protėvių ir supuvo. O Tasai, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo“.

Taigi dabar, aiškiai atskleidęs, kaip išsipildė pažįstamos pranašystės apie Mesiją, Paulius ėmė skelbti jiems apie atgailą bei nuodėmių atleidimą per jų Gelbėtojo Jėzaus nuopelnus. „Taigi žinokite, broliai, – kalbėjo jis, – kad jums skelbiamas nuodėmių atleidimas per Jėzų. Ir kiekvienas Jį tikintis nuteisinamas Jo dėka nuo viso to, nuo ko nepajėgė jūsų išteisinti Mozės Įstatymas“.

Dievo Dvasia lydėjo ištartuosius žodžius, ir buvo sujau dintos širdys. Tai, kad apaštalas priminė Senojo Testamento pranašystes, bei jo tvirtinimas, jog jos išsipildė Jėzaus iš Nazareto tarnystėje, įtikino dažną sielą, besiuilginčią pažadėtojo Mesijo atėjimo. O užtikrinantys kalbėtojo žodžiai, kad „geroji naujiena“ apie išgelbėjimą skirta ir žydams, ir pagonims, suteikė viltį bei džiaugsmą tiems, kurie iš prigimties

nebuvo Abraomo palikuonys. „Jiems išeinant, žmonės prašė, kad jie ir kitą šabą pakalbėtų apie tuos dalykus“. Galiausiai bendruomenė suskilo: „Daugelis žydų ir dievobaimingų prozelitų“, tą dieną priėmusių gerąją naujieną, „sekė paskui Paulių ir Barnabą. Šie kalbėjosi su jais ir ragino juos būti ištikimus Dievo malonei“.

Pisidijos Antijochijoje Pauliaus kalba sukėlė didžiulį susidomėjimą. Kitą savaitę „kone visas miestas susirinko pasiklausyti Viešpaties žodžio. Išvydusius tokias minias žydus apėmė pavydas, ir jie piktžodžiaudami ėmė prieštarauti Pauliaus kalbai. Tuomet Paulius ir Barnabas drąsiai pasakė: ‘Pirmiausia jums turėjo būti skelbiamas Dievo žodis; kadangi jūs jį atmetate ir patys laikote save nevertais amžinojo gyvenimo, tai mes kreipiamės į pagonis. Taip mums liepė Viešpats: Paskyriau tave, kad būtum šviesa pagonims, kad gelbėtum juos iki pat žemės pakraščių’“.

„Tai girdėdami, pagonys džiaugėsi ir šlovino Viešpaties žodį; ir įtikėjo visi paskirtieji amžinajam gyvenimui“. Jie be galo džiūgavo, kad Kristus pripažino juos Dievo vaikais, ir su dėkingomis širdimis klausėsi skelbiamo žodžio. Įtikėjusieji nesitvėrė troškimu skelbti Evangeliją kitiems, ir „taip Viešpaties žodis išplito po visą kraštą“.

Prieš kelis šimtus metų įkvėpta plunksna buvo aprašiusi šį pagonių susibūrimą; tačiau šiuos pranašo žodžius dabar miglotai kas tesuprato. Ozėjas pasakė: „O Izraelio vaikų bus kaip jūros smilčių, kurių negalima nei paseikėti, nei suskaičiuoti. Vis dėlto, užuot sakius: ‘Jūs nesate Mano tauta!’ – jiems bus sakoma: ‘Gyvojo Dievo vaikai’“. Ir dar: „Pasėsiu ją krašte Sau Pačiam, pasielsiu gailestingai su Lo Ruhama ir sakysiu Lo Amiui: ‘Tu Mano tauta’, o jis atsakys: ‘Tu mano Dievas’“ (Ozėjo 2, 1.25).

Pats Gelbėtojas Savo žemiškojo tarnavimo metu išpranašavo Evangelijos plitimą tarp pagonių. Palyginime apie vynuogyną neatgailaujantiems žydams Jis kalbėjo: „Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos vaisių“ (Mato 21, 43). Prisikėlęs Jis įpareigojo Savo mokinius eiti

„į visą pasaulį“ ir mokyti „visų tautų žmones“. Nevalia buvo palikti neperspėto nė vieno – mokiniai privalėjo skelbti „Evangeliją visai kūrinijai“ (Mato 28, 19; Morkaus 16, 15).

Kreipdamiesi į Pisidijos Antijochijoje pagonis, Paulius ir Barnabas nesiliovė kitur darbuotis ir dėl žydų, kai tik pasitaikydavo palanki proga būti išgirstiems. Vėliau Tesalonikoje, Korinte, Efeze ir kituose svarbiuose miestuose Paulius su savo bendražygiais uoliai skelbė Evangeliją ir žydams, ir pagonims. Tačiau pagrindinę savo energiją jie nuo šiol skyrė Dievo karalystės statymui pagonių teritorijoje, tarp žmonių, kurie visiškai nieko nežinojo arba mažai tenutuokė apie Dievą ir Jo Sūnų.

Pauliaus ir jo bendradarbių širdys linko prie tų, kurie buvo „be Kristaus, svetimi Izraelio bendruomenei, tolimi pažado sandoroms, be vilties ir be Dievo pasaulyje“. Apaštalai nepailsdami tarnavo pagonims, ir „svetimi bei ateiviai“, „kadaisė buvusieji toli“, sužinojo, kad yra „tapę artimi dėlei Kristaus kraujo“ ir kad per tikėjimą Jo atperkančia auka, jie gali tapti „šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai“ (Efeziečiams 2, 12.13.19).

Žengdamas į priekį tikėjimu, Paulius be paliovos darbavosi statydamas Dievo karalystę tarp tų, kurie buvo apleistieji Izraelio mokytojų. Jis be paliovos aukštino Jėzų Kristų kaip „karalių Karalių ir viešpačių Viešpatį“ (žr. 1 Timotiejui 6, 15) bei ragino tikinčiuosius: „Būkite Jame įsišakniję ir ant Jo statykitės, tvirtėkite tikėjimu“ (Kolosiečiams 2, 7).

Tiems, kurie tiki, Kristus yra tvirtas pagrindas. Ant šio gyvojo akmens gali statydintis ir žydai, ir pagonys. Jis pakankamai platus visiems ir toks tvirtas, kad išlaikytų viso pasaulio svorį bei naštą. Šį faktą aiškiai pripažino pats Paulius. Paskutiniuosius savo tarnystės dienomis, kreipdamasis į grupelę pagonių tikinčiųjų, kurių meilė Evangelijos tiesai išliko tvirta, jis rašė: Jūs esate „pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų“ (Efeziečiams 2, 20).

Pisidijoje sklindant Evangelijai, netikintys Antiochijos žydai iš savo aklo prietaringumo „sukurstė pamaldžias bei kilmingas moteris ir įtakingus miesto piliečius. Jie sukėlė Pauliaus ir Barnabo persekiojimą ir išvijo juos iš savo žemių“.

Toks elgesys apaštalų nesutrikdė; jie prisiminė Mokytojo žodžius: „Palaiminti jūs, kai dėl Manęs esate niekinami ir persekiojami bei meluojant visaip šmeižiami. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje. Juk lygiai taip kadaise buvo persekiojami ir pranašai“ (Mato 5, 11.12).

Evangelijos žinia skynėsi kelią, ir apaštalai turėjo pagrindo neprarasti drąsos. Jų darbas tarp pisidiečių Antiochijoje buvo gausiai laiminamas, ir tikintieji, kuriuos jie buvo kurį laiką palikę vienus tęsti jų darbą, „buvo pilni džiaugsmo ir Šventosios Dvasios“.

...Pereikim kantriai
Per negandų griūtį,
Mes ištvėrmingi
Privalome būti...
Šviesūs išlikime,
Skaistūs ir taurūs,
Būkim verti
Gauti pergalės laurus!

Zita Kirsnauskaitė

18. SKELBIMAS PAGONIMS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 14, 1–26.

Iš Pisidijos Antiochijos Paulius su Barnabu nukeliavo į Ikonijų. Šioje vietovėje, kaip ir Antiochijoje, jie pradėjo darbuotis saviškių sinagogoje. Juos lydėjo akivaizdi sėkmė – *„įtikėjo didelė daugybė žydų ir graikų“*. Tačiau Ikonijoje, kaip ir kituose regionuose, kur triūsė apaštalai, *„tikėjimą atmetusieji žydai kurstė ir pjudė pagonis prieš brolius“*.

Vis dėlto apaštalai nenukrypo nuo savosios misijos, nes daugelis priėmė Kristaus Evangeliją. Susidūrę su pasipriešinimu, pavydu bei išankstiniais nusistatymais, jie tęsė savo darbą, *„drąsiai kalbėjo, remdamiesi Viešpačiu“* ir Dievas *„liudijo Savo malonės žodžius ir per jų rankas darė ženklus ir stebuklus“*. Šie įrodymai, liudijantys apie dievišką palaikymą, turėjo galingą įtaką tiems, kurių protai buvo atviri įtikinimui, ir atsivertusiųjų į Evangeliją gausėjo.

Augantis apaštalų nešamos žinios populiarumas pripildė netikinčių žydų širdis pavydo bei neapykantos, ir jie nusprendė tučtuojau užkirsti kelią Pauliaus ir Barnabo darbui. Savo melagingais ir perdėtais liudijimais jie įbaidino valdininkus, jog visam miestui iškilo pavojus būti įtrauktam į sukilimą. Jie teigė, jog prie apaštalų jungiasi daugybė žmonių ir rezgami slapti bei pavojingi planai.

Dėl šių kaltinimų mokiniai ne kartą turėjo stoti prieš pareigūnus; tačiau jie gynėsi taip aiškiai ir išmintingai bei taip ramiai ir suprantamai aiškino, ko jie moko, jog laimėjo

didelį palankumą. Nors valdininkai jau turėjo apie apaštalus išankstinę nuomonę, susidarytą iš neteisingų liudijimų, kuriuos teko girdėti, pasmerkti Kristaus tarnų jie nedrįso. Jie tegalėjo pripažinti, kad Pauliaus ir Barnabo mokymas ugdė dorovingus, įstatymų besilaikančius miestelėnus, ir, jeigu apaštalų skelbiamos tiesos bus priimtos, miesto moralė bei tvarka tik pagerės.

Pasipriešinimas, su kuriuo susidūrė mokiniai, tik dar labiau paviešino tiesos žinią; žydai suprato, kad jų pastangos užgniaužti naujųjų mokytojų darbą tik dar labiau pagausino naujatikių skaičių. *„Miesto gyventojai suskilo: vieni buvo už žydus, kiti už apaštalus“.*

Tokia linkme pakrypę įvykiai taip įsiutino žydų vyresniusius, kad jie nusprendė jėga viskam padaryti galą. Sukursčius žemiausias tamsios, triukšmingos minios aistras, pavyko sukelti sumaištį, dėl kurios jie apkaltino mokinius. Šiuo neteisingu apkaltinimu jie tikėjosi laimėti valdininkų pagalbą siekiant savo tikslo. Žydų vyresnieji pasiryžo padaryti viską, kad apaštalai neturėtų jokios galimybės pasiteisinti ir minia galėtų įsikišti bei užmėtyti Paulių su Barnabu akmenimis, taip padėdama tašką jų darbams.

Apaštalų draugai, nors ir netikintys žmonės, perspėjo juos apie piktus žydų kėslus ir paragino be reikalo nesirodyti įtūžusiai miniai, o verčiau gelbėti savo gyvybę ir bėgti. Taigi Paulius ir Barnabas slapta išvyko į Ikoniją, palikdami tikinčiuosius kurią laiką darbuotis vienus. Tačiau jie pasitraukė anaip tol ne visam laikui; nurimus aistroms jie ketino sugrįžti ir užbaigti pradėtą darbą.

Visais laikais ir visose šalyse Dievo pasiuntiniams tekdavo atlaikyti nuožmų pasipriešinimą tų, kurie sąmoningai apsisprendžia nepriimti šviesos iš dangaus. Dažnai atrodydavo, jog neteisingais aiškinimais bei melagystėmis Evangelijos priešai jau triumfuos, užtrenkdami duris, per kurias Dievo pasiuntiniai galėtų prieiti prie žmonių. Tačiau šios durys negali išlikti uždarytos visiems laikams, ir ne

kartą Dievo tarnams po kurio laiko grįžus bei atnaujinus savo darbus, Viešpats galingai stoja jų pusėn, įgalindamas juos pastatyti paminklą Jo šlovingam vardui.

Persekiojimų išstumti iš Ikonijaus, apaštalai nukeliavo į Likaonijos miestus Listrą ir Derbę. Šiuose miestuose daugiausia gyveno pagonys, prietaringi žmonės, tačiau tarp jų buvo ir tokių, kurie norėjo išgirsti bei priimti Evangelijos žinią. Apaštalai ir nusprendė darbuotis šiose vietovėse bei aplinkiniuose kraštuose, tikėdamiesi išvengti žydų išankstinio priešiškumo bei persekiojimo.

Listroje net nebuvo žydų sinagogos, nors mieste keletas žydų šeimų gyveno. Daugelis šio miesto gyventojų eidavo į pamaldas Dzeusui skirtoje šventykloje. Kai mieste pasirodė Paulius su Barnabu ir, subūrę aplink save listriečius, paaiškino paprastas Evangelijos tiesas, daugelis mėgino susieti šį mokymą su savo prietaringu tikėjimu bei Dzeuso kultu.

Apaštalai stengėsi supažindinti šiuos stabmeldžius su Dievu Kūrėju bei Jo Sūnumi, žmonijos Gelbėtoju. Iš pradžių jie atkreipė dėmesį į nuostabius Dievo kūrinius – saulę, mėnulį, žvaigždes, gražią besikeičiančių metų laikų tvarką, galinguosius kalnus, kurių viršūnės padengtos sniegu, vešlius miškus ir kitus gamtos stebuklus, atskleidžiančius žmogišką supratimą pranokstančią galią. Per šiuos Visagallo darbus apaštalai paskatino pagonis susimąstyti apie Patį didįjį Visatos Valdovą.

Išaiškinę šias esmines tiesas apie Kūrėją, apaštalai pasakojo listriečiams apie Dievo Sūną, kuris atėjo iš dangaus į mūsų pasaulį, nes pamilo žmonių vaikus. Jie pasakojo apie Jo gyvenimą ir tarnavimą, apie tai, kaip Jį atstūmė tie, kuriuos Jis atėjo išgelbėti, apie Jo teismą ir nukryžiuvimą, apie Jo prisikėlimą bei įžengimą į dangų, kuriame Jis tarnauja kaip žmonių Užtarėjas. Taip, su Dievo Dvasia ir jėga, Paulius ir Barnabas skelbė Listroje Evangeliją.

Kartą, pasakodamas žmonėms apie Kristaus, kaip ligonių Gydytojo, darbą, Paulius pastebėjo tarp klausytojų luošį,

kuris nenuleido nuo jo akių, godžiai klausėsi jo žodžių ir jais tikėjo. Apimtas gailėsčio, Paulius priėjo prie neišgalios žmogaus, nes pamatė „*jį turint tikėjimą*“. Susirinkusių stabmeldžių akivaizdoje Paulius liepė luošiuui atsistoti ant savo kojų. Lig tol negalios iškankintas žmogus galėjo tik sėdėti, tačiau dabar jis akimoku pakluso Pauliaus komandai ir pirmą kartą gyvenime atsistojo ant kojų. Sulig šia tikėjimo pastanga atėjo stiprybė, ir tas, kuris buvo luošas, „*pašoko ir ėmė vaikščioti*“.

„*Minia, pamačiusi, ką Paulius padarė, pradėjo garsiai liko-nišškai šaukti: 'Dievai, pasivertę žmonėmis, nužengė pas mus!'*“ Šis teiginys atspindėjo jų tradicinį įsitikinimą, kad kartais dievai apsilanko žemėje. Dėl Barnabo garbingos išvaizdos, jo didingo stoto bei švelnaus ir geranoriško veido jie pavadino jį Dzeusu, dievų tėvu. Paulius, jų nuomone, buvo Hermis, „*nes jis vadovavo kalbai*“, buvo uolus bei aktyvus ir sugebėjo iškalbingai perspėti bei pamokyti.

Listriečiai, norėdami atsidėkoti, kreipėsi į Dzeuso šventiką, kad pagerbtų apaštalus, ir šis „*liepė prie didžiųjų vartų atvaryti jaučių, papuoštų vainikais, ir norėjo kartu su minia juos paaukoti*“. Paulius su Barnabu, kurie tuo metu ketino pailsėti ir pabūti vienumoje, nieko nežinojo apie šiuos pasirengimus. Tačiau netrukus jų dėmesį atkreipė muzikos garsai bei entuziastingi didžiulės minios, sugūžėjusios prie namo, kur jie buvo apsistoję, šūksniai.

Supratę šio apsilankymo ir susirinkusiųjų džiaugsmo priežastį, jie „*persiplėšė drabužius ir šoko prie minios*“, tikėdamiesi sustabdyti jau prasidėjusias apeigas. Garsiu, skambiu balsu, kuris nustelbė žmonių šūkavimus, Paulius pareikalavo dėmesio; kai šurmulys staiga liovėsi, jis prakalbo: „*Vyrai, ką darote?! Juk mes tokie patys mirtingi žmonės, kaip ir jūs. Tik mes jums skelbiame gerąją naujieną, kad nuo šių tuštybių atsiverstumėte į gyvąjį Dievą, kuris sutvėrė dangų, žemę, jūrą ir visa, kas juose yra. Praėjusiais amžiais Jis buvo leidęs visoms tautoms eiti savais keliais. Vis dėlto Jis nepaliko Savęs*

nepaliudyto geradarybėmis: iš dangaus duodavo jums lietaus bei vaisingų metų, teikė jums maisto ir širdies džiaugsmo“.

Nors apaštalai neigė esą dieviškos kilmės ir Paulius kaip įmanydamas stengėsi nukreipti žmonių protus į tikrąjį Dievą, kaip vienintelį garbinimo vertą objektą, buvo beveik neįmanoma įkalbėti pagonis atsisakyti savo ketinimo aukoti. Jie buvo taip tvirtai įsitikinę, jog šie žmonės yra dievai, ir toks didžiulis buvo jų entuziazmas, jog jie jokių būdu nenorėjo prisipažinti klystantys. Šventajame Rašte pasakyta, kad apaštalai tik „*šiai taip perkalbėjo minias*“.

Listriečiai buvo tikri, jog savo akimis regėjo stebuklingą apaštalių jėgą. Jie matė, kaip luošys, kuris niekada lig tol negalėjo vaikščioti, dabar džiūgavo puikiausia sveikata bei stiprybe. Tik po ilgų Pauliaus įtikinėjimų ir kantraus aiškinimo, jog jis ir Barnabas yra dangaus Dievo ir Jo Sūnaus, didžiojo Gydytojo, pasiuntiniai, žmonės sutiko atsisakyti savo tikslo.

Pauliaus ir Barnabo darbams Listroje staiga sutrukdė pikti „iš Antiochijos ir Ikonijaus“ atvykusių žydų kėslai. Sužinoję apie apaštalių sėkmę dirbant tarp Likaonijos gyventojų, jie nusprendė keliauti iš paskos ir persekioti juos. Atkakus į Listrą, šiems žydų sūnums pavyko užkrėsti žmones ta pačia kartėlio dvasia, kuri audrino jų protus. Tie, kurie dar neseniai laikė Paulių ir Barnabą dieviškomis būtybėmis, dabar klaidinančiais išvedžiojimais bei melu buvo įtikinti, jog iš tikrųjų apaštalai yra blogesni už žmogžudžius ir verti mirties.

Nusivylimas, kurį listriečiai patyrė po to, kai iš jų buvo atimta privilegija paaukoti apaštalams, paskatino juos atsigręžti prieš Paulių ir Barnabą su tokiu pačiu entuziazmu, kokį jie išgyveno, laikydami juos dievais. Sukurstyti žydų, jie ketino jėga užpulti apaštalus. Žydai įtikino juos nesuteikti Pauliui galimybės kalbėti, tikindami, kad, jeigu ši privilegija jam atiteks, jis apžavės žmones.

Veikiai žmogžudiški Evangelijos priešų planai buvo įvykdyti. Pasidavę blogio įtakai, listriečiai persiėmė šėtono

nirštu ir, suėmę Paulių, negailestingai užmėtė jį akmenimis. Apaštalas manė, kad jam jau išmušė paskutiniai. Jam gyvai prieš akis iškilo Stepono nukankinimas ir tas žiaurus vaidmuo, kurį tada atliko jis pats. Visas sudaužytas, jis nualpo nuo skausmo, nukrito ant žemės, ir įnirtę listriečiai „išvilko už miesto, palaikę jį mirusiu“.

Šią tamsią ir sunkią valandą Listros tikintieji, kurie per Pauliaus ir Barnabo tarnavimą buvo atsivertę į tikėjimą Jėzumi, išliko ištikimi bei teisingi. Nepagrįstas priešinimasis ir nuožmus jų priešų persekiojimas tik sustiprino šių pasišventusių brolių tikėjimą; ir dabar, pavojaus bei paniekos akivaizdoje, jie parodė savo ištikimybę ir, apimti gilaus sielvarto, susirinko prie kūno to, kurį jie laikė esant mirusiu.

Kokia buvo jų nuostaba, kai tarp raudančių žmonių apaštalas staiga pakėlė galvą ir, šlovindamas Dievą, atsistojo ant kojų! Šį netikėtą Dievo tarno atsigavimą tikintieji palaikė Dievo jėgos stebuklu, tarsi pats Dangus būtų užantspaudęs jų pasikeitusį tikėjimą. Apimti neapsakomos laimės, jie džiūgavo ir su nauju tikėjimu šlovino Dievą.

Tarp tų, kurie atsivertė Listroje ir savo akimis matė Pauliaus kančias, buvo vienas žmogus, vėliau tapęs garsiu Kristaus darbininku, kuriam teko dalytis su apaštalu pradininko tarnavimo sunkiose srityse vargais bei džiaugsmais. Tas jaunuolis buvo vardu Timotiejus. Kai Paulius buvo išvilktas iš miesto, jaunas mokinyš buvo tarp tų, kurie stovėjo prie tariamai negyvo kūno ir matė, kaip jis atsistojo, sužalotas ir kruvinas, tačiau šlovindamas Dievą, nes jam buvo leista kentėti dėl Kristaus.

Kitą dieną po to, kai Paulius buvo apmėtytas akmenimis, apaštalai iškeliavo į Derbę, kur jų darbai buvo laiminami ir daugybė sielų priėmė Kristų kaip Gelbėtoją. „Šitame mieste jie skelbė gerąją naujieną ir sulaukė nemaža mokinių“, tačiau nei Paulius, nei Barnabas nebuvo patenkinti, darbuodamiesi kitur, kai liko nesustiprintas tikėjimas tų naujai atsivertusių-

jų, kuriuos jie buvo priversti kurį laiką palikti vienus tose vietovėse, kur neseniai dirbo. Taigi, nepaisydami pavojaus, jie „*pasuko atgal į Listrą, Ikonijų ir Antiochiją. Ten jie stiprino mokinių dvasią bei ragino juos išlaikyti tikėjimą*“. Daugelis priėmė gerąją Evangelijos naujieną bei susilaukė paniekinimo ir priešiško. Apaštalai stengėsi sustiprinti šių žmonių tikėjimą, kad atliktas darbas nenuieitų niekais.

Užtikrinant naujai įtikėjusių dvasinį augimą, buvo svarbu apsupti juos Evangelijos tvarka kaip apsauga. Visose Likaonijos ir Pisidijos vietovėse, kur tik buvo tikinčiųjų, pradėtos uoliai organizuoti bendruomenės. Kiekvienoje bendruomenėje paskirti vyresnieji ir sukurta atitinkama tvarka bei sistema, kad būtų tvarkomi visi su tikinčiųjų dvasine grove susiję reikalai.

Tai atitiko Evangelijos planą viename kūne apjungti visus tikinčius Kristumi, ir šį planą Paulius rūpestingai vykdė per visą savo tarnavimą. Tie, kurie įvairiose vietose jo darbo dėka priėmė Kristų kaip Gelbėtoją, turėjo nedelsiant būti suburti į Bažnyčią. Tai buvo daroma net tada, kai tikinčiųjų būdavo vos keletas. Taip krikščionys buvo mokomi padėti vieni kitiems, prisimenant pažadą: „*Kur du ar trys susirinkę Mano vardu, ten ir Aš esu tarp jų*“ (Mato 18, 20).

Įkurtųjų bendruomenių Paulius neužmiršdavo. Rūpinimasis jomis slėgė jo protą kaip vis sunkėjanti našta. Kad ir kokia maža būtų bendruomenė, ji tapdavo jo nuolatinės priežiūros objektu. Jis švelniai rūpinosi mažomis Bažnyčiomis, suprasdamas, jog joms reikia ypatingos priežiūros, kad nariai gerai įsitvirtintų tiesoje bei išmoktų nuoširdžiai, nesavanaudiškai tarnauti aplinkiniams.

Visuose savo misionieriškuose darbuose Paulius ir Barnabas sekė Kristaus pavyzdžiu – noriai aukojosi ir ištikimai, uoliai darbavosi dėl sielų. Nuolat budrūs, energingi, nepailstantys, jie neieškojo malonumų ar lengvo gyvenimo, o nuolat melddamiesi aktyviai sėjo tiesos grūdus. O išbarstę tuos grūdus, apaštalai pasistengdavo praktiškai išaiškinti

visiems, stojusiems į Evangelijos pusę, kas turi neapsakomą vertę. Uolumo ir dievobaimingumo dvasia naujesiems mokiniams paliko ilgalaikį įspūdį apie Evangelijos žinios svarbą.

Kai atsiversdavo tokie talentingi ir daug žadantys žmonės kaip Timotiejus, Paulius su Barnabu nuoširdžiai stengdavosi atskleisti jiems, kaip svarbu dirbti vynuogyne. Apaštalams iškeliavus į kitą vietą, šių žmonių tikėjimas ne išblėsdavo, o tik augo. Jie būdavo gerai apmokyti, kaip žengti Viešpaties keliu ir nesavanaudiškai, uoliai, atkakliai dirbti dėl kitų žmonių išgelbėjimo. Šis rūpestingas naujai atsivertusių išlavinimas buvo svarbus veiksnys tos didžiulės sėkmės, kuri lydėjo pagonių kraštuose Evangeliją skelbiančius Paulių ir Barnabą.

Pirmoji misionieriškoji kelionė greitaiėjo į pabaigą. Pavėsdami naujai įkurtąsias Bažnyčias Viešpačiui, apaštalai nuvyko į Pamfiliją, „skelbė žodį Pergėje ir leidosi žemyn į Ataliją. Iš čia išplaukė į Antiochiją“.

...*Tai žmonės vieni kitus suskirsto
į tautybes, rases, grupes. Neretai
linę niekinti, atstumti, bet tarytumėi skirpsto
meilės Dievui pražysta jų sielų žiedai...*
*Bet kurios tautybės, tautos žmogus
Jam svarbus ir be galo brangus.*
...*Tai žmonės vieni kitus suskirsto...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

19. ŽYDAI IR PAGONYS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 15, 1–35.

Pasiekę Sirijos Antiochiją, iš kur buvo išsiųsti į savąją misiją, Paulius ir Barnabas išnaudojo kiekvieną galimybę suburti tikinčiuosius bei papasakoti, „*kokius didžius darbus nuveikęs Dievas per juos ir kaip atvėręs pagonims tikėjimo vartus*“ (Apaštalų darbų 14, 27). Bažnyčia Antiochijoje buvo didelė ir vis augo. Šis misionieriškos veiklos centras buvo viena iš stambiausių krikščionių grupių. Jam priklausė įvairių klasių žmonės – ir žydai, ir pagonys.

Kol drauge su Antiochijos Bažnyčios tarnautojais ir nariais apaštalai karštai stengėsi laimėti Kristui kuo daugiau sielų, keletui Judėjos žydų tikinčiųjų „iš priėmusių tikėjimą fariziejų“ pavyko iškelti klausimą, kuris greitai įžiebė plačiai išplitusius nesutarimus Bažnyčioje ir sukėlė siaubą įtikėjusiems pagonims. Šie judaizmo mokytojai visiškai įsitikinę tvirtino, kad norėdamas būti išgelbėtas, žmogus turi apsiptaustyti ir laikytis viso apeiginio Įstatymo.

Paulius su Barnabu nedelsiant sureagavo į šį melagingą mokymą ir pasipriešino šios temos dėstymui pagonims. Antra vertus, daugelis Antiochijos žydų palaikė neseniai iš Judėjos atkeliavusių brolių poziciją.

Atsivertę žydai paprastai nebuvo linkę taip sparčiai žengti į priekį, kaip kad Dievo apvaizda atverdavo kelią. Iš apaštalų darbų tarp pagonių vaisių akivaizdu, jog atsivertusiųjų tarp pastarųjų buvo kur kas daugiau negu tarp

žydų. Žydai nuogastavo, kad, jeigu jų Įstatymo apribojimai ir apeigos pagonims nebebus privalomi kaip narystės Bažnyčioje sąlyga, galiausiai tarp tų, kurie priėmė Evangelijos žinią, išnyks nacionalinis žydų savitumas, lig šiol padėjęs jiems išsiskirti iš visų kitų žmonių.

Žydai visada didžiavosi jiems Dievo paskirtąja tarnyste, ir daugelis iš tų, kurie atsivertė į Kristaus tikėjimą, vis dar manė, kad, jeigu Dievas kitados aiškiai nurodė hebrajiškų pamaldų pobūdį, negali būti, kad Jis leistų kam nors pakeisti tam tikrus jų elementus. Jie reikalavo įtraukti į krikščionių religijos apeigas žydų įstatymus bei ceremonijas. Jiems sunkiai sekėsi suprasti, kad visi apeiginiai aukojimai tik simbolizavo Dievo Sūnaus mirtį, kurioje simbolis susitiko su simbolizuojamuoju ir po kurios visi Mozės laikų religinės sistemos ritualai bei apeigos nebereikalingi.

Tačiau iki atsivertimo ir Paulius tarėsi „*be priekaištų vykdamas įstatymo reikalaujamą teisumą*“ (Filipiečiams 3, 6). Tačiau, kai jo širdis buvo pakeista, jis aiškiai suprato Gelbėtojo, kaip žmonijos – ir žydų, ir pagonių – Atpirkėjo, misiją ir išmoko įžvelgti skirtumą tarp gyvo tikėjimo ir mirusio formalizmo. Evangelijos šviesoje senieji izraelitų ritualai bei apeigos įgijo naują ir gilesnę prasmę. Tai, ką jie simbolizavo, jau išsipildė, ir gyvenantieji Evangelijos sistemoje nebeprivaldė šių apeigų atlikinėti. Paulius ir dvasia, ir raide laikėsi tik Dievo nekintančio Dešimties įsakymų Įstatymo.

Antiochijos Bažnyčioje apipjaustymo klausimas sukėlė daug diskusijų ir nesutarimų. Pagaliau Bažnyčios nariai bijodami, kad užsitęsę ginčai nesukeltų tarp jų susiskaldymų, nusprendė išsiųsti Paulių su Barnabu ir keliais kitais atsakingais Bažnyčios nariais į Jeruzalę, kad išdėstytų šį klausimą apaštalams ir vyresniesiems. Ten jie turėjo susitikti su įvairių Bažnyčių atstovais bei švęsti artėjančių švenčių su į Jeruzalę sugūžėjusiais tikinčiaisiais. O kol kas, iki visuotinės tarybos sprendimo, visi ginčai turėjo būti nutraukti. Šį sprendimą turėsančios priimti visos šalies bendruomenės.

Pakeliui į Jeruzalę apaštalai aplankė tikinčiuosius tuose miestuose, kuriuose jie jau buvo skelbę, ir padaršino juos papasakodami apie savo patirtį darbuojantis Viešpatyje ir pagonių atsivertimus.

Jeruzalėje pasiuntiniai iš Antiochijos susitiko su broliais iš įvairių bendruomenių, atkeliavusiais į visuotinį susirinkimą, ir papasakojo jiems apie sėkmę, kuri lydi jų tarnavimą tarp pagonių. Paskui paaiškino, kokia kilo sumaištis dėl to, kad keletas atsivertusių fariziejų atvyko į Antiochiją ir pradėjo skelbti, jog norėdami būti išgelbėti, pagonys privalo apsipjaustyti ir laikytis Mozės Įstatymo.

Šis klausimas susirinkime buvo aptartas šiltoje atmosferoje. Su apipjaustymo klausimu buvo glaudžiai susieta ir keletas kitų, reikalaujančių kruopštaus išgilinimo. Viena iš tokių problemų buvo, kaip reikėtų traktuoti stabams paaukotą mėsą. Daugelis atsivertusių pagonių gyveno tarp tamsių ir prietaringų žmonių, kurie dažnai aukojo ir atnašavo stabams. Šioms pagoniškomis pamaldoms vadovaujantys kunigai plėtojo prekybą jiems suneštomis aukomis, taigi žydai bijojo, kad atsivertę pagonys neužtrauktų krikščionybei negarbės, pirkdami tai, kas buvo paaukota stabams ir tam tikra prasme remdami stabmeldiškus papročius.

Be to, pagonys buvo įpratę valgyti pasmaugtų gyvulių mėsą, o žydai laikėsi dieviško įsakymo, kad, papjovus gyvulius maistui, reikia ypatingai atkreipti dėmesį, kad iš skerdienos ištektų visas kraujas – priešingu atveju, mėsa bus netyra. Dievas davė žydams šiuos nurodymus, kad apsaugotų jų sveikatą. Žydams buvo nuodėmė įtraukti į savo racioną kraują. Kraują jie laikė gyvybe, o kraujo praliejimą – nuodėmės pasekme.

Pagonys, priešingai, surinkdavo iš paaukoto gyvulio tekančią kraują ir panaudodavo jį maistui gaminti. Žydai negalėjo patikėti, kad turi pakeisti savo papročius, susiformavusius po specialaus Dievo nurodymo. Taigi, jeigu tuometinėje situacijoje žydas ir pagonis būtų pamėginę valgyti

prie vieno stalo, pirmasis būtų šokiruotas ir pasišlykštėtų antruojų.

Pagonys, ypač graikai, tuo metu buvo labai amoralūs, ir kilo pavojus, kad kai kurie iš jų, neatsivertę savo širdyse, išpažins tikėjimą, bet neatsisakys blogų darbų. Žydų kilmės krikščionys negalėjo toleruoti amoralumo, kurio pagonys, savo ruožtu, net nelaikė nusikalstamu. Taigi žydai laikėsi nuomonės, jog apipjaustymas bei apeiginio įstatymo laikymasis turėtų būti privalomas atsivertusiems pagonims ir taip patikrintų jų nuoširdumą bei pasišventimą. Jie buvo įsitikinę, jog tai apsaugotų Bažnyčią nuo tokių žmonių, kurie priėmę tikėjimą be tikro širdies atsivertimo, vėliau galėtų užtraukti jai priekaištus dėl amoralumo ir nesaikingumo.

Buvo akivaizdu, jog įvairūs su pagrindinio klausimo sprendimu susiję aspektai kelia tarybai neįveikiamų sunkumų. Tačiau Šventoji Dvasia iš tikrųjų jau buvo išsprendusi šį klausimą, nuo kurio, atrodo, priklausė krikščionių Bažnyčios klestėjimas, jei ne visa egzistencija.

„Isiliepsnojus ilgam ginčui, Petras pakilo ir kreipėsi į juos: 'Mieli broliai, jūs žinote, jog Dievas jau nuo seniai išsirinko mane iš jūsų, kad pagonys iš mano lūpų išgirstų gerąją naujieną ir įtikėtų'“. Jis paaiškino, jog Šventoji Dvasia išsprendė ginčytiną klausimą, paskirstydama galią po lygiai ir neapipjaustytiems pagonims, ir apipjaustytiems žydams. Jis papasakojo apie savo regėjimą, kuriame Dievas parodė jam maršką, ant kurios buvo išdėliota įvairiausių keturkojų padarų, ir liepė pjauti ir valgyti. Kai Petras atsisakė, tvirtindamas, jog niekada nevalgė sutepto ar netyro maisto, pasigirdo atsakymas: *„Ką Dievas apvalė, tu nevadink suteptu!“* (Apaštalų darbų 10, 15)

Petras papasakojo, kaip aiškiai atsiskleidė šių žodžių prasmė, kai jis tuoj po to įvykio buvo pakviestas eiti pas šimtininką ir supažindinti jį su tikėjimu Kristumi. Šis įvykis parodė, kad Dievas neatsižvelgia į asmenis, o priima ir

pripažįsta visus, kurie Jo bijo. Petras prisipažino, jog buvo apstulbęs, kai kalbėdamas tiesos žodžius susirinkusiesiems Kornelijaus namuose pamatė, kaip Šventoji Dvasia užvaldo klausytojų – ir žydų, ir pagonių – širdis. Ta pati šviesa bei šlovė, kuri užliejo apipjaustytus žydus, švietė ir į neapipjaustytų pagonių veidus. Dievas perspėjo Petrą nelaikyti vienių prastesniais už kitus, nes Kristaus kraujas apvalo nuo nešvarumu kiekvieną.

Kiek anksčiau Petras kalbėjosi su savo broliais apie Kornelijaus bei jo draugų atsivertimą ir savo bendravimą su jais. Tada pasakodamas, kaip Šventoji Dvasia nužengė ant pagonių, jis pasakė: *„Tad jeigu Dievas suteikė jiems tokią pat dovaną, kaip ir mums, įtikėjusiems Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas gi aš toks, kad mėginčiau trukdyti Dievui?!“* (Apaštalų darbų 11, 17) Dabar su nemažesniu įkarščiu bei jėga jis skelbė: *„Ir Dievas, kuris pažįsta širdis, paliudijo jų naudai, duodamas jiems Šventąją Dvasią kaip ir mums. Jis nepadarė skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu numazgodamas jų širdis. Tad kam gi gundote Dievą ir kraunate ant mokinių sprando jungą, kurio nei mūsų protėviai, nei mes patys negalėjome panešti?“* Tas jungas buvo ne Dešimties įsakymų Įstatymas, kaip kad tvirtino kai kurie įpareigojančių Įstatymo reikalavimų priešininkai; čia Petras turėjo galvoje apeigų Įstatymą, kurį Kristaus nukryžiuavimas anuliuavo ir padarė beprasmišką.

Petro kreipimasis paruošė susirinkusiuosius kantriai išklausti Pauliaus ir Barnabo, kurie išdėstė savąją darbo pagonims patirtį, pasakojimo. *„Visas susirinkimas nutilo. Dalyviai ėmė klausytis Barnabo ir Pauliaus pasakojimo, kokių didžiųjų ženklų ir stebuklų per juos Dievas padarė pagonijoje“.*

Ryžtingai paliudijo ir Jokūbas, pareiškęs, jog tai Dievo tikslas suteikti pagonims tas pačias privilegijas ir palaiminimus, kaip ir žydams.

Šventoji Dvasia nematė reikalo primesti atsivertusiems pagonims apeiginio Įstatymo vykdymą, ir apaštalų nuomonė šiuo klausimu atitiko Dievo Dvasios požiūrį. Tarybai

vadovavo Jokūbas ir paskutinis jo sprendimas buvo toks: „*Todėl, manding, į Dievą atsivertusių pagonių nedera apsunkinti*“.

Taip užsibaigė šis ginčas. Šiuo atveju mes matome, kaip buvo paneigtas Romos katalikų Bažnyčios mokymas, kad Petras yra Bažnyčios galva. Tie, kurie kaip popiežiai tvirtina esą jo įpėdiniai, savo pretenzijų pagrįsti Šventuoju Raštu negali. Niekas Petro gyvenime neleidžia teigti, kad jis buvo labiau išaukštintas nei jo broliai ir tapo Aukščiausiojo vietininku žemėje. Jeigu tie, kurie skelbiasi esą Petro įpėdiniai, iš tikrųjų sektų jo pavyzdžiu, jie visuomet pasitenkintų lygybe su savo broliais.

Šioje situacijoje tarybos priimtam sprendimui paskelbti, atrodo, buvo pasirinktas ne Petras, o Jokūbas. Būtent pagal jo paskelbtą nuosprendį apeiginis Įstatymas, o ypač įpareigojimas apsipjaustyti, neturi būti prievarta primetamas pagonims ar net jiems rekomenduojamas. Jokūbas stengėsi atkreipti savo brolių dėmesį į tą faktą, kad atsigręždami į Dievą pagonys iš esmės pakeitė savo gyvenimą ir kad reikia kiek įmanoma stengtis nepainioti jų sudėtingais, abejotinais ir nesvarbiais klausimais, kad jie nesutrikėtų sekdami Kristumi ir neišklystų iš kelio.

Antra vertus, įtikėję pagonys turėjo atsisakyti papročių, kurie neatitiko krikščionybės principų. Taigi apaštalai ir vyresnieji nusprendė laišku perspėti pagonis susilaikyti ir nevalgyti stabams paaukotos mėsos, pasmaugtų gyvulių, kraujo, vengti ištvirtinimo. Jie turėjo būti raginami laikytis įsakymų ir gyventi šventai. Be to, jie buvo užtikrinti, jog apaštalai neįpareigojo žmonių mokytis, jog apipjaustymas yra privalomas.

Jiems buvo rekomenduota visais klausimais kreiptis į Paulių ir Barnabą, kaip į tuos, kurie pavedė savo gyvenimą Viešpačiui. Su šiais apaštalais buvo pasiųsti Judas ir Silas, kad paskelbtų pagonims tarybos nutarimą: „*Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė teisinga neužkrauti jums daugiau našų,*

išskyrus tai, kas būtina: susilaikyti nuo aukų stabams, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirtavimo. Jūs gerai elgsitės, saugodamiesi šitų dalykų“. Keturi Dievo tarnai buvo išsiųsti į Antiochiją su laišku ir žinia, kuri turėjo užbaigti visus nesutarimus; mat tai buvo aukščiausios valdžios žemėje balsas.

Šią problemą gvildenusią tarybą sudarė apaštalai ir mokytojai, išgarsėję ugdant iš žydų ir pagonių kilusių krikščionių Bažnyčias, bei rinktiniai atstovai iš įvairių vietovių. Dalyvavo vyresnieji iš Jeruzalės, pasiuntiniai iš Antiochijos, buvo atstovaujamos įtakingiausios bendruomenės. Taryba dirbo pagal tai, ką diktavo apšviestas protas, ir vadovavo si Dievo valios įkurtosios Bažnyčios orumu. Savo priimtų sprendimų rezultatu jie visi laikė tai, kad pats Dievas atsakė į svarstomą klausimą, suteikdamas pagonims Šventąją Dvasią; jie suprato, jog dabar telieka paklusti Dvasios vedimui.

Dėl sprendžiamo klausimo nebuvo paragintas balsuoti visas krikščionių kūnas. Nutarimą, kuris vėliau tapo visuotinai priimtinas krikščionių Bažnyčioms, priėmė bei išleido „*apaštalai ir vyresnieji broliai*“, įtakingi bei išmintingi žmonės. Tiesa, ne visiems toks sprendimas patiko; buvo ambicingų ir savimi pasitikinčių brolių, kurie su juo nesutiko. Šie žmonės nusprendė patys prisiimti atsakomybę ir darbuotis atskirai. Jie daug murmėjo, ieškojo klaidų, siūlė naujus planus ir ieškojo būdų, kaip sužlugdyti darbą žmonių, kuriuos Dievas paskyrė skelbti Evangeliją. Bažnyčia pirmą kartą susidūrė su tokiais kliūtimis, kurios nuo tol lydės ją lig pat laikų pabaigos.

Jeruzalė buvo Judėjos sostinė, ir būtent ten tarpo didžiausias jų išskirtinumas bei fanatizmas. Žydų kilmės krikščionys, nuolat prieš akis turėdami šventyklą, savaime suprantama, leisdavo savo mintims nukrypti prie ypatingų žydų, kaip tautos, privilegijų. Daugelis iš jų, regėdami krikščionių Bažnyčią atsiskiriant nuo judaizmo apeigų bei tradicijų ir suvokdami, jog ypatingasis žydų papročius

lydėjęs šventumas naujojo tikėjimo šviesoje greitai bus užmirštas, piktinosi Pauliumi, kaip žmogumi, kuris didžia dalimi ir sukėlė šias permainas. Netgi ne visi mokiniai buvo pasirengę uoliai priimti tarybos sprendimą. Kai kurie dar karštai vykdė apeiginį Įstatymą ir nepalankiai žvelgė į Paulių, nes manė, kad jo principai įpareigojimų, kuriuos kelia žydų Įstatymas, atžvilgiu yra neteisingi.

Platūs ir toli siekiantys Visuotinio susirinkimo sprendimai pagonių tikinčiųjų gretose sustiprino pasitikėjimą, ir Dievo darbas klestėjo. Antiochijos Bažnyčia buvo palaiminta Judo ir Silo apsilankymu – šie ypatingi pasiuntiniai grįžo su apaštalais iš susirinkimo Jeruzalėje. *„Būdami pranašai“*, Judas ir Silas *„guodė ir stiprino brolius gausingais pamokymais“*. Šie pamaldūs vyrai užsibuvo Antiochijoje kiek ilgiau. *„Paulius ir Barnabas pasiliko Antiochijoje. Kartu su daugeliu kitų jie mokė ir skelbė Viešpaties žodžio gerąją naujieną“*.

Kai kiek vėliau Antiochijoje apsilankė Petras, savo išmintingu požiūriu į atsivertusius pagonis, jis laimėjo daugelio pasitikėjimą. Kurį laiką jis veikė pagal šviesą, siųstą iš Dangaus. Jis jau buvo įveikęs savo prigimtinius prietarus, susijusius su sėdėjimu prie vieno stalo su atsivertusiais pagonimis. Tačiau, kai iš Jeruzalės atvyko keletas dėl apeiginio Įstatymo uolių žydų, Petras neapgalvotai pakeitė savo požiūrį į atsivertėlius iš pagonybės. *„Kartu su juo veidmainiavo ir kiti žydai, net Barnabas pasidavė jų veidmainystei“*. Šis tų, kurie buvo gerbiami ir mylimi kaip vadovai, silpnumo pasireiškimas pagonių tikinčiųjų protuose paliko skausmingiausią išpūdį. Bažnyčiai grėsė skilimas. Pamatęs, kokią žalą Bažnyčiai padarė Petro veidmainystė, Paulius atvirai priekaištavo jam, kad šitaip slepia savo tikruosius jausmus. Bažnyčios akivaizdoje Paulius paklausė Petro: *„Jei tu, būdamas žydas, gyveni pagoniškai, o ne žydiškai, tai kodėl verti pagonis laikytis žydų papročių?“* (Galatams 2, 13–14)

Petras suprato savo klaidą ir nedelsiant, kiek tik leido jėgos, ėmėsi taisyti padarytą žalą. Dievas, kuris žino vis-

ką nuo pradžios iki pabaigos, leido Petruai parodyti savo charakterio silpnybę, kad išbandytas apaštalas supratų, jog pats jis neturi nieko, kuo galėtų girtis. Net geriausi žmonės, palikti vieni, priimdami sprendimus darys klaidas. Dievas numatė ir tai, jog ateity kai kurie taip paklys, jog Petruai ir jo tariamiems įpėdiniams priskirs tas išaukštintas išskirtines privilegijas, kurios priklauso tik Dievui. Šis pasakojimas apie apaštalo silpnybę turėjo išlikti kaip įrodymas jo poelgių klaidingumo bei to fakto, kad jis užėmė jokių būdu ne aukštesnę padėtį negu kiti apaštalai.

Šio nukrypimo nuo teisingų principų istorija išlieka kaip rimtas perspėjimas žmonėms, užimantiems Dievo darbe atsakingus postus, kad jie išsaugotų savo vienybę ir tvirtai laikytųsi principų. Kuo didesnė atsakomybė patikėta žmogui, tuo didesnės jo galimybės diktuoti ir kontroliuoti, tuo daugiau jis gali padaryti žalos, jei kruopščiai nežengs Viešpaties keliu ir nesidarys pagal sprendimus, priimtus vieningoje viso tikinčiųjų kūno taryboje.

Po visų Petro nesėkmių, po jo nuopuolio ir atsigavimo, ilgos tarnystės, artimos pažinties su Kristumi, susipažinimo su tuo, kaip tiesiai Gelbėtojas praktikavo teisingus principus; po visų nurodymų, kuriuos jis gavo, visų sugebėjimų, pažinimo bei įtakingumo, kuriuos jis įgijo skelbdamas bei aiškindamas žodį, – argi nekeista, kad po viso to Petras, bijodamas žmonių ar norėdamas pelnyti pagarbą, pažeidė ir ignoravo Evangelijos principus? Ar nekeista, kad jo ištikimybė tam, kas teisinga, susvyravo? Tegul Dievas padeda kiekvienam žmogui suprasti savo bejėgiškumą, savo negebėjimą atplukdyti savo laivą tiesiai ir saugiai į uostą.

Savo tarnavime Paulius dažnai būdavo priverstas likti vienas. Dievas jį mokė ypatingai, ir šis žmogus nedrįso eiti į kompromisus principų atžvilgiu. Kartais našta būdavo itin sunki, bet Paulius tvirtai stovėjo tiesos pusėje. Jis suprato, kad Bažnyčia niekada neturi tapti pavaldi žmogui. Žmonių tradicijos ir elgesio taisyklės neturi išstumti apreičtosios

tiesos. Evangelijai neturi užkirsti kelio žmonių prietarai ir užgaidos, kad ir kokią padėtį tie žmonės užimtų Bažnyčioje.

Paulius pašventė save ir visas savo jėgas Dievo tarnystei. Jis gavo Evangelijos tiesas tiesiai iš Dangaus ir per visą savo tarnavimą palaikė gyvą ryšį su dangiškais pasiuntiniais. Pats Dievas suformavo teisingą jo požiūrį į bereikalingą iš pagonių kilusių krikščionių apsunkinimą; taigi, kai judaizmą anksčiau praktikavę tikintieji iškėlė Antiochijos Bažnyčioje apipjaustymo klausimą, Paulius žinojo Dievo Dvasios nuomonę apie tokį mokymą ir užėmė tvirtą, nepalenkiamą poziciją, kuri išlaisvino Bažnyčią iš žydiškų ritualų bei apeigų.

Nors Paulius buvo asmeniškai mokomas Dievo, jis nesi-jautė turįs individualią atsakomybę. Laukdamas, kol Dievas nuves tiesiausiu keliu, jis buvo visada pasirengęs pripažinti Bažnyčios bendruomenėje apjungtų tikinčiųjų kūno autoritetą. Jam buvo reikalingi patarimai, o kai kildavo svarbių klausimų, Paulius mielai išdėstydavo juos Bažnyčiai ir kartu su savo broliais ieškodavo Dievo išminties, kad priimtų teisingą sprendimą. Jis skelbė: „*Pranašų dvasinės dovanos yra pranašams klusnios, nes Dievas nėra sumaišties, bet santarvės Dievas*“ (1 Korintiečiams 14, 32). Kartu su Petru jis mokė, kad visi, susivieniję Bažnyčioje, turi būti „*apsivilkę nuolankumu vieni kitiems*“ (1 Petro 5, 5).

*Jėzus myli tave ir mane, ir dar „tą“,
bet mums kartais sunki našta –
kaip mylėti mums „tą“, jei pakęsti vos galim...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

20. KRYŽIAUS IŠAUKŠTINIMAS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 15, 36–41; 16, 1–6.

Kurį laiką tarnavęs Antiochijoje, Paulius pasiūlė savo bendradarbiui leisti į kitą misijos kelionę. „*Grįžkime, – pasakė jis Barnabui, – aplankykite brolius visuose miestuose, kur esame skelbę Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi*“.

Ir Paulius, ir Barnabas švelniai rūpinosi tais, kurie jiems tarnaujant neseniai buvo priėmę Evangeliją. Taigi jie troško pamatyti tuos tikinčiuosius dar kartą. Šis rūpestis Pauliaus niekada neapleido. Net kituose misijų baruose, toli nuo savo ankstesnių darbų jis nešiojo širdyje šią naštą ir ragino atsivertėlius likti ištikimus bei „*su Dievo baime*“ siekti šventumo (2 Korintiečiams 7, 1). Jis nuolatos stengėsi padėti jiems tapti savimi pasitikinčiais augančiais krikščionimis, tvirtais tikėjimu, uoliais bei karštais ir visa širdimi atsida-vusiais Dievui bei Jo karalystės plėtimo darbui.

Barnabas buvo pasirengęs keliauti su Pauliumi, tačiau norėjo pasiimti ir Morkų, kuris buvo vėl apsisprendęs pasišvęsti tarnavimui. Paulius paprieštaravo. Jis „*linko ne-imti*“ žmogaus, kuris per pirmąją jų misijos kelionę paliko juos sunkią valandą. Jis nebuvo linkęs pateisinti Morkaus silpnumo, kai šis apleido darbą dėl saugumo ir namuose turimų patogumų. Jis atkakliai tvirtino, jog toks neišvermingas žmogus netinka darbui, kuris reikalauja kantrybės, savęs išsižadėjimo, drąsos, pasišventimo, tikėjimo bei noro paaukoti, esant reikalui, net savo gyvybę. Nesutarimas buvo

toks didelis, kad Paulius ir Barnabas išsiskyrė. Pastarasis, laikydamasis savo nuomonės, pasiėmė su savimi Morkų. „Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą, o Paulius, pasiėmęs Silą, iškeliavo, brolių patikėtas Viešpaties malonei“.

Keliaudami per Siriją ir Kilikiją, kur sustiprino Bažnyčią, Paulius ir Silas ilgainiui pasiekė Derbę ir Listrą Likonijos provincijoje. Būtent Listroje Paulius anksčiau buvo užmėtytas akmenimis, ir štai jam vėl iškilo toks pat pavojus. Apaštalas norėjo pažiūrėti, kaip kenčia sunkumus tie, kurie jo pastangomis priėmė Evangeliją. Ir jis nenusivylė, nes pamatė, jog Listros tikintieji nuožmaus pasipriešinimo akivaizdoje išliko tvirti.

Čia Paulius dar kartą sutiko Timotiejų, kuris regėjo jo kančias baigiantis pirmajam apsilankymui Listroje ir kurio prote šis likęs ispūdis, bėgant laikui, tik stiprėjo, kol jaunuolis įsitikino, jog jo pareiga – visiškai atsiduoti tarnystės darbui. Jo širdis šliejosi prie Pauliaus širdies, ir jis troško dalyvauti apaštalo darbuose, prisidėti kuo galėdamas, kad atsivertų kelias.

Silas, Pauliaus bendražygis, buvo patyręs darbininkas, apdovanotas pranašystės dvasia; tačiau darbas, kurį reikėjo atlikti, buvo toks milžiniškas, jog teko aktyviai tarnystei parengti daugiau žmonių. Paulius išvelgė, jog Timotiejus vertina tarnautojo darbo šventumą, neišsigas būsimų kančių ir persekiojimų bei noriai mokysis. Vis dėlto apaštalas nesiryžo prisiimti atsakomybės rengti Timotiejų, nepatyrusių jaunuolių, Evangelijos tarnystei, kol nebus visiškai patenkinamas jo charakteriu ir neišsiaiškins, koks buvo jo ankstesnis gyvenimas.

Timotiejaus tėvas buvo graikas, o motina – žydė. Nuo vaikystės jis gerai pažinojo Šventąjį Raštą. Pasišventimas, kurį jis matė savo namuose, buvo tvirtas ir ženklus. Jo motinos ir senelės tikėjimas šventaisiais pranašais Timotiejui nuolat priminė, kokia palaima yra vykdyti Dievo valią. Dievo Žodis buvo taisyklė, pagal kurią šios dvi pasišven-

tusios moterys auklėjo Timotiejų. Pamokų, kurias jis gavo iš jų, dvasinė jėga išlaikė jaunuolio kalbą tyrą bei apsaugojo nuo jį supančios blogos įtakos. Taigi Timotiejaus namiškiei bendradarbiavo su Dievu, rengdami vaikną nešioti naštas.

Paulius įsitikino, jog Timotiejus ištikimas, pastovus bei teisingas, ir pasirinko jį savo bendražygiu darbuose bei kelionėse. Toms, kurios mokė Timotiejų vaikystėje, buvo gausiai atlyginta – jos išvydo, kaip jų globotas sūnus ir vaikaitis artimai bendrauja su didžiuoju apaštalu. Timotiejus buvo dar labai jaunas, kai Dievas pasirinko jį tapti mokytoju, tačiau jo principai dėl ankstesnio lavinimo buvo jau tokie tvirti, kad jis puikiausiai tiko Pauliui į padėjėjus. Nors jaunas, Timotiejus atlikinėjo savo pareigas su krikščionišku nuolankumu.

Imdamasis atsargumo priemonių, Paulius išmintingai patarė Timotiejui apsipjaustyti – ne todėl, kad to reikalautų Dievas, bet stengiantis, kad žydų protuose neliktų nieko, kas galėtų trukdyti Timotiejui tarnauti. Pauliaus darbas reikalavo keliauti įvairiuose kraštuose iš miesto į miestą, ir dažnai jam pasitaikydavo galimybė skelbti Kristų žydų sinagogose bei kitose žmonių susibūrimo vietose. Jei būtų paaiškėję, kad vienas iš jo bendradarbių neapipjaustytas, žydų prietariai ir fanatizmas galėjo tapti jo darbui didele kliūtimi. Apaštalas ir taip visur susidurdavo su ryžtingu pasipriešinimu bei atkakliu persekiojimu. Jis troško atnešti savo broliams žydams, kaip ir pagonims, Evangelijos žinią, todėl, kiek tai atitiko tikėjimą, stengėsi išvengti bet kokių pretekstų priešintis. Nors jis nusileido šiam žydų prietarui, pats buvo įsitikinęs ir mokė, kad apipjaustymas ar neapipjaustymas yra niekas, o Kristaus Evangelija – viskas.

Paulius mylėjo Timotiejų, „savo tikrą vaiką tikėjime“ (1 Timotiejui 1, 2). Didysis apaštalas dažnai vesdavosi jaunąjį mokinį su savimi, uždavinėjo jam klausimus iš Šventojo Rašto istorijos, ir, keliaujant iš vietos į vietą, rūpestingai mokė, kaip sėkmingai darbuotis. Paulius ir Silas, bendraudami

su Timotiejum, stengėsi sustiprinti švento, rimto Evangelijos tarnautojo darbo išpūdį, kuris jam buvo susiformavęs jau anksčiau.

Dirbdamas Timotiejus nuolat klausdavo Pauliaus patarimo bei laukdavo jo nurodymų. Jis veikdavo ne impulsyviai, o ramiai apmąstęs ir apgalvojęs, kiekviename žingsnyje keldamas klausimą – ar to nori Viešpats? Šventoji Dvasia galėjo šį žmogų formuoti kaip šventyklą dieviškajam Artumui.

Pritaikant Biblijos pamokas kasdieniniame gyvenime, jos daro didžiulę ir ilgalaikę įtaką charakteriui. Šias pamokas Timotiejus išmoko ir jas praktikavo. Jis neturėjo išskirtinių talentų, tačiau jo darbas buvo vertingas, nes, tarnaudamas Mokytojui, jaunuolis panaudojo Dievo duotuosius sugebėjimus. Jo supratimas apie pasišventimą išskyrė jį iš kitų tikinčiųjų ir suteikė jam įtakingumo.

Tie, kurie darbuojasi dėl sielų, turi siekti gilesnio, pilnatviškesnio, aiškesnio Dievo pažinimo, negu jį galima įgyti eilinėmis pastangomis. Jie turi visą savo energiją skirti Mokytojo darbui. Jie turi dalį aukštame ir šventame pašaukime, ir jeigu nori laimėti sielas, turi tvirtai remtis į Dievą bei kasdien gauti iš visokeriopo palaiminimo Šaltinio malonės ir jėgų. *„Išganingoji Dievo malonė pasirodė visiems žmonėms ir moko mus, kad, atsisakę bedievytės ir pasaulio aistrų, santūriai, teisingai ir maldingai gyventume šiame pasaulyje, laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo Kristaus Jėzaus šlovės apsireiškimo. Jis atidavė Save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir suburtų Sau nuskaistintą tautą, uolią geriems darbams“* (Titui 2, 11–14).

Prieš skindamiesi kelią į naują teritoriją, Paulius ir jo bendražygiai aplankė Pisidijoje bei aplinkiniuose regionuose įkurtas Bažnyčias. *„Keliaudami per miestus, jie liepdavo tikintiesiems laikytis Jeruzalės apaštalų bei vyresniųjų priimtų nutarimų. Taip Bažnyčios vis stiprėjo tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi“*.

Apaštalas Paulius jautė didžiulę atsakomybę už tuos, kurie buvo atsivertę jam darbuojantis. Labiau už viską jis troško, kad jie liktų ištikimi, *„kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti, – sakė jis, – ne veltui bėgęs ir ne veltui vargęs“* (Filipiečiams 2, 16). Jis labai išgyveno dėl savo tarnystės vaisių. Jis jautė, kad pavojus gali kilti net jo paties išgelbėjimui, jeigu jis neatliks pareigos kaip reikia ir Bažnyčia nebendradarbiaus su juo sielų gelbėjimo darbe. Paulius suprato, kad neužtenka vien skelbti, siekiant išmokyti tikinčiuosius įsitvirtinti gyvenimo žodyje. Jis suprato, jog žingsnis po žingsnio, sąvoka po sąvokos, po truputį juos reikia mokyti daryti pažangą Kristaus darbe.

Kai žmogus neišnaudoja Dievo duotųjų galių, šie sugėbėjimai pradeda nykti ir galiausiai pražūva. Tai universalus principas. Tiesa, pagal kurią negyvenama ir kuri nedovanojama kitiems, netenka savo gyvybę teikiančios jėgos, savo gydančių galių. Štai kodėl apaštalas nuogąstavo, kad jam gali nepavykti padaryti kiekvieną žmogų tobulą Kristuje. Pauliaus viltys patekti į dangų išblėsdavo, kai jis pagalvodavo apie visas savo nesėkmes, dėl kurių Bažnyčia, užuot tapusi dieviška, darėsi žmogiška. Jo pažinimas, jo iškalba, jo padaryti stebuklai, jo regėtos amžinybės scenos, kai jis buvo pakylėtas lig trečiojo dangaus – viskas taps beprasmiška, jeigu dėl jo neištikimybės darbe, tie, dėl kurių jis stengiasi, negaus Dievo malonės. Taigi žodžiu ir laiškais Paulius maldavo priėmusiųjų Kristų žengti Jo keliu, *„kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje. Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio“* (Filipiečiams 2, 15.16).

Kiekvienas tikras tarnautojas jaučia atsakomybę už dvasinę jam patikėtų tikinčiųjų pažangą ir trokšta, kad jie taptų Kristaus bendradarbiais. Jis supranta, jog Bažnyčios gerovė didžia dalimi priklauso nuo to, kaip jis ištikimai atliks Dievo pavestąjį darbą. Jis uoliai ir nepailsdamas stengiasi uždegti tikinčiuosius troškimu laimėti Kristui sielas, atmindamas,

kad kiekvienas naujai į Bažnyčią atėjęs žmogus – tai dar vienas žingsnis, vykdamas atpirkimo planą.

Aplankę Pisidijos bei aplinkinių kraštų Bažnyčias, Paulius ir Silas drauge su Timotiejumi patraukė į „Frygiją ir Galatijos šalį“, kur su galinga jėga skelbė gerąją išgelbėjimo naujieną. Galatai buvo pasinėrę į stabų garbinimą; tačiau, išgirdę apaštalų pamokslus, jie džiaugėsi pažadėtąja laisve nuo nuodėmės jungo. Paulius su savo bendradarbiais skelbė mokymą apie teisumą per tikėjimą atperkančia Kristaus auka. Jie pristatė Kristų kaip Tą, kuris, matydamas beviltišką puolusios žmonijos padėtį, atėjo atpirkti vyrų ir moterų, nugyvendamas Dievo Įstatymui paklusnų gyvenimą ir atlikdamas bausmę už nepaklusnumą. Ir kryžiaus šviesoje daugelis anksčiau nepažinojusių tikrojo Dievo, pradėjo suprasti Tėvo meilės didybę.

Taigi galatams buvo išdėstytos pagrindinės tiesos apie Dievą, „mūsų Tėvą“ ir Viešpatį Jėzų Kristų „kuris atidavė Save už mūsų nuodėmes, kad nuo dabartinio blogo amžiaus išgelbėtų mus pagal mūsų Dievo ir Tėvo valią“. „Itikėdami, ką išgirdo“, žmonės priėmė Dievo Dvasią ir tapo „tikėjimu [...] Dievo vaikai Kristuje Jėzuje“ (Galatams 1, 3,4; 3, 2,26).

Pauliaus gyvenimo būdas tarp galatų buvo toks, kad vėliau jis galėjo pasakyti: „Tapkite tokie kaip aš [...]. Maldauju jus, broliai!“ (Galatams 4, 12) Jo lūpos buvo paliestos gyva anglimi nuo aukuro, jis buvo įgalintas pakilti virš kūno silpnybių bei pristatyti Jėzų, kaip vienintelę nusidėjęlių viltį. Tie, kurie jo klausėsi, suprato, kad šis žmogus buvo su Jėzumi. Apdovanotas jėga iš aukštybių, Paulius sugebėjo lyginti dvasinius dalykus su dvasiniais bei griauti šėtono tvirtoves. Širdys suduždavo, jam kalbant apie Dievo meilę, apsireiškusią Jo vienatinio Sūnaus aukoje, ir daugeiui kildavo klausimas: „Ką aš turiu padaryti, kad būčiau išgelbėtas?“

Toks Evangelijos pateikimo būdas charakterizavo apaštalo darbus per visą jo tarnavimą tarp pagonių. Jis visada

laikė jiems prieš akis Golgotos kryžių. „Mes ne save pačius skelbiame, – sakė jis vėlesniais savo tarnavimo metais, – bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, save – jūsų tarnais dėl Jėzaus. Pats Dievas, kuris yra taręs: Iš tamsos tenušvinta šviesa! – sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide“ (2 Korintiečiams 4, 5.6).

Pasišventę pasiuntiniai, kurie krikščionybės priešaušryje nešė žūstančiam pasauliui gerąją naujieną apie išgelbėjimą, nė nemanė aukštinti save – tai būtų tik sugadinę Kristaus ir Jo nukryžiovimo pristatymą. Jie negeidė nei valdžios, nei dominavimo. Pasislėpę Gelbėtojyje, jie aukštino didįjį išgelbėjimo planą bei Kristaus, šio plano Autoriaus ir Užbaigėjo, gyvenimą. Kristus – tas pats vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius, – buvo jų mokymo esmė.

Jeigu tie, kurie šiandien skelbia Dievo Žodį, vis aukščiau ir dar aukščiau iškels Kristaus kryžių, jų tarnystė bus dar sėkmingesnė. Jeigu nusidėjėliai bus paskatinti bent kartą nuoširdžiai pažvelgti į kryžių, jeigu jie aiškiai pamatys nukryžiuotą Gelbėtoją, jie būtinai supras Dievo gailestingumo gelmę ir tai, kokia šlykšti yra nuodėmė.

Kristaus mirtis įrodo didžiulę Dievo meilę žmogui. Tai mūsų išgelbėjimo garantas. Atimti iš krikščionio kryžių būtų tarsi užtemdyti saulę danguje. Kryžius priartina mus prie Dievo, sutaiko su Juo. Su nuolatinio tėviškos meilės gailestingumu Jehova žvelgia į kančias, kurias ištverė Jo Sūnus, kad išgelbėtų žmoniją nuo amžinosios mirties, ir priima mus Savo Mylimajame.

Be Kristaus kryžiaus kančios žmogus negalėtų susijungti su Tėvu. Nuo jo priklauso visos mūsų viltys. Nuo jo spinduliuoja Gelbėtojo meilės šviesa, ir, kai kryžiaus papėdėje nusidėjėlis žvelgia į Tą, kuris mirė, kad jį išgelbėtų, jis gali džiaugtis iš visos širdies, nes jo nuodėmės atleistos. Tikėjimu klaupdamasis prie Kristaus kryžiaus kančios jis pasiekia aukščiausią vietą, kokią gali pasiekti žmogus.

Per Kristaus kryžių mes sužinome, kad dangiškasis Tėvas myli mus begaline meile. Argi nuostabu, kad Paulius sušuko: „Bet aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi“? (Galatams 6, 14) Mes turime privilegiją girtis kryžiumi, privilegiją visiškai atsiduoti Tam, kuris atidavė Save už mus. Tada nuo Golgotos plūstančios šviesos užlietais veidais mes galime žengti į priekį ir apieškoti šią šviesą skendintiems tamsoje.

...Golgotos kryžius...
Ir svetimų kalčių našta...
Agonija... Kančia...

Tarytumei rūke
paskendę tolimi laikai...
Tačiau kada savų naščių neišlaikai,
junti palaimą nejučia,
kuri iš amžių glūdumos
prie vargstančios širdies priglunda
ir neša sunkumus kartu...

...Golgotos kryžius...
Kažkas krūtinėje nubunda –
prisikeli kaip JIS,
kuris sujungė Žemę su Dangum,
ir šypsosi širdis, ir sieloj nekartu...

Romualda Adomaitytė–Chabarina

21. KITUOSE REGIONUOSE

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 16, 7–40.

Atėjo metas skelbti Evangeliją už Mažosios Azijos ribų. Pauliui ir jo bendradarbiams buvo paruoštas kelias į Europą. Troadėje, netoli Viduržemio jūros, „Paulius naktį turėjo regėjimą: jam pasirodė makedonietis, kuris maldavo: ‘Ateik į Makedoniją ir padėk mums!’“

Raginimas buvo įsakmus, neleidžiantis delsti. „Po šio regėjimo, – rašo Lukas, kuris lydėjo Paulių, Silą ir Timotiejų kelionėje per Europą, – mes nedelsdami nutarėme keliauti į Makedoniją, įsitikinę, jog Dievas mus pašaukė skelbti jiems Gerosios Naujienos. Išplaukę iš Troadės, leidomės tiesiog į Samotrakę ir rytojaus dieną į Neapolį. Iš čia atvykome į Filipus – pirmąją šitos Makedonijos dalies miestą bei koloniją“.

„Šabo dieną, – tęsia Lukas, – išėjome pro vartus prie upės, kur tikėjomės rasią maldos vietą, ir atsisėdę kalbėjome susirinkusioms moterims. Viena dievobaiminga moteris, vardu Lidija, prekiaujanti purpuro drabužiais, kilusi iš Tiatyrų miesto, ėmė klausytis, ir Viešpats atvėrė jos širdį Pauliaus žodžiams“. Lidija priėmė tiesą su džiaugsmu. Ji bei jos namiškiai atsivertė ir pasikrikštijo, o paskui ji pasiūlė apaštalams laikyti jos namus savo namais.

Kryžiaus pasiuntiniams keliaujant iš vietos į vietą ir skelbiant, viena spėjimo dvasios užvaldyta moteris sekė paskui juos ir šaukė: „Šitie vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir skelbia jums išganymo kelią“. „Taip ji darė daugelį dienų“.

Toji moteris buvo ypatinga šėtono pasiuntinė ir savo spėjimais labai pasitarnavo savo šeimininkui. Jos daroma įtaka padėjo sustiprinti stabmeldystę. Šėtonas žinojo, kad į jo karalystę įsiveržta, ir griebėsi būtent šio būdo pasipriešinti Dievo darbui, tikėdamasis supainioti Evangeliją skelbiančiųjų tiesas su savo sofistika. Šios moters ištarti žodžiai kenkė tiesai, nukreipė žmonių dėmesį nuo apaštalių mokymo ir užtraukė prastą reputaciją Evangelijai – daugelis pradėjo manyti, kad šie žmonės, kalbantys su Dievo Dvasia ir jėga, vedami tos pačios dvasios, kaip ir toji velnio pasiuntinė.

Kurį laiką apaštalai kentė šį priešinimąsi, kol pagaliau, įkvėptas Šventosios Dvasios, Paulius įsakė piktajai dvasiai palikti moterį. Ji tučtuojau nutilo, ir tai parodė, kad apaštalai buvo Dievo tarnai ir kad demonas pripažino juos tokius esant ir pakluso jų komandai.

Išlaisvinta iš piktosios dvasios ir atgavusi sveiką protą, moteris nusprendė tapti Kristaus sekėja. Jos šeimininkai sunerimo dėl savo verslo. Jie suprato, jog visos jų viltys pasipelnyti iš jos spėjimų bei pranašavimų žlunga ir kad jų pajamų šaltinis veikia išseks, jei apaštalams ir toliau bus leista tęsti Evangelijos darbą.

Mieste buvo daug kitų žmonių, kurie taip pat mėgino uždirbti pinigus per šėtono melagystes, ir jie, bijodami tos jėgos, kuri taip veiksmingai gali užkirsti kelią jų verslui, pakėlė galingą triukšmą prieš Dievo tarnus. Jie atitempė apaštalus į miesto aikštę pas vyresnybę ir apkaltino: „Šitie žmonės mūsų mieste kelia sąmyšį. Jie yra žydai ir skelbia papročius, kurių mums, romėnams, nevalia nei priimti, nei laikytis“.

Sukurstyti karštligiškų aistrų, daugelis sukilo prieš mokinius. Minios dvasią palaikė valdžios atstovai, kurie nuplėšė nuo apaštalių išorinius drabužius ir įsakė juos nuplakti rykštėmis. „*Smarkiai nuplakdinę, įmetė juos į kalėjimą, liepdami viršininkui rūpestingai sergėti. Gavęs tokį įsakymą, viršininkas įgrūdė juos į vidinę kamerą, o jų kojas iš atsargumo įtvėrė į šiekštą*“.

Dėl skausmingos padėties, kurioje buvo palikti, apaštalai siaubingai kentėjo, tačiau nemurmėjo. Priešingai, tamsioje kameroje likę vieni, jie drąsino vienas kitą maldos žodžiais ir giedojo Dievui giesmes, nes didžiavosi, jog yra verti dėl Jo kęsti pažeminimą. Jų širdis džiugino gili ir nuoširdi meilė Atpirkėjo darbui. Paulius galvojo apie persekiojimą, kurį jis, kaip Dievo įrankis, užtraukė Kristaus mokiniams, ir džiūgavo, kad jo akys atvertos matyti, o širdis jausti tą šlovingųjų tiesų jėgą, kurių kitados jis nekentė.

Apstulbę kiti kaliniai klausėsi iš vidinės kameros sklindančių maldų bei giesmių. Jie buvo pripratę prie nakties tylą perskrodžiančių klyksmų ir dejonų, keiksmų ir plūdimosi, tačiau dar niekada nebuvo girdėję iš niūrios celės sklindančių maldos žodžių bei šlovinimo. Sargybiniai ir kaliniai stebėjosi bei klausinėjo vieni kitų, kas tie vyrai, kurie sušalę, alkani ir iškankinti dar gali džiaugtis.

Tuo metu miesto valdininkai skirstėsi į savo namus, sveikindami vienas kitą, kad greitomis bei veiksmingomis priemonėmis numaldė sumaištį. Tačiau pakeliui išgirdo daugiau detalių apie charakterį bei darbą tų žmonių, kuriuos jie pasmerkė nuplakdinimui bei įkalinimui. Jie pamatė moterį, išvaduotą iš šėtono įtakos, ir negalėjo atsistebėti tuo, kaip pasikeitė jos išvaizda bei elgesys. Praeity ji buvo padariusi miestui daug žalos, o dabar buvo rami ir taiki. Supratę, jog griežtą romėnų įstatymo bausmę jie veikiausiai skyrė dviems nekaltiems vyrams, jie nusprendė rytą įsakyti apaštalus slapta paleisti ir išvežti iš miesto, kur jų nebepasiektų įtūžusi minia.

Tačiau, nors žmonės gali būti žiaurūs ir kerštingi arba nusikalstamai abejingai žiūrėti į jiems pavestas pareigas, Dievas niekada neužmiršta būti maloningas Savo tarnams. Visas Dangus rūpinosi dėl Kristaus kenčiančiais vyrais, ir aplankyti jų į kalėjimą buvo pasiųsti angelai. Nuo jų žingsnių sudrebėjo žemė. Sunkiai apkaustytos kalėjimo durys atsilapojo; grandinės ir antrankiai nukrito nuo belaisvių rankų bei kojų; kalėjimą užliejo ryški šviesa.

Kalėjimo viršininkas apstulbęs klausėsi įkalintų apaštalu maldų ir giesmių. Kai jie buvo atvesti, jis matė jų sutinusias, kraujuojančias žaizdas ir pats liepė įtvirti jų kojas į šiekštą. Jis tikėjosi išgirsti dejones bei keiksmus, tačiau išgirdo džiaugsmo ir šlovinimo giesmes. Su šiais garsais ausyse prižiūrėtojas ir užmigo. Prižadino jį žemės drebėjimas ir svyruojančios kalėjimo sienos.

Jis pašoko ant kojų ir neteko žado išvydęs, jog visos kalėjimo durys atviros – viršininkas išsigando, kad kaliniai bus pabėgę. Jis prisiminė tą aiškų kaltinimą, dėl kurio Paulius ir Silas vakar vakare buvo patikėti jo priežiūrai, ir dabar jau neabejojo, jog už tariamą neištikimybę bus nubaustas mirtimi. Apimtas nevilties jis nusprendė, jog geriau žūti nuo savo paties rankos, negu iškęsti gėdingą egzekuciją. Išsitraukęs kalaviją, jis jau ruošėsi nusižudyti, kai staiga pasigirdo linksmas Pauliaus balsas: „*Nedaryk sau pikto! Mes visi esame čionai*“. Visi belaisviai buvo savo vietose, prikautyti Dievo jėgos, sklindančios iš vieno kalinio.

Nors kalėjimo viršininkas vakar su kaliniais elgėsi žiauriai, jie nepasipiktino. Paulius ir Silas turėjo ne keršto, o Kristaus dvasią. Jų širdyse, kupinose Gelbėtojo meilės, nebuvo vietos pykčiui savo persekiotojams.

Kalėjimo prižiūrėtojas numetė kalaviją ir, šūktelėjęs uždegti šviesas, nuskubėjo į vidinę kamerą. Jis norėjo pamatyti, kas tai per žmonės, kurie gerumu atsakė į jo žiaurumą. Pasiėkęs tą vietą, kur kalėjo apaštalai, jis puolė jiems po kojų ir prašė atleisti. Paskui, išsivedęs juos į kiemą, jis paklausė: „*Viešpačiai, ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?*“

Jis matė, kaip Dievo pyktis sudrebino žemę ir kalėjimą; po to jis pamanė, kad kaliniai pabėgo, ir jau rengėsi nusižudyti; tačiau dabar visa tai atrodė nebereikšminga, palyginti su ta keista baime, kuri apėmė jo protą, bei jo troškimu turėti tą ramybę bei džiaugsmą, kurį rodė kenčiantys ir niekinami apaštalai. Jų veiduose jis regėjo dangaus šviesą; jis suprato, jog stebuklingai įsikišęs Dievas išgelbėjo jiems

gyvybę; ir dabar jo atminty atgijo su ypatinga jėga ištarti dvasios apsėstos moters žodžiai: „Šitie vyrai yra aukščiausiojo Dievo tarnai ir skelbia jums išganymo kelią“.

Didžiai nusižeminęs jis paprašė apaštalų parodyti jam gyvenimo kelią. „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai, – atsakė jie. – Ir jie skelbė Viešpaties žodį jam ir jo namiškiams“. Kalėjimo viršininkas nuplovė apaštalų žaizdas bei patarnavo jiems, o paskui jie pakrikštijo jį ir visą jo šeimą. Pašventinanti jėga pasklido tarp kitų kalėjime sėdėjusių žmonių, ir jų protai atsivėrė išklausyti apaštalų skelbiamas tiesas. Jie buvo įsitikinę, jog Dievas, kuriam tarnauja šie vyrai, stebuklingai išvadavo juos iš nelaisvės.

Filipų miestelėnus žemės drebėjimas siaubingai išgąsdino, ir kai rytą kalėjimo prižiūrėtojai papasakojo valdininkams, kas nutiko naktį, šie sunerimo ir pasiuntė liktorius paleisti apaštalus. Tačiau Paulius pareiškė: „Mus, Romos piliečius, be jokio tardymo viešai nuplakė ir įmetė į kalėjimą, o dabar nori slapčia paleisti?! Šito nebus! Tegul patys ateina ir išveda!“

Apaštalai buvo Romos piliečiai, o įstatymas draudė nuplakdinti romėną, išskyrus itin sunkius nusikaltimus, arba be atviro teismo atimti iš jo laisvę. Paulius ir Silas buvo viešai įkalinti, tad dabar jie atsisakė būti slapta paleidžiami be atitinkamo valdininkų pasiaiškinimo.

Kai pareigūnams buvo perduoti šie apaštalų žodžiai, jie sunerimo, kad apaštalai pasiskųs imperatoriui. Taigi tučtuojau nuvyko į kalėjimą, atsiprašė Pauliaus ir Silo už neteisybę bei žiaurumą jų atžvilgiu ir asmeniškai išlydėjo juos iš kalėjimo, patardami apleisti miestą. Valdininkai bijojo apaštalų daromos įtakos žmonėms bei tos Jėgos, kuri apgynė šiuos nekaltus vyrus.

Veikdami pagal Kristaus nurodymus, apaštalai nesiruošė pasilikti ten, kur jie nepageidaujami. „Išėję iš kalėjimo, Paulius ir Silas užsuko pas Lidiją, pasimatė su broliais, drąsino juos ir iškeliavo toliau“.

Apaštalai nemanė, kad jų darbas Filipuose buvo perniek. Jie susidūrė su galingu pasipriešinimu ir persekiojimu; tačiau jiems pagelbėjo Apvaizda, ir kalėjimo viršininko bei jo namiškių atsivertimas su kaupu atpirko jų ištvertą nemalonę bei kančias. Žinia apie jų neteisėtą įkalinimą bei stebuklingą išlaisvinimą pasklido po visą tą kraštą, todėl apaštalu darbas tapo pastebimas daugybei žmonių, kurie kitu atveju būtų likę nepasiekiami.

Pauliaus triūso Filipuose vaisius buvo naujai įsikūrusi Bažnyčia, kurios narių skaičius vis didėjo. Jo užsidegimas ir pasišventimas, o labiausiai jo troškimas kentėti dėl Kristaus padarė didžiulę bei išliekančią įtaką naujai atsivertusiems. Tos brangios tiesos, dėl kurių tiek daug iškentė apaštalai, jiems buvo kaip dovanos, ir jie visa širdimi pasišventė savo Atpirkėjo darbui.

Tai, kad ir ši Bažnyčia neišvengė persekiojimų, rodo šie Pauliaus žodžiai jo laiške filipiečiams: „*Jums suteikta malonė dėl Kristaus ne tik Jį tikėti, bet ir dėl Jo kentėti kovojantiems tokią pat kovą, kokią matėte mane kovojant*“. Tačiau jų tikėjimas buvo toks tvirtas, kad jis rašė: „*Aš dėkoju savo Dievui, kada tik jus prisimenu, visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimeldamas, už jūsų bendradarbiavimą Evangelijos labui nuo pirmosios dienos iki šiandien*“ (Filipiečiams 1, 29.3–5).

Siaubinga ta kova, kuri vyksta tarp gėrio ir blogio jėgų svarbiuose centruose, kur pašaukti darbuotis tiesos pasiuntiniai. „*Mes grumiamės ne su krauju ir kūnu, – skelbė Paulius, – bet su kunigaikštystėmis, valdžiomis, šių tamsybių pasaulio valdovais*“ (Efeziečiams 6, 12). Ligi pat laikų pabaišos Dievo Bažnyčia grumsis su tais, kuriems vadovauja blogio angelai.

Pirmieji krikščionys dažnai būdavo pašaukti stoti akis į akį su tamsos jėgomis. Sofistika ir persekiojimais priešas stengėsi nukreipti juos nuo tikrojo tikėjimo. Dabar, kai sparčiai artėja visų žemiškų dalykų pabaiga, šėtonas iš visų

jėgų stengiasi įvilioti pasaulį į spąstus. Jis rezga aibes planų, kaip užvaldyti protus ir nukreipti dėmesį nuo pagrindinių išgelbėjimo tiesų. Visuose miestuose jo pasiuntiniai nepailsdami buria į grupuotes tuos, kurie priešinasi Dievo Įstatymui. Melo tėvas tik ir stengiasi sukelti sumaištį bei maištą, ir žmonės užsiplieskia entuziazmu, kuris neatitinka pažinimo.

Nedorybės pasiekė ligi tol neregėtą lygį, o daugelis Evangelijos tarnautojų šaukiasi „*ramybės ir saugumo*“. Tačiau ištikimieji Dievo pasiuntiniai atkakliai tęsia savo darbą. Apsivilkę Danguos duotus šarvus jie turi be baimės ir pergalingai žengti į priekį, nepaliaudami kovoti, kol visos pasiekiamos sielos neišgirs šiam metui skirtosios žinios.

*Nors kartais ir nelogiška, ir nesuprantama,
kaip mes turėtume pasiekti kitą krantą,
leisk, Viešpatie, tikėti Tavo pažadais,
jog tinkamas sprendimas ir pagalba iš Tavęs ateis!*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

22. TESALONIKA

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 17, 1–10.

Išvykę iš Filipų, Paulius ir Silas patraukė į Tesaloniką. Čia jiems buvo suteikta privilegija kreiptis į didžiules bendruomenes žydų sinagogoje. Jų išvaizda liudijo, kaip gėdingai su jais buvo pasielgta, ir reikalavo paaiškinimo, kas įvyko. Jie tai padarė ne aukštindami save, o visą šlovę atiduodami Tam, kuris juos išlaisvino.

Pamokslaudamas tesalonikiečiams, Paulius rėmėsi Senojo Testamento pranašystėmis apie Mesiją. Kristus Savo tarnystės dienomis atvėrė Savo mokiniams akis, kad jie suprastų šias pranašystes; *„pradėjęs nuo Mozės, primindamas visus pranašus, Jis aiškino jiems, kas visuose Raštuose apie Jį pasakyta“* (Luko 24, 27). Skelbdamas Kristų, Senojo Testamento pavyzdžius naudojo Petras. Tuo pačiu keliu ėjo Steponas. Paulius taip pat rėmėsi Šventuoju Raštu, pranašaujančiu Kristaus gimimą, kančias, mirtį, prisikėlimą ir įžengimą į dangų. Per įkvėptąją Mozės ir pranašų liudijimą jis aiškiai įrodė Jėzaus iš Nazareto tapatumą su Mesiju bei tai, kad nuo Adomo laikų per patriarchus ir pranašus kalbėjo būtent Kristaus balsas.

Apie Pažadėtojo pasirodymą buvo paskelbtos aiškos ir konkrečios pranašystės. Šėtonui paskelbtas nuosprendis: *„Aš sukelsiu priešišumą tarp tavęs ir moters, tarp tavo ainijos ir jos ainijos; ji trupins tau galvą, o tu kirsi jai į kulną“* (Pradžios 3, 15), mūsų pirmiesiems tėvams buvo atpirkimo per Kristų pažadas.

Abraomui buvo duotas pažadas, kad iš jo giminės kils pasaulio Išgelbėtojas: „*Visos tautos žemėje gaus palaiminimą per tavo palikuonis [...]. Nėra pasakyta „ir ainiams“, ne daugiskaita, bet kaip apie vieną: ir tavo ainijai, tai yra Kristui*“ (Pradžios 22, 15; Galatams 3, 16).

Mozė, baigiantis savo, kaip Izraelio vado ir mokytojo darbui, aiškiai pranašavo apie ateisiantį Mesiją. „*VIEŠPATS, tavo Dievas, – skelbė jis susirinkusiems izraelitams, – išugdys tau pranašą, kaip mane iš tavo giminių. Jo turėsite klausyti*“. Mozė užtikrino izraelitus, kad ant Horebo kalno tai jam atskleidė pats Dievas: „*Išugdysiu jiems pranašą kaip tave iš jų giminių ir įdėsiu Savo žodžius į pranašo lūpas. Jis pasakys jiems visa, ką būsiu Jam įsakęs*“ (Pakartoto Įstatymo 18, 15.18).

Mesijas turėjo būti karališkos kilmės, nes Jokūbo lūpomis Viešpats pranašavo: „*Skeptras nepaliks Judo nei valdovo lazda, kolei neateis Tas, kuriam tai priklauso; tada Jam turės paklusti tautos*“ (Pradžios 49, 10).

Izaijas pranašavo: „*Iš Jesės kelmo išaugs atžala, iš jo šaknies pražys pumpuras [...]. Ateikite pas Mane ir rūpestingai klausykitės, kad turėtumėte gyvenimą. Aš sudarysiu su jumis amžinąją Sandorą, remdamasis Savo ištikimąja meile Dovydui. Štai padariau jį liudytoju tautoms, vadu ir tautų valdovu. Ir tu pašauksi tautą, kurios nepažinai, o tautos, kurios tavęs nepažino, bėgs pas tave dėl VIEŠPATIES, tavojo Dievo, ir dėl Izraelio Šventojo, kuris tau suteikė tokią garbę*“ (Izaijo 11, 1; 55, 3–5).

Jeremijas taip pat liudijo apie ateisiantį Atpirkėją, kaip Dovydo namų kunigaikštį: „*Tikėkite manimi, – tai VIEŠPATIES žodis, – ateina metas, kai išauginsiu Dovydui teisią Atžalą. Kaip karalius jis viešpataus ir sumaniai vykdys krašte, kas teisinga ir teisu. Jo dienomis Judas bus išgelbėtas, ir Izraelis saugiai gyvens. Jis bus vadinamas šitokiu vardu: ‘VIEŠPATS – mūsų teisumas’ [...]. Taip kalba VIEŠPATS: ‘Dovydui niekada nepritrūks įpėdinio Izraelio namų soste, ir kunigams iš levitų niekada nepritrūks Mano tarnyboje įpėdinių, idant aukotų deginamąsias*

aukas, degintų javų atnašas ir kasdien skerdžiamąsias aukas” (Jeremijo 23, 5.6; 33, 17.18).

Net Mesijo gimimo vieta buvo išpranašauta: „*O iš tavęs, Efratos Betliejau, mažiausias tarp Judo kaimų, Man kils tas, kuris valdys Izraelį. Jo kilmė siekia tolimą senovę, seniai praėjusius laikus*“ (Michėjo 5, 1).

Darbas, kurį Gelbėtojas turėjo atlikti žemėje, taip pat buvo aiškiai apibūdintas: „*Ant Jo ilsėsis VIEŠPATIES dvasia: išminties ir įžvalgos dvasia, patarimo ir narsumo dvasia, pažinimo ir VIEŠPATIES baimės dvasia; Jo džiugesys bus VIEŠPATIES baimė. Jis teis ne pagal išorę, spręs ne pagal nuogirdas*“. Taip Pateptasis sakė: „*Viešpats patepė Mane, kad neščiau gerąją naujieną vargdieniams. Jis pasiuntė Mane guosti prislėgtųjų, paskelbti belaisviams laisvę ir atidaryti kalėjimo duris kaliniams, skelbti VIEŠPATIES malonės metų, mūsų Dievo atpildo dienos, guosti visų liūdinčiųjų ir suteikti liūdintiems Sione vainiką vietoj pelenų, džiugesio aliejaus vietoj gedulo, šlovės skraistę vietoje bailumo, kad galėtų vadintis teisumo ažuolais – daigynu, VIEŠPATIES sodintu, idant apreikštų Jo šlovę*“ (Izaijo 11, 2.3; 61, 1–3).

„*Štai Mano tarnas, kurį Aš remiu, Mano išrinktasis, kuriuo Aš gėriuosi. Apgaubiau Jį Savo dvasia, kad neštų tautoms teisingumą ne šauksmu ar pakeltu balsu; gatvėje nebus girdėti Jo balso. Nei palaužtos nendrės Jis nelauš, nei blėstančio dagčio negesins. Jis neš tikrą teisingumą. Nepails ir nepasiduos nevilčiai, kurdamas žemėje teisingumą. Jo mokymo lauks tolimosios salos*“ (Izaijo 42, 1–4).

Su įtikinama jėga, pagal Senojo Testamento raštus, Paulius skelbė, jog „*Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš numirusių*“. Argi Michėjas nepranašavo: „*Jie smogia lazda į žandą Izraelio valdovui*“? (Michėjo 4, 14) Ir ar Pažadėtasis per Izaiją nepranašavo Pats apie Save: „*Atsukau nugarą Mane plakančioms, atkišau žandus raunantiems Man barzdą, nuo užgauliojimo ir spjūvių neslėpiau veido*“ (Izaijo 50, 6). Per psalmistą Kristus nusakė, kaip žmonės su Juo elgsis: „*Bet Aš [...] vienu*

išjuoktas, o kitų paniekintas. Visi, kas Mane mato, tyčiojasi iš Manęs ir šaipydamiesi kraipo galvas. 'Pasitikėjo VIEŠPAČIU, tad tegelbsti Jį, teisvaduoja, jeigu Juo gėrisi! [...] Galiu suskaičiuoti visus Savo kaulus. Mano priešai spokso į Mane ir džiaugiasi, dalijasi tarpusavyje Mano drabužius ir meta kauliukus dėl Mano apdaro. [...] Tapau benamis tarp Savo giminių, svetimas Savo motinos vaikams. Mat uolumas Tavo Namams ryja Mane lyg ugnis, ir Tau metami užgauliojimai krinta ant Manęs [...] Užgaulės drasko širdį, ir esu nevilties pagautas; laukiau užuojautos, bet jos nėra, ieškau paguodos, bet nerandu, kas paguostų“ (Psalmyno 22, 7–9.18.19; 69, 9.10.21).

Kokios neklystamai aiškos buvo Izaijo pranašystės apie Kristaus kančias ir mirtį! „Kas galėtų patikėti tuo, ką mes girdėjome? – klausia pranašas. – Kam buvo apreiškta VIEŠPATIES ranka? Jis išaugo kaip atžala Jo akivaizdoje, kaip šaknis sausoje žemėje. Jis buvo nei patrauklus, nei gražus: matėme mes Jį, bet nepamėgome. Jis buvo paniekintas, žmogaus vardo nevertas, skausmų vyras, apsipratęs su negalia, toks, kuris prieš žmones užsidengia veidą. Jis buvo paniekintas, ir mes Jį laikėme nieku. Tačiau Jis prisiėmė mūsų negalias, Sau užsikrovė mūsų skausmus. O mes laikėme Jį raupsuotu, Dievo nubaustu ir nuvargintu. Bet Jis buvo sužalotas dėl mūsų nusižengimų, ant Jo krito kirčiai už mūsų kaltes. Bausmė ant Jo krito mūsų išganymui, ir mes buvome išgydyti Jo žaizdomis. Visi mes pakrikome lyg avys, kiekvienas eidamas savo keliu, o VIEŠPATS užkrovė Jam mūsų visų kaltę. Nors buvo žiauriai kankinamas, Jis pakluso ir burnos nepravėrė. Kaip tyli ėriukas, vedamas pjauti, kaip tyli avis kerpama, taip Jis nepratarė nė žodžio. Prievarta ir teismu Jis buvo nušalintas, ir kas bebūtų galvojęs apie Jo likimą? Kai Jis buvo atskirtas nuo gyvybės krašto ir pasmerktas mirti už mano tautos nuodėmę“ (Izaijo 53, 1–8).

Buvo atspindėtas net Kristaus mirties pobūdis. Kaip dykumoje buvo iškeltas varinis žaltys, taip turėjo būti iškeltas atėjęs Atpirkėjas, „kad kiekvienas, kuris Jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą“ (Jono 3, 16).

„O jei kas Jį paklaus: 'Iš kurgi tos žaizdos ant Tavo krūtinės?' – Jis atsakys: 'Gavau jas per muštynes bičiulių namuose'“ (Zacharijo 13, 6).

„Jam buvo skirtas kapas tarp nedorėlių, laidojimo vieta su piktadariais, nors Jis nebuvo padaręs nieko bloga, nei ištaręs melagingo žodžio. Bet VIEŠPATS norėjo, kad Jis kentėtų negalią“ (Izaijo 53, 9.10).

Tačiau Tas, kuriam teko mirti nuo piktų žmonių rankos, turėjo prisikelti kaip nugalėjęs nuodėmę ir kapą. Visagalis įkvėptas, didysis Izraelio giesmininkas paliudijo prisikėlimo šlovę: „Ramiai ilsisi Mano kūnas. Juk nepaliksi manęs šeolui, neleisi Savo teisiajam matyti kapo“ (Psalmyno 16, 9.10).

Paulius atskleidė, kaip glaudžiai Dievas siejo aukojimo tarnystę su pranašystėmis apie Tą, kuris buvo „ėriukas, vedamas pjauti“ kaip auka už nuodėmę. Žvelgdamas per šimtmečius į Gelbėtojo atperkamosios aukos scenas, pranašas Izaijas paliudijo, kad Dievo Avinėlis „atidavęs Save kaip atnašą už kaltę, Jis buvo priskirtas nusidėjėjams. Jis prisiėmė daugelio nuodėmes ir užsistoję už nusidėjėlius“ (Izaijo 53, 7.10.12).

Pranašystėje minimas Gelbėtojas turėjo ateiti ne kaip laikinas karalius, kuris išvaduos žydų tautą nuo žemiškų engėjų, o kaip žmogus tarp žmonių, kad nugyventų skurdo ir nusižeminimo gyvenimą ir pagaliau būtų paniekintas, atstumtas bei nužudytas. Senajame Testamente išpranašautas Išgelbėtojas turėjo atiduoti Save kaip Auką už puolusią žmonią, taip įvykdydamas visus pažeistojo Įstatymo reikalavimus. Jame aukojimo simboliai turėjo susitikti su simbolizuojamuoju, ir Jo mirtis ant kryžiaus turėjo įprasminti visą žydų religinę sistemą.

Paulius pasakojo Tesalonikos žydams apie savo ankstesnę užsidegimą dėl apeiginio Įstatymo bei nuostabų išgyvenimą prie Damasko vartų. Iki atsivertimo jis buvo įsitikinęs, jog pasišventimą galima paveldėti. Tačiau tai buvo klaidinga viltis. Jo tikėjimas nesirėmė Kristumi; jis daugiau pasitikėjo

apeigomis ir ceremonijomis. Jo uolumas dėl Įstatymo nesišiejo su tikėjimu Kristumi, taigi beprasmiškas. Girdamasis, jog tobulai atlieka Įstatymo darbus, jis nepriėmė To, kurio dėka tas Įstatymas galioja.

Tačiau Pauliui atsivertus, viskas pasikeitė. Jėzus iš Nazareto, kurį jis persekiojo Jo šventųjų asmenyje, stojo prieš jį kaip pažadėtasis Mesijas. Persekiotojas išvydo Jį kaip Dievo Sūnų, Tą, kuris pagal pranašystes atėjo į žemę ir kuris Savo gyvenimu atitiko visus Šventojo Rašto reikalavimus.

Pauliui su šventa drąsa skelbiant Evangeliją Tesalonikos sinagogoje, buvo ryškiai apšviesta tikroji su šventyklus pamaldomis susijusių ritualų bei apeigų prasmė. Savo klausytojų mintis jis nukreipė nuo žemiškojo tarnavimo ir Kristaus tarnystės dangiškoje šventykloje į tuos laikus, kai, užbaigęs Savo, kaip Užtarėjo, darbą, Kristus sugrįš su didžia galybe ir šlove bei įkurs žemėje Savo karalystę. Paulius tikėjo Kristaus antruoju atėjimu; jis taip aiškiai ir įtaigiai išdėstė su tuo įvykiu susijusias tiesas, kad daugeliui jį girdėjusiųjų išliko neišdildomas įspūdis.

Tris savaites iš eilės Paulius skelbė tesalonikiečiams ir kartu su jais tyrinėjo Šventojo Rašto vietas apie Kristaus, „nužudytojo Avinėlio“ (Apreiškimo 13, 8), gyvenimą, mirtį, prisikėlimą, tarnavimą ir būsimąją šlovę. Jis išaukštino Kristų, kurio tarnystės teisingas supratimas yra raktas, atveriantis Senąjį Testamentą, leidžiantis prieiti prie jo turtingų lobynų.

Su galinga jėga Tesalonikoje skelbiant Evangelijos tiesas, buvo sužadintas didžiulės bendruomenės dėmesys. „Kai kurie jų įtikėjo ir prisidėjo prie Pauliaus ir Silo, taip pat daugybė dievobaimingų graikų ir nemaža aukštos kilmės moterų“.

Kaip ir kitose, anksčiau aplankytose vietovėse, apaštalai susidūrė su ryžtingu pasipriešinimu. Netikinčius „žydus pagavo pavydas“. Romėnų valdžia šioms žydams nebuvo palanki, nes gerokai anksčiau jie buvo sukėlę Romoje maištą. Į juos buvo žiūrima įtariai, ir jų laisvė buvo kiek apribota. Ir

štai dabar jie išvelgė galimybę pasinaudojant aplinkybėmis atgauti palankumą ir tuo pačiu mesti šešėlį ant apaštalų bei atsivertusiųjų į krikščionybę.

„Surinkę iš gatvės piktų žmonių, jie sukurstė minią ir sukėlė mieste sąmyšį“. Tikėdamiesi rasti apaštalus, jie „patraukė prie Jasono namų“; tačiau ten nebuvo nei Pauliaus, nei Silo. „Nieko neradę, nusitempė Jasoną ir kelis brolius pas miesto vadovus, šaukdami: ‘Tie žmonės, kurie visame pasaulyje kelia suirutę, atvyko čionai, ir Jasonas juos priglaudė. Visi šitie laužo ciesoriaus įsakymus, tvirtindami, jog esąs kitas karalius, būtent Jėzus’“.

Kai Paulius ir Silas nebuvo surasti, miesto valdininkai įpareigojo kaltinamus tikinčiuosius laikytis ramybės. Bijodami tolimesnio smurto, „broliai tuojau pat, nakčia, išsiuntė Paulių ir Silą į Berėją“.

Tie, kurie šiandien skelbia nepopuliarias tiesas, neturi sutrikti, jei kartais juos priima ne palankiau – net tie, kurie tvirtina esą krikščionys, – negu Paulių ir jo bendradarbius priėmė tie žmonės, tarp kurių jie dirbo. Kryžiaus pasiuntiniai turi apsiginkluoti budrumu bei malda ir žengti į priekį su tikėjimu ir drąsa, visada darbuodamiesi Jėzaus vardu. Jie turi išaukštinti Kristų, kaip žmogaus Užtarėją dangiškoje šventykloje – Tą, kuriame sutelktos visos Senojo Testamento aukos už nuodėmes ir per kurio atperkančią tarnystę Dievo Įstatymo pažeidėjai gali rasti ramybę ir atleidimą.

23. BERĖJA IR ATĖNAI

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 17, 11–34.

Berėjoje Paulius rado žydų, kurie mielai panoro pasigilinti į jo dėstomas tiesas. Lukas apie juos rašo: „*Tenykščiai pasirodė esą kilnesni už tesalonikiečius. Jie labai noriai priėmė žodį ir kasdien tyrinėjo Raštus, ar taip esą iš tikrųjų. Daugelis įtikėjo, iš jų nemaža kilmingų graikų moterų ir vyrų*“.

Berėjiečių protai nebuvo aptemdyti prietarų. Jie uoliai tyrinėjo apaštalų skelbiamas tiesas. Jie tyrinėjo Bibliją ne iš smalsumo, o tam, kad sužinotų, kas parašyta apie pažadėtąjį Mesiją. Šie žmonės kasdien gilinosi į įkvėptuosius raštus, ir, lyginant vieną vietą su kita, dangaus angelai buvo šalia jų, apšvietė jų protus ir darė įtaką jų širdims.

Visada, kai skelbiamos Evangelijos tiesos, tie, kurie nuoširdžiai trokšta elgtis teisingai, būna paskatinti uoliai tyrinėti Šventąjį Raštą. Jei paskutiniuosius žemės istorijos dienomis tie, kuriems skelbiamos šios nesikeičiančios tiesos, sektų berėjiečių pavyzdžiu, kasdien tyrinėtų Šventąjį Raštą bei lygintų jį su girdėtuju Dievo Žodžiu, šiandien būtų ne palyginti menka saujelė, o daugybė ištikimųjų Dievo Įstatymo reikalavimams. Tačiau kai pristatomos nepopuliarios Biblijos tiesos, mažai kam kyla noras į jas gilintis. Nors šie žmonės negali paprieštarauti aiškiam Šventojo Rašto mokymui, jie demonstruoja visišką nenorą atkreipti dėmesį į siūlomus įrodymus. Kai kurie mano, kad, net jeigu šis mokymas teisingas, neturi reikšmės, ar jie priims, ar nepri-

ims naująją šviesą. Taigi jie mieliau būna įnikę į malonias pasakas, kurių pagalba priešas veda sielas į klystkelius. Melas apakina jų protus, ir jie lieka atskirti nuo Dangaus.

Visi bus teisiami pagal tą šviesą, kuri jiems buvo suteikta. Viešpats siunčia Savo pasiuntinius su išgelbėjimo žinia, ir tie, kurie Jį girdi, bus atsakingi už tai, kaip traktuos Jo tarnų žodžius. Tie, kurie nuoširdžiai ieško tiesos, Dievo Žodžio šviesoje rūpestingai gilinsis į jiems išdėstytas tiesas.

Netikintys Tesalonijos žydai, kupini pavydo ir neapykantos apaštalams, nepasitenkino vien išvarydami juos iš savo miesto – jie persekiojo juos iki Berėjos ir sukurstė prieš juos žemesniosios visuomenės klasės aistras. Bijodami, kad gali nukentėti ir Paulius, jei čia pasiliks, broliai išsiuntė jį, lydimą kelių naujai įtikėjusių berėjiečių, į Atėnus.

Taigi tiesos mokytojai buvo persekiojami iš miesto į miestą. Kristaus priešai negalėjo užkirsti kelio Evangelijai plisti, tačiau jiems pavyko itin apsunkinti apaštalų darbą. Vis dėlto Paulius atkakliai yrėsi į priekį, nepaisydamas pasipriešinimo bei kovų ir pasiryžęs įvykdyti Dievo tikslą, apreikštą jam per Jeruzalėje patirtą regėjimą: „*Eik, nes išsiųsiu tave toli, pas pagonis*“ (Apaštalų darbų 22, 21).

Skubus Pauliaus išvykimas iš Berėjos atėmė iš jo taip laukimą galimybę aplankyti brolius Tesalonikoje.

Atvykęs į Atėnus, apaštalas nusiuntė brolius iš Berėjos atgal, kad lieptų Silui ir Timotiejui kuo greičiau keliauti pas jį. Timotiejus buvo atvykęs į Berėją iki Pauliaus pasitraukimo ir kartu su Silu tęsė taip sėkmingai pradėtą darbą, mokydami tikėjimo principų naujai atsivertusius.

Atėnai buvo pagonybės metropolis. Čia Paulius sutiko ne tamsius, prietaringus gyventojus, kaip Listroje, o savo išsilavinimu ir kultūra išgarsėjusius žmones. Visur akį traukė jų dievų bei dievinamų istorijos ir poezijos didvyrių statulos, o didinga architektūra bei tapybos darbai, atspindintys nacionalinę šlovę ir populiarių pagoniškų dievybių garbinimą. Žmogaus pojūčius kerėjo meno kūrinių grožis ir didybė.

Kur bepažvelgtum, stūksojo masyvių formų, neapsakomai turtingai išpuoštos šventyklos bei šventovės. Pergalės karo žygiuose ir žymių žmonių darbai buvo įamžinti skulptūromis, šventyklomis ir paminklinėmis lentomis. Visa tai pavertė Atėnus milžiniška meno galerija.

Dairydamasis į supantį grožį ir didybę, Paulius matė, jog miestas visiškai atsidavęs stabmeldystei. Jo dvasia pavyduliavo, mat jis visur regėjo nepagarbą Dievui, o apaštalo širdį suspaudė gailestis Atėnų gyventojams, kurie, nepaisant jų intelektualios kultūros, nepažinojo tikrojo Dievo.

Pauliaus neapgavo tai, ką jis išvydo šiame švietimo centre. Jo dvasia buvo taip linkusi į dangiškus dalykus, kad prieš niekada neišnyksiančių turtų teikiamą džiaugsmą ir šlovę jo akyse aplinkinė pompastika bei žavesys visiškai nublanko. Regėdamas Atėnų didybę, jis suprato, kaip tai vilioja meno ir mokslo gerbėjus, todėl jo protui paliko gilų įspūdį jo laukiančio darbo svarba.

Šiame didžiuliame mieste, kur Dievas nebuvo garbinamas, Paulių prislėgė vienatvės jausmas – jis taip ilgėjosi savo bendradarbių užuojautos ir pagalbos. Kalbant apie žmonių draugiją, apaštalas jautėsi be galo vienišas. Laiške tesalonikiečiams savo išgyvenimus jis išreiškė žodžiais: „*Ryžomės vieni pasilikti Atėnuose*“ (1 Tesalonikiečiams 3, 1). Prieš jį stojo, atrodo, neįveikiamos kliūtys, ir tarsi neliko vilties pasiekti žmonių širdis.

Laukdamas, kol atvyks Silas ir Timotiejus, Paulius nedykinėjo. Jis „*aiškinosi sinagogoje su žydaus ir dievobaimingaisiais ir kasdien kalbėdavo susirinkusiems aikštėje*“. Tačiau jo pagrindinis darbas Atėnuose buvo nešti išgelbėjimo žinią tiems, kurie neturėjo supratimo apie Dievą bei Jo tikslus puolusiai žmonijai. Netrukus apaštalas susidūrė su subtiliausia, labiausiai viliojančia pagonybės forma.

Žymieji Atėnų vyrai greitai sužinojo, jog mieste apsistojo vienišas mokytojas, dėstantis žmonėms naują ir keistą mokymą. Kai kurie iš šių žmonių susirado Paulių ir už-

mezgė su juo pokalbį. Veikiai aplink juos susibūrė minia klausytojų. Kai kurie buvo pasirengę pasityčioti iš apaštalo, kaip iš žemesnės socialinės klasės bei intelektualinio lygio žmogaus. Jie pašaipiai tarpusavyje kalbėjo: „Ką šis plepys nori pasakyti?“ Kiti: „Atrodo, kad jis – svetimų dievybių skelbėjas“.

Tarp tų, kuriuos Paulius sutiko turgaus aikštėje, buvo „epikūrininkų ir stoikų filosofų“, tačiau jie ir visi kiti, mėginę pašiepti apaštalą, veikiai suprato, kad jis kur kas labiau išprusęs už juos. Pauliaus intelektualumas sukėlė mokytų žmonių pagarbą; jo nuoširdus, logiškas samprotavimas bei oratoriniai sugebėjimai prikaustė visų susirinkusiųjų dėmesį. Jo auditorija pripažino tą faktą, kad šis žmogus nėra naujokas ir sugeba visų klasių klausytojus apiberti įtikinamais argumentais, pagrindžiančiais jo skelbiamas tiesas. Taigi apaštalas nepabūgo, pasitiko savo priešininkus jų teritorijoje, atrėmė logiškus išpuolius savo logika, filosofiją – filosofija, iškalbingumą – iškalbingumu.

Jam prieštaravę pagonys atkreipė Pauliaus dėmesį į Sokratą, kuris dėl keistų dievų skelbimo buvo pasmerktas mirčiai. Taigi jie patarė apaštalui panašiai nerizikuoti savo gyvybe. Tačiau pastarojo pasakojimai patraukė žmonių dėmesį, ir jo tyra išmintis pelnė jų pagarbą bei susižavėjimą. Jo nenuitildė filosofų mokslas ar ironija. Supratę, kad Paulius pasiryžęs atlikti tarp jų savo užduotį ir bet kuria kaina papasakoti savo istoriją, jie nusprendė suteikti jam žodį.

Taigi jie nusivedė apaštalą į Areopagą. Tai buvo viena iš švenčiausių vietų visuose Atėnuose. Jos keliame prisiminimai bei asociacijos buvo tokie, jog kai kas į ją žvelgė su prietaringa baime. Būtent šioje vietoje buvo sprendžiami visi svarbiausi moraliniai, civiliniai bei religiniai klausimai.

Čia, toli nuo triukšmingų bei sausakimšų pagrindinių gatvių ir karštų ginčų keliamos sumaišties, apaštalas galėjo būti išklausytas be pertraukimų. Aplink jį susirinko poetai,

dailininkai ir filosofai – Atėnų mokslininkai ir išminčiai. Jie kreipėsi į jį tokiais žodžiais: „Ar mes negalėtume sužinoti, kokią naują mokslą tu skelbi? Regis, tu kalbi mūsų ausims negirdėtus dalykus. Taigi norėtume sužinoti, kas tai būtų“.

Tą itin atsakingą valandą apaštalas išliko ramus ir santūrus. Savo širdy jis nešė svarbią žinią, o jo lūpų ištarti žodžiai įtikino klausytojus, kad jis nėra tuščias plepys. „Atėniečiai, – kreipėsi Paulius, – man rodos, kad jūs visais atžvilgiais itin dievobaimingi. Vaikščiodamas ir apžiūrinėdamas jūsų šventenybes, radau aukurą su užrašu: ‘Nežinomam dievui’. Taigi aš noriu skelbti jums tai, ką jūs nepažindami garbinate“. Nors tie žmonės buvo labai intelektualūs bei išprusę, jie nepažinojo Visatą sukūrusiojo Dievo. Vis dėlto tarp jų buvo tokių, kurie troško daugiau šviesos. Jie tiesė rankas į Begalinį.

Rodydamas į stabų pilną šventyklą, Paulius išliejo savo sielos naštą ir atskleidė atėniečių religijos klaidingumą. Klausydamiesi jo samprotavimų, išmintingiausieji miestelėnai liko apstulbinti. Jis parodė, jog yra susipažinęs su jų meno kūrinių, jų literatūra bei religija. Rodydamas į jų šventyklą ir stabus, jis skelbė, jog Dievo negalima prilyginti žmogaus rankų sukurtiems pavidalams. Šie išskaptuoti atvaizdai nė kiek negali atspindėti Jehovos šlovės. Jis priminė susirinkusiems, kad šie atvaizdai yra be gyvybės ir valdomi tik žmogaus jėgos – tai yra juda tik judinami žmogaus rankų. Taigi tie, kurie juos garbina, visais atžvilgiais yra pranašesni už šiuos stabus.

Stabmeldiškų klausytojų protus Paulius nukreipė nuo jų klaidingos religijos prie tikrojo Dievybės vaizdinio, kurį jie pavadino „Nežinomą Dievą“. Ši Esysbė, kurią jis dabar jiems skelbė, buvo nepriklausoma nuo žmogaus, ir Jai nieko nereikia iš žmogaus, kas galėtų prisidėti prie Jos jėgos bei šlovės.

Žmonės buvo sužavėti to, kaip uoliai ir logiškai Paulius pristatė tikrojo Dievo savybes – Jo kūrybines galias bei Jo visa valdančios apvaizdos egzistavimą. Karštai ir iškalingai

apaštalas skelbė: „Dievas, pasaulio ir visko, kas jame yra, Kūrėjas, būdamas dangaus ir žemės Valdovas, gyvena ne rankų darbo šventyklose ir nėra žmonių rankomis aptarnaujamas, tarsi Jam ko nors trūktų. Jis juk pats visiems duoda gyvybę, alsavimą ir visa kita“. Dangūs nėra tokie dideli, kad sutalpintų Dievą, – ką jau bekalbėti apie žmogus rankų padarytas šventyklas!

Tais kastų laikais, kai dažnai buvo pažeidinėjamos žmogaus teisės, Paulius dėstė didžiąją tiesą apie žmonių brolybę ir skelbė, kad Dievas „iš vienos šaknies [...] išvedė visą žmonių giminę, kuri gyvena visoje žemėje“. Dievo akivaizdoje visi yra lygūs, ir kiekvienas žmogus turi būti ištikimas Kūrėjui. Pasakui apaštalas atskleidė, kaip per visus Dievo sandėrius su žmogumi aukso gija driekiasi Jo malonės ir gailestingumo tikslas. „Tai Jis nustatė aprėžtus laikus ir apsigyvenimo ribas, kad žmonės ieškotų Dievo ir tarytum apčiuopomis Jį atrastų, nes Jis visiškai netoli nuo kiekvieno iš mūsų“.

Rodydamas jį supančius kilnius žmogiškumo pavyzdžius, pačių atėniečių poeto žodžiais Paulius pavaizdavo begalinį Dievą kaip Tėvą, kurio vaikai buvo tie žmonės. „Juk mes Jame gyvename, judame ir esame, – skelbė jis, – kaip yra pasakę kai kurie jūsų poetai: ‘Mes esame iš Jo giminės’. Todėl, būdami dieviškos giminės, neturime manyti, jog Dievybė panaši į auksą, sidabrą, akmenį arba į meno ar žmogaus minties kūrinį. Ir štai Dievas nebepaiso anų neišmanymo laikų, bet dabar skelbia žmonėms, jog visiems visur reikia atsiversti“.

Tamsos amžiais, kurie buvo prieš Kristaus atėjimą, dieviškasis Valdovas per daug nekreipė dėmesio į pagonių stabmeldystę; tačiau dabar per Savo Sūnų Jis siuntė žmonėms tiesos šviesą; ir Jis tikėjosi iš visų atgailos, kad būtų išgelbėti, – ne tik iš vargšų ir nuolankiųjų, bet ir iš orių filosofų bei šio pasaulio kunigaikščių. „Jis nustatė dieną, kada teisingai teis visą pasaulį per vieną žmogų, kurį tam paskyrė ir visiems už Jį laidavo, prikeldamas iš numirusių“. Pauliui kalbant apie prisikėlimą iš numirusių, „vienį ėmė tyčiotis, o kiti sakė: ‘Apie tai paklausysime kitą kartą’“.

Taip baigėsi apaštalo darbai Atėnuose, pagonių mokslo centre, nes atėniečiai, atkakliai įsikibę savo stabmeldystės, nusigręžė nuo tikrosios religijos šviesos. Kai žmonės yra visiškai patenkinti savo pačių pasiekimais, mažai ko iš jų dar galima tikėtis. Girdamiesi savo išprusimu ir įmantrumu, atėniečiai darėsi vis labiau ištvirkę ir patenkinti miglotomis stabmeldystės paslaptimis.

Tarp tų, kurie klausėsi Pauliaus žodžių, buvo keletas tokių, kurių protus dėstomos tiesos įtikino, tačiau jie nepanoro nusižeminti, pripažinti Dievą ir priimti išgelbėjimo planą. Jokie iškaltiniai žodžiai, jokie galingi argumentai negali atversti nusidėjėlio. Tik Dievo jėga gali nukreipti tiesą į širdis. Tas, kas užsispyrėliškai nusigręžia nuo šios jėgos, liks nepasiektas. Graikai ieškojo išminties, ir kryžiaus žinia jiems atrodė kvailystė – mat jie labiau vertino savo pačių išmintį, negu tą, kuri ateina iš aukštybių.

Jų pasididžiavimas savo intelektu bei žmogiška išmintimi gali būti toji priežastis, kodėl Evangelijos žinia tarp atėniečių buvo sutikta palyginti nesėkmingai. Pasaulio požiūriu išmintingi žmonės, kurie ateina pas Kristų kaip vargšai pražuvę nusidėjėliai, taps išmintingi pagal išgelbėjimo planą; tačiau tie, kurie ateina kaip išskirtiniai, puikuodamiesi savo pačių išmintimi, nepriims tos šviesos ir pažinimo, kurią gali duoti tik Jis vienas.

Taigi Paulius susidūrė su jo laikų pagonybe. Tiesa, jo darbas Atėnuose nenuėjo visiškai perniek. Vienas iš žymiausių miestelėnų, Dionizas, ir keletas kitų priėmė Evangeliją ir prisijungė prie tikinčiųjų.

Įkvėpimas leido mums pažvelgti į atėniečių gyvenimą – šie išsilavinę, rafinuoti, meniškos prigimties žmonės vis dėlto buvo paskendę nedorybėse, ir Dievas per Savo tarną priekaištavo išdidiems, savimi patenkintiems miestelėnams dėl stabmeldystės ir nuodėmių. Įkvėptos plunksnos užfiksuoti apaštalo žodžiai, jo elgesio bei aplinkos aprašymas turės būti perduoti visoms būsimosioms kartoms, kad liu-

dytų apie jo nepalenkiamą pasitikėjimą, jo drąsą, kai liko vienas ar susidūrė su priešais, ir pergalę, kurią jis iškovojo krikščionybei pačiame pagonybės žaizdre.

Pauliaus žodžiuose slypi ištisas pažinimo lobynas Bažnyčiai. Jis buvo tokioj padėty, kai galėjo lengvai pasakyti tai, kas būtų suerzinę jo išdidžius klausytojus bei užtraukę sunkumų jam pačiam. Jeigu savo kalba jis būtų tiesiogiai puolęs jų dievus bei įžymius miesto žmones, Paulių galėjo ištikti toks pat likimas, kaip Sokratą. Tačiau įkvėptas dieviškos meilės jis atsargiai ir taktiškai nukreipė jų protus nuo pagoniškų dievybių ir atskleidė tikrąjį Dievą, kurio jie lig tol nepažinojo.

Šiandien Šventojo Rašto tiesos turi būti išdėstytos įžymiems pasaulio žmonėms, kad jie galėtų pasirinkti paklusnumą Dievo Įstatymui arba sąjungą su blogio kunigaikščiu. Dievas atskleidžia jiems amžinąją tiesą – tiesą, kuri padarys juos išmintingus išgelbėjime, – tačiau Jis neverčia šios tiesos priimti. Jei žmonės nuo jos nusigręš, Dievas paliks juos ramybėje, su savo darbų vaisiais.

„Mat žodis apie kryžių tiems, kurie eina į pražūtį, yra kvailystė, o mums, einantiems į išganymą, jis yra Dievo galybė. Juk parašyta: 'Sunaikinsiu išmintingųjų išmintį, niekais paversiu gudriųjų gudrybę [...]'. Bet Dievas pasirinko, kas pasauliui kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas pasirinko, kas pasauliui silpna, kad sugėdintų galiūnus. Ir tai, kas pasaulio akims žemakilmis ir paniekintas, net tai, ko nėra, Dievas pasirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažin kuo“ (1 Korintiečiams 1, 18.19.27.28). Daugelis garsiausių mokslininkų ir valstybės veikėjų, įžymiausi pasaulio žmonės, šiomis paskutiniosiomis dienomis nusigręš nuo šviesos, nes pasaulio išmintis nepažįsta Dievo. Vis dėlto Dievo tarnai turi išnaudoti kiekvieną galimybę, kad atskleistų šiems žmonėms tiesą. Kai kurie pripažins, jog nieko neišmano apie Dievą, ir taps nuolankiais mokiniais prie Jėzaus, mokytojų Mokytojo, kojų.

Stengdamasis pasiekti aukštesniasias visuomenės klases, Dievo darbininkas turi būti tvirtai tikintis. Aplinkybės gali atrodyti grėsmingos, tačiau tamsiausią valandą iš aukštybių užlies šviesa. Tų, kurie myli Dievą ir Jam tarnauja, jėgos kasdien atsinaujins. Tarnaudami jie turi vis geriau suprasti Begalinį, kad vykdydami Jo užmojus nesuklystų. Tegul šių darbininkų pasitikėjimas Dievu būna tvirtas nuo pradžių iki pabaigos, teatmena jie, jog Dievo tiesos šviesa perskros mūsų pasaulį gaubiančią tamsą. Tarnaujant Dievui neturi būti nusiminimo. Pasišventusio darbininko tikėjimas turi atlaikyti visus jo daliai tekusius išbandymus. Dievas gali ir nori suteikti Savo tarnams visą jėgą, kokios jiems reikia, bei dovanoti išmintį pagal atitinkamas aplinkybes. Jis su kaupu išpildys didžiausius lūkesčius tų, kurie pasitiki Juo.

*...Retai orai palankūs Viešpaties grūdų sėjėjui,
bet Kristaus meilės kibirkštis širdy...
Tad jis keliauja, kai medžius lig žemės lenkia vėjas,
ar žeidžianti pūga kely, ar jam brangi dirva nėra arti...*

*Sėjėjau, teneatrodą tau beprasmiš tavo triūsas,
drąsos ir ryžto neprarask!
Sėk nepailsdamas ir liūdinti pas Kristų vesk.
Ateis diena – bus džiaugsmo daug,
ir niekam nebeteks jau dūsaut...*

Romualda Adomaitytė-Chabarina

24. KORINTAS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 18, 1–18.

Pirmajame krikščioniškos eros amžiuje Korintas buvo vienas iš svarbiausių ne tik Graikijos, bet ir viso pasaulio miestų. Jo sausakimšose gatvėse savo verslą plėtojo ir malonumų ieškojo graikai, žydai, romėnai bei atklydėliai iš įvairiausių šalių. Šiame milžiniškame komerciniame centre, lengvai prieinamame iš visų Romos imperijos pusių, buvo gyvybiškai svarbu pastatyti memorialą Dievui ir Jo tiesai.

Tarp Korinte gyvenusių žydų buvo Akvilas ir Priscilė, kurie vėliau pasižymėjo kaip uolūs Kristaus darbininkai. Susipažinęs su šiais žmonėmis, Paulius „*apsigyveno prie jų*“.

Pradėjęs dirbti šioje pagrindinėje savo kelionės magistralėje, Paulius visur matė didžiules kliūtis savo veiklai. Miestas buvo beveik visiškai pasinėręs į stabmeldystę. Itin mylima deivė buvo Venera, o su jos garbinimu buvo susiję daugybė amoralių ritualų bei apeigų. Korintas net tarp pagonių išsiskyrė savo amoralumu. Atrodė, jog šio miesto gyventojams daugiau niekas nerūpi, kaip tik tos akimirkos malonumai bei linksmybės.

Korinte apaštalas skelbė Evangeliją kitaip negu Atėnuose. Anksčiau jis stengėsi prisitaikyti prie auditorijos charakterio – logiką pasitikdavo logika, mokslą – mokslu, filosofiją – filosofija. Mąstydamas apie taip praleistą laiką ir supratęs, kad jo skelbimas Atėnuose mažai tedavė vaisių, jis nusprendė darbuotis Korinte pagal kitą planą –

pasistengti atkreipti nerūpestingųjų ir abejingųjų dėmesį. Paulius nusprendė vengti įmantrių argumentų bei ginčų ir tarp korintiečių „nežinoti nieko kito, tik Jėzų Kristų, ir tą nukryžiuotą“. Jis buvo pasirengęs skelbti jiems „ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe“ (1 Korintiečiams 2, 25).

Jėzus, kurį Paulius turėjo pristatyti Korinto graikams kaip Mesiją, buvo žemos kilmės žydas, atstumtas savo nedorybėse paskendusiam mieste. Jo Paties tauta Jo nepriėmė ir pagaliau nukryžiuavo kaip piktadarį. Graikai buvo įsitikinę, jog žmoniją reikia išaukštinti ir vieninteliu būdu pelnyti šlovę jie laikė gilinimąsi į filosofiją bei mokslą. Ar galėjo juos Paulius įtikinti, kad tikėjimas šio mažai težinomo Žydo galia išaukštins ir sutaurins visus žmogaus gebėjimus?

Daugelio mūsų dienomis gyvenančių žmonių protuose Golgotos kryžius apipintas šventais vaizdiniais. Nukryžiuotumo scenos kelia šventas asociacijas. Tačiau Pauliaus laikais į kryžių buvo žiūrima su pasibjaurėjimu ir siaubu. Jei kas nors būtų paskelbęs, jog tas, kuris numirė ant kryžiaus, yra žmonijos Išgelbėtojas, tai būtų savaime sukėlę juoką ir priešišumą.

Paulius puikiausiai suprato, kaip į jo nešamą žinią sureaguos Korinto žydai ir graikai. „Mes skelbiame Kristų nukryžiuotąjį, kuris žydams yra papiktinimas, pagonims – kvailystė“, – pripažino jis (1 Korintiečiams 1, 23). Tarp žydų buvo daug tokių, kuriuos jo skelbiama žinia būtų tiesiog įsiutinusi. Graikų nuomone, jo žodžiai būtų absurdiška kvailystė. Mėgindamas įrodyti, jog kryžius turi kažką bendra su žmonijos išaukštinimu ar išgelbėjimu, jis būtų buvęs palaikytas silpnapročiu.

Tačiau Pauliui kryžius buvo svarbiausias dalykas. Nuo tada, kai nukryžiuoto Nazariečio persekiotojai jį buvo suėmę, apaštalas niekada nepaliovė aukštinti kryžiaus. Tuo metu jam buvo apreiškta begalinė Dievo meilė, atskleista Kristaus mirtyje; jo gyvenime įvyko nuostabus pasikeitimas, ir visi jo planai bei tikslai buvo suderinti su Danguaus

planais. Nuo tos valandos Paulius tapo nauju žmogumi Kristuje. Iš asmeninės patirties jis žinojo, kad, kai nusidėjėlis kartą pažvelgia į Tėvo meilę, regimą Jo Sūnaus aukoje, ir pasiduoda dieviškam veikimui, jo širdyje įvyksta pasikeitimas, ir nuo tol Kristus jam yra viskas ir visame kame.

Atsivertimo metu Pauliui buvo įkvėptas karštas troškimas padėti žmonėms išvysti Jėzų iš Nazareto kaip gyvojo Dievo Sūnų, galintį pakeisti bei išgelbėti. Nuo tol jo gyvenimas buvo visiškai pašvęstas pastangoms atspindėti Nukryžiuotojo meilę ir jėgą. Jo širdis prisipildė gailėsčio visų klasių žmonėms. „*Juk aš skolingas graikams ir barbarams, išmintingiems ir neišmanantiems*“, – skelbė Paulius (Romiečiams 1, 14). Meilė šlovės Viešpačiui, kuri jis taip nepailsdamas persekiojo Jo šventųjų asmenyje, tapo įkvepiančiu Pauliaus elgesio principu, jį motyvuojančia jėga. Jei kada nors jo įkarštis pareigos kelyje susilpnėdavo, užtekdamo vieno žvilgsnio į kryžių bei jame apreišką stublinančią meilę, ir apaštalas vėl susijuosdavo „*proto strėnas*“ bei atkakliai, išsižadėjęs savęs, vėl žengdavo į priekį.

Štai apaštalas skelbia Korinto sinagogoje, remdamasis Mozės ir pranašų raštais bei kreipdamas klausytojų mintis į pažadėtojo Mesijo atėjimą. Įsiklausykite, kaip jis išaiškina Atpirkėjo, Vyriausiojo žmonijos Kunigo darbą – To, kuris atidavė Savo gyvybę kaip auką už nuodėmę kartą ir visiems laikams, o paskui pradėjo Savo tarnystę dangiškoje šventykloje. Pauliaus klausytojai turėjo suprasti, kad Mesijas, kurio atėjimo jie taip laukė, jau buvo atėjęs; kad Jo mirtis buvo tai, ką simbolizavo visi šventi aukojimai, ir kad Jo tarnystė dangaus šventykloje yra tas svarbusis objektas, kuris meta šešėlį į praeitį bei išaiškina žydų kunigiškąją tarnystę.

Paulius liudijo „*žydamis, kad Jėzus yra Mesijas*“. Remdamasis Senuoju Testamentu jis įrodė, jog, pagal pranašystes bei visuotinius žydų lūkesčius, Mesijas turėjo kilti iš Abraomo ir Dovydo giminės; paskui, karališkojo psalmisto pagalba, jis atsekė Jėzaus kilmę iš patriarcho Abraomo. Paulius pa-

skaitė, ką liudija pranašai apie pažadėtojo Mesijo charakterį bei darbą, apie tai, kaip Jis bus sutiktas žemėje ir kaip su Juo bus elgiamasi; paskui apaštalas parodė, jog visos šios pranašystės išsipildė Jėzaus iš Nazareto gyvenime, tarnavime ir mirtyje.

Paulius atskleidė, jog Kristus atėjo išgelbėti pirmiausia tos tautos, kuri laukė Mesijo atėjimo kaip savo nacionalinės egzistencijos tobulybės bei šlovės. Tačiau tauta, už kurią Jis atidavė Savo gyvybę, Jį atstūmė ir išsirinko kitą lyderį, kurio valdymas pasibaigs sulig jo mirtimi. Paulius stengėsi, kad jo auditorija suprastų tą faktą, jog tik atgaila gali išgelbėti žydų tautą nuo gresiančio žlugimo. Jis parodė, jog jie visiškai neišmano tų Šventojo Rašto vietų, kuriomis giriasi ir dėl kurių džiūgauja, kad gerai jas supranta. Jis priekaištavo jiems dėl pasaulietiško, pomėgio pasipui kuoti savo statusu bei titulais, pasirodyti, dėl jų neeilinio savanaudiškumo.

Dvasios jėga Paulius papasakojo apie savo paties stebuklingą atsivertimą ir pasitikėjimą Senojo Testamento raštais, visiškai išsipildžiusiais Jėzuje iš Nazareto. Jo žodžiai buvo ištarti taip svariai ir nuoširdžiai, kad klausytojai negalėjo nesuprasti, jog jis iš visos širdies myli nukryžiuotą ir prisikėlusį Gelbėtoją. Jie matė, kad apaštalo mintys sutelktos į Kristų ir visas jo gyvenimas susietas su Viešpačiu. Jo kalba buvo tokia įspūdinga, kad nesužadinti galėjo likti tik tie, kurie kupini karčiausios neapykantos krikščionių religijai.

Tačiau Korinto žydai užsimerkė taip aiškiai apaštalo pateiktiems įrodymams ir nepanoro klausytis jo raginimų. Ta pati dvasia, kuri paskatino juos atstumti Kristų, dabar pripildė juos pykčio bei neapykantos Jo tarnams; ir jeigu Dievas nebūtų ypatingai saugojęs Pauliaus, kad jis galėtų toliau nešti Evangeliją pagonims, jie būtų jį nužudę.

*„Jiems nesiliaujant prieštarauti ir piktžodžiauti, jis nusipur-
tė drabužius ir tarė: 'Jūsų kraujas tekrinta ant jūsų galvų! Aš*

nekaltas ir nuo šiol eisiu pas pagonis'. Ir, pasitraukęs iš ten, persikėlė į vieno dievobaimingo vyro, vardu Ticijaus Justo, namus, buvusius šalia sinagogos".

Padėti Pauliui „iš Makedonijos“ atvyko Silas ir Timotiejus, ir jie drauge darbavosi dėl pagonių. Pagonims, kaip ir žydams, Paulius su savo bendražygiais skelbė Kristų, kaip puolusios žmonijos Išgelbėtoją. Vengdami sudėtingų, toli siekiančių išvedžiojimų, kryžiaus pasiuntiniai nenukrypo nuo pasaulio Kūrėjo, aukščiausio Visatos Valdovo savybių. Jų širdys spinduliavo Dievo ir Jo Sūnaus meilę. Jie ragino pagonis pažvelgti į begalinę dėl žmogaus atliktą auką. Jie žinojo, kad, jeigu tie, kurie jau seniai susibūrę pagonybės tamsoje, galėtų bent pamatyti iš Golgotos kryžiaus plūstančią šviesą, jie būtų patraukti prie Atpirkėjo. „O Aš, kai būsiu pakeltas nuo žemės, visus patrauksiu prie Savęs“ (Jono 12, 32).

Evangelijos darbininkai Korinte suprato, koks siaubingas pavojus gresia sieloms, dėl kurių jie darbuojasi; jie buvo atsakingi už tai, kad pateiktų tiesą tokią, kokia ji yra Jėzuje. Aiškus, paprastas ir ryžtingas buvo jų mokymas – tai, kas buvo gyvybė, jie vadino gyvybe, kas mirtis – mirtimi. Evangelija buvo skelbiama ne tik žodžiais, bet ir jų kasdieniniu gyvenimu. Su jais bendradarbiavo angelai, ir atsivertusiųjų gausa liudijo apie Dievo malonę bei jėgą. „Tuo tarpu sinagogos vyresnysis Krispas su visais savo namais įtikėjo Viešpatį. Ir daugelis korintiečių klausydamiesi [Pauliaus] priėmė tikėjimą ir pasikrikštijo“.

Antra vertus, neapykanta, su kuria žydai žiūrėjo į apaštalus, dabar dar labiau sustiprėjo. Krispo atsivertimas ir krikštas, užuot įtikinęs šiuos užsispyrusius priešininkus, juos tik įsiutino. Jie nerado argumentų, kurie paneigtų Pauliaus mokymą, todėl griebėsi apgavystės bei piktybiškų išpuolių. Jie piktžodžiavo prieš Evangeliją ir Jėzaus vardą. Šie aklo įniršio apimti žmonės nesiskaitė su žodžiais ir griebėsi bet kokių priemonių. Jie negalėjo paneigti to, jog

Kristus darė stebuklus; tačiau jie skelbė, kad Jis atliko juos šėtono jėga, ir drąsiai tvirtino, jog ta pati jėga vadovavo ir nuostabiems Pauliaus žygiams.

Nors Pauliui Korinte iš dalies sekėsi, tačiau nedorybės, kurias jis matė bei girdėjo tame ištvirtusiame mieste, kone išmušė jį iš vėžių. Ištvirtimas, kurį jis matė tarp pagonių, ir panieka bei įžeidinėjimai, kurių susilaukė iš žydų, jam sukėlė didžiules dvasines kančias. Paulius suabejojo, ar išmintinga būtų mėginti statyti Bažnyčią iš tokios medžiagos, kokią jis čia rado.

Apaštalui jau ketinant apleisti šį miestą, kad susirastų daugiau žadančią sritį, ir uoliai stengiantis suvokti savo pareigą, Viešpats kreipėsi į jį regėjime ir pasakė: „*Nebijok! Kalbėk ir netylėk! Aš esu su tavimi, ir niekas nesikėsins tau kenkti, nes šiame mieste daugel žmonių – Manieji*“. Paulius suprato tai kaip įsakymą pasilikti Korinte ir užtikrinimą, jog Viešpats pagausins pasėtąją sėklą. Sustiprintas ir padrąsintas, jis su įkarščiu ir ištverme tęsė darbą.

Apaštalo pastangos neapsiribojo skelbimu viešose vietose; buvo daugybė žmonių, kurie šitaip negalėjo būti pasiekti. Jis daug laiko praleido vaikščiodamas iš namų į namus, taip susipažindamas su bendravimu šeimos rate. Jis lankė ligonius bei liūdinčius, guodė prislėgtuosius ir padėjo atsikelti suklupusiems. Ir visu tuo, ką Paulius sakė ar darė, jis šlovino Jėzaus vardą. Taip jis darbavosi „*silpnas, virpantis iš baimės*“ (1 Korintiečiams 2, 3). Jis bijojo, kad jo skelbimas neatrodytų žmogiškas, o ne dieviškas.

„*Tiesa, tobulesiems mes skelbiame išmintį, – vėliau skelbė Paulius, – tačiau tai ne šio pasaulio ir ne praeinančių šio pasaulio valdovų išmintis. Mes skelbiame slėpininę ir paslėptą Dievo išmintį, kurią Dievas yra nuo amžių paskyręs mums išaukštinti. Jos nepažino jokie šio pasaulio valdovai, nes, jei būtų pažinę, nebūtų šlovės Viešpaties nukryžiuavę. Bet skelbiame, kaip parašyta: 'Ko akis neregėjo, ko ausis negirdėjo, kas žmogui į mintį neatėjo, tai paruošė Dievas tiems, kurie Jį myli'*“.

Dievas mums tai apreiškė per Dvasią, nes Dvasia visa pažįsta, net Dievo gelmes. Kuris žmogus žino kas yra žmoguje, jei ne paties žmogaus dvasia? Taip ir to, kas yra Dieve, nežino niekas, tik Dievo Dvasia. O mes gavome ne pasaulio dvasią, bet iš Dievo einančią Dvasią, kad pažintume Dievo mums suteiktas dovanas. Apie tai ir kalbame ne žmogiškosios išminties išmokytais žodžiais, bet tais, kurių išmokė Dvasia, dvasiniais žodžiais aiškindami dvasinius dalykus“ (1 Korintiečiams 2, 6–13).

Paulius suprato, kad jo pilnatvė slypi ne jame pačiame, o Šventosios Dvasios buvime, kurios maloninga įtaka pripildė jo širdį, kiekvieną mintį pavesdama Kristui. Jis kalbėjo apie save taip: *„Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne“* (2 Korintiečiams 4, 10). Apaštalo mokymuose Kristus buvo centrinė figūra. *„Aš gyvenu, – skelbė jis, – tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“* (Galatams 2, 20). Savasis „aš“ buvo paslėptas, o Kristus apreikštas ir išaukštintas.

Paulius buvo iškalingas oratorius. Iki atsivertimo savo oratoriniais sugebėjimais jis stengėsi palikti įspūdį klausytojams. Tačiau dabar visa tai buvo atidėta į šalį. Užuoat pasinėręs į poetiškus apibūdinimus ir fantastiškus pristatymus, kurie galėjo patikti pojūčiams bei maitinti vaizduotę, tačiau kurie nebūtų susilietę su kasdienine patirtimi, Paulius stengėsi paprastais žodžiais atverti širdis gyvybiškai svarbioms tiesoms. Įmantrus tiesos pristatymas galėjo sukelti jausmų ekstazę, tačiau šitaip pateiktos tiesos pernelyg dažnai netampa tuo būtinu maistu, kuris pastiprina tikintįjį gyvenimo mūšiuose. Būtinai kovojančių sielų poreikiai ir esami sunkumai turėjo būti pasitikti tvirtais, praktiškais iš fundamentalių krikščionybės principų kylančiais nurodymais.

Pauliaus pastangos Korinte nebuvo bevaisės. Daugelis nusigręžė nuo stabų garbinimo ir ėmė tarnauti gyvajam Dievui. Po Kristaus vėliava buvo įkurta didžiulė Bažnyčia. Kai kurie išgelbėtieji buvo iš labiausiai nuklydusių pagonių

tarpo ir tapo paminklais Dievo gailestingumui bei nuodėmes apvalančio Kristaus kraujo veiksmingumui.

Vis didesnė sėkmė, su kuria Paulius skelbė Kristų, kursė netikinčių žydų priešišumą. Jie „*visi kaip vienas sukilo prieš Paulių, nusitėpė jį į teismą*“, kuriam vadovavo Achajos prokonsulas Galionas. Jie tikėjosi, kad valdininkai kaip ir anksčiau juos palaikys; garsiai, piktais balsais jie išsakė savo nusiskundimus apaštalu: „*Šitas žmogus įkalbinėja žmones garbinti Dievą Įstatymui priešingu būdu*“.

Žydų religiją gynė Romos valdžia, tad Pauliaus kaltintojai manė, kad, jeigu sugebės primesti jam kaltinimus pažeidus jų religijos įstatymus, jis tikriausiai bus išduotas jiems teisti ir paskelbti nuosprendį. Taip jie planavo nubausti jį mirtimi. Tačiau Galionas buvo teisingas žmogus, ir jis nepanoro tapti pavydžiū, į intrigas linkusių žydų apgaulės auka. Pasibjaurėjęs jų veidmainyste bei nuosavu teisumu, jis nekreipė dėmesio į jų kaltinimus. Paulius jau buvo pasirengęs kalbėti ir gintis, tačiau Galionas pareiškė, jog tai nebūtina. Atsigręžęs į itūžusius kaltintojus, jis pasakė: „*Jei tai būtų koks nusikaltimas ar piktas darbas, aš, žydų vyrai, deramai ir kantriai jūsų paklausyčiau. Bet kai kyla ginčas apie mokymą, vardus bei jūsų Įstatymą, spręskite jūs patys; tokių dalykų teisėjas būti nenoriu*‘. Ir pavarė juos iš teismo“.

Žydai ir graikai nekantraudami laukė Galiono sprendimo; tačiau jam nedelsiant atsisakius spręsti bylą, kuri neturėjo visuomeninės reikšmės, įnirtę ir karingi žydai turėjo pasitraukti. Prokonsulo sprendimas atvėrė akis įsivaudrinusiui miniai, kuri lig tol palaikė žydus. Pirmą kartą per visą Pauliaus darbavimosi Europoje laikotarpį minia stojo jo pusėn; stebima paties prokonsulo ir jam nesikišant, ji įnirtingai išvijo garsiuosius apaštalo kaltintojus. „*Tada visi graikai užpuolė sinagogos vyresnįjį Sosteną ir teismo akyse jį sumušė. Galionas į tai nekreipė dėmesio*“. Taip krikščionybė laimėjo reikšmingą pergalę.

„Paulius pasiliko Korinte ilgesnį laiką“. Jeigu šiuo metu apaštalas būtų buvęs priverstas palikti Korintą, atsivertusieji į tikėjimą Jėzumi būtų atsidūrę pavojingoje padėty. Žydai būtų išdrįsę siekti sau naudos, net iki krikščionybės sunaikinimo tame regione.

*Atėjo nerimas į mano širdį,
Skausmu nugirdė...
Uždėjo našta rūpesčių sunkių...
O Viešpatie, pažvelk į mano sielą,
Juk Tu matai, kaip ten nemiela!
Aš klūpau prieš Tave, verkiu...
Padėk, pagelbėk, Dieve didis, –
Ne vieną skausmą jau esi pagydęs!
Dabar nušviski spinduliu šviesios vilties,
Suteik ramybės ir taikios būties!
Pridenk sparnu šventu Savuoju
Ir sergėk nuo nelaimių ir pavojų!*

Zita Kirsnauskaitė

25. LAIŠKAI TESALONIKIEČIAMS

Šis skyrius pagrįstas Laiškais tesalonikiečiams.

Silo ir Timotiejaus atvykimas iš Makedonijos labai nu-
džiugino tuo metu Korinte buvusį Paulių. Jie atnešė jam
„gerą žinią“ apie „tikėjimą ir meilę“ tų, kurie priėmė tiesą
Evangelijos tarnams lankantis Tesalonikoje pirmą kartą. Iš
Pauliaus širdies plūdo švelniausia užuojauta tiems tikintie-
siams, kurie sunkumų ir pasipriešinimo kūry liko ištikimi
Dievui. Jis troško juos aplankyti asmeniškai, bet, kadangi
tuo metu tai buvo neįmanoma, rašė jiems laiškus.

Savo pirmajame laiške Tesalonikos Bažnyčiai apaštalas
dėkoja Dievui už džiugią žinią, kad jų tikėjimas auga. „Ši-
tai, broliai, – rašė jis, – jūs savo tikėjimu paguodėte mus visose
mūsų bėdose ir negandose. Dabar mes tikrai gyvuojame, nes jūs
tvirtai stovite Viešpatyje. Ir kaip atsidėkosime Dievui už jus, už
visus džiaugsmus, kuriuos iš jūsų patiriame savo Dievo akivaiz-
doje? Dieną ir naktį karštai maldaujame, kad mums būtų leista
išvyti jūsų veidus ir papildyti, ko dar stinga jūsų tikėjimui“.

„Mes visuomet dėkojame Dievui už jus visus, prisimindami
jus savo maldose, nuolat minėdami mūsų Dievo ir Tėvo akivaiz-
doje jūsų tikėjimo darbus, meilės pastangas bei vilties ištvermin-
gumą dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus“.

Daugelis tikinčiųjų Tesalonikoje „nuo statų atsivertė
prie Dievo, trokšdami tarnauti gyvajam, tikrajam Dievui“. Jie
buvo „priėmę žodį didžiaiame suspaudime su Šventosios Dvasios
džiaugsmu“. Apaštalas skelbė, kad savo ištikimybe sekant

Viešpačiu, jie yra „pavyzdžiu visiems Makedonijos bei Achajos tikintiesiems“. Ir šie pagyrimo žodžiai buvo pelnyti; „mat iš jūsų pasklidęs Viešpaties žodis, – rašė apaštalas, – ne tik pagarsėjo Makedonijoje bei Achajoje, bet jūsų tikėjimas Dievu pasidarė žinomas visur“.

Tesalonikos tikintieji buvo tikri misionieriai. Jų širdys degė uolumu dėl savo Gelbėtojo, kuris išvadavo juos „nuo ateinančios rūstybės“. Per Kristaus malonę jų gyvenime įvyko nuostabus pasikeitimas, ir jų skelbiamą Viešpaties žodį lydėjo jėga. Išaiškintomis tiesomis buvo laimimos širdys, ir naujos sielos gausino tikinčiųjų gretas.

Savo pirmajame laiške Paulius apibūdino savo darbą tarp tesalonikiečių. Jis skelbė, jog nesistengia laimėti sielas klasta ar apgaule. „Dievo pripažinti esą tinkami, kad mums būtų patikėta Evangelija, mes ją ir skelbiame taip, kad patiktume ne žmonėms, bet Dievui, kuris tiria mūsų širdis. Kaip žinote, mes niekada nepasižymėjome įteikliomis kalbomis ir niekad – tepaliudija Dievas – nebuvo me pasidavę godumui; niekada nesivaikėme žmonių garbės, nei tarp jūsų, nei kitur. Būdami Kristaus apaštalai, mes galėjome būti jums našta, vis dėlto tarp jūsų buvome švelnūs tarsi motina, globojanti savo kūdikius. Taip jūsų ilgėdamiesi, troškome pasidalyti su jumis ne tik Dievo Evangelija, bet ir savo gyvybe, nes tapote mums be galo brangūs“.

„Ir jūs, ir Dievas gali paliudyti, – tęsė apaštalas, – kaip šventai, teisingai ir nepriekaištingai elgėmės su jumis, i tikėjusiais. Jūs žinote, kaip mes kiekvieną jūsų, tarsi tėvas savo vaikus, raginome, kalbinome, maldavome, kad elgtumėtės vertai Dievo, jus šaukiančio į karalystę ir šlovę. Todėl mes be paliovos dėkojame Dievui, kad, priėmę mūsų išgirstąjį Dievo žodį, jūs priėmėte jį ne kaip žmogaus žodį – bet tokį, koks jis iš tikro yra, – kaip Dievo žodį, kuris ir veikia jumoje, tikintieji [...]. Kas gi yra mūsų viltis, džiaugsmas ir pasididžiavimo vainikas prieš mūsų Viešpatį Jėzų, kai Jis ateis, jeigu ne jūs?! Taip, jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!“

Savo pirmajame laiške Tesalonikos tikintiesiems Paulius drįso paaiškinti jiems apie tikrąją mirusiųjų būseną. Jis kalbėjo apie tuos, kurie mirę yra tarsi miegantys – nesąmoningoje būsenoje: *„Mes norime, broliai, kad jūs žinotumėte tiesą apie užmiegančiuosius ir nenusimintumėte kaip tie, kurie neturi vilties. Jeigu tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmigo susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su Juo. Ir tatai jums sakome Viešpaties žodžiais, jog mes, gyvieji, išlikusieji iki Viešpaties atėjimo, nepralengsime užmigusiųjų. O pats Viešpats, nuskambėjus paliepimui, arkangelo balsui ir Dievo trimitui, nužengs iš dangaus. Tuomet pirmiausia prisikels tie, kurie mirė Kristuje, paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu“.*

Tesalonikiečiai godžiai priėmė tą idėją, jog Kristus ateis, kad pakeistų ištikimųjų vargingą kūną, kurie tuo metu gyvens, ir pasiimtų juos pas Save. Jie rūpestingai saugojo savo draugų gyvybę, kad šie nemirtų ir neprarastų palaiminimo, kurį tikėjosi gauti, atėjus Viešpačiui. Tačiau jų mylimieji vienas po kito paliko juos, ir tesalonikiečiai su sielvartu paskutinį kartą žvelgė į savo mirusiųjų veidus, beveik nebedrįsdami tikėti, kad sutiks juos būsimajame gyvenime.

Kai buvo atplėštas ir perskaitytas Pauliaus laiškas, jo žodžiai, atskleidžiantys tikrąją mirusiųjų būseną, didžiai pradžiugino ir paguodė Bažnyčią. Paulius paaiškino, jog tie, kurie bus gyvi Kristui atėjus, nepuls pasitikti Viešpaties anksčiau už tuos, kurie užmigo Jėzuje. Arkangelo balsas ir Dievo trinitas pasieks miegančiuosius, ir pirmiau prisikels mirusieji Kristuje, o paskui nemirtingumas bus suteiktas gyviesiems: *„Paskui mes, gyvieji, išlikusieji, kartu su jais būsime pagauti debesysna pasitikti Viešpaties ore ir taip visuomet pasiliksime su Viešpačiu. Todėl guoskite vieni kitus šitais žodžiais“.*

Mes negalime įvertinti tos vilties ir džiaugsmo, kurį šis užtikrinimas suteikė jaunai Tesalonikos Bažnyčiai. Jie tikėjo ir brangino jų Evangelijos tėvo atsiųstą laišką, ir jų širdys

buvo kupinos meilės jam. Apie tai Paulius buvo kalbėjęs jiems ir anksčiau, bet tada jų protai stengėsi suvokti mokymą, kuris atrodė naujas bei keistas, tad nenuostabu, kad kai kurie dalykai gyvai neįsivėžė į atmintį. Tačiau tesalonikiečiai troško tiesos, ir Pauliaus laiškas suteikė jiems naują viltį, jėgų bei tvirtesnę tikėjimą ir didesnę susižavėjimą Tuo, kuris per Savo mirtį iškėlė į šviesą gyvybę ir nemirtingumą.

Dabar jie džiūgavo žinodami, kad jų tikintys draugai bus prikelti iš kapų, kad amžinai gyventų Dievo karalystėje. Tamsa, gaubusi mirusiųjų poilsio vietą, buvo išsklaidyta. Nauja didybė apvainikavo krikščionių tikėjimą, ir jie išvydo naują šlovę Kristaus gyvenime, mirtyje bei prisikėlime.

„Dievas ir tuos, kurie užmigo susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su Juo“, – rašė Paulius. Daugelis aiškina, jog šioje vietoje norėta pasakyti, kad užmigusieji bus atvesti kartu su Kristumi iš dangaus; tačiau Paulius turėjo galvoje ką kita – kaip Kristus buvo prikeltas iš numirusių, taip Dievas pašauks miegančius šventuosius iš kapų ir paims kartu su Juo į dangų. Kokia brangi paguoda! Kokia šlovinga viltis! Ir ne tik Tesalonikos Bažnyčiai, bet visiems krikščionims, kad ir kur jie būtų.

Darbuodamasis Tesalonikoje, Paulius taip išsamiai ištyrinėjo laiko ženklų temą, parodydamas, jog viskas vyks prieš Žmogaus Sūnaus apsireiškimą dangaus debesyse, kad jis nematė reikalo plačiau rašyti šia tema. Vis dėlto jis sąmoningai priminė, ko buvo mokęs anksčiau. *„Dėl laiko ir valandos, broliai, – teigė jis, – nėra reikalo jums rašyti. Jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena užklups lyg vagis naktį. Kai žmonės kalbės: ‘Gyvename ramiai ir saugiai’, tada juos ir ištiks netikėtas žlugimas“*.

Šiandien pasaulyje yra daug žmonių, užmerkiančių akis tiems ženklams, kuriuos Kristus pateikė, kad perspėtų apie Savo atėjimą. Jie stengiasi nuslopinti visus nuogastavimus, nors tuo metu pasaulio pabaigos ženklai sparčiai pildosi ir pasaulis artėja prie to meto, kai dangaus debesyse apsireikš

Žmogaus Sūnus. Paulius moko, jog nuodėmė abejingai žiūrėti į ženklus, kurie pasirodys prieš Kristaus antrąjį atėjimą. Kaltuosius dėl šio ignoravimo jis vadina nakties ir tamsos vaikais. O budriuosius ir akyluosius jis drąsina tokiais žodžiais: „Bet jūs, broliai, neskendite tamsoje, kad toji diena jus užkluptų lyg vagis. Juk jūs visi esate šviesos vaikai, dienos vaikai. Mes nepriklausome nakčiai nei tamsai. Todėl nemiegokime kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs!“

Mūsų laikų Bažnyčiai apaštalo mokymai šia tema ypač svarbūs. Tiems, kurie gyvena taip arti didžiojo sunaikinimo, Pauliaus žodžiai turi nuskambėti su daug pasakančia jėga: „O mes, priklausydami dienai, būkime blaivūs ir dėvėkime tikėjimo bei meilės šarvus ir išganymo vilties šalną. Juk Dievas paskyrė mus ne tam, kad užsitrauktume rūstybę, bet kad įgytume išganymą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, kuris numirė už mus, kad mes ir budėdami, ir miegodami gyventume su Juo“.

Budrus krikščionis yra besidarbuojantis krikščionis, dėl Evangelijos plitimo uolus atlikti viską, ką gali. Stiprėjant meilei jo Atpirkėjui, auga meilė ir savo artimui. Šis krikščionis kenčia sunkius išbandymus, kaip ir jo Mokytojas; tačiau jis neleidžia, kad sunkumai įpykintų ar sugriautų sielos ramybę. Jis žino, jog sėkmingai ištverti išmėginimai nuskaistins, apvalys ir atves į dar artimesnę draugystę su Kristumi. Tie, kurie yra Kristaus kančių dalininkai, bus ir Jo paguodos, o galiausiai – Jo šlovės dalininkai.

„Mes prašome jus, broliai, – tęsė Paulius laiške tesalonikiečiams, – gerbti tuos, kurie darbuojasi tarp jūsų, vadovauja Viešpatyje ir teikia jums pamokymų. Labai branginkite ir mylėkite juos dėl jų darbo! Taikiai sugyvenkite tarp savęs!“

Tesalonikos tikintiesiems didelį nerimą kėlė tarp jų atsiradę žmonės su fanatiškomis idėjomis bei mokymais. „Kai kurie jūsiškiai tinginiauja, nieko nedarba, tik niekdariauja“, – rašė apaštalas. Bažnyčia buvo deramai suorganizuota, ir jos vyresnieji paskirti veikti kaip tarnautojai bei diakonai. Tačiau atsirasdavo savavalių ir karštakošių žmonių, atsi-

sakydavusių paklusti tiems, kurie užėmė Bažnyčioje vadovaujančius postus. Jie reikalavo ne tik asmeninio sprendimo teisės, bet ir galimybės viešai primesti savo pažiūras Bažnyčiai. Visa tai turėdamas galvoje, Paulius atkreipė tesalonikiečių dėmesį, jog reikia gerbti ir skaitytis su tais, kurie buvo išrinkti Bažnyčioje į vadovaujančius postus.

Rūpindamasis, kad Tesalonikos tikintieji gyventų Dievo baimėje, apaštalas maldavo kartu su jais parodyti praktišką pamaldumą kasdieniniame gyvenime. *„Pagaliau, broliai, – rašė jis, – prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje: jeigu išmokote iš mūsų, kaip privalote elgtis ir patikti Dievui, – o jūs taip ir elgiatės, – tai darykite vis daugiau pažangos! Jūs juk žinote, kokių nurodymų esame jums davę Viešpaties Jėzaus vardu. Tokia gi Dievo valia – jūsų šventėjimas. Susilaikykite nuo svetimavimo! [...] Dievas mus pašaukė ne susitepimui, bet šventėjimui“.*

Apaštalas jautėsi didžia dalimi atsakingas už dvasinę gerovę tų, kurie atsivertė jam darbuojantis. Jis troško, kad jie vis geriau pažintų vienintelį tikrąjį Dievą ir Jo atsiųstąjį Jėzų Kristų. Savo tarnystės metu jis dažnai sutikdavo nedielių Jėzų mylinčių vyrų ir moterų grupelių, ir atsiklaupęs su jais meldavo Dievą mokyti, kaip išsaugoti gyvą ryšį su Juo. Jis dažnai patarinėdavo jiems, kaip geriausia pateikti kitiems Evangelijos tiesos šviesą. Ir ne kartą, išsiskyręs su tais, dėl kurių tiek triūsė, Paulius maldavo Dievą apsaugoti juos nuo blogio ir padėti išlikti uoliais, aktyviais misionieriais.

Vienas iš ryškiausių tikro atsivertimo požymių yra meilė Dievui ir žmonėms. Tie, kurie priima Jėzų kaip savo Atpirkėją, giliai ir nuoširdžiai myli kitus brangaus tikėjimo brolius. Taip buvo ir su Tesalonikos tikinčiaisiais. *„Apie brolių meilę, – teigė apaštalas, – nebereikia jums rašyti, nes pats Dievas jus išmokė mylėti vienas kitą, ir jūs taip elgiatės su visais broliais visoje Makedonijoje. Mes tik raginame jus, broliai, daryti daugiau pažangos, stengtis gyventi ramiai, atsidėti saviesiems reikalams ir darbuotis savo rankomis, kaip jums*

esame įsakę. Taip jūs oriai elgsitės svetimųjų akyse ir nebūsite nuo kitų priklausomi“.

„Viešpats tepraturtina jus ir tepripildo meile vienu kitoms ir visiems, kaip ir mes jus mylime, kad jūsų širdys būtų tvirtos ir nepeiktino šventumo mūsų Dievo ir Tėvo akyse, kai ateis mūsų Viešpats Jėzus su visais Savo šventaisiais“.

„Raginame jus, broliai: įspėkite nedrausminguosius, suraminkite mažadvasius, palaikykite silpnuosius, būkite kantrūs visiems! Žiūrėkite, kad kas neatsimokėtų kam nors blogu už blogą, bet visuomet skatinkite daryti gera vieni kitiems ir visiems. Visuomet džiaukitės, be paliovos melskitės! Visokiomis aplinkybėmis dėkokite, nes to Dievas nori iš jūsų Kristuje Jėzuje“.

Apaštalas perspėjo tesalonikiečius neniekinti pranašystės dovanos ir žodžiais „Negesinkite dvasios! Neniekinkite pranašavimų! Visa ištirkite ir, kas gera, palaikykite!“ jis kruopščiai atskyrė tai, kas klaidinga, nuo to, kas teisinga. Jis ragino juos: „Susilaikykite nuo visokio blogio!“ ir baigė savo laišką melddamasis, kad Dievas visiškai apvalytų juos nuo nuodėmių: „Teišlaiko sveiką bei nepeiktiną jūsų dvasią, sielą ir kūną mūsų Viešpaties Jėzaus atėjimui. Tasai, kuris jus šaukia, yra ištikimas; Jis ir įvykdys!“

Nurodymai, kuriuos Paulius nusiuntė tesalonikiečiams savo pirmajame laiške apie Kristaus antrąjį atėjimą, visiškai atitiko jo ankstesnį mokymą. Tačiau kai kurie broliai tesalonikiečiai jo žodžius suprato neteisingai. Jie pamanė, jog jis išreiškė viltį, kad pats gyvens tol, kol savo akimis pamatys Gelbėtojo atėjimą. Šis įsitikinimas sukėlė jų entuziazmą ir džiaugsmą. Tie, kurie anksčiau buvo apleidę darbus ir pareigas, dabar atkakliai piršo savo neteisingas pažiūras.

Antrajame laiške Paulius stengėsi paaiškinti, kad jo mokymą jie neteisingai suprato, bei išdėstyti savo tikrąją poziciją. Jis vėl išreiškė viltį, kad jie išliks vieningi, bei dėkingumą už jų tvirtą tikėjimą ir meilę vienas kitam bei savo Mokytojui. Jis pasakė tesalonikiečiams, jog rodo juos kitoms Bažnyčioms kaip kantraus, ištvermingo tikėjimo,

kuris drąsiai atlaiko persekiojimus bei išbandymus, pavyzdį ir nukreipė jų mintis į Kristaus antrojo atėjimo laikus, kai Dievo žmonės pailsės nuo visų savo rūpesčių bei sunkumų.

„Todėl mes ir giriamės jumis, – rašė jis, – Dievo Bažnyčiose – jūsų kantrybe bei tikėjimu visuose persekiojimuose ir varguose, kuriuos jums tenka pakelti. [...] Teisinga, kad Dievas atmokės jūsų prispaudėjams priespauda, o jums, engiamiesiems, – atilsiu drauge su mumis, kai Viešpatys Jėzus su Savo galybės angelais apsireikš iš dangaus liepsnojančioje ugnyje ir atmokės tiems, kurie nepažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Evangelijai. Jiems teks kentėti amžiną pragaištį, atstumtiems nuo Viešpaties veido ir nuo Jo šlovingos galybės [...]. Todėl mes nuolat meldžiamės už jus, kad mūsų Dievas padarytų jus vertus Savo pašaukimo ir Savo galybe tobulintų gerus jūsų užmojus bei veiklą tikėjimą. Tada mūsų Viešpaties Jėzaus vardui bus garbė jumoje, o jums – Jame iš mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonės“.

Tačiau prieš Kristaus atėjimą religiniame pasaulyje turėjo nutikti svarbūs įvykiai, nusakyti pranašystėje. Apaštalas skelbė: *„Nesiduokite taip lengvai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasios pranašyste, ar žodžių, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Viešpaties diena jau čia pat. Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! Pirmiau turi ateiti atkritimas ir apsireikšti nedorybės žmogus, pražūties sūnus, prieštarautojas, kuris iškelia save virš kiekvieno vadinamo dievo ar ir šventenybės, ir pats sėdasi Dievo šventykloje, dėdamasis Dievu“.*

Pauliaus žodžiai turėjo būti suprasti teisingai. Niekas neturėjo aiškinti, kad jis, gavęs ypatingą apreiškimą, perspėjo tesalonikiečius, jog tuoj grįš Kristus. Tokia pozicija būtų sudavusi smūgį tikėjimui, mat nusivylimas dažnai veda į netikėjimą. Taigi apaštalas perspėjo brolius netikėti, kad tokią žinią paskleidė jis pats, o toliau akcentavo tą faktą, kad popiežiaus valdžia, taip aiškiai apibūdinta pranašo Danieliaus, dar turi atsirasti ir pakilti į kovą su Dievo tauta. Kol ši valdžia neatliks savo mirtinojo piktžodžiavimo darbo,

Bažnyčia veltui lauks Viešpaties atėjimo. „Ar neprisimenate, – klausė Paulius, – jog tai sakiau jums, tebebūdamas tarp jūsų?“

Siaubingi išbandymai laukė tikrosios Bažnyčios. Jau tuo metu, kai apaštalas rašė savo laišką, pradėjo veikti „nedorybės slėpinys“. Apie būsimus įvykius Paulius rašė: „Dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, ženklai ir netikri stebuklai, ir visokios nedoros apgaulės einantiems į pražūtį [...]“.

Ypač griežti apaštalo žodžiai skirti tiems, kurie atsisakys „mylėti tiesą“. „Todėl Dievas jiems siunčia galingą paklydimą, idant tikėtų melu; taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę“. Žmonės negali atmesti perspėjimų, kuriuos Dievas iš Savo gailestingumo jiems siunčia, ir likti nenubausti. Nuo tų, kurie užsispyrėliškai nusigręžia nuo šių perspėjimų, atsitraukia Dievo Dvasia, ir jie lieka tarp savo pamėgtų apgaulių.

Taigi Paulius apibūdino tą pražūtingą blogio jėgų darbą, kuris tęsis per ilgus tamsos šimtmečius, ir tikinčiųjų persekiojimą prieš pat Kristaus antrąjį atėjimą. Tesalonikos tikintieji manė, jog bus išvaduoti nedelsiant; tačiau dabar jie buvo paraginti drąsiai bei su Dievo baime imtis jų laukiančio darbo. Apaštalas įpareigojo juos vengti apleisti savo pareigas ir tik tuščiai laukti. Po jų nuostabių lūkesčių greitai būti išvaduotiems, kasdieninio gyvenimo rutina ir pasipriešinimas, su kuriuo jie neabejotinai susidurs, vargu ar galėjo pasirodyti viliojantys. Todėl apaštalas ragino tikinčiuosius išlikti tvirtiems tikėjime: „Tvirtai stovėkite ir laikykitės perduotų tiesų, kurių išmokote iš mūsų žodžių ar laiško. O pats mūsų Viešpats Jėzus Kristus ir Dievas, mūsų Tėvas, pamilęs mus ir maloningai suteikęs mums amžinos paguodos ir geros vilties, tesuramina jūsų širdis ir tesustiprina kiekvienam geram darbui ir žodžiui. [...] Viešpats ištikimas. Jis sustiprins jus ir apsaugos nuo pikto. Mes pasitikime jumis Viešpatyje, kad vykdote ir vykdysite, ką jums įsakome. Viešpats telenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir Kristaus kantrybę“.

Tikinčiųjų darbas jiems buvo pavestas paties Dievo. Iš-tikimai laikydamiesi tiesos, jie turėjo perduoti kitiems tą šviesą, kurią patys gavo. Apaštalas mokė juos nepavargti darant gera bei rodė savo paties darbštumo pavyzdį, ne-pailstamai triūsiant Kristaus baruose. Jis priekaištavo tiems, kurie tinginiauja ar pasineria į betikslus džiaugsmus, ir liepė „*ramiai dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną*“. Be to, jis įpareigojo Bažnyčią atsiriboti nuo kiekvieno, kuris reikalaus nepaisyti Dievo tarnautojų duotų nurodymų. „*Nelaikykite jo priešu, – pridūrė jis, – bet įspėkite kaip brolių*“.

Ši laišką Paulius taip pat užbaigė malda, kad tarp visų gyvenimo sunkumų ir išbandymų Dievo ramybė ir Vieš-paties Jėzaus Kristaus malonė būtų tikinčiųjų paguoda ir parama.

*Paskendo ežeran saulėlydžio žara iš lėto.
Anapus kranto medžiai grimzdo vandenin.
Pulkai žąsų laukinių darniai kuopon spietės.
Bemingantis gražumas blėso nebūtin...*

*Ant kranto oriai dairės laibakojė gervė,
Tarytum apžvalgydama vandens valdas...
Ir aš jau ryžaus gurkšnį vakaro išgerti
Ir pasinert į skirtas Viešpačiui maldas...*

...ir pasinerti į maldas.

Zita Kirsnauskaitė

26. APOLAS KORINTE

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 18, 18–28.

Išvykus iš Korinto, kita Pauliaus darbų sritis buvo Efezas. Jis buvo pakeliui į Jeruzalę, kur norėjo apsilankyti artėjančiose šventėse, ir Efeze trumpam apsistojo atsikvėpti. Paulius pasikalbėjo su žydais sinagogoje ir paliko jiems tokį gerą įspūdį, kad jie paragino apaštalą tęsti savo darbą tarp jų. Kadangi tuo metu Paulius ketino apsilankyti Jeruzalėje, jis negalėjo užsibūti pernelyg ilgai, tačiau pažadėjo grįžti į Efezą, „*jei Dievas panorės*“. Į Efezą jį lydėjo Akvilas ir Priscilė, ir apaštalas paliko juos ten tęsti jo pradėto darbo.

„Tuo tarpu vienas žydas, vardu Apolas, kilęs iš Aleksandrijos, atvyko į Efezą“. Jis buvo girdėjęs skelbiant Joną Krikštytoją, atgailavęs ir pakrikštytas bei savo akimis matė, jog pranašo darbas nenuėjo veltui. Šventajame Rašte apie Apolą pasakyta, kad *„jis buvo pamokytas Viešpaties kelio, kalbėjo su užsidegimu ir rūpestingai mokė apie Jėzų, nors tepažinojo Jono krikštą“*.

Dar būdamas Efeze Apolas *„drąsiai ėmė skelbti sinagogoje“*. Tarp jo klausytojų buvo Akvilas ir Priscilė, kurie supratę, kad jis dar neturi visos Evangelijos šviesos, *„pasikvietė pas save ir nuodugniau išaiškino jam Dievo kelią“*. Jų pamokytas, jis aiškiau suvokė Šventąjį Raštą ir tapo vienu iš gambiausių krikščionių tikėjimo gynėjų.

Apolas troško keliauti į Achają, tad broliai iš Efezo *„parašė mokiniams, kad jį priimtų“*, kaip Kristaus Bažnyčiai visiškai

tinkamą mokytoją. Jis nukeliavo į Korintą, kur ėjo iš namų į namus ir „*smarkiai sukirsdavo žydus, iš Raštų įrodydamas Jėzų esant Mesiją*“. Paulius sėjo tiesos sėklą, dabar Apolas ją laistė. Sėkmė, lydėjusi Apolą skelbiant Evangeliją, kai kuriuos tikinčiuosius paskatino išaukštinti jo darbus labiau negu Pauliaus. Šis žmonių lyginimas įleido į Bažnyčią susiskaldymo dvasią, ir iškilo pavojus Evangelijos plitimui.

Per tuos pusantrų metų, kuriuos Paulius praleido Korinte, jis sąmoningai skelbė Evangeliją pačiais paprasčiausiais žodžiais. „*Ne iškilnia kalba ar išmintimi*“ artinosi jis prie korintiečių, o bijodamas ir drebėdamas, su „*Dvasios galybės parodymu*“ skelbė Dievo Žodį, kad jų „*tikėjimas remtųsi ne žmonių išmintimi, bet Dievo galybe*“ (1 Korintiečiams 2, 1.4.5).

Paulius pritaikė savo skelbimo stilių prie Bažnyčios būklės. „*Aš, broliai, tegalėjau kalbėti jums ne kaip dvasios žmonėms, – vėliau paaiškino jis, – bet kaip kūno žmonėms, kaip kūdikiams Kristuje. Maitinau jus pienu, o ne kietu maistu, kurio jūs dar negalėjote priimti. Deja, ir dabar negalite*“ (1 Korintiečiams 3, 1.2). Daugelis Korinto tikinčiųjų lėtai įsisavino pamokas, kurias jis troško jiems išdėstyti. Jų pažanga dvasiniame pažinime nebuvo proporcinga jų privilegijoms ir galimybėms. Jie jau turėjo būti toli pažengę krikščioniškoj patirty, sugebėti suvokti ir praktikuoti gilesnes Žodžio tiesas, tačiau stovėjo ten pat, kur buvo mokiniai, kai Kristus jiems pasakė: „*Dar daugel jums turėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti*“ (Jono 16, 12). Pavydas, piktos mintys ir kaltinimai užvėrė daugelio Korinto tikinčiųjų širdis pilnatviškam veikimui Šventosios Dvasios, kuri „*visa ištiria, net Dievo gelmes*“ (1 Korintiečiams 2, 10). Kad ir kokie išmintingi jie buvo savo pasaulietišku išprusimu, Kristaus pažinimu tebuvo kūdikiai.

Pauliaus pareiga buvo išmokyti Korinto atsivertusius pradmenų, krikščioniškojo tikėjimo abėcėlės. Jis turėjo lavinti juos, kaip tuos, kurie nieko neišmano apie dieviškos

jėgos veikimą širdyje. Tuo metu jie negalėjo suprasti išgelbėjimo paslapčių, nes „*juslinis žmogus nepriima to, kas ateina iš Dievo Dvasios. Jis tai laiko kvailyste ir nepajėgia suprasti, kad apie tuos dalykus reikia spręsti dvasiškai*“ (1 Korintiečiams 2, 14). Paulius troško pasėti sėklą, kurią laistyti turėjo kiti. Jo sekėjai turėjo tęsti jo darbą nuo ten, kur jis pabaigė, pateikdami tiek dvasinės šviesos ir pažinimo, kiek Bažnyčia galėjo suprasti.

Pradėjęs savo darbą Korinte, apaštalas suprato, kad jis turi itin rūpestingai išdėstyti didžiąsias tiesas. Jis žinojo, kad tarp klausytojų bus pasipūtėlių, tikinčių žmonių teorijomis bei neteisingos pamaldų sistemos šalininkų, kurie eina apgraibomis, tikėdamiesi rasti fizinio pasaulio teorijų knygą, kuri taptų atkirčiu Šventajame Rašte apreikštai dvasinio ir nemirtingo gyvenimo realybei. Jis žinojo ir tai, jog kritikai mėgins paprieštarauti krikščioniškai apreikštojo Žodžio interpretacijai, o skeptikai į Kristaus Evangeliją žiūrės ironiškai ir pašaipiai.

Stengdamasis atvesti sielas prie kryžiaus, Paulius nedrįso tiesiogiai priekaištauti tiems, kurie negyveno dorovingai, ar parodyti, kokia šlykšti jų nuodėmė švento Dievo akivaizdoje. Jis verčiau rodė jiems teisingą gyvenimo tikslą ar mėgino padaryti išpūdį savo pamokslais apie dieviškąjį Mokytoją, kuris Jį priėmusius iš pasaulietiško ir nuodėmės perkelia į tyrumą ir teisumą. Paulius ypatingą dėmesį skyrė praktiškam pamaldumui bei šventumui, kurių turi siekti kiekvienas, norintis užimti garbingą vietą Dievo karalystėje. Jis be galo norėjo matyti, kaip Kristaus Evangelijos šviesa perskrodžia tų žmonių protų tamsą ir jie išvysta, koks pasibjaurėtinas jų amoralus gyvenimas Dievo akivaizdoje. Taigi pagrindinė Pauliaus pamokslų tema buvo Kristus ir Jo nukryžiuavimas. Jis stengėsi parodyti žmonėms, kad jie turėtų uoliai tyrinėti bei su didžiausiu džiaugsmu priimti nuostabią tiesą apie išgelbėjimą ir per atgailą artintis prie Dievo ir tikėjimo Viešpačiu Jėzumi Kristumi.

Filosofas nusigręžia nuo išgelbėjimo šviesos, nes joje jo išdidžios teorijos atrodo gėdingos; pasauliečiai atsisako ją priimti, nes ji atskirtų juos nuo jų žemiškų stabų. Paulius suprato, jog tam, kad žmogus pamiltų Kristų ar tikėjimo akimis pažvelgtų į kryžių, jis pirmiau turi suprasti Kristaus charakterį. Čia turi prasidėti tas gilinimasis, kuris taps atpirktųjų mokslu ir giesme per visą amžinybę. Tik kryžiaus šviesoje gali būti nustatyta tikroji žmogaus sielos vertė.

Šis apvalantis Dievo malonės veikimas pakeičia žmogaus įgimtus polinkius. Kūniškai mąstantiems žmonėms dangus neatrodo patrauklus; jų kūniškų, nepašventintų širdžių nevilioja ta tyra ir šventa vieta, ir jeigu jie ir galėtų ten patekti, nerastų nieko, kas jiems būtų sava. Kūnišką širdį valdantys polinkiai turi būti pavesti Kristaus malonei, ir tik tada žmogus bus tinkamas įžengti į dangų bei džiaugtis tyrų, šventų angelų draugija. Kai žmogus miršta nuodėmei ir atsiduoda naujam gyvenimui Kristuje, dieviška meilė pripildo jo širdį; jo suvokimas pašventinamas; jis ima gerti iš neišsenkančio pažinimo ir džiaugsmo šaltinio, ir jo kelią nušviečia amžinoji diena, nes su juo visada yra gyvenimo Šviesa.

Paulius siekė, jog broliai korintiečiai suprastų, kad jis ir kiti su juo dirbantys tarnautojai tėra žmonės, Dievo įpareigoti skelbti tiesą, ir kad jie visi pasinėrę į tą patį darbą, o jų sėkmė darbuose vienodai priklauso nuo Dievo. Bažnyčioje kilęs ginčas dėl skirtingų tarnautojų nuopelnų neatitiko Dievo valios ir buvo kūniškos širdies branginamų savybių rezultatas. „*Kol vienas sako: 'Aš – Pauliaus', kitas: 'Aš – Apolo', – argi nesate vien žmogiški? Kas gi yra Apolas? Kas gi Paulius? Tarnai, kurių dėka jūs įtikėjote ir kurie tarnavo, kiek Viešpaties kiekvienam buvo skirta. Aš sodinau, Apolas laistė, o Dievas augino. Nieko nereiškia sodintojas nei laistytojas, bet tik augintojas – Dievas*“ (1 Korintiečiams 3, 4–7).

Būtent Paulius pirmasis paskelbė Evangeliją Korinte ir suorganizavo ten Bažnyčią. Šį darbą atlikti jam paskyrė

Viešpats. Vėliau, nurodžius Dievui, Savo postus bei vietas užėmė ir kiti darbininkai. Pasėtą sėklą reikėjo laistyti, ir tai turėjo atlikti Apolas. Dirbdamas jis sekė Pauliaus pavyzdžiu, toliau mokė žmones ir padėjo pasėjajai sėklai sudygti. Jis sugebėjo atverti kelią į žmonių širdis, tačiau augimą lėmė tik Dievas. Charakterį keičia ne žmogaus, o Dievo jėga. Nors yra tų, kurie sodina ir laisto, ne jie paskatina sėklą sudygti ir augti; jie triūsia vadovaujami Dievo kaip Jo paskirtieji pasiuntiniai ir bendradarbiauja su Juo Jo darbe. Visa garbė ir šlovė, ateinanti su sėkme, priklauso Pjūties Šeiminkui.

Dievo tarnai turi skirtingas dovanas, tačiau visi jie yra Jo darbininkai. Kiekvienas turi mokytis iš Didžiojo Mokytojo, o paskui tai, ką išmoko, perteikti kitiems. Dievas kiekvienam iš Savo pasiuntinių paskyrė individualų darbą. Esama įvairių dovanų, tačiau visus darbininkus turi apjungti harmonija, valdoma apvalančio Šventosios Dvasios veikimo. Jiems skleidžiant žinią apie išgelbėjimo Evangeliją, Dievo galybė daugelį įtikins ir atvers. Žmonės, kaip įrankiai, kartu su Kristumi yra paslėpti Dieve, ir Kristus iškyla kaip vyriausias tarp dešimties tūkstančių ir kartu labiausiai mylintis.

„Kas sodina ir kas laisto, sudaro viena, tačiau kiekvienas gaussavąjį užmokestį pagal savo triūsą. Mes juk esame Dievo bendradarbiai, o jūs – Dievo dirva, Dievo statyba“ (1 Korintiečiams 3, 8.9). Šioje Šventojo Rašto vietoje apaštalas palygina Bažnyčią su dirbamu lauku, kuriame žmonės rūpinasi Viešpaties pasodintomis vynuogėmis; ir su pastatu, kuris turi išaugti į šventą Viešpaties šventyklą. Dievas yra Pjūties Šeiminkas, ir būtent Jis nurodo, kam ką atlikti. Visi turi darbuotis Jo prižiūrimi, leisdami Jam dirbti dėl Savo darbininkų ir per juos. Jis suteikia jiems taktą ir sugebėjimus, ir jeigu jie seka Jo nurodymu, vainikuoja jų pastangas sėkme.

Dievo tarnai turi darbuotis drauge, padėdami vienas kitam, lenktyniaudami *„tarpusavio pagarba“* (Romiečiams 12, 10). Čia neturi būti vietos kandžiai kritikai ar kito žmogaus atlikto darbo sumenkinimui; neturi būti ir susiskaldymo.

Kiekvienas, kuriam Viešpats patikėjo žinią, privalo atlikti savo konkretų darbą. Kiekvienas yra individualybė, kurios neturi užgožti kas nors kitas. Antra vertus, kiekvienas turi dirbti harmoningai su savo broliais. Savo tarnystėje Dievo darbininkai turi būti kaip vienas. Niekam nevalia rodyti save kaip pavyzdį, nepagarbiai kalbėti apie kitus bendradarbius ar juos ignoruoti. Prižiūrimas Dievo, kiekvienas turi atlikti jam paskirtąjį darbą, būti gerbiamas, mylimas ir padrašinamas kitų darbininkų. Drauge jie turi atlikti darbą iki galo.

Šiuos principus Paulius plačiai aptaria pirmame laiške Korinto Bažnyčiai. Apaštalas kreipiasi į „Kristaus tarnus“ kaip „Dievo slėpinių prievaizdus“ ir apie jų darbą kalba šitaip: „O iš prievaizdų reikalaujama, kad būtų patikimi. Man mažai rūpi, ką jūs ar žmonių teismas spręstų apie mane. Nė aš pats savęs neteisiu. Nors nesijaučiu kaltas, bet dėl to dar nesu nuteisintas. Mano teisėjas yra Viešpats. Tad neteiskite ko nors prieš laiką, iki ateis Viešpats, kuris nušvies, kas tamsoje paslėpta, ir atskleis širdžių sumanymus. Tuomet kiekvienam teks pagyrimas iš Dievo“ (1 Korintiečiams 4, 1–5).

Jokiam žmogui nevalia teisti skirtingų Dievo tarnų. Tik Viešpats gali spręsti apie žmogaus atliktą darbą, ir tik Jis kiekvienam teisingai atlygins.

Toliau apaštalas tiesiogiai kalba apie tai, jog jo darbai buvo lyginami su Apolo: „Visa tai, broliai, jūsų labui pri-taikiau Apolui ir sau, kad iš mūsų pavyzdžio įsidėmėtumėte taisyklę: ‘Nieko daugiau, negu parašyta’ ir kad vienas dėl kito nesipūstumėte prieš kitus. Kas gi tave išskiria iš kitų? Ir ką gi turi, ko nebūtum gavęs? O jei esi gavęs, tai ko giriesi, lyg nebū-tum gavęs?“ (1 Korintiečiams 4, 6.7)

Paulius aiškiai papasakojo Bažnyčiai apie tuos pavojus bei sunkumus, kuriuos jam ir jo bendražygiams teko kan-triai iškęsti tarnaujant Viešpačiui. „Iki šios valandos, – skelbė jis, – badaujame ir trokštame, esame nuogi ir mušami, esame be pastogės ir vargstame, darbuodamiesi savo rankomis. Keikiami

mes laiminame, persekiojami ištveriamė, piktžodžiaujami maloniai atsakome. Iki šiol esame laikomi pasaulio sąslavomis, visų atmatomis. Aš tai rašau ne norėdamas jus gėdinti, bet įspėdamas kaip mylimus savo vaikus. Nors turėtumėte tūkstančius auklėtojų Kristuje, bet nebus kelių tėvų, nes, paskelbdamas Evangeliją, aš esu tapęs jūsų tėvu Kristuje Jėzuje“ (1 Korintiečiams 4, 11–15).

Tam, kuris siunčia Evangelijos darbininkus kaip Savo pasiuntinius, daroma negarbė, kai tarp tikinčiųjų pasireiškia stiprus prisirišimas prie vieno pamėgto tarnautojo ir nenoras priimti kokio nors kito mokytojo darbą. Viešpats siunčia pagalbą Savo žmonėms – ne visada tai, ko jie norėtų, bet taip, kaip jiems to reikia; mat žmonės yra trumparegiai ir nesupranta, kas jiems naudingiausia. Retai kuris vienas tarnautojas turi visas savybes, reikalingas išstobulinti Bažnyčią pagal visus krikščionybės reikalavimus; todėl Dievas dažnai atsiunčia kitų tarnautojų, ir kiekvienas iš jų turi tam tikrų savybių, kurių stokoja kiti.

Bažnyčia turi mielai priimti šiuos Kristaus tarnus, kaip kad priimtų Patį Mokytoją. Jie turi maksimaliai pasinaudoti kiekvieno tarnautojo nurodymais, kuriuos šie pateikia, remdamiesi Dievo Žodžiu. Tiesos, kurias išdėsto Dievo tarnai, turi būti nuolankiai priimamos ir branginamos, tačiau patys tarnautojai neturi virsti stabais.

Per Dievo malonę Kristaus tarnautojai tapo šviesos ir palaiminimų pasiuntiniais. Kai nuoširdžia, atkaklia malda jie gauna Šventosios Dvasios dovaną ir žengia į priekį, nešdami sielų gelbėjimo naštą, jų širdys prisipildo troškimo tęsti kryžiaus triumfą ir jie išvysta savo darbo vaisius. Sąmoningai atsisakydami demonstruoti žmogišką išmintį ar aukštinti save, jie atliks tokius darbus, kurie atlaikys šėtono išpuolius. Daugybė sielų atsigręš iš tamsos į šviesą, ir susikurs daugybė Bažnyčių. Žmonės atsivers ne dėl žmonių nuopelnų, o dėl Kristaus. Savasis „aš“ liks šešėlyje, bus matyti tik Jėzus, Golgotos Vyras.

Tie, kurie darbuojasi dėl Kristaus šiandien, gali parodyti tuos pačius puikius sugebėjimus, kuriuos turėjo skelbusieji Evangeliją apaštalų laikais. Dievas yra lygiai taip pat pasirengęs suteikti jėgų Savo tarnams šiandien, kaip suteikė jėgų Pauliui ir Apolui, Silui ir Timotiejui, Petru, Jokūbui ir Jonui.

Apaštalų laikais buvo paklydusių sielų, kurios tvirtino tikinčios Kristų, tačiau negerbė Jo pasiuntinių. Jos skelbė, jog neseks paskui joki žmogų ir mokysis tiesiogiai iš Kristaus, nepadedamos Evangelijos tarnautojų. Jų dvasia buvo nepriklausoma, ir jos nenorėjo paklusti Bažnyčios balsui. Tokiems žmonėms grėsė didžiulis pavojus būti apgautiems.

Dievas suvedė į Bažnyčią įvairių talentų žmones kaip Savo paskirtuosius pagalbininkus, kad per jungtinę daugelio išmintį galėtų būti vykdoma Dvasios valia. Žmonės, kurie vadovaujasi tik savo stipriu charakteriu ir atsisako paklusti turintiems ilgametę patirtį Dievo darbe, liks apakinti pasitikėjimo savimi ir nesugebės išvelgti, kur tiesa, o kur melas. Pavojinga tokius žmones išsirinkti Bažnyčios vadovais – mat jie vadovausis tik savo nuovoka bei ketinimais ir nepaisys brolių nuomonės. Priešui lengva darbuotis per tuos, kurie, nors kiekviename žingsnyje patys reikalingi patarimo, imasi vadovauti sieloms savo jėgomis, nesusipažinę su Kristaus gerumu.

Atliekant pareigą nesaugu vadovautis vien išpūdžiu. Priešas dažnai įtikina žmones, kad juos veda Dievas, kai iš tikrųjų jie seka tik paskui žmogišką impulsą. Tačiau įdėmiai išžiūrėję ir pasitarę su broliais, mes suprasime Viešpaties valią, juk duotas pažadas: „*Jis veda kukliuosius teisingu taku ir moko juos Savo kelio*“ (Psalmyno 25, 9).

Ankstyvojoje krikščionių Bažnyčioje buvo tokių, kurie atsisakė pripažinti Paulių arba Apolą ir savo vadovu laikė tik Petrą. Jie tvirtino, kad Petras buvo artimiausias Kristaus bendražygis, kai Mokytojas gyveno žemėje, o Paulius tuo metu persekiojo tikinčiuosius. Tokias pažiūras ir jausmus

inspiravo išankstinės nuostatos. Šie žmonės neparodė geranoriškumo, kilnumo bei švelnumo, liudijančių, jog jų širdyse gyvena Kristus.

Kilo pavojus, kad ši susiskaldymo dvasia padarys daug žalos krikščionių Bažnyčiai, todėl Viešpats liepė Pauliui ištarti rimto perspėjimo bei griežto protesto žodžius. Tokių, kurie kalbėjo: „Aš esu Pauliaus“, „aš – Apolo“, „aš – Kefo“, „o aš – Kristaus“, apaštalas paklausė: „Argi Kristus padalytas? Nejaugi Paulius buvo už jus nukryžiuotas? Negi vardan Pauliaus buvote pakrikštyti? [...] Tad niekas tenesigiria žmonėmis! – maldavo jis. – Viskas yra jūsų: ar Paulius, ar Apolas, ar Kefas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis, – viskas jūsų, bet jūs patys – Kristaus, o Kristus – Dievo“ (1 Korintiečiams 1, 12.13; 3, 21.23).

Paulius ir Apolas puikiai sutarė. Pastarasis labai nusivylė ir krintosi dėl Korinto Bažnyčios susiskaldymo; jis nesinaudojo jam rodomu palankumu ir neskatino to daryti, o skubiai apleido tą miestą. Kai Paulius vėliau ragino jį vėl apsilankyti Korinte, Apolas atsisakė ir sugrįžo ten pasidaryti tik po ilgo laiko, kai Bažnyčios dvasinė būsena jau buvo geresnė.

27. EFEZAS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 19, 1–20.

Kol Apolas skelbė Korinte, Paulius išpildė savo pažadą grįžti į Efezą. Pakeliui jis trumpam apsilankė Jeruzalėje ir kurį laiką praleido Antiochijoje, kur buvo dirbęs anksčiau. Paskui keliavo per Mažąją Aziją, „*per galatų kraštą, per Frygiją*“ (Apaštalų darbų 18, 23), aplankydamas savo paties įkurtas Bažnyčias ir stiprindamas tikinčiųjų tikėjimą.

Apaštalų laikais vakarinė Mažosios Azijos dalis buvo Romos provincija. Jos sostinė Efezas buvo didžiulis komercinis centras. Jo uoste vos tilpo laivai, jo sausakimšose gatvėse knibždėjo iš įvairiausių šalių suplūdę žmonės. Kaip ir Korintas, misionieriams tai buvo daug žadanti sritis.

Žydai, dabar jau plačiai pasklidę visuose civilizuotuose kraštuose, laukė Mesijo atėjimo. Kai skelbė Jonas Krikštytojas, daugelis, atkeliavę į Jeruzalę švęsti kasmetinių švenčių, sugūžėjo prie Jordano krantų jo pasiklausyti. Čia jie išgirdo skelbiant Jėzų kaip Pažadėtąjį ir išnešiojo šią žinią į visas pasaulio šalis. Taip Apvaizda paruošė kelią apaštalų darbams.

Atvykęs į Efezą, Paulius rado dvylika brolių, kurie, kaip ir Apolas, buvo Jono Krikštytojo mokiniai ir, kaip ir jis, šią žinioją apie Kristaus misiją. Jie neturėjo tokių sugebėjimų kaip Apolas, tačiau su tuo pačiu nuoširdumu bei tikėjimu stengėsi paskleisti savo gautąją žinią kitose šalyse.

Šie broliai nieko nežinojo apie Šventosios Dvasios misiją. Paklausti Pauliaus, ar gavo Šventąją Dvasią, jie atsakė: „*Mes ne girdėti negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia*“. Jis klausė toliau: „*Tai kokį krikštą jūs esate priėmę?*“ Jie atsakė: „*Jono krikštą*“.

Tada apaštalas išdėstė jiems didžiąsias tiesas, kurios yra krikščionių vilties pagrindas. Jis papasakojo apie Kristaus gyvenimą šioje žemėje ir žiaurią bei gėdingą Jo mirtį. Jis papasakojo, kaip gyvybės Viešpats sugriovė kapo užtvartą ir prisikėlė triumfuodamas prieš mirtį. Jis pakartojo užduotį, kurią Gelbėtojas davė Savo mokiniams: „*Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite Mano mokiniams visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios*“ (Mato 28, 18.19). Paulius pasakė jiems ir apie Kristaus pažadą atsiųsti Guodėją, kurio jėga bus daromi galingi ženklai bei stebuklai, ir apibūdino, kaip šlovingai šis pažadas išsipildė Sekminių dieną.

Broliai didžiai susidomėję, kupini dėkingumo bei džiugios nuostabos, klausėsi Pauliaus žodžių. Per tikėjimą jie suprato nuostabiąją tiesą apie Kristaus atperkančią auką ir priėmė Jį kaip savo Atpirkėją. Paskui jie buvo pakrikštyti Jėzaus vardu, ir kai Paulius „*jiems uždėjo rankas*“, jie gavo dar ir Šventosios Dvasios krikštą, įgalinusį kalbėti kitų tautų kalbomis ir pranašauti. Taigi jie tapo tinkami dirbti misionieriais Efeze bei jo apylinkėse ir skelbti Evangeliją Mažojoje Azijoje.

Puoselėdami nuolankumo bei noro mokytis dvasią, šie vyrai įgijo patirtį, leidusią jiems tapti Dievo darbininkais derliaus laukuose. Jų pavyzdys tapo krikščionims vertinga pamoka. Daug yra tokių, kurie beveik nedaro pažangos dvasiniame gyvenime, nes yra pernelyg patenkinti savimi, kad užimtų vadovų postus. Jie patenkinti savo paviršutinišku Dievo Žodžio pažinimu. Jie nenori pakeisti savojo tikėjimo ar gyvenimo, taigi nesistengia siekti daugiau šviesos.

Jei Kristaus sekėjai uoliai ieškotų išminties, jie būtų nuvesti į turtingus, kol kas jiems dar visiškai nežinomus tiesos laukus. Tą, kuris visiškai atsiduoda Dievui, ves Dievo ranka. Jis gali būti kuklus ir iš pirmo žvilgsnio negabus, tačiau jeigu mylinčia, pasitikinčia širdimi paklus kiekvienam Dievo valios reikalavimui, jo gebėjimai bus nuskaistinti, sutaurinti, pagausinti ir jis įgaus daugiau energijos. Jeigu jis brangins dieviškos išminties pamokas, jam bus patikėta ypatinga užduotis; jis turės galimybę savo gyvenimu pagerbti Dievą ir palaiminti pasaulį. *„Tavo žodžių aiškinimas apšviečia, pamoko įžvalgos net neišmanėlius“* (Psalmyno 119, 130).

Šiandien yra daug tokių, kurie lygiai taip pat nieko neišmano apie Šventosios Dvasios veikimą širdyje, kaip ir tie Efezo tikintieji; tačiau būtent ši tiesa aiškiausiai išdėstyta Dievo Žodyje. Šia tema daug kalbėjo pranašai ir apaštalai. Pats Kristus atkreipė mūsų dėmesį į gamtos pasaulį, iliustruodamas Savo Dvasios veikimą, palaikant dvasinę gyvybę. Vynmedžio gyvybės syvai kyla iš šaknų, maitina šakeles, palaiko augimą, sukelia žydėjimą ir padeda subrandinti vaisius. Taip ir gyvybę teikianti Šventosios Dvasios galybė, kuri kyla iš Gelbėtojo, persmelkia sielą, atnaujina motyvus ir polinkius ir net mintis padaro paklusnias Dievo valiai, įgalindama visa tai priimančią žmogų duoti brangų šventų darbų vaisių.

Šio dvasinio gyvenimo Autorius neregimas, ir žmonių filosofija negali paaiškinti, kaip būtent suteikiama bei palaikoma toji gyvybė. Tačiau Dvasios veikimas visada atitinka užrašytąjį Žodį. Kaip gamtoje, taip ir dvasiniame pasaulyje. Dievo galia kiekvieną akimirką palaiko gyvybę gamtoje; tačiau ji palaikoma ne tiesioginiais stebuklais, o priartinant prie mūsų palaiminimus. Taigi dvasinė gyvybė palaikoma tomis priemonėmis, kurias parūpina Apvaizda. Kad Kristaus sekėjai išaugtų *„tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką“* (Efeziečiams 4, 13), jie turi valgy-

ti gyvenimo duoną ir gerti išgelbėjimo vandenį. Jie turi budėti, melstis ir dirbti, visame kame laikydamiesi Dievo ir Jo Žodžio nurodymų.

Ši atsivertusių žydų patirtis pateikia mums dar vieną pamoką. Pakrikštyti Jono, jie dar nevisiškai suprato Jėzaus, kaip nuodėmių Atpirkėjo, misiją. Jie darė didelių klaidų. Tačiau gavę daugiau šviesos, jie mielai priėmė Kristų, kaip savo Atpirkėją, ir sulig šiuo pažangiu žingsniu pasikeitė jų pareigos. Priėmus tyresnį tikėjimą, jų gyvenime įvyko atitinkamos permainos. Parodydami šį pasikeitimą ir išpažindami savo tikėjimą Kristumi, jie persikrikštijo Jėzaus vardu.

Savo papročiu Paulius pradėjo darbą Efeze, skelbdamas žydų sinagogoje. Jis darbavosi ten tris mėnesius, *„drąsiai įtikinėjo ir aiškino apie Dievo karalystę“*. Iš pradžių jis buvo priimtas palankiai, tačiau kaip ir kitose vietovėse greitai sulaukė nuožmaus pasipriešinimo. *„Kai kurie, užkietėję ir atmetę tikėjimą, piktžodžiavo [tikėjimo] Keliui daugelio akyse“*. Žmonėms atkakliai nepriimant Evangelijos, apaštalas paliovė skelbti sinagogoje.

Dievo Dvasia darbavosi su Pauliumi ir per jį dėl jo kraštiečių. Buvo pateikta pakankamai įrodymų, įtikinančių visus, kurie nuoširdžiai troško sužinoti tiesą. Tačiau daugelis leido sau būti vadovaujamiems prietarų bei netikėjimo ir atsisakė priimti įtikinamiausius įrodymus. Bijodamas, kad tikinčiųjų tikėjimui kils pavojus dėl nuolatinio bendravimo su šiais tiesos priešininkais, Paulius atsiskyrė nuo jų, subūrė mokinius į atskirą kūną ir toliau mokė Tirano, garsaus mokytojo, mokykloje.

Paulius matė, kad priešais jį *„atsivėrusios plačios durys našiam darbui, bet ir priešininkų daug“* (1 Korintiečiams 16, 9). Efezas buvo ne tik didžiausias, bet ir labiausiai ištvirkęs iš visų Azijos miestų. Tarp jo gausių gyventojų tarpo prietariai ir jusliniai malonumai. Jo šventyklų šešėlyje glausdavosi įvairiausi nusikaltėliai, ir klestėjo didžiausios nedorybės.

Efezas buvo populiarus Artemidės kulto centras. Garsas apie didingą „Efezo Artemidės“ šventyklą sklido po visą Aziją ir pasaulį. Jos nepranokstamu grožiu didžiavosi ne tik tas miestas, bet ir visa tauta. Tradiciškai buvo pasakojama, jog toje šventykloje stovintis stabas nukrito tiesiai iš dangaus. Ant jo buvo išraižyti simboliniai ženklai, kurie neva turėjo didžiulę jėgą. Efeziečiai parašė ne vieną knygą, aiškinančią šių ženklų prasmę.

Tarp tyrinėjusiųjų šias brangias knygas buvo daug magų, galingai veikiančių prietaringų šventykloje stovinčio atvaizdo garbintojų protus.

Efeze besidarbuojantį apaštalą Paulių lydėjo ypatingi dieviško palankumo ženklai. Jo pastangas palaikė Dievo galybės jėga, ir daugelis pagijo nuo fizinių ligų. „*Pauliaus rankomis Dievas padarydavo nepaprastų stebuklų. Žmonės net dėdavo ligoniams jo kūną lietusias skepetėles, prijuostas, ir nuo jų pasitraukdavo ligos, išeidavo piktosios dvasios*“. Šie antgamtinės jėgos pasireiškimai buvo daug galingesni, negu kada nors matyta Efeze, ir tokio pobūdžio, kad jų negalėjo imituoti joks fokusininkas ar burtininkas. Šie stebuklai, daromi Jėzaus iš Nazareto vardu, suteikė žmonėms galimybę pamatyti, jog dangaus Dievas galingesnis už burtininkus, kurie garbino deivę Artemidę. Taip Viešpats išaukštino Savo tarną net prieš pačius stabmeldžius, iškeldamas jį kur kas aukščiau už galingiausius ir labiausiai mėgstamus magus.

Tačiau Tas, kuriam pavaldžios visos blogio dvasios ir kuris suteikė Savo tarnams valdžią jų atžvilgiu, dar labiau sugėdino ir sugniuždė tuos, kurie niekino Jo šventą vardą. Mozės Įstatymas draudė raganauti, už tai grėsė mirties bausmė, tačiau kartkartėmis nuo tikėjimo atsimetę žydai tai slapčia vis praktikuodavo. Pauliaus lankymosi Efeze metu mieste buvo „*keliaujančių žydų egzorcistų*“, kurie, matydami jo daromus stebuklus, „*mėgindavo piktyjų dvasių apsėstiesiems prišaukti Jėzaus vardą*“. „*Taip darė vieno*

žydų vyresniojo kunigo Skėvo septyni sūnūs“. Radę demonų apsėstą žmogų, jie kreipdavosi į jį tokiais žodžiais: „Aš jus saikdinu per Jėzų, kurį skelbia Paulius“. Tačiau „piktoji dvasia jiems atšovė: ‘Pažįstu Jėzų ir žinau Paulių. O jūs kas būsite?’ Ir žmogus, turįs nelabąją dvasią, užpuolė juos, apgalėjo vienus bei kitus ir taip nutęsė, jog jie nuogi ir sužaloti turėjo bėgti iš anų namų.“

Taip nepaneigiamai buvo įrodytas Kristaus vardo šventumas bei atskleistas pavojus, kuris kyla jį naudojantiems, bet netikintiems Išgelbėtojo misijos dieviškumu. „Visus pagavo baimė, o Jėzaus vardas buvo išaukštintas“.

Anksčiau slėpti faktai dabar iškilo į šviesą. Kai kurie tikintieji priimdami krikščionybę nevisiškai atsižadėjo savo prietarų. Iš dalies jie ir toliau praktikavo magiją. Dabar įsitikinę, jog klydo, „daug įtikėjusiųjų ateidavo išpažinti ir pasisakyti, ką buvo darę“. Gerasis darbas pasiekė net kai kuriuos magus, ir „nemaža užsiiminėjusių kerais sunešdavo savo knygas ir visų akyse sudegindavo. Apskaičiuota, kad jos buvo vertos penkiasdešimt tūkstančių sidabro drachmų. Šitaip galingai Viešpaties žodis plito ir tarpo“.

Sudegindami savo magijos knygas, Efezo atsivertusieji parodė, jog dalykai, kurie anksčiau jiems teikė malonumo, dabar kelia pasiūlykštėjimą. Būtent savo magija jie ypatinškai skaudino Dievą ir kėlė pavojų savo pačių sieloms. Ir štai dabar jie pademonstravo tokį pasipiktinimą ta pačia magija. Taip jie paliudijo apie savo tikrą atsivertimą.

Šiuose būrimo traktatuose buvo surašytos taisyklės bei veiksmai, kaip iššaukti piktąsias dvasias. Tai buvo šėtono garbinimo taisyklės – nurodymai, kaip sulaukti iš jo pagalbos ar gauti kokios nors informacijos. Pasilikdami šias knygas, mokiniai būtų likę pažeidžiami pagundų; pardavę jas, jie būtų užtraukę pagundas kitiems. Jie atsižadėjo tamsojos karalystės ir, kad sugriautų jos galybę, nedvejodami ryžosi bet kokiai aukai. Taip tiesa triumfavo prieš žmonių prietarus bei meilę pinigams.

Šis Dievo jėgos pasireiškimas padėjo krikščionybei laimėti galingą pergalę pačiame prietarų bastione. Žinia apie tai, kas įvyko, pasklido plačiau, negu Paulius tikėjosi. Ji plito toli už Efezo ribų, ir tai buvo galingas pastiprinimas Kristaus darbui. Apaštalui jau seniai užbaigus savo gyvenimo kelią, šios scenos liko gyvos žmonių atminty ir padėjo laimėti sielas Evangelijai.

Dažnai teigiama, jog prieš pat dvidešimtojo amžiaus civilizaciją pagoniški prietarai išnyko. Tačiau Dievo Žodis ir konkretūs faktai liudija, jog raganavimas šiame amžiuje buvo praktikuojamas lygiai taip pat, kaip senovės magų laikais. Šiuolaikinis spiritizmas iš esmės yra ta pati senovės magijos sistema. Šėtonas randa priėjimą prie tūkstančių protų, apsimesdamas jų mirusiais artimaisiais ir draugais. Šventajame Rašte pasakyta, kad „*mirusieji nebežino nieko*“ (Mokytojo 9, 5). Jų mintys, jų meilė, jų neapykanta – viskas išnykę. Mirusieji nebendrauja su gyvaisiais. Tačiau laikydamasis savo senos gudrybės, šėtonas griebiasi šios priemonės, kad užvaldytų protus.

Spiritizmo pagalba daugelis ligonių, netekusiųjų artimo žmogaus, ar tiesiog smalsuolių bendrauja su piktosiomis dvasiomis. Visiems, kurie drįsta tuo užsiiminėti, kyla pavojus. Tiesos žodis skelbia, kaip į tai žiūri Dievas. Senais laikais Jis paskelbė griežtą nuosprendį karaliui, kuris buvo nusiuntęs pasiuntinį paklausti pagonių orakulo patarimo: „*Nejaugi nėra Dievo Izraelyje, kad einate teirautis pas Ekrono dievą Baal Zebubą? Todėl VIEŠPATS taip kalbėjo: 'Iš lovos, į kurią atgulei, neišlipsi ir turėsi mirti'*“ (2 Karalių 1, 3.4).

Pagoniškųjų laikų magai yra šiandieninių spiritizmo mediumų, aiškiaregių bei ateities pranašautojų kolegos. Mistiški balsai, kalbėję Endore ir Efeze, jų melagingais žodžiais vis dar klaidina žmones. Jei nuo mūsų akių nukristų šydas, pamatytume, kaip darbuojasi blogio angelai, panaudodami visas savo gudrybes, kad apgautų ir sunaikintų. Vos tik stengiamasi priversti žmones pamiršti

Dievą, ten savo klastingą jėgą demonstruoja šėtonas. Kai žmonės pasiduoda jo įtakai, jiems patiems nežinant, jų protas suklaidinamas, o siela užteršiama. Apaštalo raginimu, išsakytu Efezo Bažnyčiai, turėtų vadovautis ir šiandieninė Dievo tauta: „*Neprisidėkite prie nevaisingų tamsos darbų, o verčiau atskleiskite juos*“ (Efeziečiams 5, 11).

*...Praėjo šimtmečiai, bet vis tas pat po saulę:
gudrus piktasis griebias tos pačios apgaulės –
įtraukia žmones į lipnius kerus iš lėto
ir horoskopais „nekaltais“, ir amuletais...
Būrėjų Dievo draudžiamų
pridygo tarsi grybų po lietaus...
Nejausdami (gal nežinodami?) jie garbina šėtoną,
pamindami pamokymus Dangaus...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

28. SUNKAUS TRIŪSO IR IŠBANDYMŲ DIENOS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 19, 21–41; 20, 1.

Daugiau kaip trejus metus Efezas buvo Pauliaus darbų centras. Čia išaugo klestinti Bažnyčia, ir iš šio miesto Evangelija plito per Azijos provincijas – ir tarp žydų, ir tarp pagonių.

Apaštalas jau kurį laiką svarstė leisti į kitą misijos kelionę. Jis *„Dvasios skatinamas, nusprendė per Makedoniją ir Achają keliauti į Jeruzalę. ‘Aplankęs šiuos kraštus, – sakė jis, – aš turiu pamatyti ir Romą’“*. Įgyvendindamas savo planą, *„jis nusiuntė į Makedoniją du savo pagalbininkus, Timotiejų ir Erastą“*; tačiau jausdamas, kad vis dar yra reikalingas Efeze, jis nusprendė pasilikti iki Sekminių. Tačiau netrukus nutiko vienas įvykis, kuris paspartino jo išvykimą.

Kartą per metus Efeze buvo rengiamos ypatingos apeigos deivės Artemidės garbei. Jos pritraukdavo gausybę žmonių iš visų provincijos kampelių. Tuo laikotarpiu vykdavo pompastiški ir įspūdingiausi šventiniai renginiai.

Šis švenčių laikotarpis buvo ypatingas išbandymas neseniai įtikėjusiems. Tikinčiųjų grupelė, besirenkanti Tirano mokykloje, visiškai nederėjo prie aplink siaučiančių linksmybių, ir jie dažnai susilaukdavo patyčių, paniekinimų bei įžeidinėjimų. Antra vertus, Pauliaus triūsas sudavė pagonių šlovinimui reikšmingą smūgį, todėl nacionalinėje šventėje

dalyvavo akivaizdžiai mažiau žmonių, ne toks karštas buvo ir maldininkų entuziazmas. Jo mokymas darė įtaką ne tik atsivertusiems į naująjį tikėjimą. Daugeliui tų, kurie atvairai nepriėmė naujojo mokymo, taip nušvito protas, kad jie prarado bet kokią pasitikėjimą pagoniškais dievais.

Buvo ir dar viena nepasitenkinimo priežastis. Efeze buvo gaminami maži šventyklos bei Artemidės atvaizdai, ir šis verslas klestėjo. Tačiau dabar visų, kurie tuo užsiėmė, pajamos ėmė mažėti, ir šie žmonės susivienijo prieš Pauliaus veiklą.

Demetrijas, sidabrinių miniatiūrų gamintojas, sukviėtęs šios srities amatininkus, pasakė: „*Vyrai, jūs suprantate, kad šiuo amatu remiasi mūsų gerovė. Bet jūs matote ir girdite, jog tasai Paulius ne tik Efeze, bet ir kone visoje Azijoje įtikino ir patraukė į savo pusę daug žmonių. Jis tvirtina, esą tai ne dievai, kurie pagaminami žmonių rankomis. Gresia pavojus, kad ne tik smuks mūsų amatas, bet ir bus paniekinta didžiosios deivės Artemidės šventykla ir žlugs didybė tos, kurią garbina visa Azija ir visas pasaulis*“. Šie žodžiai sukurstė žmonių aistras. „*Tai išgirdę, jie labai įniršo ir ėmė šaukti: 'Didi efeziečių Artemidė!'*“

Žinia apie šią kalbą pasklido greitai ir plačiai. „*Sąmyšis apėmė visą miestą*“. Visi puolė ieškoti Pauliaus, bet niekur negalėjo rasti. Jo broliai, sužinoję apie pavojų, skubiai išlydėjo apaštalą iš miesto. Dievo angelai saugojo Paulių; metas mirti kankinio mirtimi jam dar nebuvo atėjęs.

Neradę savo įniršio objekto, „*visi kaip vienas pasileido bėgti į teatrą, pasigriebę Pauliaus palydovus, makedoniečius Gajų ir Aristarchą*“.

Paulius buvo pasislėpęs netoliese ir veikiai sužinojo apie jo mylimiems broliams iškilusį pavojų. Užmiršęs savo paties saugumą, jis norėjo tučtuojau eiti į teatrą ir kreiptis į maištininkus. Tačiau „*mokiniai neleido*“. Gajus ir Aristarchas buvo ne ta auka, kurios ieškojo miestelėnai ir joks didelis pavojus jiems negrėsė. Bet vos tik būtų pasirodęs išblyškęs, rūpesčių išvargintas apaštalo veidas, iškart būtų sukilusios

žemiausios minios aistros ir nebūtų likę nė menkiausios galimybės išgelbėti jo gyvybę.

Paulius vis dar troško apginti tiesą minios akivaizdoje, tačiau iš teatro atėjusi perspėjimo žinia pagaliau jį sulaukė. *„Taip pat ir keli jo bičiuliai Azijos provincijos valdininkai per kitus prašė, kad jis neitų į teatrą“.*

Sumaištis teatre vis labiau įsismarkavo. *„O ten vieni rėkavo vienaip, kiti – kitaip. Susirinkimas buvo toks pakrikas, jog daugumas net nežinojo, kuriam galui susirinkta“.* Tas faktas, kad Paulius ir keli jo bendražygiai buvo žydų kilmės, neleido vietiniams žydams atvirai parodyti, kaip jie nepritaria jam ir jo darbui. Taigi jie išsirinko vieną iš saviškių, kad išdėstytų visą reikalą žmonėms. Tai buvo sidabrakalys Aleksandras, vienas iš amatininkų, apie kurį vėliau Paulius kalbėjo, kaip apie padariusį jam daug blogo (2 Timotiejui 4, 14). Tai buvo ganėtinai gabus žmogus, kuris visą savo energiją sutelkė tam, kad nukreiptų žmonių pyktį būtent prieš Paulių ir jo bendražygius. Tačiau minia, matydama, jog Aleksandras yra žydas, nustūmė jį ir *„visi vienu balsu ėmė spiegti ir kokias dvi valandas šūkavo: ‘Didi efeziečių Artemidė!’“*

Pagaliau pavargę džiūgauti jie nurimo, ir akimirksniui stijo tylą. Tada minios dėmesį atkreipė miesto raštininkas ir, pasinaudodamas savo padėtimi, privertė juos išklausyti. Jis įrodinėjo, jog nėra pagrindo dabartinei sumaiščiai ir apeliavo į jų sveiką protą. *„Efeziečiai! Kur rasi žmogų, kuris nežinotų, jog efeziečių miestas globoja didžiosios Artemidės šventyklą ir iš dangaus nukritusią jos statulą?! Šito niekas negali paneigti. Taigi nusiraminkite ir nieko galvotrūkčiais nedarykite. Jūs atitempėte čionai šiuos vyrus, kurie nėra nei šventvagiai, nei piktžodžiautojai mūsų deivei. Jei Demetrius ir jo bendrai amatininkai turi prieš ką nors skundą, tai tam yra teismo dienos ir prokonsulai, tegul sau bylinėjasi. O jeigu jūs turite kokią kitą apsvarstytiną reikalą, tai jį bus galima išspręsti teisėtame liaudies susirinkime. Šiaip jau yra pavojus būti apkaltintiems maištu dėl to, kas šiandien*

čia dėjosi, nes nėra jokio pagrindo, kuriuo galėtume pateisinti šį triukšmingą sambūrį'. Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą".

Savo kalboje Demetrijas pasakė: „*Gresia pavojus, kad ne tik smuks mūsų amatas [...]*". Šie žodžiai atskleidžia tikrąją sumaištį Efeze priežastį bei tai, kodėl po to apaštalai buvo nuožmiai persekiojami. Demetrijas su kitais amatininkais suprato, kad Evangelijos skelbimas ir jos plitimas kelia pavojų jų atvaizdų gaminimo verslui. Ant plauko pakibo pagonių šventikų bei amatininkų pelnas, ir dėl šios priežasties jie nuožmiai sukilo prieš Paulių.

Raštininko ir kitų mieste garbingus postus užimančių pareigūnų sprendimu, Paulius buvo išteisintas minios aki-vaizdoje, kaip nepadaręs nieko, kas pažeistų įstatymą. Tai buvo dar vienas krikščionybės triumfas prieš klystkelius ir prietarus. Dievas paragino aukštą valdininką išteisinti Jo apaštalą bei numaldyti įsisiautėjusią minią. Pauliaus širdis buvo kupina dėkingumo Dievui, kad liko gyvas ir kad neramumai Efeze neužtraukė gėdos krikščionybei.

„Sąmyšiui pasibaigus, Paulius susikvietė mokinius, padaršino juos ir atsisveikinęs iškeliavo į Makedoniją". Kelionėje jį lydėjo du ištikimi broliai iš Efezo – Tichikas ir Trofimas.

Pauliaus darbas Efeze buvo baigtas. Tai buvo nepaliaujamo darbo, daugybės sunkumų ir gilios širdgėlos laikotarpis. Jis mokė žmones viešose vietose bei keliaudamas iš namų į namus, su ašaromis bardamas juos ir perspėdamas. Jam nuolat priešinosi žydai, kurie išnaudodavo kiekvieną gali-mybę, kad sukurstytų prieš jį liaudį.

Taip grumdamasis su pasipriešinimu, nepailsdamas ir entuziastingai dirbdamas Evangelijos darbą bei gindamas dar jaunos tikėjimo Bažnyčios interesus, Paulius nešė savo sieloje sunkią visų Bažnyčių naštą.

Žinia apie kai kurių jo įkurtų Bažnyčių atsimetimą su-kėlė jam daug skausmo. Apaštalas nuogastavo, kad visos jo pastangos dėl jų gali nueiti perniek. Daug bemiegių naktų buvo praleista meldžiantis ir giliai apmąstant tuos

metodus, kuriais buvo priešinamasi jo darbui. Vos tik jam pasitaikydavo galimybė, ir jeigu to reikalavo aplinkybės, Paulius rašydavo Bažnyčioms, priekaištavo, patarinėjo, ragino ir drąsino. Šiuose laiškuose apaštalas nekalbėjo apie savo patiriamus sunkumus, tačiau kur ne kur galima įžvelgti užuominų apie jo darbus bei kančias dėl Kristaus. Smūgiai, kalėjimas, šaltis, alkis ir troškulys, pavojai keliaujant sausuma ir jūromis, miestuose bei dykynėse, kylantys iš jo paties žemiečių, pagonių ir netikrų brolių, – jis viską ištverė dėl Evangelijos. Jis buvo „niekinamas“, „keikiamas“, laikomas „atpirkimo ožiu“, „gluminamas“, „persekiojamas“, „trukdomas kiekvienoje vietoje“, „kas valandą patiriantis pavojų“, „visada pasirengęs mirti dėl Jėzaus“.

Nuolatinėje pasipriešinimų audroje, priešų sūkury, apgaudinėjamas draugų, bebaimis apaštalas dažnai pavargdavo. Tačiau pažvelgęs į Golgotą jis su nauju užsidegimu skelbdavo žinią apie Nukryžiuotąjį. Jis žengė krauju paženklintu keliu, kurį prieš jį nutiesė Kristus. Jis neieškojo būdų, kaip išvengti kovos, kol neturėjo sudėti ginklų prie savo Atpirkėjo kojų.

...Tegul ant nerimo gaidos
nenusileidžia tavo saulė...
Ir rytas tenebrėkšta rūpesčių taurėj...
Atsigaiivink pavėsyje maldos, –
išauš ir vėlai dienos naujos,
patirsi daug džiugių akimirkų gyvenimo erdvėj.

...Tegul nenusileidžia nerimo gaidoj tavoji saulė...

Zita Kirsnauskaitė

29. PERSPĖJIMO IR MALDAVIMO ŽINIA

Šis skyrius pagrįstas Pirmu laišku korintiečiams.

Pirmąjį laišką korintiečiams Paulius parašė savo buvimo Efeze pabaigoje. Dėl nieko kito jis taip nesijaudino ir nesistengė, kaip dėl Korinto tikinčiųjų. Apaštalas dirbo tarp jų pusantrų metų, aiškino apie nukryžiuotą ir prisikėlusį Gelbėtoją, kaip vienintelį išgelbėjimo būdą, ir ragino juos visiškai pasikliauti keičiančia Jo malonės jėga. Prieš primdamas į Bažnyčią tuos, kurie išpažino krikščionybę, jis rūpestingai išdėstydavo jiems krikščionio privilegijas ir pareigas ir mielai stengdavosi padėti išlikti ištikimiams savo krikšto įžadams.

Paulius gerai suprato, kokioje kovoje su blogio jėgomis, kurios nuolat siekia apgauti ir supančioti, teks dalyvauti kiekvienai sielai, todėl jis nepailsdamas dirbo, kad sustiprintų ir padrasintų tuos, kurie buvo jauni tikėjime. Jis ragino juos visiškai atsiduoti Dievui; mat apaštalas žinojo, kad, kai nėra šio atsidavimo, neatsižadama ir nuodėmės, vis dar siaučia aistros bei įgeidžiai ir sąmonę temdo pagundos.

Atsidavimas turi būti visiškas. Kiekviena silpna, abejojanti, besigrumianti siela, kuri visiškai atsiduoda Viešpačiui, tiesiogiai susiliečia su veiksniais, įgalinančiais ją nugalėti. Dangus priartėja prie jos, ir iškilus sunkumams ar poreikiams, ji visada turi malonės angelų paramą ir pagalbą.

Korinto Bažnyčios narius supo itin viliojančio pavidalo stabmeldystė ir juslingumas. Kol kartu su jais buvo apaštalai, šios įtakos beveik neturėjo jiems galios. Tvirtas Pauliaus tikėjimas, jo karštos maldos ir nuoširdūs pamokymai, o galiausiai jo pamaldus gyvenimas padėjo tikintiesiems vėliau išsižadėti savęs dėl Kristaus, negu mėgautis nuodėmės malonumais.

Tačiau Pauliui išvykus, nepalankios sąlygos išryškėjo; kviečiuose pasirodė priešų pasėtos piktžolės, kurios ilgainiui pradėjo duoti blogą vaisių. Korinto Bažnyčiai tai buvo sunkių išbandymų metas. Su jais nebebuvo apaštalo, kuris pakurstytų jų užsidegimą ir padėtų jiems stengtis gyventi pagal Dievo valią, ir po truputį daugelis pasidarė nerūpestingi ir abejingi, leidosi užvaldomi prigimtinių norų ir polinkių. To, kuris dažnai ragino juos siekti aukštų tyrumo bei teismo idealų, šalia nebebuvo, ir nemažai tų, kurie atsivertę išsižadėjo blogų įpročių, dabar vėl grįžo prie niekingų pagonybės nuodėmių.

Paulius parašė Bažnyčiai trumpą laišką, perspėdamas „*nebendrauti*“ su nariais, kurie atkakliai nesiliauja ištvirtavę; tačiau daugelis tikinčiųjų iškraipė apaštalo žodžių prasmę, kabinėjosi prie jų ir vis rasdavo pasiteisinimą, kodėl nesilaiko jo nurodymų.

Bažnyčia nusiuntė Pauliui laišką, prašydama patarti įvairiais klausimais, tačiau net neužsimindama apie tai, kad joje tarpsta sunkios nuodėmės. Tačiau Šventoji Dvasia apaštalui apreiškė, jog tikroji Bažnyčios būklė slepiama ir šis laiškas parašytas tik siekiant išpešti iš jo tam tikrus teiginius, kuriuos vėliau būtų galima panaudoti savais tikslais.

Maždaug tuo metu pas Efezo Bažnyčios narius, Chlojės namiškius, apsilankė viena Korinte labai gerbiama krikščionių šeima. Paulius paklausė jų, kaip sekasi, ir jie papasakojo apie susiskaldymus Bažnyčioje. Nesutarimai, išsiplieskę Apolo lankymosi metu, peržengė visas ribas. Netikri mokytojai privertė narius nekęsti Pauliaus nurodymų.

Evangelijos mokymas ir įpareigojimai buvo iškraipyti. Tarp jų, kurie kitados buvo uolūs krikščioniškame gyvenime, vis augo išdidumas, stabmeldystė ir juslingumas.

Sužinojęs tikrąją situaciją, Paulius suprato, kad jo didžiausi būgštavimai pasitvirtino su kaupu. Tačiau jis neprisileido minties, kad jo darbas nuėjo perniek. „Iš širdies suspaudimo, su gausiomis ašaromis“ apaštalas kreipėsi į Dievą patarimo (2 Korintiečiams 2, 4). Jis mielai būtų tučtuojau nuvykęs į Korintą, ir tai būtų buvę išmintingiausia. Tačiau Paulius suprato, kad šioje situacijoje jo triūsas tikintiesiems nebūtų išėjęs į naudą, taigi jis nusiuntė Titą paruošti kelią jo vėlesniam apsilankymui. Taigi atmetęs visus asmeninius jausmus, kuriuos sukėlė toks keistas tikinčiųjų nuklydimas, ir laikydamasis arčiau Dievo, apaštalas parašė Korinto Bažnyčiai vieną iš gražiausių, informatyviausių ir galingiausių savo laiškų.

Stebėtinai aiškiai jis atsakė į įvairius Bažnyčiai iškilius klausimus ir išdėstė bendrus dvasinius principus, kurių laikydamiesi jie pasieksią aukštesnį dvasinį lygį. Tikintiesiems buvo kilęs pavojus, ir Pauliui buvo sunku net pagalvoti apie tai, kad šiuo kritišku metu jam nepavyktų pasiekti jų širdžių. Jis ištikimai perspėjo juos apie gresiantį pavojų ir papriekaištavo dėl nuodėmių. Jis dar kartą nukreipė jų žvilgsnius į Kristų ir pamėgino atnaujinti ankstesnio užsidegimo įkarštį.

Švelnus apaštalo pasveikinimas Bažnyčiai liudija apie didžiulę jo meilę Korinto tikintiesiems. Jis užsiminė apie jų patirtį nusigręžiant nuo stabmeldystės prie tikrojo Dievo garbinimo ir tarnavimo Jam. Jis priminė jiems apie gautąsias Šventosios Dvasios dovanas ir atskleidė jų privilegiją nuolat daryti pažangą krikščioniškame gyvenime, kol pasieks Kristaus tyrumą bei šventumą. „Per Jį praturtėjote visu kuo, – rašė Paulius, – visokiu žodžiu ir pažinimu, – ir Kristaus liudijimas tapo tvirtas. Todėl jums, laukiantiems mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apsireiškimo, nestinga jokios malonės

dovanos. Jis ir stiprins jus iki galo, kad išliktumėte nenusikaltę mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dienai“.

Paulius aiškiai kalbėjo apie Korinto Bažnyčioje kilusius nesutarimus ir ragino narius nustoti pyktis. „Broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu maldauju jus, – rašė jis, – kad visi vienaip sutartumėte ir pas jus nebūtų susiskaldymų, kad būtų vienos dvasios ir vienos minties“.

Apaštalas drąsiai paminėjo, kas ir kaip jam priminė apie susiskaldymus Bažnyčioje. „Mat Chlojės namiškiei pranešė man apie jus, mano broliai, kad tarp jūsų esama kivirčių“.

Paulius buvo įkvėptas apaštalas. Tiesas, kurių mokė kitus, jis pats buvo gavęs „apreiškimu“; vis dėlto Viešpats ne visada tiesiogiai jam apreikšdavo tikrąją Savo žmonių padėtį. Šiuo atveju situaciją apaštalui išdėstė tie, kurie buvo sudominti Korinto Bažnyčios klestėjimu ir pastebėjo į ją besismelkiančias blogybes, ir iš anksčiau gautųjų dieviškų apreiškimų Paulius galėjo spręsti, kas vyksta. Nors Viešpats tuo atveju nedavė jam naujo apreiškimo, tie, kurie iš tikrųjų ieškojo šviesos, priėmė jo mokymą, kaip išreiškiantį Kristaus poziciją. Viešpats parodė jam tuos sunkumus ir pavojus, kurie kils Bažnyčiose, ir, kai tai pradėjo vykti, apaštalas atpažino jų prasmę. Jis buvo paskirtas ginti Bažnyčią. Jis turėjo prižiūrėti sielas, kaip žmogus, kuriam teks atsiskaityti prieš Dievą, taigi Paulius, savaime suprantama, atkreipė dėmesį į pranešimus apie netvarką ir susiskaldymą tarp tikinčiųjų. Priekaištai, kuriuos jis nusiuntė jiems, buvo parašyti įkvėpus Dievo Dvasiai, kaip ir visi kiti jo laišškai.

Apaštalas neminėjo klaidinančių mokytojų, kurie siekė sugriauti jo darbų vaisių. Dėl tamsos ir susiskaldymų Bažnyčioje jis išmintingai susilaikė ir neerzino jų tokiomis pastabomis, bijodamas, kad kai kurie nenusigręžtų visiškai nuo tiesos. Jis atkreipė dėmesį į savo, kaip „išmanaus statybos vadovo“, padėjusio pamatą, ant kurio kiti gali statyti, darbą tarp jų. Tačiau Paulius neaukštino savęs; jis pasakė: „Mes juk esame Dievo bendradarbiai“. Jis nesigyrė savo išmintim, o

pripažino, kad tik dieviška jėga įgalino jį išdėstyti tiesą taip, kaip patinka Dievui. Susivienijęs su Kristumi, didžiausiu iš visų mokytojų, Paulius galėjo perteikti dieviškos išminties pamokas, kurios atitiko visų visuomenės klasių poreikius ir turėjo būti taikomos visais atvejais, visur ir visomis sąlygomis.

Viena iš didžiausių blogybių, kurios tarpo tarp Korinto tikinčiųjų, buvo ta, kad daugelis sugrįžo prie niekingų pagonybės papročių. Vienas buvęs atsivertėlis nuklydo taip toli, kad jo nedoras elgesys pažeidė net žemus pagonių pasaulio moralumo standartus. Apaštalas maldavo Bažnyčią pašalinti iš savo tarpo *„tą nusikaltimą padariusį“*. *„Argi nežinote, – rašė jis, – jog truputis raugo suraugina visą maišymą? Išmeskite senąjį raugą, kad taptumėte nauju maišymu“*.

Kita negerovė, atsiradusi Bažnyčioje, buvo ta, kad broliai pradėjo bylinėtis vienas su kitu. Buvo imtasi visų priemonių, kad nesutarimai tarp brolių būtų išspręsti. Pats Kristus davė nurodymus, kaip elgtis tokiais atvejais: *„Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk Bažnyčiai. O jei nepaklus nė Bažnyčiai, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. Iš tiesų sakau jums: ką tik jūs surišite žemėje, bus surišta ir danguje, ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta ir danguje“* (Mato 18, 15–18).

Korinto tikintiesiems, kurie buvo užmiršę šį paprastą patarimą, Paulius priekaištaudamas rašė: *„Kaipgi kai kurie jūsų drįsta bylinėtis vieni su kitais pas neteisiuosius, o ne pas šventuosius? Ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? O jeigu teisite pasaulį, tai nejaugi nesugebėtumėte išspręsti menkučių bylų? Ar nežinote, kad mes teisime angelus, tad juo labiau – kasdienius dalykus? Taigi, kai turite bylų kasdieniais reikalais, argi savo teisėjais pasodinsite neturinčius balso bendruomenėje? Aš tai sakau norėdamas jus sugėdinti. Nejaugi nebeturite išmin-*

tingo žmogaus, kuris sugebėtų išspręsti tarp brolių iškilusią bylą? Deja, brolis bylinėjasi su broliu ir, lyg tyčia, pas netikinčiuosius. Ir iš viso jums didelis pažeminimas, kad tarpusavyje bylinėjatės. Kodėl jums verčiau nenukėsti neteisybės? Argi ne verčiau pakęsti nuostolį? Deja, jūs patys darote neteisybę bei skriaudžiate, ir dar brolius! Argi nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės?“

Šėtonas nuolatos stengiasi pasėti tarp žmonių nepasitikėjimą, susvetimėjimą ir pyktį. Mums dažnai kils pagunda manyti, kad mūsų teisės pažeidžiamos, – netgi tada, kai tam nebus jokio pagrindo. Tie, kurių meilė sau yra stipresnė už meilę Kristui bei Jo reikalui, iškels savo interesus į pirmą vietą ir stengsis beveik bet kuria kaina juos išsaugoti bei apginti. Išdidumas ir savigarba net daugeliui, atrodytų, sąžiningų krikščionių neleidžia nueiti pas tuos, kuriuos mano klystant, kad galėtų su jais pasikalbėti Kristaus Dvasioje ir kartu vienas už kitą pasimelsti. Jausdamiesi įžeisti savo brolių, kai kurie, užuot vadovavęsi Išgelbėtojo taisykle, net kreipiasi į teismą.

Krikščionys neturėtų kreiptis į pasaulietiškus teisėjus, kad būtų išspręsti tarp Bažnyčios narių kylantys nesutarimai. Tokias problemas reikia spręsti tarpusavyje arba, pagal Kristaus nurodymus, patikėti Bažnyčiai. Nors ir patyręs neteisybę, romus ir nuolankus Jėzaus sekėjas „*verčiau pakęs nuostolį*“ negu atskleis pasauliui savo tikėjimo brolio nuodėmes.

Bylinėjimasis tarp brolių yra priekaištas tiesos darbui. Krikščionys, kurie bylinėjasi vienas su kitu, išstato Bažnyčią savo priešų pajuokai ir leidžia triumfuoti tamsos jėgoms. Jie iš naujo sužeidžia Kristų ir atvirai Jam daro gėdą. Ignoruodami Bažnyčios autoritetą, jie demonstruoja panieką Dievui, kuris ir suteikė Bažnyčiai šį autoritetą.

Laiške korintiečiams Paulius troško atskleisti Kristaus galią apsaugoti juos nuo blogio. Jis žinojo, kad, jeigu jie skųsis esama situacija, jiems bus reikalinga Galingojo stiprybė.

Kad padėtų atsiriboti nuo nuodėmės ir Viešpaties baimėje siekti tobulo teismo, Paulius priminė jiems, ką kalbėjo Tas, kuriam atsivertimo metu jie pašventė savo gyvenimą. „Jūs nebeprisiklausote patys sau, – rašė apaštalas. – Iš tiesų esate brangiai nupirkti. Tad šlovinkite Dievą savo kūnu!“

Apaštalas aiškiai apibūdino, kas nutinka, kai žmogus nusigręžia nuo tyro bei švento gyvenimo ir vėl pasineria į nešvarų pagonybės gyvenimą. „Neklyskite! – rašė jis. – Nei ištvirtėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei sanguliautojai su vyrais, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepavaldės Dievo karalystės“. Paulius maldavo valdyti savo žemasias aistras bei įgeidžius. „Ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią gavote iš Dievo“.

Nors Paulius buvo itin intelektualus, jo gyvenimas atskleidė retos išminties jėgą, kuri suteikė jam greitą išvargą bei jautrią širdį ir suartino su tais, kuriuose jis galėjo pažadinti geresnę prigimtį bei įkvėpti siekti aukštesnių tikslų. Jo širdis buvo kupina nuoširdžios meilės Korinto tikintiesiems. Jis troško matyti jų vidinį pasišventimą, kuris sustiprintų juos ir apsaugotų nuo pagundų. Jis žinojo, kad kiekviename krikščioniško kelio žingsnyje jiems priešinsis velnio sinagoga ir kad kasdien teks kovoti. Tikintieji turėjo saugotis nuo slapčia atsėlinančio priešo, kuris primeta senus įpročius ir prigimtinius polinkius, ir nuolatos melddamiesi budėti. Paulius suprato, jog krikščionis gali daug pasiekti tik uoliai melddamasis ir be paliovos budėdamas, todėl jis stengėsi, kad tai suvoktų ir tikintieji. Tačiau jis žinojo ir tai, kad nukryžiuotame Kristuje jiems buvo suteikta jėga, kurios užtenka, kad atsiverstų sielos, ir kad dieviškai pakeisti, jie gali pasipriešinti blogio pagundoms. Apsišarvavę tikėjimu Dievu ir Jo Žodžiu, kaip kovos ginklu, jie gavo vidinę jėgą, kuri įgalino išvengti priešo išpuolių.

Korinto tikintiesiems reikėjo didesnės patirties bendraujant su Dievu. Jie nevysiškai suprato, ką reiškia žvelgti į Jo

šlovę ir keisti savo charakterį. Jie tebuvo matę pirmuosius beauštančios šlovės spindulius. Paulius troško, kad jie būtų kupini Dievo pilnatvės ir nuo savojo pažinimo rytmečio toliau mokytųsi iš Jo ir pasiektų tobulo evangelinio tikėjimo vidudienį.

*Tu ateini nematomas iš mėlynos Padangės,
Patrauktas žvilgsnio, aimanos širdies,
Kuomet sužvarbus graudesį keliu į Dangų,
Valdovų Viešpaties šaukiuos iš nevilties.*

*Tu ateini. Nematoma ranka paglostai galvą,
Neregimai nuleidi, švelniai ant peties...
Šventa palaima tuoj numaldo žvarbą,
Ir siela jaučias vėlei apsupty Vilties.*

Tu ateini, kai šaukiamės, iš mėlynos Padangės.

Zita Kirsnauskaitė

30. PAŠAUKTIEJI ĮVYKDYTI DIDESNIUS REIKALAVIMUS

Šis skyrius pagrįstas Pirmu laišku korintiečiams.

Tikėdamasis gyvai atskleisti Korinto tikintiesiems, kaip svarbu yra tvirta savitvarda, griežtas susivaldymas bei neišblėstantis uolumas tarnaujant Kristui, Paulius savo laiške krikščionių kovas palygino su garsiosiomis bėgikų lenktynėmis, kurios vis buvo rengiamos Korinte. Iš visų graikų ir romėnų sukurtų rungčių bėgimas buvo seniausia ir labiausiai vertinama. Šias lenktynes žiūrėdavo karaliai, didikai ir valstybės veikėjai. Jose dalyvaudavo ir kilmingi bei turtingi jaunuoliai, kurie stengdavosi be ypatingų pastangų ir drausmės gauti apdovanojimą.

Rungtynėms buvo keliami griežti reikalavimai, nuo kurių niekas negalėjo išsisukti. Norintieji dalyvauti varžybose pirmiausia turėjo lankyti griežtas parengiamąsias treniruotes. Buvo griežtai draudžiama žalingai nuolaidžiauti savo apetitui ar tenkinti kitas užgaidas, kurios susilpnintų protinį ar fizinį gyvybingumą. To, kuris tikėjosi sėkmės šiuose jėgos ir greičio išbandymuose, raumenys turėjo būti tvirti bei lankstūs, o nervai – puikiai valdomi. Kiekvienas judesys turėjo būti tikslus, kiekvienas žingsnis – spartus ir nesvyruojantis; fizinės galios turėjo pasiekti aukščiausią lygį.

Lenktynių dalyviams pasirodžius prieš laukiančią minią, būdavo paskelbiami jų vardai ir paaiškinamos lenktynių

taisyklės. Paskui jie visi startuodavo, ir prikaustytas žiūrovų dėmesys visiems įkvėpdavo ryžto laimėti. Netoli finišo sėdėdavo teisėjai, kad galėtų stebėti lenktynes nuo pradžios iki pabaigos ir įteikti prizą tikrajam nugalėtojui. Jei kas nors pasiekdavo finišą neteisėtais būdais, apdovanojimo negaudavo.

Dalyvauti šiose varžybose buvo labai pavojinga. Kai kas taip ir neatsigaudavo nuo siaubingos fizinės įtampos. Bėgdami žmonės dažnai pargriūdavo, iš nosies ar burnos pasipildavo kraujas, o kartais, kai jau atrodydavo, kad dalyvis tuoj laimės prizą, jis krisdavo negyvas. Tačiau tie, kurie siekė sėkmingai sudalyvauti ir pelnyti šlovę, tikimybės visą gyvenimą likti neįgaliu ar net žūti nelaikė dideliu pavojum.

Nugalėtojui pasiekus finišą, orą sudrebindavo galingos gausybės žiūrovų ovacijos, kurių aidą atkartodavo aplinkinės kalvos bei kalnai. Žiūrovų akivaizdoje teisėjas apdovanodavo jį pergalės atributais – uždėdavo laurų vainiką, į dešinę ranką paduodavo palmės šakelę. Jis būdavo šlovinamas visoje šalyje; pagerbiami būdavo ir jo tėvai; net miestas, kuriame jis gyveno, buvo itin vertinamas, kad išaugino tokį puikų atletą.

Kalbėdamas apie šias lenktynes, kaip apie krikščioniškos kovos simbolį, Paulius akcentavo pasirengimo būtinybę, jei dalyviai nori pasiekti sėkmę, – išankstinę drausmę, susilaikymo dietą ir būtiną kantrybę. „*Kiekvienas varžybų dalyvis nuo visko susilaiko*“, – rašė jis. Bėgikai atsisakydavo bet kokių įpročių, kurie galėjo susilpninti fizines jėgas, ir griežta bei nuolatine disciplina lavino raumenis, kad būtų tvirti ir ištvermingi, o atėjus rungtynių dienai, galėtų pasitikėti savo jėgomis. Kur kas svarbiau, kad krikščionis, kurio amžiniesiems interesams iškyla pavojus, pavestų sveikam protui ir Dievo valiai savo įnorių bei aistras! Jis niekada neturi leisti, kad jo dėmesį nukreiptų pasilinksminimai, pramogos ar atsipalaidavimas. Visi jo įpročiai ir aistros

turi būti griežtai drausminami. Dievo Žodžio mokymo apšviestas ir Šventosios Dvasios vedamas protas turi būti kontroliuojamas.

Kai tai yra daroma, krikščionis privalo dėti visas pastangas, kad laimėtų pergalę. Korinto lenktynėse keli paskutiniai bėgikai žingsniai pareikalavdavo didžiulių pastangų, siekiant išlaikyti tą patį greitį. Taigi artėdamas prie tikslo, krikščionis turi veržtis į priekį su dar didesniu užsidedimu bei ryžtu negu bėgimo pradžioje.

Paulius supriešino vystantį vainiką, kurį gauna lenktynių bėgikas, ir nemirtingos šlovės vainiką, kuris bus įteiktas jam, triumfuojančiai bėgančiam krikščioniškose lenktynėse. „*Jie taip daro, norėdami gauti vystantį vainiką, o mes – nevystantį*“, – skelbė apaštalas. Kad laimėtų pražūstantį prizą, graikų bėgikai negailėdavo nei triūso, nei drausmės. Mes siekiame kur kas vertingesnio apdovanojimo – amžinojo gyvenimo vainiko. Tad mūsų pastangos turi būti dar didesnės, ir mes turime dar labiau norėti aukotis bei išsižadėti savęs!

Laiške hebrajams nurodytas vienintelis tikslas, kuris turėtų apibūdinti krikščioniškas lenktynes dėl amžinojo gyvenimo: „*Nusimeskime visas naštas bei nuodėmės pinkles ir ištvermingai bėkime mums paskirtose lenktynėse, žiūrėdami į savo tikėjimo vadovą ir ištobulintoją Jėzų*“ (Hebrajams 12, 1.2). Pavydas, pyktis, blogos mintys, apkalbos, godumas – šiuos svorius krikščionis turi mesti šalin, jei nori sėkmingai bėgti lenktynėse dėl nemirtingumo. Kiekvienas įprotis ar poelgis, vedantis į nuodėmę ir užtraukiantis negarbę Kristui, turi būti atmesti bet kokia kaina. Joks žmogus negali tikėtis Dangaus palaiminimo, jei pažeidinėja amžinuosius teisingumo principus. Pakanka vienintelės puoselėjamos nuodėmės, kad charakteris pradėtų degraduoti ir vesti iš kelio kitus.

Gelbėtojas pasakė: „*Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, nusikirsk ją! Tau verčiau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom patekti į pragarą, į negėstančią ugnį. Ir jei tavoji*

koja veda tave į nuodėmę, nusikirsk ją, nes tau geriau luošam įžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom būti įmestam į pragarą“ (Morkaus 9, 43–45).

Jei reikia nusipjauti koją, ranką ar net išsilupti akį, kad išgelbėtume kūną nuo mirties, tai tuo labiau krikščionis turėtų atsisakyti nuodėmės, kuri pražudo sielą!

Senovės žaidynių dalyviai, net laikydamiesi griežtos disciplinos ir išsižadėję savęs, nebuvo tikri pergale. „*Argi nežinote, – klausė Paulius, – kad lenktynių aikštėje bėga visi bėgikai, bet tik vienas gauna laimėtojo dovaną?*“ Kad ir kaip uoliai, iš visų jėgų stengtusi bėgikai, laimėtojo dovana galėjo būti įteikta tik vienam. Tik viena ranka galėjo paliesti taip geidžiamą laurų vainiką. Kai kas galėjo dėti didžiules pastangas, kad laimėtų prizą, tačiau ištiesus ranką, aki-mirksniu anksčiau ji galėjo pagriebti kitas.

Krikščioniškoje kovoje viskas yra ne taip. Nė vienas, kuris laikosi sąlygų, lenktynių pabaigoje nebus nuviltas. Nė vienas, kuris yra nuoširdus ir atkaklus, neliks be sėkmės. Šios lenktynės nėra greitakojams, o ši kova – stipruoliams. Nemirtingumo šlove gali būti apvainikuotas ir silpniausias, ir stipriausias šventasis. Laimėti gali visi, kurie per dieviškos malonės jėgą suderina savo gyvenimą su Kristaus valia. Dievo Žodyje išdėstytų principų praktikavimas gyvenimo smulkmenose dažnai laikomas nesvarbiu, pernelyg kasdienišku dalyku, kad į tai būtų verta kreipti dėmesį. Tačiau turint galvoje svarbiausią siekinį, smulkmenų, kurios padėtų ar trukdytų, nebelieka. Kiekvienas poelgis nusveria svarstyklės į gyvenimo pergalės ar pralaimėjimo pusę. Ir atlygis tiems, kurie laimės, atitiks jų energiją bei uolumą, su kuriuo jie siekė to laimikio.

Apąstalas palygino save su žmogumi, bėgančiu lenktynėse, įtempiančiu kiekvieną nervą, kad laimėtų prizą. „*Todėl aš bėgu neklaidžiodamas – rašė jis, – ir grumiuosi ne kaip į orą smūgiuodamas, bet tramdau savo kūną ir darau jį klusnų, kad, kitus mokydamas, pats nepasidaryčiau atmestinas*“. Kad kuo ge-

riau sudalyvautų krikščioniškose lenktynėse, Paulius uoliai treniravosi. Žodžiai „*tramdau savo kūną*“ reiškia, kad griežta drausmė kontroliavo jo norus, impulsus bei troškimus.

Paulius bijojo, kad skelbdamas kitiems, pats nebūtų atmestinas. Jis suprato, kad, jeigu nevykdys tų principų, kuriais tikėjo ir kuriuos skelbė, jo triūsas dėl kitų jam pačiam nepelnys nieko. Jo kalbos, jo įtaka, jo atsisakymas tenkinti savo įgeidžius turėjo rodyti, kad jo religija buvo ne tik išpažinimas, o kasdieninis gyvas ryšys su Dievu. Jis visada prieš akis turėjo vienintelį tikslą ir uoliai jo siekė: teisumo „*iš tikėjimo Kristumi, einantį iš Dievo, parentą tikėjimu*“ (Filipiečiams 3, 9).

Paulius žinojo, kad jis kovos su blogiu iki savo gyvenimo pabaigos. Jis puikiai suprato, kaip būtina griežtai kontroliuoti save, kad žemiški troškimai neužgožtų dvasinio įkarščio. Jis iš visų jėgų grūmėsi su kūniškais polinkiais. Jis nuolatos žvelgė į siektiną idealą ir, kad jį pasiektų, noriai pakluso Dievo Įstatymui. Jo žodžiai, jo veiksmai, jo norai – viskas buvo pavesta Dievo Dvasios vadovavimui.

Paulius troško matyti Korinto tikinčiųjų gyvenime šį vienintelį tikslą – laimėti lenktynes dėl amžinojo gyvenimo. Jis žinojo, jog tam, kad pasiektų Kristaus idealą, jie turės be atvangos kovoti. Jis ragino juos grumtis teisėtai, kasdien siekiant pasišventimo ir moralinio tobulumo. Jis maldavo mesti šalin viską, kas trukdo, ir veržtis į tikslą – Kristaus tobulumą.

Paulius kalbėjo korintiečiams apie senovės Izraelio partitį, apie palaiminimus, kuriuos jie gavo už paklusnumą, ir bausmes, kurios ėjo po nusizengimų. Jis priminė jiems, kaip stebuklingai žydai buvo išvesti iš Egipto, dieną saugomi debesies, o naktį – ugnies stulpo. Jie buvo saugiai pervesti per Raudonąją jūrą, o egiptiečiai, mėginę ją pereiti, visi paskendo. Šiais veiksmais Dievas pripažino Izraelį kaip Savo Bažnyčią. Jie „*visi valgė to paties dvasinio maisto ir visi gėrė to paties dvasinio gėrimo. Jie gėrė iš dvasinės juos lydінčios*

uolos, o ta uola buvo Kristus". Žydai visose savo kelionėse turėjo Vadą – Kristų. Uola, į kurią buvo smogiama lazda, simbolizavo Kristų, kuris turėjo būti sužalotas dėl žmonių nusižengimų, kad visiems plūstų išgelbėjimo versmės.

Nors Dievas parodė žydams palankumą, dėl Egipte likusios prabangos geismo, jų nuodėmių bei maišto, veikiai juos užgriuvo Dievo bausmės. Apaštalas ragino Korinto tikinčiuosius pasimokyti iš Izraelio patirties. *„Visa tai jiems atsitiko kaip pavyzdys, ir buvo užrašyta įspėti mums“*, – skelbė jis. Jis parodė, kaip meilė patogumams ir malonumams atvėrė kelią nuodėmėms, kurios užtraukė Dievo kerštą. Susėdę valgyti ir gerti ir pakilę žaisti Izraelio vaikai užmiršo Dievo baimę, kurią jautė, kai klausėsi Įstatymo; jie nusiliedino Dievą simbolizuojantį aukso veršį ir jį garbino. Po prabangių linksmybių, susijusių su Baalo garbinimu, daugelis žydų pasidavė amoralumui. Tai užrūstino Dievą, ir Jo įsakymu per vieną dieną maras išguldė *„dvidešimt tris tūkstančius“*.

Apaštalas perspėjo korintiečius: *„Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nepultų“*. Jeigu jie būtų pradėję didžiulius ir pasitikėti savimi, praradę budrumą ir apleidę maldą, jie būtų įklimpę į sunkias nuodėmes ir užsitraukę Dievo pyktį. Tačiau Paulius nenorėjo, kad jie nusimintų ar prarastų drąsą. Jis užtikrino juos: *„Dievas ištikimas. Jis neleis jūsų mėginti virš jūsų jėgų, bet su išmėginimu duos ir išeitį, kad galėtumėte atsilaikyti“*.

Paulius ragino brolius nuolat klausti savęs, kokią įtaką jų žodžiai bei veiksmai padarys kitiems, ir nedaryti nieko, kad ir kaip nekaltai tai atrodytų, kas palaikytų stabmeldystę ar pažeistų tų, kurie gali būti silpni tikėjime, skrupulus. *„Ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei. Nepiktinkite nei žydų, nei graikų, nei Dievo Bažnyčios“*.

Apaštalo perspėjimo žodžiai Korinto Bažnyčiai tinka visiems laikams ir ypač mūsų dienoms. Stabmeldystė jis laikė ne tik stabų garbinimą, bet ir nuolaidžiavimą sau, ma-

lonumų vaikymąsi, savo įnorių bei aistrų tenkinimą. Vien tikėjimo Kristumi išpažinimas ir gyrimasis pažįstant tiesą dar nepadaro žmogaus krikščionimi. Religija, kuri tesiekia patenkinti akis, ausis ir skonį arba leidžia pataikauti sau, nėra Kristaus religija.

Šventyklą žmogus kūne apaštalas sugretina su artimais ir harmoningais ryšiais, kurie turi egzistuoti tarp visų Kristaus Bažnyčios narių. *„Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, – rašė jis – kad sudarytume vieną kūną, visi – žydai ir graikai, vergai ir laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia. Juk ir kūnas nėra sudėtas iš vieno nario, bet iš daugelio. Jei koja imtų ir pasakytų: ‘Kadangi aš ne ranka, tai nepriklausau kūnui’, argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? O jeigu ausis tartų: ‘Kadangi aš ne akis, tai aš nepriklausau kūnui’ – tai argi dėl to ji nepriklausytų kūnui? Jei visas kūnas tebūtų akis, tai kur pasidėtų klausą? O jei visas – klausą, tai kur uoslė? Bet dabar Dievas sudėliojo kūne narius ir kiekvieną jų, kaip panorėjo. Jei visuma tebūtų vienas narys, tai kur beliktų kūnas? Bet dabar narių daug, o kūnas vienas. Akis negali pasakyti rankai: ‘Man tavęs nereikia’, ar galva kojoms: ‘Man jūsų nereikia’. [...] Taigi, tvarkydamas kūną, Dievas skyrė daugiau pagarbos tiems nariams, kurie jos stokojo, kad kūne nebūtų susiskaldymo ir patys nariai rūpintųsi vieni kitais. Todėl jei kenčia vienas narys, su juo kenčia ir visi nariai. Jei kuris narys pagerbiamas, su juo džiaugiasi visi nariai. Jūs esate Kristaus kūnas, o pavieniui – Jo nariai“.*

Paskui žodžiais, kurie lig šiol vyrams ir moterims buvo įkvėpimo ir padrašinio šaltinis, Paulius paaiškino, kokia svarbi toji meilė, kurią turi puoselėti Kristaus sekėjai: *„Jei kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau meilės, aš tebūčiau žvangantis varis ir skambantys cimbolai. Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir pažinčiau visus slėpinius ir visą mokslą, jei turėčiau visą tikėjimą, kad galėčiau net kalnus kilnoti, tačiau neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. Ir jei išdalyčiau vargšams visa, ką turiu, jeigu atiduočiau savo kūną sudeginti, bet neturėčiau meilės, nieko nelaimėčiau“.*

Kad ir koks aukštas būtų pašaukimas, tas, kurio širdis nėra kupina meilės Dievui bei savo artimui, nėra tikras Kristaus mokinyš. Nors jis gali turėti didelį tikėjimą ir tokią jėgą, kad net darytų stebuklus, be meilės jo tikėjimas bus bevertis. Jis gali būti labai dosnus, bet jeigu jis visą savo turtą dovanos vargšams dėl kažkokio kito motyvo, o ne tyros meilės, šis poelgis Dievo malonės jam nepelnys. Būdamas uolus, jis gali net mirti kankinio mirtimi, tačiau jeigu jis nebus įkvėptas meilės, Dievas jį laikys paklydusiu entuziastu ar ambicingu veidmainiu.

„Meilė kantri, meilė maloninga, ji nepavydi; meilė nesididžiuoja ir neišpuiksta“. Tyriausias džiaugsmas veržiasi iš giliausio nusižeminimo. Stipriausi ir kilniausi charakteriai ugdomi ant kantrybės, meilės ir nuolankumo Dievo valiai pagrindo.

Meilė *„nesielgia netinkamai, nieiško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga“.* Krikščioniška meilė kuo palankiausiai žiūri į kitų žmonių motyvus ir poelgius. Ji be reikalo neatskleidžia jų ydų; ji su pasimėgavimu nesiklauso nepalankių atsiliepimų, o verčiau siekia prisiminti gerąsias kitų žmonių savybes.

Meilė *„nesidžiaugia neteisybe, su džiaugsmu pritaria tiesai. Ji visa pakelia, visa tiki, viskuo viliasi ir visa ištvėria. Meilė niekada nesibaigia“.* Ji niekada nepraranda savo vertės; tai dangiška savybė. Per Dievo miesto vartus ją turintys žmonės įneš šią meilę kaip didžiausią brangenybę.

„Taigi dabar pasilieka tikėjimas, viltis ir meilė – šis trejetas, bet didžiausia jame yra meilė“.

Kai tarp Korinto tikinčiųjų moraliniai standartai sumažėjo, atsirado tokių, kurie pamynė kai kuriuos fundamentalius tikėjimo principus. Kai kas net ėmė neigti prisikėlimo mokymą. Šią ereziją Paulius atrėmė itin aiškiu nepaneigiamų Kristaus prisikėlimo faktų liudijimu. Jis skelbė, kad Kristus po Savo mirties *„buvo palaidotas ir buvo prikeltas trečiąją dieną, kaip skelbė Raštai; Jis pasirodė Kefui, paskui Dvylikai. Vėliau*

Jis pasirodė iš karto daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas tebegyvena iki šiolei, o kai kurie yra užmigę. Po to Jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. O visų paskiausiai, lyg ne laiku gimusiam, Jis pasirodė ir man“.

Su įtikinančia jėga apaštalas išdėstė didžiąją tiesą apie prisikėlimą. „Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas. Tuomet mes liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome Dievo akyse, kad Jis prikėlęs Kristų, kurio Jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji negali būti prikelti. Juk jei mirusieji negali būti prikelti, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. Taip pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių. Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusųjų pirmagimis“.

Apaštalas nukreipė brolių korintiečių dėmesį į prisikėlimo triumfą, kai turės būti prikelti visi užmigusieji šventieji, kad amžinai gyventų su Viešpačiu. „Štai aš jums atskleidžiu paslaptį: nors mes ne visi užmigsime, bet visi būsime pakeisti – staiga, viena akimirka, gaudžiant paskutiniam trimitui. Trimitas nuaidės, ir mirusieji bus prikelti jau negendantys, ir mes būsime pakeisti. Juk reikia, kad šis gendantis [kūnas] apsilviltų negendamybe, šis marus [kūnas] apsilviltų nemarybe. Kada šis gendantis [kūnas] apsilvils negendamybe ir šis marus [kūnas] apsilvils nemarybe, tuomet išsipildys užrašytas žodis: ‘Pergalė sunaikino mirtį! Kurgi, mirtie, tavoji pergalė?[...]’ Bet dėkui Dievui, kuris duoda mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“.

Šlovingas tas triumfas, kuris laukia ištikimųjų. Apaštalas, suprasdamas, kokios galimybės atsivėrė Korinto tikintiesiems, stengėsi parodyti jiems tai, kas pakeltų juos nuo savanaudiškumo ir juslingumo ir pašlovintų gyvenimą nemirtingumo viltimi. Jis karštai ragino juos likti ištikimiems savo aukštam pašaukimui Kristuje. „Tad, mano mylimieji

broliai, – maldavo Paulius, – būkite tvirti ir nepajudinami, vis uoliau dirbkite Viešpaties darbą ir žinokite, kad jūsų triūsas ne veltui Viešpatyje“.

Taip apaštalas ryžtingai ir įspūdingai stengėsi ištaisyti neteisingas ir pavojingas idėjas ir papročius, kurie tarpo Korinto Bažnyčioje. Jis kalbėjo aiškiai ir su meile jų sieloms. Per jo perspėjimus ir priekaištus korintiečius užliejo nuo Dievo sosto plūstanti šviesa, kuri atskleidė paslėptas nuodėmes, teršusias jų gyvenimą. Kaip ji turėjo būti priimta?

Kai laiškas jau buvo išsiųstas, Paulius išsigando, kad tai, ką jis parašė, pernelyg neįžeistų tikinčiųjų, kuriems jis norėjo tik gera. Jis bijojo dar didesnio susvetimėjimo ir kartais troško atšaukti savo žodžius. Tie, kurie kaip apaštalas jaučia atsakomybę už savo mylimą Bažnyčią ar kitą įstaigą, gali geriausiai suprasti, kokia prislėgta buvo Pauliaus dvasia, ir kaip jis kaltino save. Dievo tarnai, nešantys Jo darbo naštą šiais laikais, turi tuos pačius triūso, kovų bei rūpinimosi tikinčiais išgyvenimus, kurie teko ir didžiojo apaštalo daliai. Susiskaldymai Bažnyčioje, nedėkingumas bei išdavystė tų, į kuriuos jis žvelgė su užuojauta ir palaikymu, suvokimas, koks pavojus gresia nedorybes praktikuojančioms Bažnyčioms paskatino jį išsakyti nuodugnai tiriantį liudijimą ir papriekaištauti dėl nuodėmių. Antra vertus, Paulių slėgė baimė, kad jis kalbėjo pernelyg griežtai. Su nerimu jis laukė žinios, kaip buvo priimtas jo laiškas.

31. SVARBIOJI ŽINIA

Šis skyrius pagrįstas Antru laišku korintiečiams.

Iš Efezo Paulius leidosi į kitą misijos kelionę, kurioje tikėjosi aplankyti tas Europos vietas, kur jis darbavosi anksčiau. Kiek užtrukęs Troadėje „skelbti Kristaus Evangelijos“, jis sutiko žmonių, kurie buvo pasirengę išklaudyti jo nešamą žinią. Vėliau apie savo darbus šioje vietovėje apaštalas pasakė: „*Viešpats buvo man pravėręs duris*“. Tačiau kad ir kokios sėkmingos buvo jo pastangos Troadėje, ilgam jis ten pasilikti negalėjo. „*Rūpestis dėl visų Bažnyčių*“, ir ypač dėl Korinto Bažnyčios, sunkia našta slėgė jo širdį. Paulius tikėjosi Troadėje sutikti Titą ir sužinoti iš jo, kaip Korinto broliai priėmė jo nusiųstus patarimus ir priekaištus, tačiau teko nusivilti. „*Aš neturėjau dvasios ramybės*, – apie šį išgyvenimą rašė jis, – *kadangi nesutikau ten savo brolio Tito*“. Taigi Paulius paliko Troadę ir, perkeliavęs Makedoniją, Filipuose sutiko Timotiejų.

Šiuo nerimo dėl Korinto Bažnyčios laikotarpiu Paulius tikėjosi geriausio; vis dėlto kartais jo siela giliai nugrimzdavo į liūdesį, pagalvojus, kad jo patarimai bei raginimai bus neteisingai suprasti. „*Mūsų kūnui neteko patirti nė kiek ramybės*, – vėliau rašė jis, – *mes buvome visokeriopai varginami: iš lauko kovos, iš vidaus baimė. Bet Dievas, nuolankiųjų guodėjas, palinksmينو mus Tito atvykimu*“.

Šis ištikimas pasiuntinys atnešė linksmą žinią, kad tarp Korinto tikinčiųjų įvyko nuostabių permainų. Daugelis

priėmė Pauliaus laiške išsakytus pamokymus ir atgailavo dėl savo nuodėmių. Jų gyvenimas nebebuvo priekaištas krikščionybei, o rodė įkvepiantį praktiško maldingumo pavyzdį.

Kupinas džiaugsmo, apaštalas nusiuntė Korinto tikintiesiems dar vieną laišką, kuriame išreiškė savo pasitenkinimą dėl juose įvykusios permainos į gera: *„Jeigu aš ir buvau nuliūdinęs jus laišku, tai šito nesigailiu“*. Kamuojamas baimės, kad į jo žodžius bus sureaguota priešišškai, anksčiau jis kartais gailėdavosi, kad parašė taip ryžtingai ir griežtai. *„Tai dabar džiaugiuosi, – tęsė Paulius, – žinoma, ne todėl, kad jums teko nuliūsti, bet kad nuliūdimas atvedė jus į atgailą. Jūs buvote nuliūdę pagal Dievo valią, taigi iš mūsų pusės nebuvo jums jokios skriaudos. Mat liūdesys pagal Dievo valią per atgailą atveda į išgelbėjimą, ir to netenka gailėtis“*. Atgaila, kurią širdyje sukelia Dievo malonė, ves į nuodėmių išpažinimą ir jų atsižadėjimą. Tokie buvo vaisiai, kuriuos apaštalas sakėsi išvydęs Korinto tikinčiųjų gyvenime. *„Ir štai kaip tik tas nuliūdimas pagal Dievo valią kokį pažadino jums susirūpinimą, kokį teisinimąsi, apmaudą, baimę, ilgesį, uolumą“*.

Kurį laiką Paulius nešė sielos naštą už Bažnyčias – tokią sunkią naštą, kad vos galėjo ją pakelti. Netikri mokytojai stengėsi sužlugdyti jo įtaką tarp tikinčiųjų ir Evangelijos tiesą išstumti savo mokymais. Paulių supusius sunkumus ir pavojus atskleidžia jo žodžiai: *„Mes norime, kad jūs, broliai, sužinotumėte apie Azijoje mus ištikusią negandą, kuri baisiai mus prislėgė, tiek viršydama mūsų jėgas, jog nebesitikėjome išliksią gyvi“*.

Tačiau dabar bent vienos priežasties nerimauti nebeliiko. Sužinojęs, kaip korintiečiai priėmė jo laišką, Paulius pratrūko džiaugsmo žodžiais: *„Tebūna pašlovintas Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailėtingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, kuris guodžia mus kiekviename sielvar-te, kad ir mes galėtume paguosti bet kokio sielvarto ištiktuosius ta paguoda, kurią gauname iš Dievo. Kaip mums gausiai tenka*

Kristaus kentėjimų, taip per Kristų mes kupini ir paguodos. Jei kenčiame priespaudą, tai jūsų paguodai ir išganymui; jei esame guodžiami, tai jūsų paguodai, kuri įdiegia jums ištvermę pakęsti tokius pačius kentėjimus, kokius mes kenčiame. Ir tvirtai viliamės jumis, nes žinome, kad, dalydamiesi kentėjimais, jūs dalysitės ir paguoda“.

Išreikšdamas savo džiaugsmą dėl jų atsivertimo ir augimo malonėje, visą šlovę už šį širdžių ir gyvenimo pasikeitimą Paulius atidavė Dievui. „Dėkui Dievui, – sušuko jis, – kuris mus visuomet veda Kristaus pergalės eisenoje ir per mus visur skleidžia mielą Savo pažinimo kvapą. Juk mes esame Kristaus kvapas Dievui tarp einančių į išganymą ir žengiančių į pražūtį“. Tų laikų papročiu, karą laimėjęs karvedys grįždamas parsiveždavo belaisvių. Tokiais atvejais būdavo paskiriami smilkalų nešikai, ir, kai triumfuojanti kariuomenė žygiuodavo namo, kvapnus aromatas mirčiai pasmerktiems belaisviams reiškė mirties kvapą, liudijantį, kad jų egzekucijos metas artinasi; tačiau tiems belaisviams, kurie rasdavo malonę nugalėtojų akyse ir kurių gyvybės būdavo pasigailėta, tai buvo gyvybės aromatas, liudijantis, kad jų išlaisvinimas jau arti.

Dabar Paulius jau buvo kupinas tikėjimo ir vilties. Jis suprato, jog šėtonas netriumfuos prieš Dievo darbą Korinte ir šlovinimo žodžiai išliejo širdies dėkingumą. Jis ir jo bendradarbiai šventė pergalę prieš Kristaus ir tiesos priešus. Jie veržėsi į priekį su nauju užsidegimu daugiau sužinoti apie Viešpatį. Evangelijos aromatas kaip smilkalai turėjo pasklisti po pasaulį. Tiems, kurie priims Kristų, ši žinia turėjo būti gyvenimo kvapsnis; o tiems, kurie užsikietins savo netikėjime, ji turėjo reikšti mirtį.

Supratęs stulbinančią darbo didybę, Paulius sušuko: „O kas gi tinkamas šiam uždaviniui?“ Kas sugebės skelbti Kristų taip, kad Jo priešai neturėtų teisėto pagrindo nekęsti pasiuntinio ar jo nešamos žinios? Paulius troško atskleisti tikintiesiems, koks atsakingas yra Evangelijos tarnavimas.

Tik ištikimybė skelbiant žodį bei tyras ir nuoseklus gyvenimas gali padaryti tarnautojų pastangas priimtinas Dievui ir naudingas sieloms. Mūsų laikų tarnautojai, suvokiantys, koks svarbus yra jų darbas, gali kartu su apaštalu sušukti: „*O kas gi tinkamas šiam uždaviniui?*“

Buvo tokių, kurie apkaltino Paulių gyrimusi ir savęs rekomendavimu rašant savo pirmąjį laišką. Atsakydamas į tai, dabar Paulius paklausė Bažnyčios narių, ar jie šitaip sprendžia apie jo motyvus: „*Ar pradėsime jums iš naujo prisistatinėti? Gal reikia, kaip kai kuriems, lydimųjų laiškų jums ar nuo jūsų?*“ Tikintieji, persikraustydami į naują vietą, dažnai atsiveždavo rekomendacijos laiškus iš Bažnyčios, kuriai anksčiau priklausė; tačiau vadovams, tų Bažnyčių ikūrėjams, tokių laiškų nereikėjo. Korinto tikintieji, atitraukti nuo stabų garbinimo ir nuvesti prie tikėjimo Evangelija, patys buvo visos rekomendacijos, kokių tik reikėjo Pauliui. Jų tiesos suvokimas bei jų gyvenime įvykusios permainos iškalbingai liudijo apie jo darbų ištikimybę bei jo, kaip Kristaus tarnautojo autoritetą, įgalinantį patarti, barti ir skatinti.

Paulius laikė Korinto brolius savo liudijimu. „*Jūs pasirodėte esą Kristaus laiškas, – rašė jis, – parengtas mūsų patarnavimu, surašytas ne rašalu, bet gyvojo Dievo Dvasia, ne akmens plokštėse, bet gyvų širdžių plokštėse*“.

Nusidėjėlių atsivertimas bei jų apvalymas per tiesą yra svariausias įrodymas, kokį gali turėti tarnautojas, kad Dievas pašaukė jį į šį tarnavimą. Tas faktas, kad Paulius yra apaštalas, buvo įrašytas atsivertusiųjų širdyse, ir jį liudijo jų atsinaujinęs gyvenimas. Jų viduje apsigyveno Kristus, šlovės viltis. Paulių labai sustiprino toks jo tarnystės užantspaudavimas.

Šiandieniniai Kristaus tarnautojai turi turėti tokį patį liudijimą, kaip kad apie Pauliaus darbus liudijo Korinto Bažnyčia. Tačiau, nors šiais laikais pamokslininkų netrūksta, gabių, šventų tarnautojų, kupinų meilės, kuri plūsta iš Kristaus širdies, tėra nedaug. Išdidumas, pasitikėjimas

savimi, meilė pasauliui, ydų ieškojimas kituose, kartėlis, pavydas – šiuos vaisius duoda daugelis tų, kurie tariasi išpažįstą Kristaus religiją. Jų gyvenimas, ryškus kontrastas Gelbėtojo gyvenimui, dažnai liudija apgailėtiną tarnystės, kuriai jie atsivertė, pobūdį.

Negali būti žmogui didesnės garbės, kaip būti Dievo laikomam gabiu Evangelijos tarnautoju. Tačiau tie, kuriuos Viešpats palaimina tokia jėga ir sėkme Jo darbuose, nesigiria. Jie pripažįsta visiškai priklausantys nuo Jo ir supranta, kad patys neturi jokių galių. Kartu su Pauliumi jie sako: „*Ir ne todėl, kad būtume savaime tinkami ką nors sumanyti tartum iš savęs, bet mūsų tinkamumas iš Dievo, kuris padarė mus tinkamus būti tarnais Naujosios Sandoros*“.

Tikras tarnautojas atlieka Mokytojo darbą. Jis jaučia to darbo svarbą ir suvokia, jog palaiko Bažnyčios ir pasaulio ryšį, panašų į tą, kokį palaikė Kristus. Jis nepailsdamas triūsia, kad nuvestų nusidėjėlius į kilnesnį, aukštesnį gyvenimą ir jie gautų nugalėtojo atlygį. Jo lūpos paliestos gyvąja anglimi nuo aukuro, ir jis aukština Jėzų, kaip vienintelę nusidėjėlio viltį. Išgirdusieji jo kalbas iškart supranta, kad jis artinasi prie Dievo karštomis, veiksmingomis maldomis. Šventoji Dvasia yra ant jo, jo siela jaučia gyvą dangiškąją ugnį, ir jis geba palyginti dvasinius dalykus su dvasiniais. Jam suteikta jėga griauti velnio tvirtoves. Jam skelbiant Dievo meilę, sudūžta širdys, ir daugelis klausia: „*Ką turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?*“

„Štai kodėl, iš Dievo gailestingumo turėdami šią tarnystę, nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai, mes susilaikome nuo slapčių gėdingų darbų, nesileidžiame į gudravimus ir neklastojame Dievo žodžio, bet atviru tiesos skelbimu prisistatome kiekvieno žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje. Jeigu mūsų Evangelija tebėra paslėpta, tai ji paslėpta vien tik einantiems į pražūtį, netikintiesiems, kuriems šio pasaulio dievaitis apakino protus, kad jie neišvystų Dievo atvaizdo – Kristaus šlovės Evangelijos šviesos. Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį, o save – jūsų

tarnais dėl Jėzaus. Pats Dievas, kuris yra taręs: 'Iš tamsos tenušvinta šviesa!' – sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide".

Taip apaštalas išaukštino Dievo malonę bei gailestingumą, parodytą šventu pasitikėjimu juo, kaip Kristaus tarnautoju. Gausi Dievo malonė jį ir jo brolius palaikė ištikus sunkumams, negandoms bei iškilus pavojams. Jie nederino savo tikėjimo ir mokymo prie klausytojų norų ir neslėpė išgelbėjimui būtinų tiesų, kad jų mokymas būtų patrauklesnis. Jie pateikdavo tiesą paprastai ir aiškiai bei meldavosi, kad sielos patikėtų ir atsiverstų. Jie stengėsi, kad jų pačių elgesys atitiktų jų mokymą ir pateiktoji tiesa pati kreiptųsi į kiekvieno žmogaus sąžinę.

„Šitą lobį, – tęsė apaštalas, – mes nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo". Dievas galėjo skelbti Savo tiesą per nuodėmės nepažįstančius angelus, tačiau Jo planas buvo ne toks. Savo ketinimams įvykdyti Jis pasirinko silpnus žmones. Neįkainojamas lobis buvo sudėtas į molinius indus. Per žmones Jo palaiminimai turi pasiekti pasaulį. Per juos Dievo šlovės šviesa turi perskroستی nuodėmės tamsą. Mylėdami savo tarnystę, jie turi pasitikti nusidėjėlius bei vargšus ir nuvesti juos prie kryžiaus. Ir visuose savo darbuose šlovę bei garbę jie turi atiduoti Tam, kuris yra aukščiau visko ir visame kame.

Kalbėdamas apie savo patirtį, Paulius atskleidė, kad Kristaus tarnystę jis pasirinko ne iš savanaudiškų motyvų – juk jo kelias buvo grįstas išbandymais ir gundymais. *„Mes visaip slegiami, bet nesugniuždyti; mes svyruojame, bet nenusimename. Mes persekiojami, – rašė jis, – bet neapleisti; mes parblokti, bet nežuvę. Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybę apsieikštų mūsų kūne".*

Paulius priminė savo broliams, kad jam ir jo bendradarbiams, kaip Kristaus pasiuntiniams, nuolat gresia pavojus. Sunkumai, kuriuos jiems teko išverti, alino jo jėgas. *„Mums,*

gyviesiems, – rašė jis, – dėl Jėzaus nuolat gresia mirtis, kad Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų mirtingame kūne. Šitaip mumyse veikia mirtis, o jumoje gyvybė“. Fiziškai kęsdami nepriteklių ir sunkų triūsą, šie Kristaus tarnautojai derinosi prie Jo mirties. Tačiau tai, kas juose sukėlė mirtį, korintiečiams, kurie patikėję tiesa tapo amžinojo gyvenimo dalininkai, nešė dvasinę gyvybę ir sveikatą. Atsižvelgdami į tai, Jėzaus sekėjai turėjo saugotis savo abejingumu ar neatidumu dar labiau apsunkinti tarnautojų naštas ir triūsą.

„Mes turime tą pačią tikėjimo dvasią, – tęsė Paulius, – apie kurią parašyta: Aš įtikėjau, todėl prakalbėjau. Taigi mes tikime ir todėl kalbame“. Apaštalas buvo visiškai įsitikinęs jam patikėtosioms tiesoms realumu, ir niekas negalėjo jo priversti melagingai panaudoti Dievo Žodį ar nuslėpti savo sielos įsitikinimus. Taikstymasis su pasaulio nuomonėmis jam nebūtų atnešęs nei turto, nei garbės, nei malonumo. Nors dėl tikėjimo, apie kurį jis skelbė korintiečiams, jam nuolat grėsė kankinio mirtis, Paulius nepabūgo, nes žinojo, jog Tas, kuris mirė ir prisikėlė, prikels iš kapo ir jį ir jis stos prieš Tėvą.

„O visa tai – dėl jūsų, – teigė Paulius, – kad malonė apimtų daugelį ir pagausintų dėkojimą Dievo garbei“. Apaštalai skelbė Evangeliją ne dėl to, kad norėtų išaukštinti save. Tik viltis išgelbėti sielas paskatino juos pašvęsti šiam darbui savo gyvenimą. Ir tik ši viltis padėjo jiems nenutraukti savo pastangų dėl gresiančio pavojaus ar patiriamų kančių.

„Todėl, – aiškino Paulius, – ir nenuleidžiame rankų. Atvirkščiai: jei mūsų išorinis žmogus vis nyksta, tai vidinis diena iš dienos atsinaujina“. Apaštalas jautė priešų galybę, ir, nors jo fizinės jėgos silpo, jis ištikimai bei atkakliai skelbė Kristaus Evangeliją. Apsiginklavęs visais Dievo ginklais, šis kryžiaus didvyris veržėsi kovoje į priekį. Jo džiugus balsas liudijo, kad jis triumfuoja mūsųje. Nenuleisdamas akių nuo ištikimojo laukiančio atlygio, jis pergalingai šaukė: „O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, visa

pranokstančią amžinąją garbę. Mes nežiūrime to, kas regima, bet kas neregima, nes regimieji dalykai laikini, o neregimieji amžini“.

Itin nuoširdus ir jaudinantis yra apaštalo kreipimasis, kurį broliai korintiečiai vėl susiejo su neprilygstama Atpirkėjo meile. „Jūs juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą“. Jūs žinote, iš kokių aukštybių Jis nužengė, į koki gilų pažeminimą nusileido. Kartą pradėjęs žengti Savęs atsižadėjimo ir aukos keliu, Jėzus nenuklydo iš jo, kol neatidavė Savo gyvybės. Tarp sosto ir kryžiaus Jam nebuvo jokio poilsio.

Paulius dėstė žingsnis po žingsnio, kad tie, kurie skaitys jo laišką, gerai suprastų, kaip nuostabiai Išgelbėtojas dėl jų nusizemino. Pristatydamas Kristų kaip lygų su Dievu bei vertą angelų pagarbos, apaštalas pasekė Jo keliu iki pat didžiausio pažeminimo gelmių. Paulius buvo įsitikinęs, kad, jeigu jie suprastų stulbinančią dangaus Valdovo auką, jų gyvenime išnyktų bet koks savanaudiškumas. Jis atskleidė, kaip Dievo Sūnus atsisakė Savo šlovės, savanoriškai priėmė žmogaus prigimtį ir nusizemino kaip tarnas, tapdamas paklusniu iki mirties, „iki kryžiaus mirties“ (Filipiečiams 2, 8), kad galėtų pakelti puolusį žmogų iš degradavimo į dangaus viltį bei džiaugsmą.

Kai kryžiaus šviesoje tyrinėjame dievišką charakterį, mes matome gailestingumą, švelnumą ir atlaidumą, sumišusius su nešališkumu ir teisingumu. Mes regime sėdintį soste Tą, kurio rankos ir kojos paženklintos Jo ištvertos kančios ženklais, kad žmogus būtų sutaikytas su Dievu. Mes regime Tėvą, beribį, gyvenantį neprieinamoje šviesoje, tačiau priimančią mus dėl Savo Sūnaus nuopelnų. Nuo kryžiaus sklindanti šviesa perskrodžia keršto debesį, kuris grasino tik kančiomis ir neviltim, ir mes išvystame Dievo užrašytus žodžius:

„Gyvenki, nusidėjėli, gyvenk!

Didžiulę išpirką Aš sumokėjau.

*Iš Mano gydančios versmės stiprybės semk,
Aš – tavo mylintis ir atlaidusis Užtarėjas.
Būk kupina ir džiaugsmo, ir vilties,
Brangi man atgailaujanti ir tikinti širdie!“*

Mąstydami apie Kristų, mes šliejamės prie meilės, kuri yra neišmatuojama. Mes trokštame papasakoti apie šią meilę, bet nerandame žodžių. Mes mąstome apie Kristaus gyvenimą žemėje, Jo auką dėl mūsų, Jo, kaip mūsų Užtarėjo, darbą danguje bei namus, kuriuos Jis ruošia tiems, kurie Jį myli, ir galime tik sušukti: „Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir atsiuntė Savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes. [...] Žiūrėkite, kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai [...]“ (1 Jono 4, 10; 3, 1).

Kiekvieno tikro mokinio širdies aukure dega ši meilė kaip šventa ugnis. Dievas apsireiškė per Kristų. Tai nutiko žemėje, kad Jo vaikai savo nepriekaištingu gyvenimu galėtų atspindėti šią meilę. Tik taip nusidėjėliai bus atvesti prie kryžiaus, kad žvelgtų į Dievo Avinėlių.

32. DOSNIOJI BAŽNYČIA

Savo pirmajame laiške Korinto Bažnyčiai Paulius paaiškino tikintiesiems bendruosius principus, pagrindžiančius Dievo darbą žemėje. Pasakodamas apie savo apaštališkus darbus dėl jų, jis klausė: „Kas gi tarnauja kariuomenėje už savo paties pinigų? Kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisių? Arba kas gano bandą ir neminta bandos pienu? Ar tai sakau vien pagal žmonių papročius? Argi to nesako ir Įstatymas? Mozės Įstatyme parašyta: 'Neužrišk nasrų kuliančiam jaučiui!' Bet argi Dievui terūpi jaučiai? O gal Jis iš tiesų taikomums? Juk dėl mūsų buvo parašyta, kad artojas turi arti su viltimi ir kūlėjas turi kulti su viltimi gauti savo dalį. Jei jums pasėjome dvasinių gėrybių, tai argi didelis dalykas būtų pas jus pjauti medžiaginių? – toliau klausė apaštalas. – Jei kiti turi teisių į jus, tai mes juo labiau. Vis dėlto mes nesinaudojome savo teise, bet viską pakeliame, kad tik Kristaus Evangelijai nedarytume kliūčių. Argi nežinote, kad tie, kurie atlieka šventą tarnystę, valgo iš šventyklos pajamų, kad aukuro tarnai gauna dalį atnašų? Taip ir Viešpats yra patvarkęs, kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos“ (1 Korintiečiams 9, 7–14).

Čia apaštalas kalbėjo apie Viešpaties planą, kaip išlaikyti šventykloje tarnaujančius kunigus. Tuos, kurie buvo atskirti šiai šventai tarnystei, rėmė jų broliai, kuriems tarnautojai teikė dvasinius palaiminimus. „Beje, ir Levio sūnūs, kurie gauna kunigystę, pagal įstatymą turi teisę imti iš žmonių dešimtinę“ (Hebrajams 7, 5). Levio giminę Viešpats išsirinko

šventai tarnystei šventykloje bei kunigystei. Apie kunigą yra pasakyta: „*VIEŠPATS, tavo Dievas, išrinko Levį – jį ir jo sūnus – būti ir tarnauti VIEŠPATIES vardu visam laikui*“ (Pakartoto Įstatymo 18, 5). Viešpats pareikalavo Jam atiduoti dešimtadalį visų pajamų, ir neduoti dešimtinės reiškę apiplėšti Dievą.

Būtent šį tarnavimo rėmimo planą Paulius turėjo galvoje sakydamas: „*Taip ir Viešpats yra patvarkęs, kad Evangelijos skelbėjai gyventų iš Evangelijos*“ (1 Korintiečiams 9, 14). Vėliau, rašydamas Timotiejui, apaštalas pasakė: „*Darbininkas vertas savo užmokesčio*“ (1 Timotiejui 5, 18).

Dešimtinės davimas buvo tik dalis Dievo plano, kaip remti tarnystę. Dievas išvardijo ir gausybę galimų dovanų bei aukų. Žydų religinėje sistemoje žmonės buvo mokomi puoselėti dosnumo dvasią ir remiant Dievo darbą, ir šelpiant stokojančius. Ypatingais atvejais buvo renkami geros valios paaukojimai. Nuėmus derlių, pirmieji lauko vaisiai – kviečiai, vynas ir aliejus – buvo aukojami Viešpačiui. Po pjūties surinktos varpos ir lauko pakraščiuose nuimtas derlius buvo paliekamas neturtėliams. Dievui buvo atidedama ir pirmoji vilna nukirpus avis, ir pirmieji grūdai iškūlus javus. Tas pat pasakytina apie visų gyvulių pirmagimius. Atpirkimo kaina buvo sumokama už pirmagimį sūnų. Pirmieji vaisiai turėjo būti padėti prieš Viešpatį šventykloje ir paskui paskirti naudoti kunigams.

Šia geranoriškumo sistema Viešpats siekė įdiegti Izraeliui nuostatą, kad visame kame pirmiausia turi būti Jis. Taip jiems buvo primenama, kad jų laukai, jų avys ir galvijai priklauso Dievui; kad būtent Jis siunčia jiems saulę ir lietų, kurie išaugina derlių. Viskas, ką jie turėjo, buvo Jo; jie tebuvo Jo gėrybių saugotojai.

Dievas nenori, kad krikščionys, kurių privilegijos gerokai pranoksta žydų tautos turėtas privilegijas, duotų ne taip laisvai, kaip kad jie duodavo. „*Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug pareikalauta*“, – pasakė Gelbėtojas

(Luko 12, 48). Dosnumas, kurio buvo reikalaujama iš žydų, didžia dalimi turėjo pasitarnauti jiems patiems. Šiandien Dievo darbas paplitęs po visą pasaulį. Į Jo sekėjų rankas Kristus atidavė Evangelijos lobius ir jiems patikėjo atsakomybę skelbti pasauliui gerąją naujieną apie išgelbėjimą. Taigi mūsų įsipareigojimai kur kas didesni negu senovės Izraelio.

Dievo darbui plintant, vis dažniau pasigirs pagalbos šauksmų. Kad į šiuos prašymus būtų galima atsakyti, krikščionys turi vykdyti įsakymą: *„Atneškite visą dešimtinę į sandėlį, kad būtų maisto Mano Namuose“* (Malachijo 3, 10). Jei krikščionys sąžiningai atiduotų Dievui dešimtines bei aukotų, Jo lobynas būtų pilnas. Nereikėtų rengti mugių, kreiptis į loterijas ar pramogų verslo įstaigas, prašant paramti Evangelijos skelbimą.

Žmonėms kyla pagunda panaudoti savo pinigus, tenkinant savo įgeidžius, nuolaidžiaujant sau, puošiantis ar gražinant savo namus. Šiems dalykams daugelis Bažnyčios narių nedvejodami laisvai ir net ekstravagantiškai švaistosi lėšomis. Tačiau paprašyti paaukoti į Viešpaties lobyną, kad Jo darbas žemėje nesustotų, jie ima prieštarauti. Galbūt jausdami, kad niekaip neišsisuks, jie atiduoda kur kas mažesnę sumą, negu dažnai išleidžia kokiems niekniekiams. Jie nerodo tikros meilės Kristaus tarnystei ir nesistengia gelbėti sielų. Tad ar verta stebėtis, kad jų krikščioniškas gyvenimas tėra apgailėtina egzistencija!

Tas, kurio širdis dega Kristaus meile, laikys aukojimą ir dešimtinių davimą ne tik pareiga, bet ir malonumu prisidėti prie kilniausio, švenčiausio darbo, kokį tik gali atlikti žmogus, – gerumo, gailestingumo ir tiesos lobyno atvėrimo pasauliui.

Godulystės dvasia paskatina žmogų pasilaikyti sau tas gėrybes, kurios teisėtai priklauso Dievui, ir ši dvasia šiandien Jam lygiai tokia pat šlykšti, kaip tada, kai per Savo pranašą Jis griežtai priekaištavo Savajai tautai: „Ar

gali žmogus apsukti Dievą? Tačiau Mane jūs apsukate! Bet jūs klausiate: 'Kaip mes Tave apsukame?' Savo dešimtinėmis ir atnašomis! Prakeikimą esate užsitraukę, nes Mane apsukate – visa jūsų gentis!" (Malachijo 3, 8.9)

Dosnumo dvasia yra dangaus dvasia. Aukščiausia šios dvasios apraiška yra Kristaus auka ant kryžiaus. Tėvas dėl mūsų atidavė Savo vienintelį Sūnų; o Kristus, palikęs viską, ką turėjo, paaukojo Save, kad galėtų būti išgelbėtas žmogus. Golgotos kryžius turėtų apeliuoti į kiekvieno Išgelbėtojo sekėjo geranoriškumą. Taip iliustruotas principas yra duoti, duoti ir duoti. „*Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo*“ (1 Jono 2, 6).

Kita vertus, savanaudiškumo dvasia yra šėtono dvasia. Pasauliečių gyvenimas iliustruoja principą – gauti, gauti ir gauti. Taip jie tikisi būti laimingi ir linksmi, tačiau jų sėjos vaisius yra kančia ir mirtis.

Kol Dievas nepaliaus laiminti Savo vaikus, tol jie privals grąžinti Jam tą dalį, kurios Jis reikalauja. Jie ne tik turi atiduoti Viešpačiui Jam priklausančią dalį, bet ir atnešti į Jo lobyną dėkingumo auką, geros valios duoklę. Su džiugia širdimi jie turėtų paskirti Kūrėjui pirmuosius savo darbų vaisius – savo rinktinės dovanas, geriausią ir švenčiausią tarnystę. Taip jie sulauks gausių palaiminimų. Pats Dievas padarys jų sielas kaip laistomą sodą, kuriame niekada neišsenka vandens šaltiniai. Ir kai bus nuimtas paskutinis didysis derlius, pėdai, kuriuos jie galės atnešti Mokytojui, kompensuos jų nesavanaudišką duotųjų talentų panaudojimą.

Sunkiai triūsiantys rinktiniai Dievo tarnai niekada neturėtų būti verčiami stoti į kovą vieni, be savo brolių užuojautos ir nuoširdaus palaikymo. Bažnyčios nariai turi būti dosniai nusiteikę atžvilgiu tų, kurie atsisako pasaulietinio darbo, kad galėtų visiškai atsiduoti tarnavimui. Kai Dievo tarnai paskatinami, Jo darbas sparčiau juda į priekį. Tačiau, kai dėl žmonių savanaudiškumo jie negauna reikiamos

paramos, jų rankos nusvyra ir dažnai jie nebebūna tokie naudingi, kaip galėtų būti.

Dievui nepatinka tie, kurie tvirtina esą Jo sekėjai, tačiau leidžia pasišventusiems, aktyviai dirbantiems tarnautojams kęsti gyvenimo nepriteklus. Šių savanaudžių bus pareikaulauta atsiskaityti – ne tik dėl netinkamo Viešpaties pinigų švaistymo, bet ir dėl tos širdgėlos bei liūdesio, kuriuos jų elgesys sukėlė ištikimiesiems tarnams. Tie, kurie yra pašaukti tarnystės darbui ir, vykdydami pareigą, viską palieka, kad atsiduotų tik Dievo tarnystei, už savo pasiaukojimą turi gauti atlygį, kurio pakaktų išsilaikyti patiems ir išlaikyti savo šeimas.

Įvairiose pasaulietinių darbų srityse – protinėje ir fizinėje – uolūs darbininkai gali gerai užsidirbti. Argi tiesos skelbimo ir sielų vedimo pas Kristų darbas nėra svarbesnis už bet kokią įprastą verslą? Ir ar tie, kurie ištikimai atlieka šį darbą, nėra verti pelnyto atlygio? Įvertinę santykinę moraliniam ar fiziniam labui atlikto darbo vertę, mes parodysime dangiškų dalykų, kaip priešpriešos žemiškiesiems, palaikymą.

Kad ižde visada būtų lėšų tarnavimui paremti ir atsiliepti į pagalbos šauksmus tarnystės baruose, Dievo tauta turi duoti – su džiaugsmu ir nevaržomai. Tarnautojams tenka atlikti svarbią pareigą – išaiškinti Bažnyčiai, kas reikalinga Dievo darbui, bei mokyti tikinčiuosius dosnumo. Kai tai nedaroma, nariai nustoja aukoti kitų poreikiams, ir nukenčia Viešpaties darbas, o tikintieji negauna palaiminimų.

Dievui turi aukoti net didžiausi vargšai. Išsižadėdami savęs, kad padėtų tiems, kurių poreikiai yra dar skaudesni už jų pačių, jie turi tapti Kristaus malonės dalininkais. Neturtingo žmogaus dovana, savęs išsižadėjimo vaisius, kyla prie Dievo kaip kvapnus smilkalas. Kiekvienas poelgis, reikalaujantis išsižadėti savęs, stiprina davėjo širdyje labdarystės dvasią ir vis labiau priartina jį prie To, kuris

buvo turtingas, bet dėl mūsų tapo vargšas, kad per Jo skurdą mes galėtume tapti turtingi.

Našlės, kuri paaukoko du skatikus – viską, ką turėjo, – poelgis aprašytas, kad padrašintų tuos, kurie, nors kovoja su skurdu, vis dėlto trokšta prisidėti prie Dievo darbo. Kristus atkreipė mokinių dėmesį į šią moterį, kuri atidavė „*visus savo išteklius*“ (Morkaus 12, 44). Jos dovaną Jis vertino labiau negu didžiulius paaukojimus tų, kurių šios lėšos nereikalauja išsižadėti savęs. Iš savo pertekliaus jie atiduoda tik mažą dalį. O našlė paaukodama atsisakė pragyvenimui būtiniausių dalykų, nes tikėjo, kad Dievas pasirūpins jos rytdiena. Apie ją Gelbėtojas pasakė: „*Iš tiesų sakau jums: ši vargšė našlė įmetė daugiausia iš visų, kurie dėjo į aukų skrynią*“ (Morkaus 12, 43). Taigi Jis mokė, kad aukos vertė priklauso ne nuo jos dydžio, o nuo proporcijos ir aukoti įkvepiančių motyvų.

Apaštalas Paulius tarnaudamas Bažnyčiose nepailsdamas stengėsi įkvėpti naujai atsivertusiems troškimą padaryti dėl Dievo didelių dalykų. Jis dažnai ragino juos praktikuoti dosnumą. Kalbėdamas Efezo vyresniesiems apie savo ankstesnį darbą tarp jų, jis pasakė: „*Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: 'Palaimingiau duoti negu imti' [...]. Argi ne taip: kas šykščiai sėja, šykščiai ir pjaus, – rašė jis korintiečiams, – o kas dosniai sėja, dosniai ir pjaus. Kiekvienas tegul aukoja, kaip yra širdyje nutaręs, ne gailėdamas ar tarsi verčiamas, nes Dievas myli linksmą davėją*“ (Apaštalų darbų 20, 35; 2 Korintiečiams 9, 6.7).

Beveik visi Makedonijos tikintieji šio pasaulio gėrybių atžvilgiu buvo neturtingi, tačiau jų širdys buvo kupinos meilės Dievui bei Jo tiesai, ir jie mielai rėmė Evangelijos darbą. Kai pagonių Bažnyčiose buvo renkami paaukojimai žydų tikinčiųjų poreikiams spręsti, Makedonijos atsivertusieji parodė tokį dosnumą, kad kitose Bažnyčiose jis buvo rodomas kaip pavyzdys. Rašydamas Korinto tikintiesiems,

apaštalas atkreipė jų dėmesį: „Pranešame jums, broliai, apie Dievo malonę, suteiktą Makedonijos Bažnyčioms. Nors ir dideli vargai jas bandė, jos pasirodė kupinos džiaugsmo, ir jų baisy neturtas išsiliejo dosnumo turtais. Aš liudiju, kad jie pagal išgales ir virš išgalių savo noru prašyte prašė mus malonės leisti jiems prisidėti prie šventųjų šalpos“ (2 Korintiečiams 8, 1–4).

Makedonijos tikinčiųjų noras aukoti buvo visiško pasišventimo vaisius. Sujaudinti Dievo Dvasios, jie „aukojo patys save, pirmiausia – Viešpačiui“ (2 Korintiečiams 8, 5), paskui savo lėšomis noriai rėmė Evangelijos darbą. Nereikėjo nė raginti, kad jie aukotų; jie džiaugėsi privilegija išsižadėti savęs – net būtiniausių dalykų, kad patenkintų kitų poreikius. Kai apaštalas mėgino juos sulaukyti, jie įtikinėjo priimti jų aukas. Šie tikintieji buvo paprasti, nuoširdūs, mylintys savo brolius, taigi su džiaugsmu išsižadėjo savęs ir nestokojančio labdarystės vaisių.

Siųsdamas į Korintą Titą, kad sustiprintų tenykščius tikinčiuosius, Paulius liepė jam ugdyti Bažnyčią aukojimo malonėje, o asmeniniame laiške tikintiesiems pridėjo ir savo paties prašymą. „Tad, būdami visa ko pertekę – tikėjimo, žodžio, pažinimo, visokeriopo uolumo ir mūsų meilės, – pasirodykite pertekę ir dosnumo, – rašė jis. – Dabar pagal išgales tai užbaikite, kad būtų įvykdyta, ko taip gyvai troškote. Kai esama tikro troškimo, girtinas, kas duoda kiek gali, o ne kiek negali. [...] O Dievas gali jus apipilti visokeriopomis malonėmis, kad visuomet ir visais atžvilgiais būtumėte aprūpinti ir galėtumėte dosniai imtis bet kokio gero darbo [...]. Jūs tapsite visokeriopai pasiturintys ir galėsite būti dosnūs, kad mes turėtume už ką dėkoti Dievui“ (2 Korintiečiams 8, 7.11.12; 9, 8.11).

Nesavanaudiškas dosnumas užliejo ankstyvąją Bažnyčią džiaugsmo jūra; mat tikintieji žinojo, kad jų pastangos padeda Evangelijai pasiekti tuos, kurie dar skendi tamsoje. Jų geranoriškumas liudijo, kad Dievo malonę jie gavo ne veltui. Kas galėjo pažadinti tokį dosnumą, jei ne Šventoji

Dvasia, apvalanti nuo nuodėmių? Ir tikinčiųjų, ir netikinčiųjų akyse tai buvo malonės stebuklas.

Su krikščionio dosnumu glaudžiai susijęs dvasinis klestėjimas. Kristaus sekėjai turi džiaugtis privilegija savo gyvenimu atskleisti Atpirkėjo geranoriškumą. Duodami Viešpačiui jie yra tikri, kad jų turtas pirmiau už juos pasieks dangaus rūmus. Kaip žmonės gali apsaugoti savo nuosavybę? Teatiduoda ją į nukryžiovimo žymes turinčias rankas. Kaip jiems džiaugtis savo turtu? Tenaudoja jį taip, kad palaimintų stokojančius ir kenčiančius. Kaip pagausinti savo turtą? Tesivadovauja dievišku nurodymu: „*Gerbk VIEŠPATĮ viskuo, ką turi, visomis savo derliaus pirmienomis; ir tavo svirnai bus pilni grūdų, o šviežias vynas liesis per statinių kraštus*“ (Patarlių 3, 9.10). Jeigu jie stengsis išlaikyti tai, ką turi, savanaudiškiems tikslams, visa tai pasitarnaus jų amžinai pražūčiai. Tačiau jeigu savo turtą jie atiduos Dievui, nuo to akimirksnio jis bus paženklintas Jo įrašo ir užantspauduotas Jo nekintamumo.

Dievas sako: „*Laimingi jūs, kai galite sėti prie kiekvienos upės*“ (Izaijo 32, 20). Nuolatinis aukojimas Dievo darbui arba stokojantiems žmonėms nenuves mūsų į skurdą. „*Vieni dosniai dalija ir turtėja, o kiti šykštauja daryti, kas teisu, ir skursta*“ (Patarlių 11, 24). Sėjėjas pagausina sėklą, ją barstydamas. Taip yra ir su tais, kurie ištikimai paskirsto Dievo dovanas. Prisidėdami savo lėšomis, jie pagausina savo palaiminimus. „*Duokite, ir jums bus duota; saikas geras, prikimštas, sukratytas ir su kaupu bus atiduotas jums į užantį*“, – pažadėjo Dievas (Luko 6, 38).

33. DARBAS SUNKIU METU

Dėstydamas naujai įtikėjusiems paprastą Šventojo Rašto mokymą, jog dera remti Dievo darbą, ir pats, kaip Evangelijos tarnautojas, teigdamas: „*Gal tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti*“ (1 Korintiečiams 9, 6) pasaulietišrame darbe, kad išsilaikytume, Paulius įvairiais savo tarnavimo didžiuosiuose civilizacijos centruose laikotarpiais imdavosi amato, kad pragyventų.

Žydų visuomenėje fizinis darbas nebuvo kažkas keista ar gėdinga. Mozė mokė žydus diegti savo vaikams darbštumą, ir buvo laikoma nuodėme leisti jaunimui augti, nepažįstant fizinio darbo. Netgi tuo atveju, kai vaikas buvo rengiamas šventajai tarnystei, buvo laikoma, jog būtinos ir praktinio gyvenimo žinios. Kiekvienas jaunuolis, nesvarbu, iš kokios šeimos – turtingųjų ar vargšų, buvo išmokomas kokio nors amato. Tėvai, kurie šitaip neauklėdavo savo vaikų, buvo laikomi nuklydusiais nuo Viešpaties mokymo. Taigi, pagal šį paprotį, Paulius nuo mažens buvo išmokęs palapinių gaminimo amato.

Prieš tapdamas Kristaus mokiniu, Paulius užėmė aukštą postą, ir jam nereikėjo versti rankų darbu. Bet vėliau, kai jis visiškai atsidavė Kristaus reikalui, kartais tekdavo imtis amato, kad užsidirbtų pragyvenimui. Taip būdavo ypač tada, kai tekdavo darbuotis vietovėse, kur jo motyvai galėjo būti suprantami neteisingai.

Apie tai, kad Paulius ėmėsi rankų darbo, pirmą kartą paminėta, pasakojant, kaip jis skelbė Žodį Tesalonikoje. Rašydamas tos Bažnyčios tikintiesiems, jis priminė, kad „mes galėjome būti jums našta“, ir pridūrė: „Jūs, broliai, atsimenate mūsų triūsą ir pastangas: dirbdami per dienas ir naktis, kad neapsunkintume nė vieno iš jūsų, skelbėme jums Dievo Evangeliją“ (1 Tesalonikiečiams 2, 7.9). Savo antrame laiške jiems jis vėl pasakojo, kaip kartu su savo bendražygiu dirbo, „kad tik neapsunkintume nė vieno jūsų“. Jis triūsė dieną naktį, „ir ne dėl to, – rašė apaštalas, – kad neturėtume teisės taip daryti, bet norėdami duoti jums pavyzdį, kad galėtumėte mumis sekti“ (2 Tesalonikiečiams 3, 8.9).

Tesalonikoje Paulius sutiko ir tokių, kurie nepanoro imtis rankų darbo. Apie šią grupę žmonių vėliau jis rašė: „Mat mes girdime, jog kai kurie jūsiškiai tinginiauja, nieko neveikia, tik niekdarbiauja. Tokiems įsakome ir juos raginame Viešpatyje Jėzuje Kristuje ramiai dirbti ir valgyti pačių pelnytą duoną“ (2 Tesalonikiečiams 3, 11.12). Triūsdamas Tesalonikoje, Paulius stengėsi tokiems parodyti gerą pavyzdį. „Būdami pas jus, – rašė jis, – skelbėme: ‘Kas nenori dirbti, tenevalgo!’“ (2 Tesalonikiečiams 3, 10).

Visais laikais šėtonas stengėsi sužlugdyti Dievo tarnų pastangas, atveddamas į Bažnyčią fanatizmo dvasią. Taip buvo Pauliaus laikais, taip buvo ir vėlesniais šimtmečiais, per reformaciją. Viklifas (Wycliffe), Liuteris (Luther) ir daugelis kitų, palaiminusių pasaulį savo įtaka bei savo tikėjimu, buvo susidūrę su gudrybėmis, kuriomis priešas siekė įvilioti juos į pernelyg entuziastingų, nesubalansuotų, neapvalytų protų fanatizmą. Paklydusios sielos mokė, jog tikrojo šventumo siekimas pakylėja protą virš visų žemiškų minčių ir skatina žmogų visiškai atsisakyti darbo. Dar kiti, kraštutinio tam tikrų Šventojo Rašto vietų traktavimo šalininkai, aiškino, jog dirbti apskritai yra nuodėmė – esą krikščionys neturi net mąstyti apie laikiną savo ar savo šeimų gerovę, o verčiau visiškai pašvęsti savo gyvenimą

dvasiniams dalykams. Apaštalo Pauliaus mokymas ir pavyzdys yra priekaištas tokiems kraštutiniams požiūriams.

Tesalonikoje Paulius gyvena ne vien iš savo rankų darbo. Vėliau, prisimindamas savo patirtį tame mieste, jis rašė Filipų tikintiesiems ir dėkojo už jų dovanas: „*Jūs mano reikalamis prisiuntėte aukų vieną ir kitą kartą į Tesaloniką*“ (Filipiečiams 4, 16). Nors jis sulaukė šios paramos, vis dėlto stengėsi parodyti tesalonikiečiams darbštumo pavyzdį, kad niekas negalėtų jo apkaltinti godumu ir kad būtų praktiškai papriekaištauta tiems, kurie puoselėjo fanatiškas pažiūras į fizinį darbą.

Pirmą kartą apsilankęs Korinte, Paulius susitiko su žmonėmis, kurie įtariai žiūrėjo į svetimšalių motyvus. Graikai ant jūros kranto garsėjo kaip uolūs prekybininkai. Įvaldę sukčiavimo verslą, jie tikėjo, kad pelnas yra kažkas dieviška, ir nesvarbu, koku būdu – sąžiningai ar nesąžiningai, uždirbami pinigai. Paulius žinojo šias jų savybes ir nenorėjo duoti jiems pagrindą teigti, kad jis skelbia Evangeliją, siekdamas pralobti. Jis turėjo teisę tikėtis Korinto tikinčiųjų medžiaginės paramos; tačiau Paulius to atsisakė, kad jo, kaip tarnautojo, naudingumas ir sėkmė nesukeltų neteisingo įtarimo, jog jis pelnosi iš Evangelijos skelbimo. Jis siekė išvengti bet kokių neteisingų aiškinimų, kad jo nešama žinia neprarastų savo jėgos.

Neilgai trukus po savo atvykimo į Korintą, Paulius rado „vieną iš Ponto kilusį žydą, vardu Akvilą, su žmona Priscile, neseniai atsikėlusius iš Italijos“. Jie su Pauliumi „mokėjo bendrą amatą“. Išėjęs Klaudijaus įsakymui, pagal kurį visi žydai turėjo apieisti Romą, Akvilas su Priscile atkeliavo į Korintą, kur pradėjo verstis palapinių gaminimu. Paulius pasiklausinėjo apie šiuos žmones ir, sužinojęs, kad jie yra dievobaimingi ir stengiasi vengti nešvarios juos supančios įtakos, „pasiliko ten ir ėmė darbuotis. [...] Kiekvieną šabą Paulius kalbėdavo sinagogoje, įtikinėdamas žydus ir graikus“ (Apaštalų darbų 18, 2–4).

Vėliau prie Pauliaus Korinte prisijungė Silas ir Timotiejus. Šie broliai atsinešė Makedonijos Bažnyčiose surinktas lėšas darbui paremti.

Savo antrame laiške Korinto tikintiesiems, parašytame po to, kai jis įkūrė ten stiprią Bažnyčią, Paulius vėl grįžo prie savo ankstesnio gyvenimo būdo tarp jų. *„Nejaugi aš nusidėjau, – klausė jis, – kad pažeminau save ir išaukštinau jus, paskelbdamas jums Dievo Evangeliją dovanai?! Aš apiplėšiau kitas Bažnyčias, gaudamas iš jų išlaikymą, kad galėčiau tarnauti jums. O būdamas pas jus ir stokodamas, nė vieno neapsunkinau. Neturte sušelpė mane iš Makedonijos atvykę broliai. Aš saugojausi ir ateityje saugosiuos tapti jums našta bet kuria prasme. Sakau jums vardan Kristaus tiesos, esančios manyje, kad šio pasididžiavimo Achajos srityse niekas iš manęs neatims“* (2 Korintiečiams 11, 7–10).

Paulius paaiškino, kodėl jis taip elgėsi Korinte. Jis nenorėjo suteikti *„progos ieškantiems priekabių pagyrynams“* (2 Korintiečiams 11, 12). Gamindamas palapines, jis kartu ištikimai skelbė ir Evangeliją. Jis pats apie savo darbus kalbėjo: *„Jūsų akyse pasitvirtino tikro apaštalo žymės: kantrybė, ženkilai, stebuklai ir galingi darbai“*. Ir pridūrė: *„Tad ko gi jums trūksta palyginti su kitomis Bažnyčiomis? Vien to, kad nebuvau jums našta. Atleiskite man šitą nusikaltimą! Štai aš pasiruošęs trečią kartą atvykti pas jus, tačiau neapsunkinsiu jūsų, nes aš geidžiu ne jūsų turto, o jūsų pačių. [...] Jūsų sielų labai su džiaugsmu viską atiduosiu ir save patį pridėsiu“* (2 Korintiečiams 12, 12–15).

Po ilgo tarnavimo Efeze, kur jis trejus metus visame regione karštai skelbė Evangeliją, Paulius vėl ėmėsi savo amato. Efeze, kaip ir Korinte, apaštalą nudžiugino Akvilo ir Priscilės draugija – jie lydėjo apaštalą antrosios misijų kelionės pabaigoje grįžtantį į Aziją.

Kai kas nenorėjo leisti Pauliui dirbti fizinį darbą, teigdami, jog tai nesuderinama su Evangelijos tarnautojo pareigomis. Kodėl Paulius, aukščiausio lygio tarnautojas,

turėtų šitaip derinti fizinį darbą su Žodžio skelbimu? Argi darbininkas nevertas savo užmokesčio? Kodėl jis turėtų gaišti laiką gamindamas palapines, kai galėtų jį išnaudoti kur kas geriau?

Tačiau Paulius nemanė, kad užsiimdamas šiuo amatu, jis veltui leidžia laiką. Darbuodamasis su Akvilu, jis neprarado ryšio su Didžiuoju Mokytoju ir išnaudojo kiekvieną galimybę paliudyti apie Gelbėtoją ir padėti tiems, kuriems reikia pagalbos. Jo protas visada siekė dvasinio pažinimo. Jis mokė savo bendradarbius dvasinių dalykų ir kartu ro-dė darbštumo bei kruopštumo pavyzdį. Jis buvo greitas, nagingas, uolus darbininkas, tokius mokė būti ir kitus: „*Nebūkite apsilėidę, bet uolūs, karštos dvasios, tarnaukite Viešpačiui*“ (Romiečiams 12, 11). Gamindamas palapines, apaštalas turėjo galimybę pasiekti tą žmonių klasę, prie kurios kitaip nebūtų priėjęs. Jis įrodė savo bendradarbiams, kad paprasto amato įvaldymas yra iš Dievo, kuris, tinkamai naudojamas, suteikia ir išminties, ir lėšų pragyvenimui. Jis mokė, kad Dievas turi būti pašlovintas net kasdieniniais darbais. Jo nuo darbo įdiržusios rankos nesusilpnino tos jausmingumo jėgos, su kuria jis kreipdavosi į žmones kaip krikščionis tarnautojas.

Kartais Paulius plušėdavo dieną naktį – ne tik tam, kad išsilaikytų pats, bet ir tam, kad galėtų padėti savo bendradarbiams. Savo uždarbiu jis dalijosi su Luku ir padėdavo Timotiejui. Kad padėtų kitiems, kartais jam pačiam net tekdavo kęsti alkį. Paulius nebuvo savanaudis. Baigdamas savo tarnavimą ir Milete atsisveikindamas su Efezo vyresniaisiais, jis galėjo iškelti savo nuo darbo įdiržusias rankas ir pasakyti: „*Nė iš vieno netroškau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio. Jūs gi žinote, kad mano ir palydovų reikalams tarnavo šitos va mano rankos. Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: ‘Palaimingiau duoti negu imti’*“ (Apaštalų darbų 20, 33–35).

Jeigu tarnautojams atrodo, kad darbuojantis dėl Kristaus juos užgriuvo sunkumai ir negandos, tegul jie įsivaizduoja Pauliaus darbo sąlygas. Tegul jie niekada neužmiršta, kaip šis rinktinis Dievo vyras, kad užsidirbtų duonai, audė drobes, nors jam teisėtai priklausė atlygis už jo apaštališką triūsą.

Darbas yra ne prakeikimas, o palaiminimas. Dykinėjimo dvasia žlugdo maldingumą ir liūdina Dievo Dvasią. Užžėlusio tvenkinio vanduo kenksmingas, o tyra, plūstanti versmė skleidžia po kraštą sveikatą ir džiaugsmą. Paulius suprato, kad tie, kurie apleidžia fizinį darbą, veikiai neteks jėgų. Jis troško mokyti jaunos tarnautojus, kad dirbdami fizinį darbą, mankštinami savo raumenis ir sausgysles, jie taps tvirti ir galės iškęsti visus sunkumus bei nepatogumus, kurie jų laukia triūsiant Evangelijos baruose. Jis suprato ir tai, kad jo paties mokymas stokos gyvybingumo bei jėgos, jeigu jis nepalaikys deramą visų sistemos dalių funkcionavimą.

Tinginiai neturi tos neįkainojamos patirties, kuri įgyjama ištikimai atliekant įprastines gyvenimo pareigas. Ne keletas, o tūkstančiai žmonių egzistuoja tik tam, kad naudotųsi tais privalumais, kuriuos Dievas iš Savo malonės jiems suteikia. Jie užmiršta atnešti Viešpačiui dėkingumo aukas už tuos turtus, kuriuos Jis jiems patikėjo. Jie užmiršta, kad išmintingai naudodami jiems suteiktuosius talentus, jie turi būti ne tik vartotojai, bet ir gamintojai. Jeigu jie suprastų, kad pats Viešpats paskyrė jiems atlikti tam tikrą darbą ir tapti Jo pagalbininkais, jie neatmestų šios atsakomybės.

Jaunuolių, kurie jaučia, jog yra pašaukti Dievo skelbti, naudingumas didžia dalimi priklauso nuo to, kaip jie pradės savo darbus. Tie, kurie yra išrinkti Dievo tarnystės darbui, įrodys savo aukštą pašaukimą ir visais įmanomais būdais sieks tapti gabiais darbininkais. Jie trošk įgyti patirtį, kuri padės jiems planuoti, organizuoti ir vykdyti. Įvertindami savojo pašaukimo šventumą, jie drausmins save ir darysis vis panašesni į savo Mokytoją, atskleisdami Jo gerumą, meilę bei tiesą. Šiems savo uolumą rodantiems ir suteiktuosius

talentus ugdantiems jaunuoliams turėtų apgalvotai padėti Bažnyčia.

Ne visi, kurie mano esą pašaukti pamokslauti, turėtų būti skatinami reikalauti iš Bažnyčios sau ir savo šeimoms nuolatinės finansinės paramos. Kyla pavojus, kad pataikavimas ir neišmintingas padrašinimas tikėtis pilno išlaikymo, nepriklausomai nuo savo pastangų, nepatyrusius jaunuolius gali sugadinti. Lėšomis, skirtomis Dievo darbo plėtojimui, neturėtų naudotis žmonės, kurie nori skelbti tik tam, kad gautų pajamų ir galėtų patenkinti savanaudiškas lengvo gyvenimo ambicijas.

Jaunuoliai, kurie trokšta panaudoti savo talentus tarnystės darbe, galės naudingai pasimokyti iš Pauliaus parodyto pavyzdžio Tesalonikoje, Korinte, Efeze ir kitose vietose. Nors jis buvo iškaltas oratorius, išrinktas Dievo ypatingam darbui, Paulius niekada nevengė fizinio triūso, kaip ir nepailsdavo aukotis dėl savo mylimo darbo. *„Iki šios valandos badaujame ir trokštame, – rašė jis korintiečiams, – esame nuogi ir mušami, esame be pastogės ir vargstame, darbuodamiesi savo rankomis. Keikiami mes laiminame, persekiojami ištveriam“* (1 Korintiečiams 4, 11.12).

Vienas iš didžiausių mokytojų žmonijos istorijoje, Paulius, su džiaugsmu atlikdavo ir pačias žemiausias, ir pačias aukščiausias pareigas. Kai tarnaujant Mokytojui, aplinkybės susiklostydavo taip, jog tekdavo imtis savo amato, jis taip ir padarydavo. Antra vertus, apaštalas visada buvo pasirengęs atidėti į šalį savo pasaulietiską darbą, kad atremtų Evangelijos priešų išpuolius ar išnaudotų ypatingą progą laimėti Jėzui sielas. Jo užsidegimas ir darbštumas yra gyvas priekaištas tinginiams ir mėgstantiems lengvą gyvenimą.

Paulius parodė pavyzdį, prieštaraujantį tuo metu Bažnyčioje įsigalinčiai nuomonei, kad sėkmingai Evangeliją gali skelbti tik tie, kurie visiškai išsivadavo iš fizinio darbo būtinybės. Jis praktiškai parodė, ką pasišventęs tarnautojas gali dirbti daugelyje vietų, kur esama su Evangelijos tieso-

mis nesusipažinusių žmonių. Kelias, kuriuo žengė apaštalas, įkvėpė daugybę nuolankių darbininkų dėl Dievo darbo padaryti viską, ką gali, ir kartu pelnytis kasdieninę duoną. Akvilas ir Priscilė nebuvo pašaukti visą savo laiką skirti Evangelijos tarnystei, tačiau šiuos nuolankius darbininkus Dievas panaudojo, kad aiškiau parodytų Apolui tiesos kelią. Siekdamas Savo tikslo, Viešpats išnaudoja įvairias priemones, ir nors kai kurie, turintys ypatingą talentą, tampa išrinktaisiais, kurie visą savo energiją skiria pamokslavimui ir Evangelijos skelbimui, daugelis kitų, ant kurių niekada nebuvo uždėtos išventinančios žmogaus rankos, taip pat yra pašaukti atlikti svarbų vaidmenį laimint sielas.

Priešais save išlaikantį Evangelijos darbininką atsiveria platus darbų baras. Daugelis, skirdami dalį laiko kokiam nors fiziniam darbui, įgyja vertingą tarnavimo patirtį, ir šiuo būdu gali būti išugdomi stiprūs darbininkai svarbiai tarnystės sričiai.

Pasiuokojantis Dievo tarnas, kuris nepailsdamas skelbia Žodį ir moko, neša savo širdyje sunkią naštą. Jis nematuoja savo darbų valandomis. Jo atlyginimas nedaro įtakos jo darbui, ir jis neapleidžia savo pareigų, susiklosčius nepalankioms aplinkybėms. Savąją užduotį jis gavo iš Dangaus, ir į Dangų žvelgdamas tikisi atpildo, kai darbas jau atliktas.

Dievas nori, kad tokie darbininkai būtų išvaduoti nuo papildomų rūpesčių ir turėtų visas galimybes paklusti tiems nurodymams, kuriuos Paulius išsakė Timotiejui: „*Rūpinkis šitais dalykais, atsidėk jiems, kad visi matytų tavo pažangą*“ (1 Timotiejui 4, 15). Nors jie turi pakankamai lavinti savo protą ir kūną, kad šie būtų gyvybingi, Dievas nenori, kad jie būtų priversti didžiąją savo laiko dalį praleisti pasaulietiskame darbe. Nors šie ištikimieji darbininkai nori aukotis ir aukojasi dėl Evangelijos, jie neapsaugoti nuo pagundų. Tie, kuriuos blaško ir slegia nerimas, kad Bažnyčia kaip dera neišlaikys jų finansiškai, kartais patiria ir galingas pagundas. Matydami, kad jų darbas taip prastai apmokamas, jie puola į liūdesį. Jie laukia savo pelnyto atlygio, ir tai juos vargina, – juk jų

šeimos per tą laiką turi kažką valgyti ir kažkuo apsirengti. Jeigu jie suprastų, kad yra atleisti nuo dieviškosios užduoties vykdymo, mielai imtųsi kokio nors amato. Tačiau jie mano, kad jų laikas priklauso Dievui, nors tie, kurie turėtų juos pakankamai remti, patys visko stokoja. Jie pakyla virš pagundų ir valdydami savo norus toliau darbuojasi dėl to, kas jiems gyvenime brangiausia. Tačiau, kad eitų ta linkme, jie turi sekti Pauliaus pavyzdžiu ir, tęsdami tarnystės darbą, dalį laiko skirti savo amatui. Tai darydami jie tenkins ne savo, o Dievo interesus šioje žemėje.

Kartais Dievo tarnui atrodo, jog dėl lėšų stokos atlikti jam pavestą didžiulį darbą neįmanoma. Kai kas nuogąstauja, jog su turimomis lėšomis neatliks visko, ką jaučia pareigą atlikti. Tačiau jeigu jie darys pažangą tikėjime, apsireikš Dievo išgelbėjimas, ir jų pastangas lydės klestėjimas. Tas, kuris įpareigojo Savo sekėjus eiti į visą pasaulį, išlaikys kiekvieną darbininką, kuris paklūsta Jo įsakymui ir trokšta skelbti Jo žinią.

Tęsdamas Savo darbą, Viešpats ne visada viską atskleidžia Savo tarnams. Kartais Jis išbando Savo žmonių patikimumą, sudarydamas aplinkybes, kurios priverčia juos gerokai užgelti tikėjime. Jis įstumia juos į sudėtingas situacijas ir įpareigoja žengti priekį, kai jų kojos jau, atrodytų, liečia Jordano vandenį. Tokiais atvejais, kai nuoširdžiai tikinčių Jo tarnų maldos pasiekia Jį, Dievas atveria jiems kelią ir išveda juos į platumas.

Kai Dievo pasiuntiniai įsisąmonina savo pareigą problemiškiems Viešpaties vynuogyno plotams ir Pjūties Šeiminko dvasioje nepailsdami triūsia dėl sielų atsivertimo, Dievo angelai paruošia jiems kelią bei suteikia reikalingų išteklių, kad būtų atliktas darbas. Dievo apšviestieji mielai rems jų labai daromą darbą. Jie greitai atsilieps į kiekvieną pagalbos šauksmą, ir Dievo Dvasia paragins jų širdis remti Viešpaties darbą ne tik savo šalyje, bet ir svetur. Taip šis triūsas įgaus naujų jėgų ir kitose vietovėse, ir Viešpaties darbas darys pažangą, kaip Jis ir norėjo.

34. PASIŠVENTUSIŲJŲ TARNAVIMAS

Savo gyvenimu ir pamokomis Kristus pateikė tobulą ne-savanaudiško, iš Dievo kilusio tarnavimo pavyzdį. Dievas negyvena Sau. Sukūręs pasaulį ir viską jame išlaikydamas, Jis nuolatos tarnauja kitiems. *„Jis juk leidžia Savo saulei tekėti blogiesiems ir geriesiems, siunčia lietų ant teisųjų ir neteisųjų“* (Mato 5, 45). Šį tarnystės idealą Tėvas perdavė Savo Sūnui. Jėzus turėjo stoti žmonijos priešaky ir Savo pavyzdžiu parodyti, ką reiškia tarnauti. Visas Jo gyvenimas buvo pavaldus tarnystės įstatymui. Jis tarnavo ir patarnavo visiems.

Jėzus nuolatos stengėsi įtvirtinti šį principą tarp Savo mokinių. Kai Jokūbas ir Jonas paklausė apie pirmavimą, Jis atsakė: *„Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas. Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad Jam tarnautų, bet Pats tarnauti ir Savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“* (Mato 20, 26–28).

Nuo Savo įžengimo į dangų Kristus vykdė Savo darbą žemėje per išrinktuosius pasiuntinius, per juos kalbėjo žmonių vaikams ir tenkino jų poreikius. Didysis Bažnyčios Vadovas vadovauja Savajam darbui per žmones, kuriuos Dievas paskyrė būti Jo atstovais.

Tie, kurie yra pašaukti Dievo skelbti Jo Bažnyčią ugdati Žodį bei mokymą, eina itin atsakingas pareigas. Kristaus

vietoje jie turi raginti vyrus ir moteris susitaikyti su Dievu, ir savąją misiją gali atlikti, tik gavę išminties bei jėgos iš aukštybių.

Kristaus tarnautojai yra dvasiniai jiems patikėtų žmonių globėjai. Jų darbas lyginamas su sargybinių darbu. Senovėje ant miesto sienų dažnai stovėdavo sargybiniai, iš kur jie galėjo apžvelgti svarbias vietas ir perspėti apie besiantantį priešą. Nuo jų ištikimybės priklausė visų miesto gyventojų saugumas. Kas kiek laiko jie turėjo susišaukti vienas su kitu, kad įsitikintų, jog visi yra budrūs ir kad nekyla joks pavojus. Linksmą šūksnį ar perspėjimą vieni perduodavo kitiems, ir jis aidu apskriedavo aplink miestą.

Kiekvienam tarnautojui Viešpats sako: *„Tave, žmogau, paskyriau Izraelio namų sargybiniu. Kada tik išgirsi iš Mano lūpų žodį, perduosi jiems Mano perspėjimą. Jei tariau nedorėliui: ‘Nedoras žmogau, tu turi mirti!’ – o tu nekalbėsi, kad įspėtumei nedorėlį mesti savo kelią, tai tas nedorėlis tikrai mirs dėl savo kaltės, tačiau jo kraujo pareikalausiu iš tavo rankos. Bet jei tu perspėsi nedorėlį, kad jis grįžtų iš savo kelio [...], tu išgelbėsi savo gyvastį“* (Ezechielio 33, 7–9).

Pranašo žodžiai atskleidžia didžiulę atsakomybę tų, kurie yra paskirti Dievo Bažnyčios sargybiniais, Jo slėpinių saugotojais. Jie turi budėti ant Siono sienų ir pranešti apie artėjantį priešą. Sieloms gresia pagundos, ir jos pražus, jeigu Dievo tarnautojai nebus ištikimi. Jeigu dėl kokios nors priežasties jų dvasiniai pojūčiai taip atbuks, kad jie nebesugebės išvelgti pavojaus, ir neperspėti žmonės pražus, Dievas pareikalaus jų atsiskaityti už pražuvusiųjų kraują.

Siono sienų sargybiniai turi privilegiją gyventi arti Dievo ir būti tokiems jautriems Jo Dvasios poveikiui, kad Jis padėtų per juos pranešti vyrams ir moterims apie iškilusį pavojų bei nukreipti juos saugiu keliu. Jie turi ištikimai perspėti žmones apie garantuotą nusižengimų rezultatą ir ištikimai saugoti Bažnyčios interesus. Jiems nevalia atsipalaiduoti nė akimirkai. Jų darbas reikalauja visų jų

sugebėjimų. Jų balsai turi pakilti kaip trimitai, ir neturi pasigirsti jokia virpanti, netikra gaida. Jie privalo darbuotis ne dėl atlyginimo o todėl, kad kitaip negali, todėl, kad supranta, jog vargas bus jiems, jeigu neskelbs Evangelijos. Dievo išrinktieji, užantspauduoti pasišventimo krauju, turi gelbėti vyrus ir moteris nuo gresiančio sunaikinimo.

Tarnautojas, kuris yra Kristaus bendradarbis, gerai jaus savojo darbo šventumą bei tai, kiek reikia triūso ir aukos, kad jis būtų sėkmingai atliktas. Jis neieškos sau malonumų ar patogumų. Jis tiesiog užmirš save. Ieškodamas pražuvusių avelių, jis net nesupras, kad pats yra pavargęs, sušalęs ir alkanas. Jis matys tik vieną tikslą – gelbėti pražuvusius.

Tas, kuris tarnauja po krauju paženklinta Emanuelio vėliava, turės daryti tai, kas reikalauja herojiškų pastangų ir didžiulės ištvermės. Tačiau kryžiaus karys nevirpėdamas žengia kovos priešaky. Priešui surengus prieš jį išpuolius, jis gręžiasi į tvirtovę pagalbos ir, iškėlęs Viešpaties akivaizdon Žodžio pažadus, sustiprinamas tos valandos pareigoms. Jis suvokia, jog jam reikalinga jėga iš aukštybių. Laimėtos pergalės nepaskatina aukštinti save, bet moko vis labiau pasitikėti Galinguoju. Pasikliaudamas ta Jėga, jis gali pateikti išgelbėjimo žinią taip galingai, kad ji sudrebina kitų žmonių protus.

Tas, kuris skelbia Žodį, pats turi sąmoningai ir nuolatos bendrauti su Dievu per maldą bei Jo Žodžio tyrinėjimą, nes tai yra stiprybės šaltinis. Bendravimas su Dievu suteiks tarnautojo pastangoms didesnę jėgą, negu jo skelbimo įtaka. Jis neturi likti be šios jėgos. Jis turi atkakliai maldauti Dievą sustiprinti jį pareigoms bei išbandymams ir paliesti jo lūpas gyvąja ugnimi. Kristaus pasiuntiniai pernelyg silpnai laikosi įsikibę amžinųjų vertybių. Jei žmogus vaikščios su Dievu, Jis paslėps jį Uolos plyšyje. Taip paslėptas, jis matys Dievą, kaip kad Jį matė Mozė. Per Dievo suteiktąją jėgą bei šviesą žmonės galės suprasti bei pasiekti daugiau, negu leidžia jų ribotas protas.

Šėtonas sėkmingiausiai darbuojasi prieš tuos, kurie yra prislėgti. Kai tarnautojui iškyla grėsmė sutrikti, jis turėtų išdėstyti savo problemas Dievui. Pauliui dangus atsiverdavo tada, kai jis labiausiai pasitikėdavo Dievu. Jis geriau už daugelį žmonių suprato, kas yra sielvartas ir negalios; tačiau įsiklausykite į jo triumfo šūkšnį, kai, nors apgultą pagundų ir priešiškų jėgų, jo kojos nešė nešė jį dangaus link: „*O lengvas dabartinis mūsų vargas ruošia mums neapsakomą, visa pranokstančią amžinąją garbę. Mes nežiūrime to, kas regima, bet kas neregima, nes regimieji dalykai laikini, o neregimieji amžini*“ (2 Korintiečiams 4, 17–18). Pauliaus žvilgsnis visada buvo įsmeigtas į tai, kas neregima ir amžina. Suvokdamas, jog grumiasi su antgamtinėmis jėgomis, jis visiškai pasitikėjo Dievu, ir tai suteikė jam jėgų. Žvelgiant būtent į Neregimąjį, siela įgauna jėgų bei gyvybingumo ir palaužiama pasaulio įtaka protui bei charakteriui.

Ganytojas turi laisvai bendrauti su žmonėmis, kuriems jis dirba, kad, susipažinęs su jais, žinotų, kaip pritaikyti savo mokymą prie jų poreikių. Kai tarnautojas pasako pamokslą, jo darbas tik prasideda. Jis dar turi atlikti asmeninį darbą. Jis turi apsilankyti pas žmones jų namuose, nuoširdžiai bei nuolankiai pasikalbėti su jais ir pasimelsti. Esama šeimų, kurių niekada nepasieks Dievo Žodžio tiesos, jeigu Jo malonės tarnai neįžengs į jų namus ir neparodys aukštesnio kelio. Tačiau širdys tų, kurie atlieka šį darbą, turi plakti vieningai su Kristaus širdimi.

Daug kas pasakyta šiuo paliepimu: „*Eik į kelius bei patorius ir varu atvaryk, kad Mano namai būtų pilni*“ (Luko 14, 23). Tegul tarnautojai skelbia tiesą šeimose, tesuartėja su tais, dėl kurių jie dirba, ir, šitaip bendradarbiaujant su Dievu, Jis apręgs juos dvasine jėga. Kristus ves juos jų darbe ir suteiks jiems žodžius, kuriuos reikia kalbėti, kad jie giliai nugrimztų į klausytojų širdis. Kiekvienas tarnautojas turi privilegiją kartu su Pauliumi pasakyti: „*Aš jums nieko nenutylėjau ir paskelbiau visus Dievo nutarimus. [...] Nieko*

nenutylėjau, kas jums naudinga, bet kalbėjau ir mokiau tiek viešumoje, tiek po namus, [...] ragindamas atsiversti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų“ (Apaštalų darbų 20, 27.20.21).

Gelbėtojas ėjo iš namų į namus, gydydamas ligonius, guosdamas nuliūdusius, ramindamas sutrikusius. Jis imdavo ant rankų mažus vaikus ir laimindavo juos; Jis kalbėjo vilties bei paguodos žodžius nuvargusioms motinoms. Į visus žmonių vargus bei negalias Jis visada žvelgė su meile ir užuojauta. Jis dirbo ne Sau, o kitiems. Jis buvo visų tarnas. Jo valgis ir gėrimas buvo suteikti vilties bei jėgų kiekvienam, su kuo Jis susitikdavo. Kai vyrai ir moterys klausydavosi Jo lūpomis skelbiamų tiesų, kurios taip skyrėsi nuo rabinų puoselėjamų tradicijų ir dogmų, jų širdyse išsižiebdavo viltis. Kristaus mokymas buvo toks nuoširdus, kad Jo tariami žodžiai nuskambėdavo su įtikinama jėga.

Dievo tarnautojai turi įvaldyti Kristaus darbo metodiką, kad iš Jo Žodžio lobyno iškeltų tai, kas patenkins žmonių, kuriems jie dirba, dvasinius poreikius. Tik taip jie gali įgyvendinti savo pasitikėjimą. Ta pati Dvasia, kuri gyveno Kristuje, kai Jis duodavo nurodymus, kuriuos nuolatos gaudavo Pats, turi tapti jų pažinimo šaltinis bei jų jėgos paslaptis, vykdant pasaulyje Gelbėtojo darbą.

Kai kurie iš buvusių tarnautojų nesugebėjo sėkmingai atlikti savo darbo, nes nevisiškai atsidavė Viešpaties darbui. Tarnautojai neturi turėti svarbesnių interesų, kaip vesti sielas pas Išgelbėtoją. Žvejai, kuriuos pašaukė Kristus, tučtuojau paliko tinklus ir nusekė paskui Jį. Tarnautojai negali tinkamai atlikti Dievo darbo ir kartu vadovauti didelėms asmeninio verslo įmonėms. Toks interesų pasidalijimas aptemdo jų dvasinę nuovoką. Protą ir širdį užvaldo žemiški dalykai, o tarnavimas Kristui pasitraukia į antrą vietą. Tokie žmonės, užuot pritaikę prie Dievo reikalavimų aplinkybes, stengiasi prie esamų aplinkybių pritaikyti savo darbą Dievui.

Aukštam tarnautojo pašaukimui prisireiks visų jo jėgų. Jo geriausi sugebėjimai priklauso Dievui. Žmogus neturi leisti į apmąstymus ar pasinerti į bet kokią kitą užsiėmimą, kuris jį atitrauktų nuo didžiojo darbo. „*Atliekantis kario tarnybą neužsiima pragyvenimo reikalais, idant patiktų jį pašaukusiam tarnybon*“, – skelbė Paulius (2 Timotiejui 2, 4). Taigi apaštalas akcentavo, jog tarnautojas privalo nesisitausodamas pasišvesti Mokytojo tarnystei. Visiškai Dievui atsidavęs tarnautojas atsisakys imtis verslo, kuris jam trukdytų maksimaliai pasinerti į šventąjį pašaukimą. Jis nesiekia žemiškos garbės ar turtų; jo vienintelis tikslas yra pasakoti kitiems apie Gelbėtoją, kuris paaukojo Save, kad dovanotų žmonijai amžinojo gyvenimo turtus. Jo didžiausias troškimas yra ne kaupti šio pasaulio lobius, o atkreipti abejingųjų ir neištikimųjų dėmesį į amžinybės realybę. Jis gali būti pakviestas į didžiulį pasaulietišką pelną žadančias įmones, tačiau į tokias pagundas jis atsakys: „*O kokia gi žmogui nauda laimėti visą pasaulį, bet pakenkti savo gyvybei?*“ (Morkaus 8, 36)

Šitaip velnias gundė Kristų, žinodamas, kad, jeigu Viešpats pasiduos, pasaulis niekada nebus atpirktas. Įvairiai persirengęs jis šiandien lygiai taip pat gundo Dievo tarnautojus, mat žino, kad tie, kurie pasiduos, liks nebeapatikimi.

Tai ne Dievo valia, kad Jo tarnautojai siektų pralobti. Šiuo klausimu Paulius rašė Timotiejui: „*Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jai pasidavę, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drasko daugybe kančių. O tu, Dievo žmogau, bėk nuo tų dalykų! Verčiau vykis teisumą, maldingumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą*“. Kristaus tarnautojas savo pavyzdžiu ir pamokymais turi įsakyti šio pasaulio turtuoliams, „*kad nesididžiuotų ir nesudėtų vilčių į nepatikimus turtus, bet viltųsi Dievu, kuris apsčiai visko mums teikia mūsų džiaugsmui. Tegul jie daro gera, lobsta gerais darbais, esti dosnūs, dalijasi su kitais. Šitaip jie susikraus lobį – gerus pa-*

matus ateičiai, kad pasiektų tikrąjį gyvenimą“ (1 Timotiejui 6, 10.11.17–19).

Apaštalo Pauliaus patirtis ir mokymas apie tarnautojo darbo šventumą yra pagalbos bei įkvėpimo šaltinis skelbiantiems Evangeliją. Pauliaus širdis degė meile nusidėjėliams, ir jis dėjo visas jėgas, kad laimėtų sielas. Tai labiausiai aukojęs ir atkakliausias Dievo darbininkas per visą žmonijos istoriją. Savo gautuosius palaiminimus jis išnaudojo kaip privalumus laiminant kitus. Jis išnaudojo visas progas papasakoti apie Gelbėtoją ar padėti tiems, kam to reikia. Jis keliavo iš vienos vietovės į kitą, skelbdamas Kristaus Evangeliją ir kurdamas Bažnyčias. Kur tik rasdavo klausytojų, jis stengdavosi kovoti su blogybėmis ir nukreipti vyrų bei moterų žingsnius teisingu keliu.

Paulius neužmiršo savo įkurtųjų Bažnyčių. Po misijų kelionės jis su Barnabu vis apsilankydavo tose Bažnyčiose, kurias jie ugdė, ir pasirinkdavo jose žmones, kuriuos galėjo apmokyti skelbti Evangeliją.

Ši Pauliaus darbo savybė yra svarbi pamoka mūsų laikų tarnautojams. Dalis apaštalo darbo buvo rengti jaunimą tarnavimui. Jis vesdavosi jaunuolius į savo misijų keliones, kad šie įgytų patirties, kuri vėliau praverstų, užimant atsakingus postus. Išsiskyręs su jais, Paulius vis pasidomėdavo jų darbu – jo laišakai Timotiejui ir Titui liudija, kaip jis troško, kad jiems sektųsi.

Patyrę šiuolaikiniai darbininkai atlieka kilnų darbą, kai, užuot mėginę visas naštas panešti patys vieni, moko jaunesnius darbininkus prisiimti dalį naštos ant savo pečių.

Paulius niekada neužmiršo, kokia atsakomybė teko jam, kaip Kristaus tarnautojui, kaip ir to, kad, jeigu dėl jo neištikimybės pražus sielos, Dievas pareikalaus jo už tai atsakyti. „*Aš tapau jos tarnu Dievo man duotu paskyrimu, – kalbėjo jis apie Evangeliją, – kad jums iki galo atskleisčiau Dievo žodį, tą slėpinį, kuris buvo paslėptas amžiams ir kartoms, o dabar apreikštas Dievo šventiesiems. Jiems Dievas panorėjo*

paskelbti, kokie dideli šio slėpinio garbės turtai skirti pagonims, būtent Kristus jumyse – garbės viltis. Mes Jį skelbiame, išpėdami kiekvieną žmogų ir pamokydami kiekvieną žmogų su visokeriopa išmintimi, kad kiekvieną žmogų padarytume tobulą Kristuje. To dėlei ir vargstu, grumdamasis Jo suteikta jėga, galingai veikiančia manyje“ (Kolosiečiams 1, 25–29).

Šie žodžiai nurodo Kristaus darbininkui aukštą siekinį, kurį gali pasiekti tik tie, kurie visiškai atsiduoda Didžiajam Mokytojui ir kasdien mokosi Kristaus mokykloje. Dievas turi beribę jėgą, ir tarnautojas, kuris iškilus pavojui užsidaro savyje kartu su Viešpačiu, gali būti tikras, jog gaus tai, kas jo klausytojams taps gyvenimo skoniu.

Pauliaus raštai liudija, jog Evangelijos tarnautojas turi būti savo skelbiamų tiesų pavyzdys: „Mes niekam jokių atžvilgiu neduodame akstino nupulti, kad mūsų tarnystė nebūtų peiktina“. Apie savo paties darbą jis detalčiai kalbėjo Korinto tikintiesiems: „Visa kuo mes pasirodome Dievo tarnai, didžiai kantrūs sielvartuose, negandose, suspaudimuose, plakimuose, kalėjimuose, sąmyšiuose, sunkiuose darbuose, budėjimuose, badavimuose; pasirodome tyrumu, pažinimu, pakantumu, gerumu, Šventąja Dvasia, neveidmaininga meile, tiesos žodžiu, Dievo jėga, teismo ginklais iš dešinės ir iš kairės; gerbiami ir žeminami, šmeižiami ir giriami, laikomi apgavikais ir teisiais, nepažįstamais ir gerai žinomais; kai mirštame – ir štai vėl gyvuojame, kai esame baudžiami – ir nenužudomi, kai liūdime – ir visą laiką esame linksmi, kai, būdami beturčiai, praturtiname daugelį, kai nieko neturime – ir viską turime“ (2 Korintiečiams 6, 3,4–10).

Titui jis rašė: „Taip pat jaunuolius ragink, kad būtų santūrūs. Pats visais atžvilgiais rodyk gerų darbų pavyzdį: mokymo grynumą, rimtumą, sveiką ir be priekaištų mokslą, kad priešininkas liktų sugėdintas, neturėdamas apie mus pasakyti nieko blogo“ (Titui 2, 6–8).

Dievo akyse nėra nieko brangiau už Jo tarnautojus, kurie žengia į žemės dykvietes, kad pasėtų tiesos sėklas, ir laukia

derliaus. Tik Kristus gali išmatuoti Savo tarnų rūpestinumą, ieškant pražuvėlių. Jis suteikia jiems Savo Dvasią, ir Jo pastangomis žmonės vedami tolyn nuo nuodėmės į teisumą.

Dievas šaukia žmones, kurie norėtų palikti savo ūkius, savo verslą, jei reikia, ir savo šeimas, kad taptų Jo misinieriais. Ir į šį kvietimą bus atsakyta. Praeity buvo tokių, kurie, sujaudinti Kristaus meilės ir apgailėtinos nusidėjėlių padėties, palikdavo jaukius namus, draugų bendriją, net žmonas ir vaikus, bei leisdavosi į svetimas šalis, keliaudavo tarp stabmeldžių ir laukinių, kad paskelbtų gailestingumo žinią. Daugelis dėjo tokias pastangas, kurios kainavo jiems gyvybę, bet būdavo pakeliami kiti, ir darbas tęsėsi. Taip po truputį Kristaus darbas judėjo į priekį, ir sielvarte pasėta sėkla davė didžiulį derlių. Dievo pažinimas plito, ir pagonių žemėse suplevėsavo kryžiaus vėliava.

Kad atsiverstų bent vienas nusidėjėlis, tarnautojas turi maksimaliai išnaudoti visas savo jėgas. Dievo sukurtoji ir Kristaus atpirktoji siela yra be galo vertinga – dėl jai suteiktų galimybių, dėl dvasinių privalumų, dėl sugebėjimų, kuriuos ji gali turėti, atgaivinta Dievo Žodžio, ir dėl nemirtingumo, kurį gali gauti per Evangelijoje pateiktą viltį. Jeigu Kristus paliko devyniasdešimt devynias avis, kad surastų vieną prarastą, argi galime mes būti pateisinti, jei nesielsime lygiai taip pat? Juk mes privalome dirbti taip, kaip dirbo Kristus, aukotis, kaip Jis aukojosi, ir saugotis neišduoti šventųjų tiesų, kad neįžeistume Dievo.

Tikro tarnautojo širdis kupina nuolatinio troškimo gelbėti sielas. Tam jis skiria visą laiką bei jėgas ir negaili didžiausių pastangų; juk ir kiti turi išgirsti tiesas, kurios suteikė jo širdžiai tokią palaimą, ramybę ir džiaugsmą. Kristaus Dvasia yra ant jo. Jis budi dėl avelių, kaip tas, kuriam reikės atsiskaityti už savo darbą. Nenuleisdamas akių nuo Golgotos kryžiaus, žvelgdamas į iškeltą Gelbėtoją, pasikliaudamas Jo malone, tikėdamas, kad Jis bus su

juo iki pasaulio pabaigos jo skydas, jo stiprybė, jo sėkmės garantas, tarnautojas triūsia Dievui. Kviesdamas, maldaudamas ir aiškindamas apie Dievo meilę, jis siekia laimėti sielas Jėzui, ir danguje yra tarp tų, kurie vadinami „pašauktaisiais, išrinktaisiais ir ištikimaisiais“ (Apreiškimo 17, 4).

*Aš nežinau, ar dar ilgai pavasariu žydėsiu,
Kaip niekas kitas tiksliai to nežino.
Kol dar širdis nerimsta – skleisiu šviesą,
Tylėjimas dėl jos sunkus lyg švinas.*

*Aš nežinau, ar dar ilgai paukšte plasnosiu
Gyvenime lyg gulbė baltasparnė...
Kol dar alsuoju žemėj, dovanosiu
Po meilės žiedą kiekvienam, po pievų garnį.*

*Aš nežinau, kodėl pagelsta medžių lapai,
Kodėl sidabras pelenuos atgyja,
Širdis paveikslus ilgesingus tapo,
Kodėl nudegina žiemos žarijos?*

*Aš nežinau, kodėl skaudi gyvenimo novelė
Visiems brangi it geidžiamas topazas?
Dažnai sužeidžia širdį, bet gaivina sielą,
Ir viltys amžinai išlieka gražios.*

*Dabar dar nežinau.
Vėliau tikrai žinosiu.*

Zita Kirsnauskaitė

35. ŽYDŲ IŠGELBĖJIMAS

Šis skyrius pagrįstas Laišku romiečiams.

Po daugelio neišvengiamų uždelsimų Paulius pagaliau pasiekė Korintą, praeity jo intensyvių darbų miestą, o šiuo metu jo giliaus susirūpinimo objektą. Jis pamatė, jog daugelis iš anksčiausiai įtikėjusiųjų vis dar žvelgia į jį su meile, kaip į tą, kuris pirmasis atnešė jiems Evangelijos šviesą. Pasveikinęs šiuos mokinius ir įsitikinęs jų ištikimybe bei įkarščiu, apaštalas džiaugėsi, kad jo darbas Korinte nenuėjo veltui.

Korinto tikintieji, kurie anksčiau taip greitai užmiršdavo savo aukštą pašaukimą Kristuje, jau buvo išsiugdę krikščionio charakterio stiprybę. Jų žodžiai bei darbai atskleidė keičiančią Dievo malonės jėgą, ir dabar jie tapo galinga gėrio jėga tame pagonybės ir prietarų centre. Šių mylimų bendražygių ir ištikimų atsivertėlių draugijoje nualinta ir rūpesčių išvarginta apaštalo siela rado atilsį.

Viešėdamas Korinte, Paulius rado laiko numatyti naujas ir platesnes tarnystės sritis. Dabar jo mintys ypač sukosi apie kelionę į Romą. Pamatyti, kaip krikščionių tikėjimas įsitvirtino šiame didžiajame pasaulio centre, buvo viena iš jo brangiausių vilčių ir labiausiai puoselėjamų planų. Romoje jau buvo įkurta Bažnyčia, ir apaštalas troško užsitikrinti šio miesto tikinčiųjų paramą, vykdant Kristaus darbą Italijoje ir kitose šalyse. Kad paruoštų kelią savo darbui tarp šių brolių, daugelis iš kurių jam dar buvo nepažįstami, jis nu-

siuntė jiems laišką, kuriame apibūdino savąjį apsilankymo Romoje tikslą ir išreiškė viltį, jog kryžiaus reikalavimai bus įdiegti ir Ispanijoje.

Laiške romiečiams Paulius išaiškino didžiuosius Evangelijos principus. Jis išdėstė savo poziciją žydų ir pagonių Bažnyčias jaudinusiems klausimais ir parodė, jog viltys ir pažadai, kurie kitados priklausė tik žydams, dabar tapo prieinami ir pagonims.

Apaštalas itin aiškiai bei galingai pristatė nuteisinimo per tikėjimą Kristumi mokymą. Jis tikėjosi, kad pamokymai, nusiųsti Romos krikščionims, išeis į naudą ir kitoms Bažnyčioms; tačiau kaip miglotai jis tegalėjo numatyti toli sieksiančią savo žodžių įtaką! Per ilgus šimtmečius didžioji tiesa apie nuteisinimą per tikėjimą kaip galingas švyturys apšvietė atgailaujantiems nusidėjėliams kelią į gyvenimą. Būtent ši šviesa perskrodė Liuterio protą gaubusią tamsą ir atskleidė jam Kristaus kraujo galią apvalyti nuodėmes. Ta pati šviesa vedė tūkstančius nuodėmių prislėgtų širdžių prie tikrojo atleidimo ir ramybės Šaltinio. Taigi kiekvienas krikščionis turi pagrindo dėkoti Dievui už laišką Romos Bažnyčiai.

Tame laiške Paulius nedviprasmiškai išreiškė savo susirūpinimą žydais. Nuo pat atsivertimo jis troško padėti savo broliams žydams aiškiau suprasti Evangelijos žinią. „Broliai, mano širdies troškimas ir mano malda Dievui yra už juos – jų išgelbėjimui“, – teigė jis.

Tai nebuvo eilinis apaštalo noras. Jis nuolatos maldavo Dievą veikti tarp izraelitų, kurie nepripažino, kad Jėzus iš Nazareto yra pažadėtasis Mesijas. „Sakau tiesą Kristuje, nemeluoju; – užtikrino Paulius Romos tikinčiuosius, – tai liudija ir mano sąžinė Šventojoje Dvasioje, kad labai liūdžiu ir nuolat širdį man skauda. Man mieliau būtų pačiam būti pra-keiktam ir atskirtam nuo Kristaus vietoj savo brolių, tautiečių pagal kūną. Jie yra izraelitai, turintys išūmystę, garbę, sandoras, įstatymų leidybą, dievogarbą ir pažadus; jiems priklauso protėviai,

ir iš jų kūno atžvilgiu yra kilęs Kristus – visiems viešpataujantis Dievas, šlovingas per amžius“.

Žydai buvo Dievo išrinktoji tauta, per kurią Jis ketino palaiminti visą žmoniją. Iš jų tarpo Dievas pakėlė daug pranašų. Jie išpranašavo ateisiant Atpirkėją, kurį atstums bei nužudys tie, kurie turėtų patys pirmieji atpažinti Jį kaip Pažadėtąjį Mesiją.

Pranašas Izaijas, žvelgdamas per šimtmečius į ateitį ir regėdamas, kaip bus atstumiamas pranašas po pranašo, o galiausiai ir Dievo Sūnus, buvo įkvėptas parašyti, jog Atpirkėją priims tie, kurie niekada anksčiau nebuvo laikomi Izraelio vaikais. Prisiminęs šią pranašystę, Paulius skelbė: „Izaijas drįsta sakyti: ‘Daviausi atrandamas tiems, kurie Manęs neieškojo, pasirodžiau tiems, kurie apie Mane neklausinėjo’. O Izraeliui sako: ‘Ištisą dieną Aš laikiau ištisęs Savo rankas į neklusnią ir prieštaraujančią tautą’“.

Nors Izraelis atstūmė Jo Sūnų, Dievas jų neatstūmė. Paklauskite tolimesnių Pauliaus argumentų: „Tad aš klausiu: ar Dievas atstūmė Savo tautą?! Jokių būdu! Juk ir aš izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš Benjamino genties. Dievas neatstūmė Savosios tautos, kurią iš anksto yra pasirinkęs. Ar nežinote, ką sako Raštas apie Eliją, kai šis skundžiasi Dievui Izraeliu: ‘Viešpatie, jie išžudė Tavo pranašus, išgriovė Tavo aukurus; aš vienas belikau, ir jie tyko mano gyvybės’. O kaip skamba Dievo atsakymas? ‘Aš pasilaikiau dar septynis tūkstančius vyrų, kurių keliai nesulinko prieš Baalą’. Taip pat ir dabartiniu metu yra malonės išrinktas likutis“.

Izraelis suklupo ir krito, bet tai nereiškė, kad jie negalės atsikelti vėl. Į klausimą: „Ar jie taip suklupo, kad ir pargriūtų?“ Apaštalas atsako: „Nieku būdu! Tik per jų suklupimą pagonių tautoms atėjo išganymas, kad juos paimtų pavydas. Bet jeigu jų suklupimas reiškia pasaulio praturtinimą, o jų mažas skaičius – pagonių praturtėjimą, tai ką duos jų visuma?! Jums, kilusiems iš pagonių, aš sakau: būdamas pagonių apaštalas, aš stengiuosi išgarsinti savo tarnystę; galgi pavyks man sukelti savo tautie-

čių pavydą ir bent kai kuriuos išgelbėti. Juk jeigu jų atmetimas pasauliui reiškia sutaikinimą, tai ką gi reikštų jų priėmimas, jei ne gyvenimą prisikėlus iš numirusių?“

Dievo tikslas buvo tas, kad Jo malonė apsireikštų ne tik tarp izraelitų, bet ir tarp pagonių. Tai aiškiai pasakyta Senojo Testamento pranašystėse. Kai kuriomis iš šių pranašysčių, argumentuodamas savo teiginius, remiasi apaštalas. „Ar puodžius neturi galios moliui, kad iš to paties minkalo pagamintų vieną indą puošnų, o kitą paprastą?! – klausė jis. – Ir jeigu Dievas, norėdamas parodyti Savo rūstybę ir padaryti žinomą Savo galybę, didžiu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus rūstybės indus, kad parodytų ir Savo šlovės lobius gailestingumo indams, kuriuos iš anksto paruošė garbei... Kaip tuos pastaruosius, taip ir mus Jis pašaukė ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių. Dievas kalba Ozėjo lūpomis: ‘Ne Savo tautą pavadinsiu Savąja tauta ir nemylimą – mylima’. Ir toje vietoje, kur jiems buvo sakyta: ‘Jūs ne Manoji tauta’, ten jie bus vadinami ‘gyvojo Dievo vaikais’“ (žr. Ozėjo 1, 10).

Nors Izraelis kaip tauta žlugo, tarp jų liko maldingų žmonių, kurie dar galėjo būti išgelbėti. Gelbėtojo atėjimo metu buvo ištikimų vyrų ir moterų, kurie su džiaugsmu priėmė Jono Krikštytojo mokymą ir buvo paskatinti iš naujo patyrinėti pranašystes, kuriose kalbama apie Mesiją. Įkūrus ankstyvąją krikščionių Bažnyčią, ją sudarė tie ištikimieji žydai, kurie pripažino Jėzų iš Nazareto kaip Tą, kurio atėjimo jie laukė. Būtent šį likutį Paulius turėjo galvoje rašydamas: „Jei pirmkepė duona šventa, tai šventa ir tešla. Jei šaknis šventa, tai ir šakos“.

Izraelio likutį Paulius palygino su tauriuoju alyvmedžiu, kurio keletas šakų buvo nulaužtos. O pagonis jis palygino su laukinio alyvmedžio šakomis, įskiepytomis į motininį medį. „Jeigu kai kurios šakos nulaužtos, o tu, laukinis alyvmedis, esi jų vietoje įskiepytas ir tapęs šaknies bei alyvmedžio sulčių dalininku, – rašė jis pagonių tikintiesiems, – tai bent nesididžiuok prieš anas šakas! O jeigu didžiuojiesi, tai žinok, kad ne

*tu išlaikai šaknį, bet šaknis tave. Gal pasakysi: 'Šakos nulaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas?' Gerai! Jos netikėjimo nulaužtos, o tu stovi tikėjimu. Tad nesipuikuok, verčiau bijok! Jei Dievas nepagailėjo prigimtinių šakų, tai kažin ar pagailės tavęs? Įsižiūrėk į Dievo maloningumą ir griežtumą: nupuolusiems – griežtumas, o tau – Dievo maloningumas, jei laikysiesi Jo maloningumo, ant-
raip ir tu būsi iškirstas!"*

Izraelis kaip tauta dėl savo netikėjimo ir su juo siejamų Dangaus tikslų atmetimo prarado ryšį su Dievu. Tačiau Dievas sugebėjo nuo motininio medžio atskirtas šakas priskiepyti prie tikrojo Izraelio – likučio, kuris tebebuvo ištikimas savo tėvų Dievui. „Bet ir anie, jei nepasiliks netikintys, bus priskiepyti, nes Dievas turi galią ir vėl priskiepyti, – skelbė apaštalas apie šias nulaužtas šakas. „Tad jeigu tu buvai iškirstas iš prigimtojo laukinio alyvmedžio ir prieš prigimtį įskiepytas tauriajame alyvmedyje, – rašė jis pagonims, – tai dar lengviau anie bus priskiepyti pagal prigimtį savajame alyvmedyje. Kad jūs, broliai, per aukštai apie save nemanytumėte, pasakysiu jums paslaptį: dalis Izraelio tautos lieka užkietėjusi, kol įeis pagonių visuma, o tada bus išgelbėtas visas Izraelis, kaip parašyta: 'Iš Siono kalno ateis Gelbėtojas ir nukreips nedorybes nuo Jokūbo'. Ir tokia bus jiems Mano sandora, kai nuimsiu jų nuodėmes. Žiūrint Evangelijos, jie yra Dievo priešai jūsų naudai; bet, žiūrint išrinkimo, jie numylėtiniai dēlei savųjų protėvių. Juk Dievo malonės dovanos ir pašaukimas – neatšaukiami. Kaip jūs kadaise nebuvote klusnūs Dievui ir dėl jų neklusnumo dabar patyrėte gailestingumą, taip ir jie dabar nepaklūsta dėl jums suteikto pasigailėjimo, kad dabar ir jie susilauktų gailestingumo. Dievas visus įkalino neklusnume, kad visų pasigailėtų. O Dievo turtų, išminties ir pažinimo gelme! Kokie neištiriami Jo sprendimai ir nesusekami Jo keliai! Ir kas gi pažino Viešpaties mintį? Ir kas buvo Jo patarėjas? Arba kas Jam yra davęs pirmas, kad jam būtų atmokėta? Iš Jo, per Jį ir Jam yra visa. Jam šlovė per amžius!"

Taip Paulius įrodė, jog Dievas puikiausiai sugeba pakeisti ir žydų, ir pagonių širdis bei suteikti kiekvienam

tikinčiajam Kristuje Izraeliui pažadėtus palaiminimus. Jis pakartojo tai, ką apie Dievo tautą pasakė Izaijas: „*Nors Izraelio vaikų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik likučiai bus išgelbėti. Tęsėdamas Savo žodį ir skubėdamas, tai atliks žemėje Viešpats. Izaijas nusakė iš anksto: 'Jei Galybių Viešpats nebūtų mums ainijos palikęs, būtume pasidarę kaip Sodoma, būtume į Gomorą panašūs'*“.

Kai buvo sugriauta Jeruzalė ir su žeme sulyginta jos šventykla, tūkstančiai žydų buvo parduoti į vergiją pagonių žemėse. Kaip dykumos pakrantėje sudužę laivai, jie buvo išblaškyti po įvairias tautas. Aštuoniolika šimtmečių jie klaidžiojo po visą pasaulį iš vienos šalies į kitą, bet niekur jiems nebebuvo atnaujintos senovėje prestižinės tautos privilegijos.* Amžių amžiais niekinami, nekenčiami, persekiojami jų palikuonys iš kartos į kartą perimdavo kančios paveldą.

Nors žydams, kaip tautai, tuo metu, kai jie atstūmė Jėzų iš Nazareto, buvo paskelbta siaubinga lemtis, šimtmečių bėgyje gyveno ir daug kilnių, dievobaimingų žydų vyrų bei moterų, kurie tyliai kentėjo. Dievas guodė jų sielvartaujančias širdis ir su gailesčiu žvelgė į jų siaubingą situaciją. Jis girdėjo kančios kupinas maldas tų, kurie iš visos širdies ieškojo Jo, trokšdami teisingai suprasti Jo Žodį. Kai kas išmoko išvelgti nuolankiajame Nazarietyje, kurį jų protėviai atstūmė ir nukryžiuvo, tikrąjį Izraelio Mesiją. Kai jų protai suprato pažįstamų pranašysčių, kurias taip ilgai temdė tradicijos ir neteisingi aiškinimai, prasmę, jų širdys prisipildė dėkingumo Dievui už tą neapsakomai vertingą dovaną, kurią Jis suteikia kiekvienam žmogui, nusprendusiam priimti Kristų, kaip asmeninį Gelbėtoją.

* Ši teiginį ypač gerai pagrindžia tas faktas, kad šiuolaikinė Izraelio tauta, kurią sudaro tik maža viso pasaulio žydų dalis, jokių būdu neprilygsta tam prestižiniam Izraeliui, kuris buvo valdant Dovydui ir Saliamonui.

Būtent apie šią grupę žmonių Izaijas kalbėjo savo pranašystėje: „*Tik likučiai bus išgelbėti*“. Nuo Pauliaus laikų iki šių dienų Dievas per Savo Šventąją Dvasią kviečia ir žydus, ir pagonis. „*Juk Dievas nėra šališkas... – teigė Paulius. Apaštalas laikė save skolingą „graikams ir barbarams“ lygiai taip pat, kaip ir žydams, tačiau jis niekada neužmiršo žydams sąmoningai suteiktų privalumų kitų tautų atžvilgiu: „Pirmiausia tas, kad jiems buvo patikėtas Dievo žodis“. „Aš nesigėdiju Evangelijos, – skelbė jis. – Ji juk yra Dievo galybė išgelbėti kiekvienam tikinčiajam, pirma žydui, paskui graikui. Joje apsiereiškia Dievo teisumas iš tikėjimo į tikėjimą, kaip parašyta: ‘Teisusis gyvens tikėjimu’*““. Laiške romiečiams Paulius skelbė, jog nesigėdija būtent šios Kristaus Evangelijos, vienodai veiksmingos ir žydams, ir pagonims.

Kai ši Evangelija su visa savo pilnatve bus paskelbta žydams, daugelis priims Kristų kaip Mesiją. Tarp krikščionių tarnautojų yra tik nedaugelis tų, kurie jaučia pašaukimą darbuotis dėl žydų tautos; tačiau gailėstingumo ir vilties Kristuje žinia pasieks tuos, pro kuriuos dažnai būdavo praeinama, kaip ir visus kitus. Paskutiniame Evangelijos skelbimo etape, kai dėl anksčiau ignoruotų žmonių grupių turės būti atliktas ypatingas darbas, Dievas tikisi, kad Jo pasiuntiniai itin daug dėmesio skirs žydams, gyvenantiems visuose žemės kampeliuose. Kai, aiškinant amžinąjį Jehovos tikslą, Senasis Testamentas bus siejamas su Naujuoju, daugeliui žydų išauš naujo sukūrimo aušra, sielos prisikėlimas. Matant Evangelijos Kristų pavaizduotą Senojo Testamento puslapiuose ir suvokus, kaip aiškiai Naujasis Testamentas paaiškina Senąjį, jų apmirę gebėjimai bus pažadinti ir jie atpažins Kristų, kaip pasaulio Išgelbėtoją. Daugelis tikėjimu priims Kristų kaip savo Atpirkėją. Jiems išsipildys žodžiai: „*Visiems, kurie Jį priėmė, Jis davė galią tapti Dievo vaikais – tiems, kurie tiki Jo vardą*“ (Jono 1, 12).

Tarp žydų esama tokių, kurie, kaip Saulius iš Tarso, puiškiai išmano Šventąjį Raštą ir su nuostabia jėga skelbs Dievo

Išstatymo nekintamumą. Izraelio Dievas įvykdys tai mūsų dienomis. Jo ranka nesutrumpėjo, kad negalėtų išgelbėti. Jo tarnams su tikėjimu darbuojantis dėl tų, kurie ilgai buvo ignoruojami ir nekenčiami, apsireiškė Jo išgelbėjimas.

„Tikrai šitaip kalba VIEŠPATS, Jokūbo namų Dievas, kuris išpirko Abraomą: ‘Dabar Jokūbui nebereikės gėdytis, jo veidas nebeblyšk iš baimės. Matydamas savo vaikus, kuriuos padarė Mano rankos, jis šlovins Mano vardą, garbins Jokūbo Šventąjį, pagarbiai pripažins Izraelio Dievo galybę. Tuomet klaidžiojan-tiems dvasia grįš išmanymas, murmantieji leisis pamokomi’“ (Izaijo 29, 22–24).

*...Įrėžiau tavo vardą Savo rankos delne, –
Vadinas, atleidau.
Aukos didumoj, kraujo laše
Regiu tavo veidą.*

*Įrėžiau tavo vardą Savo proto šviesoj, –
Vadinas, pažįstu...
Golgotos kalne, švento Žodžio tiesoj
Aš – tavo Brolis Kristus.*

*Įrėžiau tavo vardą Savo širdies virpuly, –
Vadinasi, myliu...
Šventykloj dangaus Savo Tėvo Šaly
Tarpininkauju vėlei.*

Įrėžiau amžiams tavo vardą Savyje!

Zita Kirsnauskaitė

36. ATSIMETIMAS GALATIJOJE

Šis skyrius pagrįstas Laišku galatams.

Būdamas Korinte, Paulius labai susirūpino dėl to, kas vyko jau įkurtose bendruomenėse. Dėl netikrų mokytojų, atsiradusių tarp Jeruzalės tikinčiųjų, įtakos, Galatijos Bažnyčiose sparčiai plito susiskaldymai, erezijos ir juslingumas. Tie netikri mokytojai žydų tradicijas maišė su Evangelijos tiesomis. Ignoruodami Visuotinės tarybos Jeruzalėje nutarimus, jie ragino atsivertusius pagonis laikytis apeiginio Įstatymo.

Situacija buvo kritiška. Prasidėjusios blogybės galėjo greitai sugriauti Galatijos Bažnyčias.

Paulius buvo sukrėstas lig širdies gelmių dėl šio atviro atsimetimo tų, kuriuos jis ištikimai mokė Evangelijos principų. Jis nedelsiant parašė apgautiems tikintiesiems, atskleisdamas jų priimtas neteisingas teorijas ir griežtai priekaištaudamas tiems, kurie nuklydo nuo tikėjimo. Pasveikinęs galatus žodžiais: „*Malonė ir ramybė jums nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus*“, jis kreipėsi į juos su rūščiu priekaištu:

„Aš stebiuosi, kad jūs nuo To, kuris pašaukė jus Kristaus malone, taip greitai persimetate prie kitos Evangelijos, nors iš tikro kitos nėra, o yra tik jus klaidinantys žmonės, kurie nori iškreipti Kristaus Evangeliją. Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią Evangeliją, negu esame jums paskelbę, tebūnie prakeiktas!“ Pauliaus mokymai atitiko Šventąjį Raštą,

ir Šventoji Dvasia liudijo per jo darbus; todėl jis perspėjo brolius neklausyti nieko, kas prieštarauja jo skelbiamoms tiesoms.

Apaštalas įpareigojo galatų tikinčiuosius kruopščiai apsvarstyti savo pirmąją patirtį krikščioniškame gyvenime. „*O neprotingi galatai! – sušuko jis. – Kas apkerėjo jus, kuriems akivaizdžiai buvo nupieštas nukryžiuotasis Jėzus Kristus? Noriu jus paklausti tiktai vieno dalyko: ar jūs gavote Dvasią įstatymo darbais, ar įtikėdami, ką išgirdote? Nejaugi jūs tokie neprotingi, kad, pradėję Dvasia, dabar užbaigsite kūnu? Argi tiek daug esate iškentėję veltui? O, iš tiesų būtų veltui!.. Ar Tas, kuris jums teikia Dvasią ir pas jus daro stebuklus, tai daro dėl jūsų įstatymo darbų, ar dėl to, kad įtikėjote, ką išgirdote?*“

Taip Paulius privertė Galatijos tikinčiuosius stoti prieš savo sąžinės teismą ir mėgino sustabdyti juos klaidingame kelyje. Pasitikėdamas Dievo galia išgelbėti ir atsisakydamas pripažinti atsimetusių mokytojų mokymus, apaštalas troško, kad atsivertėliai suprastų, jog jie buvo bjauriai apgauti ir kad, grįždami prie ankstesnio tikėjimo Evangelija, galėtų sugriauti šėtono tikslus. Jis tvirtai užėmė padėtį tiesos bei teisingumo pusėje, ir didžiausias Pauliaus tikėjimas ir pasitikėjimas jo skelbiamu mokymu daugeliui tų, kurių tikėjimas susvyravo, padėjo vėl susivienyti su Gelbėtoju.

Kaip skiriasi Pauliaus laiškas Korinto Bažnyčiai nuo to, kurį jis parašė galatams! Pirmiesiems jis tik atsargiai ir švelniai papriekaištavo, o pastaruosius išbarė negailėdamas žodžių. Korintiečiai buvo pasidavę pagundoms. Apgauti netikrų mokytojų, kurie dėsto klaidas, užmaskuotas kaip tiesa, išvedžiojimų, jie visiškai susipainiojo ir sutriko. Norint išmokyti juos atskirti melą nuo tiesos, reikėjo kantrybės ir atsargumo. Pauliaus grubumas ar neapgalvotas skubotumas būtų sužlugdęs jo įtaką daugeliui tų, kuriems jis troško padėti.

Galatijos Bažnyčiose Evangelijos žinią gožė atviri, ne-slepiami klaidžiamoksliai. Atgyvenusios judaizmo apeigos

visiškai atmetė Kristų, tikrąjį tikėjimo šaltinį. Apaštalas suprato, kad, jeigu nori išgelbėti Galatijos tikinčiuosius nuo pavojingos jiems gresiančios įtakos, turi imtis ryžtingiausių priemonių ir kuo griežčiausiai juos perspėti.

Kiekvienas Kristaus tarnautojas turi išmokti šią svarbią pamoką – savo darbą jis turi pritaikyti prie tų, kuriems siekia pasitarnauti, situacijos. Švelnumas, kantrybė, ryžtas ir tvirtumas – viskas yra vienodai svarbu; tačiau tai dar reikia tinkamai paskirstyti. Bendravimas su skirtingomis žmonių klasėmis įvairiomis aplinkybėmis bei sąlygomis – tai darbas, reikalaujantis išminties bei Dievo Dvasios apšviesto ir pašventinto proto.

Laiške Galatijos tikintiesiems Paulius trumpai apžvelgė svarbiausius savo paties atsivertimo bei ankstyvosios krikščioniškos patirties įvykius. Taip jis stengėsi parodyti, jog didžiąsias Evangelijos tiesas jis išvydo ir suprato būtent per ypatingą dieviškos jėgos apsireiškimą. Ir dabar paties Dievo nurodymai paskatino Paulių taip griežtai ir pozityviai perspėti ir paraginti galatus. Jis rašė ne dvejojamas ar neryžtingai, o kupinas įsitikinimo ir absoliutaus pažinimo. Apaštalas aiškiai atskleidė skirtumą tarp to, ko moko žmogus, ir tiesiai iš Kristaus gaunamų nurodymų.

Paulius ragino galatus nebesekti juos klaidinančiais netikrais vedliais ir grįžti prie tikėjimo, kurį lydėjo neabejotini dieviško pritarimo įrodymai. Žmonės, kurie mėgino atitraukti juos nuo tikėjimo Evangelija, buvo veidmainiai, nešventi savo širdyse ir ištvirkėliai gyvenime. Jų religiją sudarė virtinės ceremonijų, kurias atlikdami jie tikėjosi pelnyti Dievo palankumą. Jie netroško Evangelijos, kuri reikalavo paklusti Žodžiui: „*Jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės*“ (Jono 3, 3). Jie jautė, jog tokiu mokymu pagrįsta religija reikalauja pernelyg didelės aukos, ir laikėsi įsikibę savo klaidų, apgaudinėdami save ir kitus.

Pakeisti širdies bei gyvenimo šventumą išorinės religijos formomis neatnaujintai prigimčiai vis dar taip pat malonu,

kaip ir tų žydų mokytojų laikais. Šiandien, kaip ir tuomet, esama netikrų dvasinių lyderių, kurių mokymo daugelis godžiai klausosi. Tai vis šėtono išbandytas metodas nukreipti protus nuo išgelbėjimo per tikėjimą Kristumi vilties ir paklusnumo Dievo Įstatymui. Kiekviename amžiuje didžiausias mūsų priešas pritaiko savo gundymus prie tų, kuriuos jis siekia pagauti, prietarų ar polinkių. Apaštalų laikais jis paskatino žydus aukštinti apeiginį Įstatymą ir atstumti Kristų; mūsų dienomis daugelį tariamų krikščionių jis gundo dėtis, jog garbina Kristų, niekinti dorovinį Įstatymą, mokant, kad jo reikalavimams galima nusižengti ir likti nenubaustam. Kiekvieno Dievo tarno pareiga – tvirtai ir ryžtingai pasipriešinti šiems tikėjimo iškraipytojams ir drąsiai tiesos žodžiu atskleisti jų klaidas.

Stengdamasis atgauti Galatijos brolių pasitikėjimą, Paulius išpūdingai išryškino savo, kaip Kristaus apaštalo poziciją. Jis skelbėsi esąs apaštalas *„ne žmonių ir ne per žmogų, bet paties Jėzaus Kristaus ir jį prikėlusio iš numirusių Dievo Tėvo“*. Ne iš žmonių, o iš aukščiausio dangaus Valdovo jis buvo gavęs savąją užduotį. Jo padėtį pripažino Visuotinė taryba Jeruzalėje, kurios sprendimus Paulius vykdė visuose savo darbuose tarp pagonių.

Ne tam, kad išaukštintų save, o norėdamas išryškinti Dievo malonę, Paulius pateikė tiems, kas neigė jo apaštalybę, įrodymą, jog jis ne *„prastesnis už anuos „antapaštalius“* (2 Korintiečiams 11, 5). Tie, kurie mėgino sumenkinti jo pašaukimą ir jo darbą, kovojo su Kristumi, kurio malonė ir jėga pasireiškė per Paulių. Jo priešų išpuoliai privertė apaštalą ryžtingai laikytis savo pozicijos bei saugoti savo autoritetą.

Tų, kurie savo gyvenime buvo pažinę Dievo jėgą, Paulius maldavo grįžti prie pirmosios meilės Evangelijos tiesai. Nenuginčijamais argumentais jis išdėstė jiems jų privilegiją tapti laisvais vyrais ir moterimis Kristuje, per kurio atperkančią malonę visi Jam atsidavusieji bus apręgti Jo teismo

rūbu. Paulius laikėsi nuomonės, kad kiekviena išgelbėtasis turi įgyti tikrą asmeninę patirtį Dievo reikaluose.

Apaštalo karšti raginimo žodžiai neliko be atsako. Šventoji Dvasia galingai veikė, ir daugelis nuklydusiųjų grįžo prie tikėjimo Evangelija. Nuo tol jie buvo laisvi, nes juos išvadavo Kristus. Jų gyvenime pasireiškė Dvasios vaisius – „meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrybė, malonumas, gerumas, ištikimybė, romumas, susivaldymas“. Dievo vardas buvo pašlovintas, ir daugelis pagausino to regiono tikinčiųjų gretas.

Gyvenimas –
ne vien tik
nesėkmių grandinė...
Jo dienos – tarsi laiptai –
vis aukšтын.
Kopi pakopomis
tikėjimo,
kantrybės,
meilės,
džiaugsmo,
nuolankumo,
išminties auksinės –
nors klupdamas,
tačiau prie Viešpaties artyn...

Romualda Adomaitytė–Chabarina

37. PASKUTINIOJI PAULIAUS KELIONĖ Į JERUZALĘ

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 20, 4–21, 16.

Paulius be galo troško pasiekti Jeruzalę iki Velykų, kad turėtų galimybę susitikti su tais, kurie iš visų pasaulio kampelių suplūs čia švęsti. Jis puoselėjo viltį, jog kažkaip galės pasitarnauti išsklaidant šių netikinčių kraštiečių prietarus, kad jie galėtų priimti brangią Evangelijos šviesą. Be to, jis norėjo apsilankyti Jeruzalės Bažnyčioje ir perduoti neturtingiesiems Judėjos broliams pagonių Bažnyčių siunčiamas dovanas. Šiuo apsilankymu jis tikėjosi sutvirtinti žydų ir atsivertusių pagonių vienybę tikėjime.

Baigęs darbą Korinte, Paulius nusprendė plaukti tiesiai į vieną iš Palestinos pakrančių uostų. Viskas jau buvo suruošta, ir jis jau buvo besėdęs į laivą, kai atėjo žinia, jog žydai rezga sąmokslą ir ketina jį nužudyti. Šie tikėjimo priešai ir anksčiau dėjo visas pastangas, kad sužlugdytų apaštalo triūsą.

Sėkmė, kuri lydėjo Evangelijos skelbimą, iš naujo įsiutino žydus. Iš visų pusių juos pasiekdavo žinios apie naująją mokymą, pagal kurį žydai atleidžiami nuo apeiginio Įstatymo ritualų, o pagonims suteikiamos tokios pačios privilegijos, kaip žydams – Abraomo vaikams. Skelbdamas Korinte, Paulius pateikė tuos pačius argumentus, kuriuos jis taip atkakliai dėstė savo laiškuose. Vieną iš jo akcentuotų teiginių – „čia jau nebėra nei graiko nei žydo, nei apipjaustyto nei

neapipjaustyto“ (Kolosiečiams 3, 11) – priešai palaikė įžūliu piktžodžiaivimu ir nusprendė nutildyti apaštalo balsą.

Perspėtas apie sąmokslą, Paulius nusprendė keliauti aplinkiniu keliu, per Makedoniją. Teko atsisakyti savo plano pasiekti Jeruzalę per Velykas, tačiau jis tikėjosi būti ten bent jau per Sekmines.

Paulių ir Luką lydėjo „*Pyro sūnus Sopatras iš Berėjos, Aristarchas ir Sekundas iš Tesalonikos, Gajus iš Derbės ir Timotiejus, Tichikas ir Trofimas iš Azijos*“. Apaštalas turėjo su savimi pagonių Bažnyčiose surinktą didelę sumą pinigų, kuriuos tikėjosi atiduoti už darbą Judėjoje atsakingiems broliams; būtent dėl šios priežasties jis pasirinko, kad į Jeruzalę jį lydėtų įvairioms aukojusioms Bažnyčioms atstovaujantys tikintieji.

Filipuose Paulius sutiko Velykas. Su juo buvo pasilikęs tik Lukas – kiti keliauninkai pasiekė Troadę ir laukė jo ten. Filipiečiai buvo kupiniausi meilės ir nuoširdžiausi apaštalo atsivertėliai, ir per tas aštuonias švenčių dienas jis mėgavosi ramiu bei maloniu bendravimu su jais.

Išplaukę iš Filipų, po penkerių dienų Paulius ir Lukas susitiko su savo bendrakeiviais Troadėje ir septynias dienas praleido su tos vietovės tikinčiaisiais.

Paskutinį apaštalo viešėjimo vakarą broliai susirinko „*laužti duonos*“. Tas faktas, kad jų mylimas mokytojas rengiasi išvykti, subūrė didesnę grupelę nei įprastai. Jie susirinko „*aukštutiniame kambaryje*“, trečiame aukšte. Ten, kupinas meilės ir rūpesčio jais, apaštalas pamokslavo iki išnaktų.

Prie vieno praviro lango sėdėjo jaunuolis, vardu Eutichas. Tokioje pavojingoje padėtyje jis užsūdo ir iškrito iš trečio aukšto. Iš karto kilo panika ir sumaištis. Jaunuolis buvo rastas negyvas, ir daugelis susibūrė aplink jį nuliūde bei gaudžiai raudodami. Tačiau Paulius, prasiskynęs kelią pro išsigandusius žmones, apkabino vaikną ir nuoširdžiai pasimeldė, prašydamas Dievą sugrąžinti jam gyvybę. Jo prašymas buvo išpildytas. Raudas ir dejones nustelbė apaš-

talo balsas: „*Nekelkite triukšmo, gyvybė tebėra jame*“. Nudžiugę tikintieji vėl susirinko aukštutiniame kambaryje. Jie laužė ir valgė duoną, o paskui Paulius dar ilgai „*kalbėjo, ligi pat aušros*“.

Laivas, kuriuo Paulius su bendražygiais turėjo tęsti kelionę, jau rengėsi išplaukti, ir broliai suskubo lipti į jį. Tačiau pats apaštalas nusprendė traukti artimesniu, sausumos, keliu tarp Troadės ir Aso bei susitikti su savo bendrakeleiviais tame mieste. Tai leido jam skirti šiek tiek laiko apmąstymams ir maldai. Sunkumai ir pavojai, susiję su jo būsimuoju apsilankymu Jeruzalėje, tenykštės Bažnyčios požiūris į jį ir jo darbą, Bažnyčių būklė ir Evangelijos darbo kitose srityse interesai buvo jo nuolatiniai apmąstymų temos, ir Paulius išnaudojo šią ypatingą galimybę ieškoti Dievo, kuris jį sustiprintų bei vestų.

Plaukdam į pietus nuo Aso, keliauninkai aplenkė Efezą, kuriame taip ilgai darbavosi apaštalas. Paulius labai norėjo aplankyti tenykštę Bažnyčią, nes turėjo jai svarbių nurodymų ir patarimų. Tačiau viską apgalvojęs, jis atsisakė tos minties, „*nes kiek įmanydamas, skubinosi Sekminės atšvęsti Jeruzalėje*“. Tačiau atvykęs į Miletą, kuris buvo maždaug per 50 kilometrų nuo Efezo, jis sužinojo, jog galėtų susisiekti su ta Bažnyčia, kol išplauks laivas. Taigi jis nedelsdamas nusiuntė žinią vyresniesiems, ragindamas juos paskubėti į Miletą, kad prieš tęsdamas kelionę galėtų su jais susitikti.

Gavę jo kvietimą, jie atvyko, ir apaštalas išsakė jiems stiprius, jaudinančius perspėjimo bei atsisveikinimo žodžius. „*Jūs žinote, – kalbėjo jis, – kaip aš visą laiką, nuo pirmosios dienos, kurią ižengiau į Aziją, pas jus elgiausi, kaip tarnavau Dievui visu nusižeminimu, ašaromis ir bandymais, kuriuos teko iškęsti dėl žydų pinklių. Kaip nieko nenuitylėjau, kas jums naudinga, bet kalbėjau ir mokiau tiek viešumoje, tiek po namus, žydus ir graikus ragindamas atsigręžti į Dievą ir įtikėti mūsų Viešpatį Jėzų*“.

Paulius visada aukštino dieviškąją Įstatymą. Jis įrodinėjo, jog pats Įstatymas neturi galios išgelbėti žmogų nuo bausmės už nepaklusnumą. Nusidėjėliai turi atgailauti dėl savo nuodėmių ir nusižeminti prieš Dievą, kurio teisėtą pyktį sukėlė laužydami Jo Įstatymą. Be to, jie turi ugdytis tikėjimą Kristaus krauju, kaip vienintelę atleidimo priemonę. Dievo Sūnus numirė kaip auka už juos ir įžengė į dangų, kad stovėtų priešais Tėvą ir juos užtartų. Per atgailą ir tikėjimą jie gali būti išlaisvinti iš nuodėmės pasmerkimo, o per Kristaus malonę įgalinti paklusti Dievo Įstatymui.

„Ir štai aš, Dvasios belaisvis, – tęsė Paulius, – keliauju į Jeruzalę, nežinodamas, kas man ten nutiks; tiktai Šventoji Dvasia kiekviename mieste man skelbia, jog manęs laukia pančiai ir vargai. Bet aš per daug nebranginu savo gyvybės. Svarbu, kad tik baigčiau savo bėgimą ir įvykdyčiau tarnystę, kurią esu gavęs iš Viešpaties Jėzaus: paliudyti Dievo malonės Evangeliją. Ir štai dabar aš žinau, kad daugiau nematysite mano veido jūs visi, su kuriais esu buvęs, skelbdamas Karalystę“.

Paulius neplanavo šio liudijimo, tačiau kalbant ant jo nužengė Šventoji Dvasia, patvirtinanti jo būgštavimus, kad tai bus jo paskutinis susitikimas su Efezo broliais.

„Todėl aš šiandien iškilmingai pareiškiu, jog nebūsiu kaltas, jei kas pražus! Aš jums nieko nenutylėjau ir paskelbiau visus Dievo nutarimus“. Jokie būgštavimai įžeisti, joks noras išsaugoti draugystę ar susilaukti ovacijų negalėjo priversti Pauliaus nutylėti žodžius, kuriuos Dievas davė jam, kad mokytų, perspėtų ir taisytų šiuos žmones. Dievas ir šiandien iš Savo tarnų reikalauja be baimės skelbti Žodį ir saugoti jo principus. Kristaus tarnautojui nevalia pateikti žmonėms tik pačias maloniausias tiesas, nutylint kitas, kurios galėtų juos įskaudinti. Jis turėtų akylai stebėti jų charakterio vystymąsi. Pastebėjęs, kad kas nors iš jo kaimenės puoselėja nuodėmę, jis, kaip ištikimas ganytojas, turėtų perspėti žmogų tam atvejui tinkamu Dievo Žodžiu. Jeigu jis leis jiems pasitikėti savimi ir toliau neperspėtiems žengti ankstesniu keliu, iš

jo bus pareikalauta atsakyti už tas sielas. Ganytojas, gyvenantis pagal savo aukštą pašaukimą, turi ištikimai mokyti savo žmones kiekvieno krikščioniškojo tikėjimo aspekto, parodydamas jiems, kokie jie turi būti ir ką daryti, kad Viešpaties dieną išliktų tobuli. Tik tas, kuris bus ištikimas tiesos mokytojas, baigdamas savo darbą kartu su Pauliumi galės pasakyti: „Nebūsiu kaltas, jei kas pražus“.

„Būkite rūpestingi sau ir visai kaimenei, – ragino brolius apaštalas, – kuriai Šventoji Dvasia jus paskyrė vyskupais, kad ganytumėte Dievo Bažnyčią, kurią Jis yra įsigijęs Savo krauju“. Jei Evangelijos tarnautojai niekada neužmirštų to fakto, kad jiems patikėti Kristaus krauju nupirkti žmonės, jie geriau jaustų savojo darbo svarbą. Jie turi pasirūpinti ir savimi, ir savo kaimene. Jų asmeninis pavyzdys turi iliustruoti ir sustiprinti jų skelbiamą mokymą. Jie, kaip gyvenimo kelio mokytojai, neturi leisti, kad būtų blogai kalbama apie tiesą. Kaip Kristaus atstovai, jie privalo saugoti Jo vardo garbę. Savo pasišventimu, savo tyru gyvenimu, savo kalbomis apie Dievą jie turi įrodyti esą verti savo aukšto pašaukimo.

Apaštalui buvo apreikšti pavojai, kurie grėsė Efezo Bažnyčiai. „Žinau, kad, man pasitraukus, – kalbėjo jis, – įsibraus pas jus žiaurių vilkų, kurie nepagailės kaimenės. Net iš jūsų atsiras tokių, kurie klastingomis kalbomis stengsis patraukti paskui save mokinius“. Paulius nuogastavo dėl Bažnyčios, kadangi, žvelgdamas į ateitį, jis matė tuos ir išorinių, ir vidinių priešų išpuolius, kuriuos jai teks iškęsti. Jis rimtai ragino brolius kuo uoliausiai saugoti šventą pasitikėjimą. Kaip pavyzdį Paulius rodė savo nepailstamą triūsą tarp jų: „Todėl budėkite ir nepamirškite, jog aš per trejus metus dieną ir naktį nepaliaudamas, su ašaromis įspėjėjau kiekvieną“.

„O dabar pavedu jus Dievui ir Jo malonės žodžiui, – tęsė jis, – kuris turi galią jus išugdyti ir duoti paveldėjimą tarp visų pašvęstųjų. Nė iš vieno netroškau nei sidabro, nei aukso, nei drabužio“. Kai kurie broliai iš Efezo buvo turtingi, tačiau Paulius niekada nesiekė iš jų pasipelnėti. Jo mokymas neturėjo

atkreipti dėmesio į jo paties norus. „Jūs gi žinote, kad mano ir palydovų reikalams tarnavo šitos va mano rankos“, – skelbė jis. Intensyviai triūsdamas ir nuolat keliaudamas dėl Kristaus, jis sugebėjo ne tik patenkinti savo poreikius, bet ir paremti bendradarbius bei palengvinti vargšų dalį. Tai jis pasiekė tik per savo darbštumą ir rūpestingą taupymą. Taigi apaštalas galėjo rodyti save kaip pavyzdį ir sakyti: „Ir aš jums visur rodydavau, kad, šitaip triūsiant, reikia paremti silpnuosius ir atminti Viešpaties Jėzaus pasakytus žodžius: ‘Palaimingiau duoti negu imti’“.

„Tai pasakęs, jis atsiklaupė ir kartu su visais pasimeldė. Visi pradėjo gaudžiai verkti ir, puldami Pauliui ant kaklo, jį bučiavo. Jie ypač nuliūdo dėl žodžių, jį nebematysią jo veido. Paskui jie palydėjo jį į laivą“.

Iš Mileto keliauninkai nuplaukė „tiesiu keliu [...] į Kosą, o kitą dieną per Rodą į Patarą“ pietvakariniame Mažosios Azijos krante, kur „radę laivą, plaukiantį į Finikiją“, įlipo ir išplaukė. Laivui atplaukus į Tyrą, jie ten rado kelis mokinius, su kuriais praleido septynias dienas. Šie mokiniai per Šventąją Dvasią buvo perspėti apie pavojus, kurie Pauliaus laukė Jeruzalėje, ir jie „patarė Pauliui dar nevykti į Jeruzalę“. Tačiau apaštalas neleido, kad baimė patirti sunkumus ar būti įkalintam, nukreiptų jį nuo tikslo.

Baigiantis Tyre praleistai savaitei, visi broliai su savo žmonomis ir vaikais atlydėjo Paulių iki laivo ir, prieš jam įlipant, suklaupė ant kranto ir pasimeldė – jis už juos, jie už jį.

Tęsdami kelionę į pietvakarius, keliauninkai atkako į Cezarėją, kur nuėjo į „evangelisto Pilypo, vieno iš Septynių, namus“ ir pas jį pasiliko. Čia Paulius praleido kelias ramias, laimingas dienas – paskutiniąsias absoliučios laisvės dienas, kuriomis jis galėjo džiaugtis ilgą laiką.

Kol Paulius buvo Cezarėjoje, „iš Judėjos atėjo vienas pra-našas, vardu Agabas. Jis apsilankė pas mus, – rašo Lukas, – paėmė Pauliaus juostą ir, susirišęs ja rankas ir kojas, pasakė:

‘Šventoji Dvasia kalba: ‘Vyrą, kuriam priklauso ši juosta, tokiu būdu Jeruzalėje supančios žydai ir atiduos į pagonių rankas’. Tai išgirdę, ir mes, ir tenykščiai prašėme, kad jis neitų į Jeruzalę. Bet Paulius atsakė: ‘Kodėl raudate ir draskote man širdį? Aš pasirėngęs Jeruzalėje dėlei Viešpaties Jėzaus ne tik būti supančiotas, bet ir numirti!’ Taigi, jam nesutinkant, mes liovėmės įkalbinėti ir tarėme: ‘Tebūnie Viešpaties valia!’”

Trumpa viešnagė Cezarėjoje greitai baigėsi, ir, lydimas kelių brolių, Paulius su savo bendražygiais iškeliavo į Jeruzalę. Jų širdis temdė artėjančio blogio nuojauta.

Dar niekada apaštalas nekeliauvo į Jeruzalę su tokia prislėgta širdimi. Jis žinojo, jog draugų ten ras nedaug, o priešų – begalę. Jis artėjo prie miesto, kuris atstūmė ir nužudė Dievo Sūnų ir virš kurio dabar telkėsi Dievo rūstybė. Prisiminus, kaip nuožmiai kitados jis pats persekiojo Kristaus sekėjus, Pauliui labai pagailo apgautų kraštiečių. Ir vis dėlto, kokia menka tebuvo viltis, kad jis galės jiems padėti! Tas pats aklas pyktis, kuris kitados degė jo širdyje, dabar su neapsakoma jėga sukurstė prieš jį visą tautą.

Apaštalas negalėjo tikėtis net savo tikėjimo brolių užuojautos ir paramos. Neatsivertę žydai, kurie neatitrūkdami nė per žingsnį jį persekiojo, asmeniškai ir laiškais greitai paskleidė Jeruzalėje nepalankiausius gandus apie Paulių ir jo darbą. Kai kas, net apaštalai ir vyresnieji priėmė šiuos pranešimus kaip tiesą, nė nebandė jiems prieštarauti ir nerodė noro prisidėti prie Pauliaus triūso.

Vis dėlto šių sunkumų sukury apaštalas nepuolė į neviltį. Jis tikėjo, kad Balsas, kuris kalbėjo į jo širdį, kalbės ir jo kraštiečių širdims ir kad Mokytojas, kurį mylėjo bei kuriam tarnavo Jo mokiniai, suvienys jų ir jo širdis Evangelijos darbe.

38. PAULIUS – BELAISVIS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbu 21, 17–23, 35.

„Kai atvykome į Jeruzalę, džiaugsmingai mus sutiko broliai. Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą, kur buvo susirinkę visi vyresnieji“.

Paulius su savo bendražygiais oficialiai įteikė darbo Jeruzalėje vadovams pagonių Bažnyčiose surinktus paaukojimus neturtingiesiems broliams žydams paremti. Šių aukų surinkimas iš apaštalo ir jo bendradarbių pareikalavo daug laiko, nerimo ir sunkaus darbo. Suma, kuri gerokai pranoko Jeruzalės vyresniųjų lūkesčius, liudijo apie daugybės pagonių tikinčiųjų aukas, net pačių skurdžiausiųjų.

Šie geros valios paaukojimai rodė atsivertusių pagonių ištikimybę organizuotam Dievo darbui visame pasaulyje, ir kiekvienas turėjo juos priimti su padėka. Deja, Pauliui ir jo bendražygiams buvo akivaizdu, kad net tarp tų, prieš kuriuos jie dabar stovėjo, buvo tokių, kurie nesugebėjo įvertinti tokioms dovanoms paskatinusios broliškos meilės dvasios.

Ankstesniais Evangelijos darbo tarp pagonių metais kai kurie Jeruzalėje tikintiesiems vadovaujantys broliai vis dar laikėsi senos mąstysenos ir prietarų ir nuoširdžiai nebendradarbiavo su Pauliumi bei jo bendražygiais. Trokšdami išsaugoti kelias beprasmiškas formas ir apeigas, jie nematė to palaiminimo, kuris, apjungus visas Viešpaties darbo sritis, tektų jiems ir jų mylimai veiklai. Nors jie no-

rėjo apsaugoti geriausius krikščionių Bažnyčios interesus, nesugebėjo žengti tolygiai su Dievo apreiškimais ir savo žmogiška išmintimi bandė suvaržyti darbuotojus daugybe bereikalingų apribojimų. Taip susiformavo grupelė žmonių, kurie asmeniškai nežinojo kintančių aplinkybių ir ypatingų poreikių, su kuriais susiduria darbininkai tolimose srityse, tačiau kurie reikalavo valdžios nukreipti savo brolius į tas sritis ir priversti juos ten dirbti pagal konkrečią metodiką. Jie siekė, kad Evangelija būtų skelbiama taip, kaip nori jie.

Praslinko keleri metai po to, kai Jeruzalės broliai su kitų pagrindinių Bažnyčių atstovais kruopščiai apsvarstė tuos painius klausimus, kurie kilo dėl metodų, kuriuos taikė pagonims dirbę tarnautojai. Šioje taryboje broliai vieningai surašė Bažnyčioms konkrečias rekomendacijas apie tam tikrus ritualus ir papročius, įskaitant apipjaustymą. Būtent šioje Visuotinėje taryboje broliai rekomendavo krikščionių Bažnyčioms Barnabą ir Paulių kaip darbininkus, vertus kiekvieno tikinčiojo visiško pasitikėjimo.

Tame susirinkime buvo ir tokių, kurie griežtai kritikavo apaštalų, nešusių pagrindinę Evangelijos skelbimo pagonių pasauliui naštą, darbo metodus. Tačiau pasitarimo metu jų pažiūros į Dievo tikslą prasiplėtė, ir jie prisidėjo prie savo brolių išmintingų sprendimų, įgalinusių viso tikinčiųjų kūno susivienijimą.

Paskui, kai tapo akivaizdu, jog atsivertusius tarp pagonių sparčiai gausėja, Jeruzalėje atsirado keletas vadovų, kurie pradėjo iš naujo puoselėti ankstesnį nusistatymą prieš Pauliaus ir jo bendražygių darbo metodiką. Bėgant metams, šis priešiškusis vis stiprėjo, kol kai kurie vadovai nusprendė, jog nuo šiol Evangelijos skelbimo darbas turi būti suderintas su jų idėjomis. Jei Paulius pritaikys savo metodiką prie jų ginamos pozicijos, tada jie esą pripažinsiantys ir paremsiantys jo darbą; priešingu atveju jie nežiūrės į tai palankiai ir neteiks paramos.

Tie žmonės buvo užmiršę faktą, kad Dievas yra Savo tautos Mokytojas, kad kiekvienas Jo darbininkas turi įgyti individualią patirtį, sekdamas paskui dieviškąjį Vada, o ne ieškodamas tiesioginių vadovų tarp žmonių, ir kad Jo tarnautojai turi būti formuojami bei lavinami ne pagal žmonių idėjas, o pagal dievišką paveikslą ir panašumą.

Savo tarnavimu apaštalas Paulius mokė žmones „*ne įtikinančiais išminties žodžiais, o Dvasios galybės parodymu*“. Tiesas, kurias jis skelbė, jam apreiškė Šventoji Dvasia, kuri „*visa ištiria, net Dievo gelmes. Kuris žmogus žino kas yra žmoguje, jei ne paties žmogaus dvasia? Taip ir to, kas yra Dieve, nežino niekas, tik Dievo Dvasia. [...] Apie tai ir kalbame, – skelbė Paulius, – ne žmogiškosios išminties išmokytais žodžiais, bet tais, kurių išmokė Dvasia, dvasiniais žodžiais aiškindami dvasinius dalykus*“ (1 Korintiečiams 2, 4.10–13).

Per visą savo tarnystės laiką Paulius žvelgė į Dievą, laukdamas tiesioginio Jo vedimo. Kartu jis labai stengėsi dirbti pagal Visuotinės tarybos Jeruzalėje priimtus nutarimus, ir dėl to Bažnyčios „*vis stiprėjo tikėjimu ir kasdien augo skaičiumi*“ (Apaštalu darbų 16, 5). Ir dabar, nors kai kurie nerodė jam didelių simpatijų, Paulius guodėsi tuo, jog atliko savo pareigą, puoselėdamas atsivertusių širdyse ištikimybės, dosnumo ir broliškos meilės dvasią, šiuo atveju pasireiškusią geros valios paaukojimais, kuriuos jis galėjo padėti priešais žydų vyresniusius.

Įteikęs dovanas, Paulius „*smulkiai išdėstė visa, ką Dievas buvo padaręs pagonijoje, pasinaudodamas jo tarnyste*“. Ši faktų virtinė visų, ypač abejojusiųjų, širdis įtikino, kad jo darbus lydėjo Dangaus palaiminimas. „*Jie išklause šlovino Dievą*“. Tikintieji suprato, kad apaštalo darbo metodai paženklinoti Dangaus. Prieš juos gulinčios geros valios aukos suteikė svorio Pauliaus liudijimui apie naujų, tarp pagonių įkurtų Bažnyčių ištikimybę. Tie, kurie buvo atsakingi už darbą Jeruzalėje ir ragino imtis griežtos kontrolės priemonių, išvydo Pauliaus tarnavimą naujoje šviesoje ir įsitikino, kad

patys buvo neteisūs, kad buvo suvaržyti žydiškų papročių bei tradicijų ir kad tai, jog jie nepripažino, kad Kristaus mirtis sugriovė sieną tarp žydų ir pagonių, labai trukdė Evangelijos darbui.

Tai buvo puiki galimybė visiems vadovams atvirai pripažinti, jog Dievas veikė per Paulių ir šįsyk jie klydo, leisdamiesi, kad jo priešų skleidžiami gandai sukeltų jų pavydą ir priešišumą. Tačiau užuot suvieniję savo pastangas teisingai elgtis su tuo, kuris buvo įžeidinėjamas, jie davė jam patarimą, kuris parodė, kad jie vis dar puoselėja nuomonę, jog Paulius turėtų būti laikomas kalto už egzistuojančius prietarus. Užuot stoję garbingai jį ginti ir parodę nepatenkintiesiems, kad šie klysta, jie ieškojo kompromisų, patarinėdami Pauliui eiti tuo keliu, kuris, jų nuomone, pašalintų visas nesusipratimų priežastis.

Atsakydami į Pauliaus liudijimą, jie pareiškė: „*Tu matai, broli, kiek tūkstančių žydų tapo tikinčiaisiais, ir jie visi uoliai laikosi Įstatymo. Bet jiems prikaltėta apie tave, kad tu mokąs visus žydus, gyvenančius tarp pagonių, atsižadėti Mozės, sakydamas, jog jiems nereikia apipjaustyti vaikų nei laikyti papročių. Ką daryti? Šiaip ar taip, jie sužinos, kad esi atvykęs. Todėl padaryk, kaip tau sakome. Pas mus yra keturi vyrai, padarę įžadą. Pasiimk juos, atlik apsisvalymą kartu su jais ir prisiimk išlaidas, kad jie galėtų nusikirpti plaukus. Tuomet visi pamatys, jog gandai apie tave nieko neverti ir tu nenukrypdamas laikaisi Įstatymo. O dėl tikinčiųjų iš pagonių, tai mes esame išsiuntę nurodymus, kad jie saugotųsi stabams paaukotos mėsos, kraujo, pasmaugtų gyvulių mėsos ir ištvirtavimo“.*

Broliai tikėjosi, kad Paulius, eidamas pasiūlytuoju keliu, galės suduoti ryžtingą atkirtį neteisingiems gandams apie jį. Jie įtikinėjo apaštalą, kad ankstesnės tarybos priimtas sprendimas apie pagonių atsivertusius ir apeiginį Įstatymą vis dar yra geras. Tačiau dabar duotasis patarimas neatitiko to sprendimo. Šį pasiūlymą inspiravo ne Dievo Dvasia; tai buvo jų baimės vaisius. Jeruzalės Bažnyčios vadovai žino-

jo, kad nesitaikstydami su apeiginiu Įstatymu, krikščionys užsitrauks žydų neapykantą ir taps persekiojami. Žydų taryba nėrėsi iš kalio, kad užkirstų kelią Evangelijos plitimui. Ši taryba išrinko žmones, kad persekiotų apaštalus, ypač Paulių, ir visais įmanomais būdais trukdytų jiems dirbti. Jei tikintieji Kristų būtų apkaltinti prieš žydų tarybą kaip pažeidę Įstatymą, jie būtų buvę nedelsiant ir griežtai nubausti už atsimetimą nuo žydų tikėjimo.

Daugelis Evangeliją priėmusių žydų vis dar puoselėjo apeiginį Įstatymą ir buvo pasirengę tik šiokioms tokioms neišmintingoms nuolaidoms, taip tikėdamiesi įgyti savo kraštiečių pasitikėjimą, išsklaidyti jų išankstinį nusistatymą ir įkvėpti jiems tikėjimą Kristumi, kaip pasaulio Atpirkėju. Paulius suprato, kad, kol daugelis vadovaujančių Jeruzalės Bažnyčios narių puoselės jam priešišumą, jie nuolat trukdys jo daromai įtakai. Jis suprato, kad, jeigu kokia nors apgalvota nuolaida sugebėtų laimėti juos tiesai, pašalintų didžiulę kliūtį, trukdančią sėkmingai skelbti Evangeliją kitose vietovėse. Tačiau padaryti tai, ko jie prašė, Dievas jam neleido.

Kai pagalvojame apie didžiulį Pauliaus troškimą darniai sugyventi su savo broliais, jo pakantumą silpniesiems tikėjime, jo pagarbą apaštalams, kurie buvo su Kristumi, ir Viešpaties broliui Jokūbui bei jo tikslą neaukojant principo visiems tapti viskuo, – kai pagalvojame apie visa tai, taip pa nebe taip keista, jog jis negalėjo nuklysti nuo to tvirto, ryžtingo kurso, kurio lig tol laikėsi. Tačiau jo pastangos susitaikyti, užuot padėjusios pasiekti pageidaujamą tikslą, dar labiau priartino krizę, pagreitino jo numatytas kančias ir atskyrė jį nuo brolių, palikdamos Bažnyčią be vienos iš stipriausių atramų bei nuliūdindamos krikščionių širdis visose šalyse.

Kitą dieną Paulius pradėjo vykdyti vyresniųjų patarimą. Paulius nusivedė į šventyklą keturis vyrus, besilaikiusius nuostatų nazyrams (Skaičių 6), kurių terminas jau buvo

beveik pasibaigęs. „Ten jis nurodė paskutinę apsivalymo dieną, kada už kiekvieną iš jų turės būti paaukota atnaša“. Už apsi-valymą vis dar turėjo būti aukojamos tam tikros brangios aukos.

Patarusieji Pauliui žengti šį žingsnį neįvertino to didžiulio pavojaus, į kurį jį ištūmė. Tuo metų laiku Jeruzalėje knibždėte knibždėjo maldininkų iš įvairių šalių. Vykdydamas Dievo duotąją užduotį, Paulius nešė Evangeliją pagonims ir taip aplankė daugelį didžiųjų pasaulio miestų. Taigi tūkstančiai suplūdusiųjų iš įvairių šalių į šventę Jeruzalėje jį gerai pažinojo. Tarp jų buvo ir tokių, kurių širdys degė neapykanta Pauliui, ir viešai įžengdamas į šventyklą, jis rizikavo savo gyvybe. Atrodo, jog kelias dienas jis praleido tarp maldininkų nepastebėtas; tačiau baigiantis numatytam laikotarpiui, kai Paulius kalbėjosi su kunigu dėl paaukojimų, jį atpažino keletas žydų iš Azijos.

Su demonišku įniršiu jie puolė apaštalą šaukdami: „Izraelitai, gelbėkit! Šitas žmogus visur visus moko prieš tautą, Įstatymą ir šią šventyklą“. Kai žmonės sureagavo į pagalbos šauksmą, buvo mestas kitas kaltinimas: „Jis net atsivedė šventyklon graikų ir suteršė šią šventą vietą“.

Pagal žydų Įstatymą, neapipjaustytam asmeniui buvo draudžiama įžengti į šventą pastatą – už šį nusikaltimą grėsė mirties bausmė. Paulius buvo pastebėtas mieste su efeziečiu Trofimu, ir žmonės pamanė, kad apaštalas atsivedė jį į šventyklą. Tačiau Paulius to nepadarė; be to, pats būdamas žydas, jis galėjo įžengti į šventyklą nepažeisdamas Įstatymo. Tačiau nors kaltinimas buvo visiškai neteisingas, jis sukurstė visuomenės pasipiktinimą. Kai minios pagautas šauksmas nuvilnijo per šventyklos sales, žmonės apėmė siaubingas pasipiktinimas. Ši žinia greitai apskriejo Jeruzalę, ir „sujudo visas miestas, susibėgo žmonės“.

Tai, kad kažkoks atsimetėlis iš Izraelio drįso išniekinti šventyklą, ir dar tuo metu, kai joje buvo susirinkę tūkstančiai maldininkų iš visų pasaulio kraštų, pažadino

nuožmiausias minios aistras. Jie „nutvėrė Paulių ir ištempė už šventyklos vartų. Vartai bematant buvo uždaryti“.

„Jiems ketinant jį užmušti, įgulos viršininkui – tribūnui buvo duota žinia: ‘Visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis!’“ Klaudijus Lisijas gerai žinojo maišto požymius, su kuriais tekdavo susidoro-
roti, ir jis „nedelsdamas su kareiviais ir šimtininkais atskubėjo tenai. Jie, pamatę tribūną ir kareivius, liovėsi mušę Paulių“. Nežinodamas šio triukšmo priežasties, bet pamatęs, kad daugumos pyktis nukreiptas į Paulių, romėnų vadas nusprendė, jog tai tikriausia kažkoks egiptietis maištininkas, apie kurį jis buvo girdėjęs, kaip apie pabėgusį iš nelaisvės. „Prisiartinęs tribūnas įsakė suimti Paulių ir surišti dviem grandinėmis. Paskui paklausė, kas jis esąs ir ką padaręs“. Kaipmat pakilo garsiai ir piktai kaltinantys balsai; „iš minios šaukė tai šį, tai tą. Negalėdamas dėl triukšmo nieko tikro sužinoti, tribūnas įsakė nuvaryti Paulių į kareivines. Atėjus prie laiptų, per minios grūstį kareiviams teko jį nešėti nešti. Žmonės spraudėsi iš paskos, šaukdami: ‘Mirtis jam!’“

Per pačią sumaištį apaštalas buvo ramus ir santūrus. Jo mintys buvo nukreiptos į Dievą, ir jis žinojo, kad dangaus angelai yra su juo. Jis nenorėjo apleisti šventyklos, nepa-
mėginęs išdėstyti savo kraštiečiams tiesos. Jau vedamas į kareivines, jis paklausė tribūno: „Ar galiu tau šį tą pasakyti?“ Lisijas atsiliepė: „Tai tu moki graikiškai? Vadinasi, tu – ne anas egiptietis, kuris neseniai sukėlė sąmyšį ir išsivedė į dykumą keturis tūkstančius sikarijų!“ Paulius atsakė: „Aš esu žydas iš Kilikijos Tarso, taigi įžymaus miesto pilietis. Prašau tave, leisk man prabilti žmonėms“.

Prašymas buvo patenkintas, ir „Paulius atsistojo ant laiptų ir pamojo ranka miniai“. Šis gestas atkreipė susirinkusiųjų dėmesį, o jo laikysena sukėlė pagarbą. „Visiems nutilus, jis prabilo hebrajų kalba: ‘Broliai ir tėvai! Paklausykite, ką nūnai pasakysiu sau apginti’. Išgirdę jį kalbant hebrajiškai, jie dar labiau aprimo. O Paulius kalbėjo toliau: ‘Aš esu žydas, gimęs Tarse, Kilikijoje, bet išauklėtas šitame mieste ir griežtai

pagal protėvių Įstatymą išėjęs mokslą prie Gamalielio kojų. Aš buvau uolus Dievo kovotojas kaip ir jūs visi šiandien''. Niekas negalėjo paneigti apaštalo teiginių, kadangi faktus, apie kuriuos jis kalbėjo, gerai žinojo daugelis tų, kurie vis dar gyveno Jeruzalėje. Paskui Paulius papasakojo apie savo buvusį uolumą persekiojant Kristaus mokinius ir net juos žudant; išdėstė savo atsivertimo aplinkybes ir atskleidė klausytojams, kaip jo išdidi širdis buvo paskatinta nusilenkti nukryžiuotajam Nazariečiui. Jeigu jis būtų mėginęs ginčytis su savo priešininkais, jie būtų atkakliai atsisakę klausytis jo žodžių; tačiau jo pasakojimą apie savo patirtį lydėjo tokia įtikinanti jėga, kad minios širdys, atrodo, bent kuriam laikui suminkštėjo ir pasidavė.

Paskui Paulius pamėgino paaiškinti, kad jo darbas tarp pagonių nebuvo atsitiktinis. Jis troško dirbti savo tautai; tačiau būtent šioje šventykloje šventame regėjime į jį kreipėsi Dievo balsas ir liepė keliauti „*toli, pas pagonis*“.

Lig tol žmonės klausėsi atidžiai, bet kai Paulius priėjo tą savo pasakojimo vietą, kai jis buvo paskirtas Kristaus pasiuntiniu pas pagonis, jų nirštas pratrūko vėl. Pripratę laikyti save vienintele Dievui priimtina tauta, jie nenorėjo dalytis su niekingais pagonimis tomis privilegijomis, kurios kol kas priklausė jiems vieniems. Perrėkdami kalbėjo balsą, jie plyšojo: „*Nušluoti nuo žemės tokį! Nepalikti jo gyvo!*“

„*Jie klykė, mosavo drabužiais ir svaidė į orą smėlį. Tribūnas įsakė nuvesti Paulių į kareivines ir liepė tardyti plakant, kad išaiškėtų, kodėl žmonės prieš jį taip įsiutę. Kai jau buvo pririštas diržais, jis kreipėsi į šalia stovintį šimtininką: 'Ar jums valia plakti Romos pilietį, ir dar nenuteistą?'*“

„*Tai išgirdęs, šimtininkas priėjo prie tribūno ir pareiškė: 'Ką sumanei daryti? Tas žmogus yra Romos pilietis!'* Tribūnas atėjęs paklausė: *'Pasakyk man, ar tu Romos pilietis?'* Šis patvirtino: *'Taip'*. Tribūnas tarė: *'Aš šitą pilietybę įsigijau už didelius pinigų'*. Paulius atsiliepė: *'O aš ją turiu nuo gimimo'*. Bematant

pasitraukė nuo jo tie, kurie turėjo jį tardyti. Sužinojęs jį esant Romos pilietį, tribūnas nusigando, kam jį surišdinęs“.

„Rytojaus dieną, norėdamas tiksliau išsiaiškinti, kuo jis žydu kaltinamas, tribūnas įsakė jį išleisti iš kalėjimo; liepė sušaukti kunigus bei visą teismo tarybą ir, atvedęs Paulių, pastatė jį akivaizdoje“.

Ir štai apaštalas turėjo būti tardomas to paties teismo, kurio narys iki atsivertimo buvo pats. Stovėdamas prieš žydu valdytojus, jis buvo visiškai šaltakraujiškas, jo veide atsispindėjo Kristaus ramybė. „Skvarbiu žvilgsniu permėtęs tarybą, Paulius prabilo: ‘Vyrai, broliai! Iki šios dienos aš elgiausi Dievo akivaizdoje visiškai gryna sąžine’“. Išgirdus šiuos žodžius, jų neapykanta užsiplieskė vėl, ir „vyriausiasis kunigas Ananijas įsakė ten stovintiesiems smogti jam per burną“. Išgirdęs šį nežmonišką įsakymą, Paulius sušuko: „Tau smogs Dievas, tu, pabaltinta siena! Tu čia sėdi, kad mane teistum pagal Įstatymą, o liepi mane mušti prieš Įstatymą?“ Ten esantys išpėjo: ‘Tu įžaidi vyriausiąjį Dievo kunigą’. Paulius atsiliepė: ‘Broliai, aš nežinojau, kad jis vyriausiasis kunigas. Juk parašyta: Nepiktžodžiauk savo tautos vadovui’“.

„Žinodamas, kad viena dalis buvo sadukiejai, o kita – fariziejai, Paulius sušuko tarybai: ‘Broliai, aš fariziejus, kilęs iš fariziejų šeimos, ir jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimo viltį’“.

„Jam tai pasakius, tarp fariziejų ir sadukiejų kilo barnis, ir susirinkimas suskilo. Mat sadukiejai neigia mirusiųjų prisikėlimą, angelų ir dvasios buvimą, o fariziejai tuos dalykus pripažįsta“. Abi grupuotės pradėjo ginčytis, tad jų priešiškus Pauliui susilpnėjo. „Kai kurie Rašto aiškintojai iš fariziejų atsistojo ir griežtai prieštaravo: ‘Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje. O kas, jeigu jam kalbėjo dvasia arba angelas?’“

Kilusioj sumaišty sadukiejai troško pagrobti apaštalą, kad galėtų su juo susidoroti, o fariziejai lygiai taip pat karštai stengėsi jį apginti. „Įsisiautėjus smarkiems ginčams, tribūnas, bijodamas, kad jie nesudraskytų Pauliaus, įsakė karei-

vių daliniui nusileisti žemyn, išplėšti Paulių iš jų ir nuvesti į kareivines“.

Vėliau, apgalvodamas sunkius tos dienos išgyvenimus, Paulius pradėjo nuogausti, kad jo elgesys galbūt nepatiko Dievui. Gal jis apskritai padarė klaidą apsilankydamas Jeruzalėje? Gal ši siaubinga situacija ir susiklostė dėl jo didžiulio troškimo palaikyti vienybę su savo broliais?

Padėtis, kurioje žydai, kaip Dievo tauta, atsidūrė netikinčio pasaulio akivaizdoje, sukėlė apaštalui daug dvasinių kančių. Kaip į juos pažiūrės šie pagonių pareigūnai? Tvirtindami esą Jehovos garbintojai ir atlikinėdami šventąją tarnystę, jie vis dėlto pasidavė aklam nevaldomam pykčiui ir siekė pražudyti net savo brolius, kurie skyrėsi nuo jų religiniu tikėjimu. Savo aukščiausią tarybą jie pavertė maišto ir pašėlusios sumaišties scena. Paulius jautė, kad pagonių akivaizdoje jo Dievo vardui tai nedaro garbės.

Ir štai dabar jis buvo kalėjime bei žinojo, kad jo priešai, apimti desperatiško įniršo, griebsis bet kokių priemonių, kad jį pražudytų. Ar gali taip būti, kad jo darbas dėl Bažnyčių jau baigtas ir jį jau siaučia plėšrūs vilkai? Kristaus darbas visada buvo Pauliaus širdyje, todėl su didžiausiu nerimu jis galvojo apie pavojų, kuris grėsė išsibarsčiusioms Bažnyčioms. Jas galėjo pradėti persekioti tokie pat žmonės, kokius jis sutiko žydų taryboje. Apimtas nevilties ir visiškai sutrikęs, apaštalas pravirko ir ėmė melstis.

Tą tamsią valandą Viešpats neužmiršo Savo tarno. Jis saugojo Paulių nuo kraugeriškos minios šventyklos salėse; Jis buvo kartu, kai Paulius stojo prieš žydų tarybą; Jis neapleido apaštalo kareivinėse; ir Jis apsireiškė jam, atsakydamas į nuoširdžias Pauliaus maldas. „*Kitą naktį Pauliui pasirodė Viešpats ir tarė: 'Būk tvirtas! Kaip liudijai apie Mane Jeruzalėje, taip reikės tau liudyti ir Romoje'“.*

Paulius jau seniai laukė progos apsilankyti Romoje; jis be galo troško paliudyti Kristų ir ten, tačiau jautė, kad jo tikslams sutrukdys žydų priešiškus. Tačiau netgi dabar jis negalvojo apie tai, kad ten teks keliauti kaip belaisviui.

Kol Viešpats drąsino Savo tarną, Pauliaus priešai rezgė jo nužudymo planus. „Rytojaus dieną susirinko būrys žydų ir prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol nenužudys Pauliaus. Tokį suokalbį padarė daugiau negu keturiasdešimt žmonių“. Tai buvo pasninkas, apie kurį per pranašą Izaiją kalbėjo Viešpats: „Jūs su pasninkas baigiasi rietenomis ir muštynėmis, jūs smogiate kumščiais iš visų jėgų“ (Izaijo 58, 4).

Sąmokslininkai „nuėjo pas aukštuosius kunigus bei seniūnus ir pasakė: ‘Mes prisiekėme nieko neragauti, kol nenužudysime Pauliaus. O jūs kartu su taryba prašykite tribūną, kad jis pristatytų jį jums, lyg norėtumėte tiksliau ištirti jo bylą. Tuo tarpu mes būsime pasirengę nudėti jį kelyje’“.

Užuot juos išbarę dėl šio žiauraus sumanymo, kunigai ir seniūnai mielai jam pritarė. Palygindamas Ananiją su pabalinta siena, Paulius sakė tiesą.

Tačiau Dievas įsiterpė, kad išgelbėtų Savojo tarno gyvybę. Pauliaus sesers sūnus, nugirdęs „apie šį suokalbį“, „atėjo į kareivines ir pranešė Pauliui. Tada Paulius, pasivadinęs vieną šimtininką, paprašė: ‘Nuvesk šį jaunuolį pas tribūną. Jis turi jam kai ką pranešti’. Tas paėmė, nuvedė jį pas tribūną ir paaiškino: ‘Kalinyš Paulius pasikvietė mane ir paprašė, kad atvesčiau pas tave šitą jaunuolį. Jis turįs tau kai ką pasakyti’“.

Klaudijus Lisijas priėmė jaunuolį maloniai ir pasivedėjęs jį į šalį paklausė: „Ką turi man pranešti?“ Vaikinas atsakė: „Žydai susimokė prašyti tave, kad rytoj nuvestum Paulių į teismo tarybą, neva norėdami tiksliau ištirti jo bylą. Netikėk jais! Daugiau negu keturiasdešimt vyrų susitarę prisiekė nei valgyti, nei gerti, kol jo nenužudys. Jie jau dabar pasiruošę ir laukia tavo sutikimo“. Tribūnas atleido jaunuolį ir liepė niekam nesakyti, ką buvo jam pranešęs“.

Lisijas iš karto nusprendė perduoti Paulių valdytojui Feliksui. Visa žydų tauta buvo sujaudinta bei suerzinta, ir dažnai kildavo sumaištys. Nuolatinis apaštalo buvimas Jeruzalėje galėjo sukelti pavojų miestui ir net pačiam valdytojui. Taigi „pasišaukęs du šimtininkus, tribūnas įsakė: ‘Nuo

trečios nakties valandos laikykite parengtyje du šimtus karių žygiuoti į Cezarėją, taip pat septyniasdešimt raitelių ir du šimtus ietininkų. Parūpinkite ir arklių, kad raitą Paulių būtų galima saugiai nugabenti pas valdytoją Feliksą”.

Paulių reikėjo nedelsiant išsiųsti iš miesto. „Kareiviai, vykdydami įsakymą, paėmė ir nugabeno nakčia Paulių į Antipatridę“. Iš tos vietovės raiteliai iškeliavo su belaisviu į Cezarėją, o keturi šimtai kareivių grįžo į Jeruzalę.

Už šį belaisvio perdavimą atsakingas pareigūnas perdavė Feliksui ir tribūno parašytą laišką: „Klaudijus Lisijas kilniausiajam valdytojui Feliksui siunčia sveikinimą. Šitą vyrą žydai buvo nutvėrę ir norėjo nužudyti. Aš su kareiviais jį išgelbėjau, sužinojęs esant Romos pilietį. Norėdamas patirti jo apkaltinimo priežastį, nuvedžiau į jų teismo tarybą. Radau, kad jis kaltinamas dėl jų Įstatymo klausimų, o ne dėl kokio nusikaltimo, baustino mirtimi ar kalėjimu. Kadangi man buvo pranešta apie jam gresiantį sąmokslą, aš nedelsdamas siunčiu jį pas tave. Taip pat nurodžiau kaltintojams, kad jie tau pateiktų prieš jį turimus kaltinimus“.

Perskaitęs laišką, Feliksas paklausė, iš kokios provincijos yra belaisvis, ir sužinojęs, kad iš Kilikijos, pareiškė: „’Aš tavę apklausiu, kai atvyks tavo kaltintojai’. Ir liepė jį sergėti Erodo pretorijuje“.

Pauliui tai buvo jau nebe pirmas atvejis, kai jį, Dievo tarną, nuo tariamų Jehovos žmonių pykčio apsaugo pagonys. Pagauti niršto Pauliui, žydai savo tamsųjį katalogą, paženklinusį šios tautos istoriją, papildė dar vienu nusikaltimu. Jie dar labiau užkietino širdis tiesai ir dar aiškiau nulėmė savo likimą. Tik nedaugelis suprato žodžių, kuriuos Kristus pasakė Nazareto sinagogoje, kai pasiskelbė esąs Pateptasis, prasmę. Jis skelbė, kad Jo misija yra guosti, laiminti bei gelbėti liūdintčius ir nusidėjėlius; paskui, matydamas, kad Jo klausytojų širdis valdo netikėjimas bei išdidumas, Kristus priminė, kad praeity Dievas buvo nusigręžęs nuo Savo išrinktosios tautos dėl jos netikėjimo ir maišto ir apsireiškė

tiems pagoniškų kraštų gyventojams, kurie neatmetė šviesos iš dangaus. Našlė iš Sareptos ir siras Naamanas gyveno pagal visą tą šviesą, kurią jie turėjo; taigi jie buvo laikomi teisesniais, negu Dievo išrinktoji tauta, kuri nuklydo nuo Jo ir paaukojo principus dėl patogumų bei pasaulietinės garbės.

Paskelbęs, jog ištikimas Dievo pasiuntinys nėra saugus atpuolusiame Izraelyje, Kristus pasakė Nazareto žydams baimę keliančią tiesą. Jie nepažins Jo ir neįvertins Jo darbų. Nors žydų vadovai tarėsi gerbiantys Dievą ir besistengiantys dėl Izraelio, jie buvo ir vieno, ir kito priešai. Savo principais ir pavyzdžiu jie vedė tautą vis toliau nuo paklusnumo Dievui – vedė juos ten, kur Dievas negalėjo jų apginti, iškilus sunkumams.

Gelbėtojo priekaištai Nazareto gyventojams Pauliaus atveju buvo taikytini ne tik netikintiems žydams, bet ir jo tikėjimo broliams. Jei Bažnyčių vyresnieji būtų visiškai susidoroję su savo priešišku apashtalui ir priėmę jį kaip Dievo pašauktąjį nešti Evangeliją pagonims, Viešpats būtų palikęs jį jiems. Dievas nenorėjo, kad Pauliaus darbai taip greitai baigtųsi, tačiau Jis nepadarė ir stebuklo, kuris būtų sustabdęs tą vartinę aplinkybių, kurios susiklostė dėl Jeruzalės vyresniųjų elgesio.

Ta pati dvasia vis dar lemia panašius vaisius. Neįvertindama ir neišnaudodama Dievo malonės, Bažnyčia prarado daugelį palaiminimų. Kaip dažnai Viešpats būtų galėjęs pratęsti kokio nors ištikimo tarnautojo darbą, jeigu jo triūsas būtų buvęs įvertintas! Tačiau kai Bažnyčia leidžia sielų priešui iškreipti supratimą taip, kad nariai pradeda neteisingai interpretuoti Kristaus tarno žodžius bei veiksmus; kai jie patys stoja jam skersai kelio ir trukdo naudingai pasitarnauti, kartais Viešpats atima iš jų tą palaiminimą, kurį buvo suteikęs.

Šėtonas nuolat veikia per savo pasiuntinius, kad sutrikdytų ir pražudytų tuos, kuriuos Dievas išsirinko atlikti di-

deliam ir geram darbui. Jie gali būti pasirengę net paaukoti gyvybę dėl Kristaus darbo, tačiau didysis melagis sukels jų broliams abejonių, kurios puoselėjamos sužlugdys pasitikėjimą tais tarnautojais, ir pastarieji taps nebenaudingi. Velniui pernelyg dažnai pavyksta per jų pačių brolius sukelti šiems tarnautojams tokią širdgėlą, kad Dievas iš Savo malonės turi įsikišti ir dovanoti Savo persekiojamiems tarnams atilsį. Kai rankos sudedamos ant krūtinės, kurioje nebeplaka širdis, ir nutyla perspėjimo ir padrašinimo balsas, kietaširdžiai tik tada gali suprasti bei įvertinti palaiminimus, kuriuos jie atmetė. Mirtis gali pasiekti tai, ko nepavyko pasiekti šių Dievo išrinktųjų gyvenimui.

*Nenustokim, nepavarkime dirbti, mylėti ir viltis,
vienas kitą branginkime, saugokim, remkime.
Jei palūžtų kuris, tam padėkim pakilti,
palaikykim maldom ir gerumo rankomis...*

*...Sergėkim ir gerbkim tuos, kurie darbuojas
Dievo vynuogyne, saugo Jėzaus avietojus.*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

39. TEISMAS CEZARĖJOJE

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 24 skyriumi.

Praėjus penkioms dienoms po to, kai Paulius atvyko į Cezarėją, iš Jeruzalės atkeliavo jo kaltintojai. Juos lydėjo Tertulas – oratorius, kurį jie buvo pasisamdę kaip savo advokatą. Byla turėjo būti išnagrinėta kuo greičiau. Paulius stojo prieš susirinkimą, ir „jie pateikė valdytojui kaltinimus“. Nusprendęs, jog meilikavimas Romos valdytojui padarys didesnę įspūdį negu paprasti tiesos ir teisingumo teiginiai, gudrusis oratorius pradėjo savo kalbą liaupsindamas Feliksą: „Tavo dėka mes turime tikrą taiką ir daug pagerinimų tautai, įvestų tavo rūpesčiu. Mes, prakilnūsiai Feliksai, visuomet ir visur tai pripažįstame su didžiu dėkingumu“.

Tertulas saldžialiežuvavo apsimestinai, mat Feliksas tebuvo vertas paniekos. Apie jį buvo sakoma: „praktikuodamas visokeriopą ištvirkavimą bei žiaurumus, su vergo kantrybe jis demonstravo karaliaus jėgą“ (*Tacitas, „Istorija“, 5 sk., 9 dalis*). Tie, kurie klausėsi Tertulo, suprato, kad jis meluoja, tačiau jų troškimas pamatyti, kaip bus nuteistas Paulius, buvo stipresnis už meilę tiesai.

Savo kalboje Tertulas kaltino Paulių tokiais nusikaltimais, už kuriuos, jeigu jie būtų buvę įrodyti, jis būtų apkaltintas valstybės išdavyste. „Mes nustatėme, kad šis žmogus, – skelbė oratorius, – tarsi maras kursto sumišimą viso pasaulio žydijoje ir yra nazariečių atskalos vadovas. Jis net mėgino išniekinti šventyklą“. Paskui Tertulas pasakė, kad Jeruzalės kariuo-

menės vadas Lisijas smurtu atėmė Paulių iš žydų, kai jie jau rengėsi teisti jį pagal religijos įstatymą, ir esą todėl šį reikalą teko išdėstyti prieš Feliksą. Tai buvo pasakyta, siekiant paskatinti valdytoją išduoti Paulių žydų teismui. Visus kaltinimus karštai palaikė susirinkę žydai, kurie nė nebando slėpti savo neapykantos suimtajam.

Feliksui pakako išvalgumo, kad suprastų Pauliaus kaltintojų nusiteikimą bei charakterį. Jis žinojo, kodėl jie jam meilikavo, ir pastebėjo, kad jie nesugebėjo pagrįsti savo kaltinimų Pauliui. Atsigręžęs į kaltinamąjį, jis paragino jį atsakyti. Paulius nesišvaistė komplimentais, o paprasčiausiai pasakė, kad su pasitikėjimu gins save prieš Feliksą, kadangi jis jau daug metų yra šios tautos teisėjas ir gerai išmano žydų įstatymus bei papročius. Kai dėl jam iškelto kaltinimų, apaštalas aiškiai parodė, kad nė vienas iš jų nėra teisingas. Jis pareiškė, jog nesukėlė Jeruzalėje jokių neramumų ir neišniekino šventyklos. *„Nei šventykloje, nei sinagogoje, nei mieste niekas manęs nematė su kuo nors besiginčijant ar telkiant minią, – pasakė Paulius. – Jie negali įrodyti to, kuo dabar mane kaltina“.*

Išpažinęs, kad *„pagal Kelią, jų vadinamą atskala“*, jis garbina jų tėvų Dievą, apaštalas užtikrina, jog tiki *„visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose“*; ir kad pagal aiškų Šventojo Rašto mokymą, jis tikis mirusiųjų prisikėlimu. Toliau jis pasakė, kad pagrindinis jo gyvenimo tikslas – *„visuomet turėti gryną sąžinę prieš Dievą ir prieš žmones“.*

Paulius atvirai ir tiesiai išdėstė savo apsilankymo Jeruzalėje tikslą bei jo suėmimo ir teismo aplinkybes: *„Aš po daugelio metų atkeliavau savo tautai atiduoti pašalpų ir paaugoti atnašų. Ta proga rado mane šventykloje apsisivaliusį, be jokios minios ir be jokio triukšmo, kai kurie Azijos žydai. Tai jiems reikėjo čia būti ir, jei ką turi prieš mane, kaltinti tavo akyse. Pagaliau tegul ir šitie pasako, kokį nusikaltimą jie man įrodė teismo tarvyboje. Nebent tik žodžius, kuriuos šaukiau stovėdamas tarp jų: ‘Šiandien jūs mane teisiate už mirusiųjų prisikėlimą!’“*

Apaštalas kalbėjo karštai ir akivaizdžiai nuoširdžiai, tad jo žodžiai skambėjo įtikinamai. Klaudijus Lisijas savo laiške Feliksui apie Pauliaus elgesį paliudijo panašiai. Be to, pats Feliksas geriau pažinojo žydų religiją, negu daugelis manė. Pauliaus aiškiai išdėstyti faktai padėjo jam dar geriau suprasti motyvus, dėl kurių žydai mėgino apkaltinti antivyriausybine veikla ir išdavikišku elgesiu. Valdytojas neturėjo tenkinti jų įgeidžių neteisėtai pasmerkdamas Romos pilietį ar atiduodamas jį jiems, kad patys be teismo pasmerktų mirčiai. Antra vertus, Feliksą valdė ne aukštesni motyvai, kaip tik jo paties interesai, ir jis pasiduodavo liaupsėms bei troškimui būti išaukštintam. Baimė ižėisti žydus neleido jam teisingai pasielgti su žmogumi, kurį žinojo esant nekaltą. Taigi jis nusprendė sustabdyti procesą, kol galės dalyvauti Lisijas. Jis pasakė: *„Kai atvyks tribūnas Lisijas, tuomet ir išaiškinsiu jūsų klausimą“*.

Apaštalas liko nelaisvėje, tačiau Feliksas įsakė Paulių prižiūrėti paskirtam šimtininkui *„daryti lengvatų ir netrukdyti jo žmonėms teikti jam paslaugų“*.

Neilgai trukus po to Feliksas su savo žmona Druzila liepė pakviesti Paulių, kad akis į akį sužinotų apie *„Kristaus Jėzaus tikėjimą“*. Jie tiesiog troško išgirsti šias naujasias tiesas – tiesas, kurių daugiau gali nebūti progos išklaudyti ir kurios, jei bus atmestos, gali greitai atsigręžti prieš juos Viešpaties dieną.

Paulius tai palaikė Dievo suteikta galimybe ir ištikimai ją išnaudojo. Jis žinojo, jog stovi prieš tą, kuris turi galią pasmerkti jį mirčiai arba išlaisvinti; tačiau apaštalas nesikreipė į Feliksą ir Druzilą juos liaupsindamas ar meilikaudamas. Jis žinojo, kad jo žodžiai atneš jiems gyvenimą arba mirtį, ir, užmiršęs save, stengėsi, kad jie suprastų, koks pavojus jiems gresia.

Apaštalas suprato, jog Evangeliją dera skelbti kiekvienam, kas tik klausosi jo žodžių; kad vieną dieną šie žmonės gali stovėti arba tarp tyrųjų ir šventųjų aplink didžiulį baltą

sostą, arba tarp tų, apie kuriuos Kristus pasakė: „Šalin nuo Manęs, jūs nedorėliai!“ (Mato 7, 23) Jis žinojo, jog turi sutikti visus savo klausytojus dar prieš Dangaus teismą, o jame pats turės atsiskaityti ne tik už tai, ką pasakė ar padarė, bet ir už savo žodžių bei darbų motyvus ir dvasią.

Felikso gyvenimas buvo toks kupinas smurto ir žiaurumo, kad mažai kas drįso jam bent užsiminti, jog jo charakteris ir elgesys nėra nepriekaištingi. Tačiau Paulius šio žmogaus nebijojo. Jis aiškiai išpažino savo tikėjimą Kristumi, išdėstė to tikėjimo priežastis, o paskui ėmė kalbėti apie konkrečias krikščioniško charakterio dorybes, be kurių išpuikusi pora priešais jį buvo tokia apgailėtinais skurdi.

Jis atskleidė Feliksui ir Druzilai Dievo charakterį – Jo teisumą, teisingumą bei nešališkumą ir Jo Įstatymo prigimtį. Paulius aiškiai įrodė, jog žmogaus pareiga gyventi blaiviai ir santūriai, protu kontroliuojant savo aistras, laikantis Dievo Įstatymo bei saugant savo fizinę ir protinę sveikatą. Jis skelbė, jog tikrai ateis Teismo diena, kai visiems bus atlyginta pagal jų darbus, padarytus dar gyvenant kūne, ir tada paaiškės, jog turtas, padėtis ar titulai negali pelnyti žmogui Dievo palankumo ar išlaisvinti jį iš nuodėmės pasekmių. Jis atskleidė, jog šis gyvenimas žmogui tėra pasirengimo būsimajam gyvenimui metas. Jeigu jis apleis dabartines privilegijas bei galimybes, teks pražūti amžinai; nauja proga jam nebus suteikta.

Ypač daug dėmesio Paulius skyrė toli siekiantiems Dievo Įstatymo reikalavimams. Jis parodė, kaip šis Įstatymas pasiekia giliausias žmogaus dorovinės prigimties paslaptis bei apšviečia tai, kas buvo paslėpta nuo žmonių akių ir pažinimo. Tai, ką gali padaryti rankos ar ištarti liežuvis – tai, ką liudija išorinis gyvenimas, tėra netobulas žmogaus dorovinio charakterio atspindys. Įstatymas ištiria mintis, motyvus bei tikslus. Tamsias aistras, paslėptas nuo žmonių akių, pavydą, neapykantą, ištvirkimą, ambicijas, piktus darbus, sumanytus tamsiausiuose sielos užkampiuose, ta-

čiau niekada taip ir neįvykdytus, – visa tai Dievo Įstatymas pasmerkia.

Paulius troško nukreipti savo klausytojų dėmesį į vienintelę didžiąją Auką už nuodėmes. Jis kalbėjo apie tas aukas, kurios tebuvo būsimų gerų dalykų šešėlis, o paskui pristatė Kristų, kurį simbolizavo visos tos apeigos, – objektą, kurį jos liudijo kaip vienintelį puolusio žmogaus gyvybės ir vilties šaltinį. Senovės šventieji buvo išgelbėti per tikėjimą Kristaus krauju. Matydami aukojamų gyvulių mirties agoniją, jie žvelgė per amžius į Dievo Avinėlį, kuris turės sunaikinti pasaulio nuodėmę.

Dievas teisėtai reikalauja visų Savo kūrinių meilės ir paklusnumo. Savajame Įstatyme Jis pateikė jiems tobulą pavyzdį to, kas teisu. Tačiau daugelis užmiršta savo Kūrėją ir nusprendžia eiti savo keliu, priešindamiesi Jo valiai. Meilę, kuri yra aukšta kaip dangus ir plati kaip Visata, jie iškeičia į priešiskumą. Dievas negali pažeminti Savo Įstatymo reikalavimų, kad prisiderintų prie nedorų žmonių standartų; žmogus taip pat savo jėgomis negali vykdyti Įstatymo reikalavimų. Tik per tikėjimą Kristumi nusidėjėlis gali būti apvalytas nuo kaltės ir įgalintas paklusti savo Kūrėjo Įstatymui.

Taigi Paulius, belaisvis, priminė dieviškojo Įstatymo reikalavimus žydams ir pagonims ir pristatė Jėzų, nekenčiamąjį Nazarietį, kaip Dievo Sūnų, pasaulio Atpirkėją.

Žydų kunigaikštienė gerai suprato to Įstatymo, kurį ji taip gėdingai pažeidinėjo, šventą pobūdį, tačiau jos nusistatymas prieš Golgotos Žmogų užkietino širdį ir neįleido gyvybės žodžių. Tačiau Feliksas dar nebuvo girdėjęs tiesos, ir, kai Dievo Dvasia įtikino jo sielą, jis labai susijaudino. Pažadinta sąžinė išgirdo Dievo balsą, ir Feliksas pajuto, kad Pauliaus žodžiai teisingi. Jis prisiminė savo praeity padarytus nusikaltimus. Jam prieš akis siaubingai aiškiai iškilo jo ankstesnio ištvirtavimų ir kraujo kupino gyvenimo paslaptys bei tamsieji pastarųjų metų puslapiai. Feliksas suprato buvęs amoralus, žiaurus, godus. Dar niekada jis

nebuvo taip aiškiai savo širdy suvokęs tiesos. Dar niekada jo siela nebuvo tokia kupina siaubo. Valdytojas suprato, kad Dievas mato visus jo nusikaltimus ir kad jis turi būti teisiamas pagal savo darbus. Jis ėmė drebėti iš siaubo.

Tačiau užuot leidęs šiam kaltės jausmui vesti jį į atgailą, Feliksas pasistengė atsikratyti nemaloniais apmąstymais. Jis nutraukė Pauliaus kalbą. *„Šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai bus metas, aš tave pasišauksiu“*.

Koks ryškus kontrastas tarp Felikso ir Filipų kalėjimo prižiūrėtojo elgesio! Viešpaties tarnai buvo suvesti su kalėjimo viršininku lygiai taip pat, kaip Paulius su Feliksu. Jų pateikti faktai, liudijantys, jog juos palaiko dieviška jėga, jų džiaugsmas patiriant kančias ir nemalonę, jų drąsa, kai prasidėjo žemės drebėjimas, jų krikščioniško atlaidumo dvasia – visa tai įtikino kalėjimo prižiūrėtojo širdį, ir virpėdamas jis išpažino savo nuodėmes ir prašė atleidimo. Feliksas taip pat virpėjo, bet neatgailavo. Kalėjimo viršininkas su džiaugsmu pakvietė Dievo Dvasią į savo širdį ir savo namus; Feliksas privertė dieviškąjį pasiuntinį pasišalinti. Vienas pasirinko tapti Dievo vaiku ir dangaus paveldėtoju; kitas susiejo savo dalį su neteisiaisiais.

Dvejus tolimesnius metus prieš Paulių nebuvo imamasi jokių veiksmų, tačiau jis sėdėjo kalėjime. Keletą kartų Feliksas jį aplankė ir atidžiai klausėsi jo žodžių. Tačiau tikrasis jo tariamo palankumo motyvas buvo troškimas pasipelnyti – jis tikėjosi, kad Paulius, norėdamas ištrūkti į laisvę, sumokės didžiulę sumą pinigų. Tačiau apaštalas buvo pernelyg kilnios prigimties, kad panorėtų pelnyti laisvę už kyšį. Jis nebuvo padaręs jokie nusikaltimo ir neketino padaryti kažką bloga, kad laimėtų laisvę. Be to, jeigu ir būtų linkęs pasinaudoti šia galimybe, jis buvo pernelyg neturtin-gas, kad sumokėtų tokią išpirką, o apeliuoti į tikinčiųjų gailėstingumą bei dosnumą jis nenorėjo. Apaštalas žinojo, kad jo likimas Dievo rankose, ir nusprendė netrukdyti pildytis Dievo užmojams jo atžvilgiu.

Dėl didžiulės žalos, padarytos žydams, Feliksas pagaliau buvo pakviestas į Romą. Prieš išvykdamas iš Cezarėjos, „*no-rėdamas įsiteikti žydams*“, jis paliko Paulių kalėjime. Tačiau Feliksui nepavyko atgauti žydų pasitikėjimo. Užsitraukęs nemalonę, jis buvo pašalintas iš savo posto, kurį užėmė Porcijus Festas. Jam atiteko ir Cezarėjos provincija.

Kai Paulius kalbėjosi su Feliksu apie teisumą, santūrumą ir būsimąjį Teismą, pastarąjį buvo apšvietęs šviesos spindulys iš Dangaus. Tai buvo Dangaus siūsta galimybė pamatyti ir išsižadėti savo nuodėmių. Tačiau Dievo pasiuntiniui jis atsakė: „*Šiam kartui užtenka. Gali eiti. Kai bus metas, aš tave pasišauksiu*“. Jis atstūmė paskutinį kartą pasiūlytą gailestingumą. Daugiau Dievas jo nebešaukė.

*Aukščiausiasis mus veda taip,
kad liūtyse ištirptų visas grimas,
kad povo plunksnos dingtų,
kad širdys iš vandens ir iš Šventosios Dvasios gimtų,
tikėjimas užaugtų tvirtas ir vaisingas, grynas.*

*O viso šito, rodos, mūsų širdys trokšta,
tačiau paklusti Išminčiai Aukštybių
mes vis dar niekaip neišmokstam
ir niekaip neįveikiame savų silpnybių...*

*Tad jeigu Viešpats veda taip,
kad liūtyse ištirptų visas grimas,
kad nubyrėtų išdidumo plunksnos,
dėkokim Jam už mūsų metų posmų rimą,
už slėnius, už siaurus takus ir už pilkas paunksnes...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

40. PAULIUS KREIPIASI Į CIESORIŲ

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 25, 1–12.

„Atvykęs į provinciją, Festas po trijų dienų nukeliavo iš Cezarėjos į Jeruzalę. Ten į jį kreipėsi aukštieji kunigai ir žydų didikai, kaltindami Paulių ir prašydami malonės jį atsiųsti į Jeruzalę“. To prašydami jie ketino užklupti Paulių pakeliui į Jeruzalę ir jį nužudyti. Tačiau Festas labai atsakingai žiūrėjo į savo pareigas ir mandagiai atsisakė išsiųsti Paulių. „Romėnai neturi papročio pasmerkti kokį nors žmogų, nedavę kaltinamajam galimybės stoti savo kaltintojų akivaizdoje ir gintis nuo kaltinimų“, – pareiškė jis. Festas teigė „pats ketinąs netrukus“ grįžti į Cezarėją. „Tegul jūsų įgaliotiniai, – tęsė jis, – keliauja kartu ir, jei tas vyras nusikaltes, jį skundžia“.

Tačiau tai neatitiko žydų užmačių. Jie dar nebuvo užmiršę savo pralaimėjimo Cezarėjoje. Kaip kontrastas ramiai apaštalo ištvermei ir jo galingiems argumentams, jų pikta dvasia ir nepagrįsti kaltinimai pasirodė pačioje šlykščiausioje šviesoje. Jie dar kartą pareikalavo atgabenti Paulių į Jeruzalę jų teismui, tačiau Festas tvirtai laikėsi savo tikslo atiduoti apaštalą teisingam teismui Cezarėjoje. Kad palengvintų Pauliaus dalį, Dievas per Savo apvaizdą valdė Festo sprendimus.

Žlugus žydų vyresniųjų tikslams, jie iš karto pasiruošė liudyti prieš Paulių Romos valdytojo rūmuose. Po kelių

dienų viešnagės Jeruzalėje grįžęs į Cezarėją, Festas „kitą dieną, atsisėdęs į teismo krasę, liepė atvesti Paulių. Vos tik pasirodžiusį apspito jį iš Jeruzalės atvykę žydai, mėgindami primesti aibę sunkių kaltinimų, tačiau neįstengė jų įrodyti“. Šįkart likę be oratoriaus, žydai patys suformulavo kaltinimus. Proceso metu kaltinamasis ramiai ir aiškiai įrodė, kad jų teiginiai melagingi.

Festas perprato, kad diskutuojamas klausimas glaudžiai susijęs su žydų mokymu ir kad, gerai pagalvojus, Paulių nėra kuo kaltinti, dėl ko jį būtų galima pasmerkti mirčiai ar net įkalinimui. Tačiau jis gerai nujautė ir tą pykčio audrą, kuri kiltų, jeigu Paulius nebūtų pasmerktas ar atiduotas į jų rankas. Taigi „norėdamas parodyti palankumą žydams“, Festas atsigrėžė į Paulių ir paklausė, ar jis norėtų jo saugomas vykti į Jeruzalę ir stoti prieš žydų teismo tarybą.

Paulius žinojo, kad negali tikėtis teisingumo iš žmonių, kurie savo nusikaltimais užsitraukė Dievo rūstybę. Žinojo jis ir tai, jog, kaip ir pranašas Elisas, bus saugesnis tarp pagonių negu tarp tų, kurie atmetė šviesą iš Dangaus ir užkietino širdis Evangelijai. Išvarginta kovos, jo aktyvi dvasia vos galėjo pakęsti nuolatinius delsimus ir alinantį teismo bei įkalinimo laukimą. Taigi Paulius nusprendė pasinaudoti savo, kaip Romos piliečio, privilegija kreiptis į ciesorių.

Į valdytojo klausimą apaštalas atsakė: „Aš stoviu prieš ciesoriaus teismą ir ten privalau būti teisiamas. Aš nepadariau žydams skriaudos, kaip tu pats puikiai žinai. Jei esu nusikaltęs ir padaręs ką nors verta mirties, tai neatsisakau mirti. Bet jeigu jų metami kaltinimai nepagrįsti, niekas neturi jiems manęs išduoti. Aš šaukiuosi ciesoriaus!“

Festas nieko nežinojo apie žydų sąmokslą nužudyti Paulių, ir šis noras kreiptis į ciesorių jį nustebino. Tačiau apaštalo žodžiai sustabdė teismo veiksmus. „Tuomet Festas, pasitaręs su savo taryba, paskelbė: ‘Šaukeisi ciesoriaus – eisi pas ciesorių’“.

Taip dėl fanatizmo ir nuosavo teisumo pagimdytos neapykantos Dievo tarnas dar kartą turėjo kreiptis pagalbos į pagonis. Ta pati neapykanta privertė pranašą Eliją prašyti Sareptos našlės pagalbos; ta neapykanta paskatino Evangelijos pasiuntinius nusigręžti nuo žydų ir skelbti savo žinią pagonims. Su šia neapykanta mūsų laikais gyvenantiems Dievo žmonėms dar teks susidurti. Tarp daugelio tariamų Kristaus sekėjų tarpsta tas pats išdidumas, formalizmas ir savanaudiškumas, ta pati priespaudos dvasia, kuri užėmė tiek daug vietos žydo širdyje. Ateity žmonės, pretenduojantys būti Kristaus atstovais, žengs panašiu keliu, kaip tas, kurį Kristus ir Jo apaštalų atžvilgiu pasirinko kunigai bei valdytojai. Didžiojoje krizėje, kuri greitai prasidės, ištikimieji Dievo tarnai susidurs su tuo pačiu kietaširdiškumu, tuo pačiu žiauriu ryžtu, ta pačia nepalenkiama neapykanta.

Visiems, kurie tą niūrią dieną be baimės tarnaus Dievui taip, kaip diktuos sąžinė, prisireiks drąsos, tvirtybės bei Dievo ir Jo Žodžio pažinimo; mat tie, kurie yra ištikimi Dievui, bus persekiojami, jų motyvais bus abejojama, jų didžiausios pastangos neteisingai aiškinamos ir jų vardai atmetami kaip nedorėlių. Šėtonas panaudos visą savo melo arsenalą, kad paveiktų širdis ir aptemdytų protą, kad tai, kas bloga, atrodytų gera, o tai, kas gera, – bloga. Kuo stipresnis ir tyresnis Dievo tautos tikėjimas, kuo karštesnis jos pasiryžimas paklusti Jam, tuo uoliau šėtonas stengsis sukurstyti prieš juos pyktį tų, kurie, nors tariasi esą teisūs, pamina Dievo Įstatymą. Kad išsaugotų kitados jiems suteiktą tikėjimą, ši kova pareikalaus iš šventųjų tvirčiausio pasitikėjimo ir herojiškiausio tikslo.

Dievas nori, kad Jo žmonės pasirengtų veikiai prasižėsančiai krizei. Pasirengus ar ne, jiems visiems teks tai iškęsti; ir išbandymų bei sunkumų laikotarpiu tvirti išliks tik tie, kurių gyvenimas atitinka dieviškuosius reikalavimus. Kai pasaulietiniai valdovai susivienys su religijos tarnautojais, kad diktuočiau sąžinei, tada ir paaiškės, kas iš tikrųjų

bijo Dievo ir Jam tarnauja. Kai tamsa bus juodžiausia, pamaldaus charakterio šviesa suspindės ryškiausiai. Kai daugelio tikėjimas žlugs, pasimatys, kas vis dar pasitiki Jehova. Ir nors visur pilna tiesos prieštų, kurie tik ir žiūri, kaip pakenkti Viešpaties tarnams, Dievas padarys, kad viskas jiems išeitų į gera. Jis bus jiems tarsi didžiulės uolos šešėlis kaitros išdegintoje dykynėje.

*Kai dvejonės širdin skaudžiai smelkias,
nesėkmių paukščiai suka ratus,
mane guodžia malda, ir padvelkia
ramuma pro žydrinės vartus.*

*Kai išbandymų posūkiai, daubos
pasirodo kely nelauktai,
savo širdžiai tariau, kai ji daužos:
„Vien į gera išeis visa tai...“*

*Kai audra netikėtai grūmoja
ir suplėšo laivelio bures,
aš tikiu – Dievo rankos globoja
ir be burių į krantą parves!*

*Kai sunkiau bus žvarbiam šiam pasauly,
šildyk, Dieve, ir būki šalia,
leisk suprasti, jog aš – Tavo saujoj,
ir viskam yra Tavo valia.*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

41. „TUOJAU, ŽIŪRĖK, ĮTIKINSI MANE“

Šis skyrius pagrįstas Apaštalo darbu 25, 13–27; 26.

Paulius šaukėsi ciesoriaus, ir Festui nebeliko nieko kito, kaip išsiųsti jį į Romą. Tačiau, kol surado tinkamą laivą, praėjo kuris laikas; o kadangi su Pauliumi turėjo būti išsiųsti ir kiti belaisviai, jų bylos svarstymas taip pat buvo atidėtas. Tai suteikė Pauliui galimybę išdėstyti savo tikėjimo priežastis svarbiausiems Cezarėjos žmonėms, įskaitant karalių Agripą II, paskutinįjį iš Erodo giminių.

„Praslinkus kelioms dienoms, karalius Agripa ir Berenikė apsilankė Cezarėjoje Festo pasveikinti. Viešnagei užtrukus, Festas supažindino karalių su Pauliaus byla ir papasakojo: 'Feliksas paliko man tokį kalinį. Kai buvau Jeruzalėje, aukštieji žydų kunigai ir seniūnai apsilankė pas mane, kaltindami jį ir reikalaudami pasmerkti'“. Jis išdėstė aplinkybes, paskatinusias belaisvį šauktis ciesoriaus, papasakojo apie neseniai priešais jį įvykusią Pauliaus apklausą ir pridūrė, kad žydai neišskėlė Pauliui tokių kaltinimų, kokius jis tikėjosi išgirsti, o tik „jam prikašiojo dėl kai kurių savo tikėjimo klausimų ir dėl kažkokio mirusio Jėzaus, kurį Paulius tvirtino esant gyvą“.

Festui papasakojus šią istoriją, Agripa susidomėjo ir pareiškė: *„Aš ir pats norėčiau pasiklausti to žmogaus“*. Pagal jo pageidavimą, kitą dieną buvo surengtas susitikimas. *„Rytojaus dieną Agripa ir Berenikė atėjo su didele iškilme. Jie*

įžengė į salę kartu su tribūnais ir miesto didžiūnais. Festas liepė įvesti Paulių“.

Pagerbdamas savo svečius, Festas pasistengė suorganizuoti išpūdingas iškilmes. Prabangūs valdytojo ir jo svečių rūbai, kareivių kardai, spindintys jų vadų ginklai – visa tai suteikė renginiui prašmatnumo.

Ir štai prieš susirinkusiuosius stojo vis dar grandinėmis sukaustytas Paulius. Koks tai buvo kontrastas! Agripa ir Berenikė turėjo valdžią bei užėmė aukštus postus, ir dėl to pasaulis juos gerbė. Tačiau jie neturėjo tų charakterio savybių, kurias vertina Dievas. Jie pažeidinėjo Jo Įstatymą, buvo ištvirkę savo širdyje bei gyvenime. Jų elgesys dangui kėlė pasibaisėjimą.

Senyvas belaisvis, grandinėmis prirakintas prie jį saugančio sargybinio, savo išvaizda neišsiskyrė niekuo, kas pelnytų jam pasauliečių pagarbą. Tačiau nuo šio žmogaus, akivaizdžiai neturinčio draugų, turto, neužimančio aukšto posto, įkalinto už savo tikėjimą Dievo Sūnumi, nenuleido akių visas dangus. Jo palydovai buvo angelai. Jei bent vieno iš šių spindinčiųjų pasiuntinių šlovė būtų tapusi regima žmogui, būtų nublankusi visa pompastika ir karališka didybė; karalius ir dvariškiai būtų puolę ant žemės, kaip kad romėnų sargybiniai prie Kristaus kapo.

Susirinkusiems Paulių pristatė pats Festas tokiais žodžiais: „*Karaliau Agripa ir svečiai! Jūs matote žmogų, dėl kurio visa gausybė žydų kreipėsi į mane Jeruzalėje ir čia, šaukdami, kad jo negalima palikti gyvo. Bet aš nustačiau, kad jis nėra padaręs nieko, kas būtų baustina mirtimi. Jam šaukiantis Augusto, nusprendžiau jį ten pasiųsti, tačiau nežinau nieko tikra, ką turėčiau parašyti valdovui. Todėl aš iškviečiau jį jūsų akivaizdon, ypač tavo, karaliau Agripa, kad jį apklausęs, žinočiau, ką turiu parašyti. Mat, man rodos, neprotinga siųsti kalinį, nenurodant kaltinimo“.*

Karalius Agripa suteikė žodį Pauliui. Apaštalo nesutrikdė prabanga ar aukšti susirinkusiųjų postai; mat jis žinojo,

kiek mažai teverti pasaulio turtai ir padėtis. Žemiška pom-pastika ir valdžia negalėjo nė akimirksniui sutrikdyti jo drąsos ar išmušti jį iš pusiausvyros.

„Karaliau Agripa! – kreipėsi Paulius. – Esu laimingas, galėdamas šiandien tavo akivaizdoje gintis nuo visų žydų kaltinimų, juo labiau kad tau pažįstami visi žydų papročiai ir ginčijami klausimai. Todėl prašau kantriai manęs išklausyti“.

Paulius papasakojo, kaip atsivertė iš kietasprandiško netikėjimo į tikėjimą Jėzumi iš Nazareto kaip pasaulio Atpirkėju. Jis apibūdino dangiškąjį regėjimą, kuris iš pradžių jį neapsakomai išgąsdino, bet vėliau pasirodė esąs didžiausios paguodos šaltinis – apsireiškusi dieviškoji šlovė. Jos vidury sėdėjo Tas, kurio Paulius nekenė ir kurį niekino, kurio sekėjus net tada siekė išžudyti. Nuo tos valandos Paulius tapo nauju žmogumi, nuoširdžiai ir karštai tikinčiu Jėzu, ir tokį jį padarė visa keičianti malonė.

Apaštalas aiškiai ir galingai išdėstė Agripai pagrindinius įvykius, susijusius su Kristaus gyvenimu žemėje. Jis paliudijo, jog pranašysčių Mesijas jau buvo atėjęs Jėzaus iš Nazareto Asmeny. Jis priminė, jog Senajame Testamente parašyta, kad Mesijas pasirodys kaip žmogus tarp žmonių, ir atskleidė, kaip Jėzaus gyvenime išsipildė visi Mozės ir pranašų paminėti faktai. Norėdamas atpirkti pražuvusį pasaulį, Dievo Sūnus iškentė panieką, gėdą ir nukryžiovimą bei įžengė į dangų triumfuodamas prieš mirtį ir kapus.

Kodėl, samprotavo Paulius, turėtų atrodyti neįtikėtina, kad Kristus prisikėlė iš numirusių? Kitados tuo abejojo ir jis, bet kaip dabar galėtų netikėti tuo, ką pats matė ir girdėjo? Prie Damasko vartų jis tikrai išvydo nukryžiuotą ir prisikėlusį Kristų – tą patį, kuris vaikščiojo Jeruzalės gatvėmis, numirė ant Golgotos kryžiaus, sutraukė mirties grandines ir įžengė į dangų. Jis regėjo Kristų ir kalbėjosi su Juo lygiai taip pat, kaip Kefas, Jokūbas, Jonas ar bet kuris kitas iš mokinių. Balsas įpareigojo jį skelbti prisikėlusio Gelbėtojo Evangeliją, tad kaipgi jis galėjo nepaklusti? Damaske, Jeruzalėje,

visoje Judėjoje ir toli už jos ribų jis liudijo apie nukryžiuotą Jėzų, įrodinėdamas visoms klasėms, „kad žmonės atsiverstų, sugrįžtų pas Dievą ir imtųsi atsivertimą liudijančių darbų“.

„Už tai, – skelbė apaštalas, – žydai sugriebė mane šventykloje ir mėgino užmušti. Bet, Dievo padedamas, iki šios dienos aš tebeliudiju mažam ir dideliam, neskelbdamas nieko viršaus, o tik tai, ką yra skelbė įvyksiant pranašai ir Mozė, būtent, jog Mesijas kentės, jog, pirmutinis prisikėlęs iš numirusių, paskelbs šviesą tautai ir pagonims“.

Susirinkusieji kaip pakerėti klausėsi Pauliaus pasakojimo apie jo nuostabų išgyvenimą. Apaštalas plėtojo savo mėgstamą temą. Nė vienas iš tų, kurie jo klausėsi, negalėjo suabejoti jo nuoširdumu. Tačiau jo įtikinamą kalbą staiga pertraukė Festas, sušukęs: „Pauliau, tu iš galvos kraustaisi! Iš didelio rašto išėjai iš krašto“.

Apaštalas atsakė: „Ne, nesikraustau iš galvos, prakilnusiis Festai, bet kalbu tiesos ir sveiko proto žodžius. Šiuos dalykus žino karalius, kuriam aš taip atvirai kalbu. Esu tikras, kad iš viso to jam nieko nėra nežinomo, juoba kad šitai dėjosi ne kur nors užkampyje“. Paskui, atsigręžęs į Agripą, jis tiesiai kreipėsi: „Karaliau Agripa, ar tiki pranašais? Aš žinau, kad tiki“.

Didžiai sujaudintas, Agripa akimirksniui užmiršo, kur esąs ir kokį aukštą postą jis užima. Jam galvoje sukosi vien tos tiesos, kurias ką tik girdėjo, ir matė jis tik kuklų belaisvį, stovintį priešais kaip Dievo pasiuntinį. Karalius tarsi prieš savo valią atsakė: „Tuojau, žiūrėk, įtikinsi mane krikščionimi tapti...“

Apaštalas nuoširdžiai atsiliepė: „Duok, Dieve, kad ar tuojau, ar ne tuojau ne tik tu, bet ir visi, šiandien girdėję mane kalbant, taptų tokie, kaip aš“. Ir pridūrė, pakėles savo surakintas rankas: „Tik be šitų pančių!“

Festas, Agripa ir Berenikė galėjo būti teisėtai surakinti tais antrankiais, kurie dabar žvangėjo ant apaštalo riešų. Visi jie buvo padarę sunkių nusikaltimų. Šie nusidėjėliai tą dieną išgirdo pasiūlymą gelbėtis per Kristaus vardą. Bent

vienas iš jų buvo beveik įtikintas priimti siūlomą malonę bei atleidimą. Tačiau Agripa vis dėlto atmetė siūlomą gailėstingumą ir atsisakė priimti nukryžiuoto Atpirkėjo kryžių.

Karaliaus smalsumas buvo patenkintas ir, pakilęs iš savo krėslas, jis parodė, jog pokalbis baigtas. Skirstydamiesi svečiai kalbėjo: „Šitas žmogus niekuo nenusipelnė mirties ar pančių“.

Nors Agripa buvo žydas, jam nebuvo būdingas fariziejų fanatiškas užsidegimas ir akli prietarai. „Būtų buvę galima paleisti šį žmogų, jeigu jis nebūtų šaukęsis cėsoriaus“, – pareiškė jis Festui. Tačiau byla buvo perduota aukštesniam teismui, ir dabar nei Festas, nei Agripa jau nieko nebegalėjo padaryti.

...Užkrito sutema...

Nakty pavargusios paskendo trobos.

Lig ryto poilsui sumigo žmonės...

Tamsa tarsi mama, ramybės skepeta vaikus apgobus,

Palaimint imasi saldžia malone...

Mėnulio pilnatis per dangų drąsiai ritas...

Suspindi jūroj juosta aukso...

Tik neužsnūsta paukščių čiulbesys lig ryto...

...Ir aš rūpestingiausiai Ryto laukiau!

Aš laukiu maldoje Prisikėlimo ryto.

Zita Kirsnauskaitė

42. KELIONĖ IR LAIVO SUDUŽIMAS

Šis skyrius pagrįstas Apaštalų darbų 27; 28, 1–10.

Ir štai pagaliau Paulius keliavo į Romą. *„Kai buvo nuspręsta, kada išplaukti mums į Italiją, – rašo Lukas, – Paulius ir keli kiti kaliniai buvo perduoti Augusto kohortos šimtinin-
kui, vardu Julijui. Mes įlipome į Adramitijos laivą, kuris turėjo
plaukti Azijos pakrantėmis, ir netrukus leidomės į kelionę. Su
mumis buvo makedonietis Aristarchas iš Tesalonikos“.*

Pirmajame krikščioniškosios eros amžiuje keliones jūra lydėjo ypatingi sunkumai ir pavojai. Jūreiviai dažniausia orientuodavosi pagal saulę ir žvaigždes; tačiau kai būdavo apsiniaukę ar pradėdavo kauptis audros debesys, laivų savininkai bijodavo nuklysti į atvirą jūrą. Tuo metų laikotarpiu saugi laivyba būdavo beveik neįmanoma.

Dabar apaštalas Paulius buvo pašauktas iškęsti tą vargą, kuris teko jo, kaip grandinėmis sukaustyto belaisvio, daliai sunkioje ir alinančioje kelionėje į Italiją. Tiesa, viena aplinkybė labai palengvino jo sunkumus – buvo leista, kad Paulių lydėtų Lukas ir Aristarchas. Vėliau laiške kolosiečiams pastarąjį jis vadino *„kalėjimo draugu“* (Kolosiečiams 4, 10); tačiau Aristarchas dalijosi su Pauliumi nelaisve savo noru, kad galėtų patarnauti jam, kenčiančiam sunkumus.

Kelionė prasidėjo sėkmingai. Kitą dieną jie išmetė inkarą Sidono uoste. Čia šimtininkas Julijus *„draugiškai elgėsi su*

Pauliumi“, o sužinojęs, kad toje vietovėje gyvena krikščionių, „leido jam aplankyti bičiulius, ir šie juo pasirūpino“. Už šį leidimą apaštalas, kuris buvo silpnos sveikatos, buvo labai dėkingas.

Išplaukus iš Sidono, pūtė priešiniai vėjai; nuklydęs nuo tiesiaus kelio, laivas sunkiai stūmėsi į priekį. Myroje, Lykijos provincijoje, šimtininkas surado didelį Aleksandrijos laivą, kuris plaukė į Italiją, ir nedelsiant persodino į jį savo belaisvius. Tačiau vėjai vis dar buvo priešiniai ir trukdė plaukti. Lukas rašo: „*Daug dienų plaukėme palengva ir vargais negalais atsiradome ties Knidu. Kadangi vėjas kliudė priplaukti prie kranto, plaukėme Kretos priedangoje, Salmonės kyšulio kryptimi. Vargingai jį aplenkę, atvykome į vietovę, kuri vadinasi Gražioji prieplauka*“.

Gražiojoje prieplaukoje jie buvo priversti kurį laiką palaukti palankesnio vėjo. Sparčiai artinosi žiema; „*laivoyba tapo pavojinga*“, ir atsakingieji už laivą turėjo išsižadėti vilties pasiekti savo kelionės tikslą dar prieš tai, kai tais metais pasibaigs kelionių jūra sezonas. Liko išspręsti vienintelį klausimą – ar pasilikti Gražiojoje prieplaukoje, ar pamėginti pasiekti ramesnę vietovę, kurioje ir peržiemoti.

Dėl šio klausimo buvo karštai ginčijamasi, kol pagaliau šimtininkas jį išdėstė Pauliui, jau laimėjusiam ir jūrininkų, ir kareivių pagarbą. Apaštalas nedvejodamas patarė pasilikti ir niekur neplaukti. „*Vyrai, aš numatau, – pasakė jis, – jog šis plaukimas bus grėsmingas ir pražūtingas ne tik kroviniams bei laivui, bet ir mūsų gyvybėms*“. Tačiau „*vairininkas ir laivo savininkas*“, kaip ir daugelis keleivių bei įgulos narių, nepanoro paklaustyti šio patarimo. Kadangi uostas, kuriame jie apsistojo, „*nebuvo tinkamas žiemoti, daugumas nusprendė iš ten plaukti toliau, kaip nors pasiekti Feniksą, Kretos uostą, atvirą į pietvakarius ir šiaurės vakarus, ir tenai žiemoti*“.

Šimtininkas nusprendė paklaustyti daugumos nuomonės. Taigi, „*papūtus lengvam pietų vėjui*“, jie išplaukė iš Gražiosios prieplaukos, tikėdamiesi netrukus pasiekti norimą uostą.

„Bet greitai nuo salos pusės pakilo viesulas [...]. Jis pagavo laivą, nepajėgusį jam priešintis“.

Blaškomas audros, laivas artinosi prie salelės, vadinamos Klauda, ir jūrininkai rengėsi blogiausiam. Gelbėjimosi valtis, jų vienintelė priemonė išlikti gyviems, jei laivas sudužtų, bet kurią akimirką galėjo būti sumaitota į šipulius. Pirmiausia reikėjo ją užkelti ant denio. Paskui buvo imtasi visų įmanomų priemonių sustiprinti laivą ir paruošti jį audrai. Nedidelė priedanga, kurią teikė mažoji salelė, pasitarnavo neilgam, ir veikiai jie vėl buvo atviroje jūroje, blaškomi vėtros.

Audra siautė visą naktį, ir, nors buvo imtasi visų atsargos priemonių, į laivą ėmė sunktis vanduo. *„Rytojaus dieną teko išmesti į jūrą dalį krovinio“*. Vėl užslinko naktis, bet vėjas nenurimo. Audros blaškomo laivo stiebai lūžo, o burės buvo sudraskytos. Kiekvieną akimirką atrodė, jog girgždantis medinis laivas neatlaikys. Laivą vis labiau sėmė vanduo, ir keleiviai bei įgula nenuleisdami rankų jį pumpavo. Niekas iš keliauninkų negalėjo atsikvėpti nė akimirksniui. *„Trečią dieną, – rašo Lukas, – jūrininkai savo rankomis išmetė kai kuriuos laivo įrenginius. Ilgą laiką nematydami nei saulės, nei žvaigždžių, smarkios audros blaškomi, mes galiausiai praradome bet kokią viltį išsigelbėti“*.

Keturiolika dienų jie plaukė, nematydami nei saulės, nei žvaigždžių. Apaštalas, nors pats kentėdamas fiziškai, tamšiausią valandą rado vilties žodžių, kurie padeda ištikus bet kokiai nelaimei. Tikėjimu jis įsikibo į Begalinės Jėgos ranką, ir jo širdis buvo su Dievu. Jis nebijojo dėl savęs, mat žinojo, jog Dievas apsaugos jį, kad jis galėtų paliudyti Romoje Kristaus tiesą. Tačiau apaštalo širdis plyšo iš gailesčio dėl tų vargšių sielų, kurios jį supo, – nusidėjusių, pažemintų ir pasirengusių mirti. Jis nuoširdžiai meldė Dievą išsaugoti jų gyvybę, ir jam buvo apreikšta, kad jo malda išklaudyta.

Kiek aprimus audrai, Paulius atsistojo denyje ir garsiai prakalbo: *„Vyrai! Reikėjo paklaudyti manęs ir neplaukti nuo Kretos į jūrą. Būtų išvengta pavojų ir nuostolių. Tačiau ir dabar*

patariu nenusiminti. Niekas iš jūsų nežus, tik laivas. Šią naktį man apsireiškė angelas Dievo, kuriam aš priklausau ir tarnauju, ir pranešė: 'Nebijok, Pauliau! Tu privalai stoti prieš ciesorius. Todėl Dievas tau dovanoja visus, kurie su tavimi plaukia'. Tad, vyrai, drąsiau! Aš tikiu Dievu, kad taip ir įvyks, kaip man pasakyta. Mus išmes į kokią nors salą".

Išgirdus šiuos žodžius, žmonėms atgijo viltis. Jie pažadino keleivius ir įgulą iš apatijos. Dar daug ką buvo galima padaryti, ir reikėjo išnaudoti visas pastangas bei jėgas, kad būtų išvengta žūties.

Keturioliktąją naktį, „apie vidurnaktį“, mėtomi juodų, milžiniškų bangų, jūrininkai išgirdo, jog bangos dūžta, ir jiems „pasirodė, kad artėjame prie sausumos. Jie išmetė grimzlę ir nustatė dvidešimties jūros sieksnių gylį; išmatavę dar kartą, berado penkiolika. Bijodami užšokti ant povandeninių uolų, jie išmetė iš paskuigalio keturis inkarus ir ėmė laukti aušros".

Brėkstant dienai, per miglas pasirodė audringos pakrantės linija, tačiau jokių pažįstamo krašto ženklų nesimatė. Iš kilo pavojus užplaukti ant sausumos, pagonių jūreiviai, praradę visą drąsą, „mėgino pabėgti iš laivo“ ir nuleido į jūrą gelbėjimosi valtį, „neva norėdami išmesti inkarus laivo priešakyje“. Perpratęs jų niekingą sumanymą, Paulius pasakė šimtininkui ir kareiviams: „Jeigu šitie nepasiliks laive, jūs neišsigelbėsite“. Kareiviai nedelsdami „nukapojo valtės virves ir leido jai nukristi į jūrą“.

Sunkiausia valanda dar buvo priešaky. Apaštalas vėl kalbėjo padrašinimo žodžius bei ragino jūreivius ir keleivius užkasti: „Šiandien jau keturiolikta diena, kaip jūs laukiate nevalgę, nieko burnoje neturėję. Todėl aš jus prašau valgyti. To reikia jūsų išsigelbėjimui. Nė vienam jūsų nenukris nė plaukas nuo galvos! Tai pasakęs, jis paėmė duonos, visų akivaizdoje padėkojo Dievui, laužė ir pradėjo valgyti“. Išsekę ir persigandę žmonės, iš viso du šimtai septyniasdešimt penkios sielos, neskaitant Pauliaus, prisijungė prie apaštalo ir dalijosi maistu. „Pavalgę jie palengvino laivą, išmesdami jūron javus“.

Jau buvo visiškai šviesu, tačiau jie nematė nieko, iš ko galėtų spręsti, kur atsидūrė. Tiesa, *„pastebėjo nedidelę įlanką lėkštais krantais, į kurią, jei bus įmanoma, jie nutarė pasukti laivą. Nuplovė inkarus, paliko juos jūroje, atleido vairo diržus ir, iškėlę prieš vėją priekinę burę, leidosi į krantą. Atsидūrę prie seklumos, jie užšokdino ant jos laivą. Priekis liko tvirtai įsmigęs, o paskuigalis ėmė irti nuo smarkios mūšos“*.

Pauliui ir kitiems belaisviams iškilo baisesnis pavojus negu laivo sudužimas. Kareiviai suprato, jog norint pasiekti sausumą, bus neįmanoma prižiūrėti belaisvių. Kiekvienas turėjo daryti viską, ką gali, kad išsigelbėtų pats. Tačiau jei pradingtų bent vienas iš kalinių, tie, kurie buvo už juos atsakingi, sumokėtų savo gyvybę. Taigi kareiviams kilo mintis nužudyti visus belaisvius. Romos įstatymai palaiškė tokį žiaurumą, ir šis sumanymas būtų buvęs tučtuojau įgyvendintas visiems, išskyrus tą, kuriam visi buvo be galo dėkingi. Šimtininkas Julijus suprato, kad per Paulių buvo išgelbėta jų gyvybė, ir be to, įsitikino, jog Viešpats yra su juo. Taigi jis bijojo jam pakenkti ir *„įsakė, kad mokantys plaukti pirmi šoktų į jūrą ir plauktų į krantą, o kiti tai padarytų kas ant lentų, kas ant laivo nuolaužų. Šitaip visi išsigelbėjo ir pasiekė žemę“*. Vėliau pašaukus visus pagal sąrašą, nė vieno netrūko.

Laivo katastrofą patyrusią įgulą vietiniai Maltos salos gyventojai priėmė labai draugiškai. Lukas rašo, kad jie *„užkūrė ugnį ir pakvietė mus visus prie jos, nes lijo ir buvo šalta“*. Paulius buvo tarp tų, kurie aktyviai patarnavo kitiems ir juos ramino. Surinkęs *„glėbį sausų šakų“*, jis *„metė į ugnį“*, kai staiga *„iš laužo iššoko angis ir įsikirto jam į ranką“*. Tai mačiusieji nustėro iš siaubo. Iš grandinių supratę, kad Paulius – belaisvis, jie kalbėjo vienas kitam: *„Tas žmogus tikriausiai žmogžudys: išsigelbėjo iš jūros, o keršto deivė vis tiek neduoda jam gyventi“*. Tačiau Paulius nukratė šliužą į ugnį, nepatirdamas nieko bloga. Žinodami, jog tai buvo nuodinga gyvatė, žmonės žiūrėjo į jį, kiekvieną akimirksnį laukdami,

kol apaštalas nukris apimtas siaubingos agonijos. „*Laukę nesulaukę ir pamatę, kad jam nesidaro nieko blogo, jie pakeitė nuomonę ir ėmė kalbėti, jog jis esąs dievaitis*“.

Per tuos tris mėnesius, kol laivo įgula gyveno Maltoje, Paulius su savo bendradarbiais išnaudojo kiekvieną progą paskelbti Evangeliją, ir Viešpats veikė tarp jų. Dėl Pauliaus visi plaukusieji laivu buvo priimti itin maloniai; vietiniai gyventojai tenkino kiekvieną jų norą, o išplaukiant aprūpino viskuo, ko reikia kelionei. Svarbiausius to laikotarpio įvykius Lukas trumpai išdėstė taip:

„*Netoli tos vietos buvo vyriausio salos valdininko Publijaus valdos. Jis mus priglaudė ir tris dienas bičiuliškai globojo. Tuo metu Publijaus tėvas buvo susirgęs karštine ir viduriavimu. Paulius užėjo pas jį, pasimeldė, uždėjo ant jo rankas ir išgydė. Po šito įvykio ir kiti salos ligoniai ėjo pas Paulių ir buvo išgydyti. Už tai žmonės mus didžiai gerbė, o išvykstant aprūpino viskuo, ko mums reikėjo*“.

Gyvenime jaučiuos
Lyg albatrosė
Virš audringos jūros.
Tikėjimo sparnus ištiesus
Skrist turiu pirmyn,
Nes kelio atgalios nėra...
Nors grumtis tenka sunkiai
Ir ašaros man liejas sūrios...
Grumtynių karštis neatvėsta,
Tačiau viltis,
Garbė Aukščiausiam, yra!

Zita Kirsnauskaitė

43. ROMOJE

Šis skyrius pagrįstas

Apaštalų darbų 28, 11–31 ir Laišku Filemonui.

Vos prasidėjus laivybos sezonui, šimtininkas su savo belaisviais išsiruošė į Romą. Jie sulipo į Aleksandrijos laivą, turėjusį „*Dvynių ženklą*“. Plaukdamas į vakarus, šis laivas buvo sustojęs peržiemoti Maltoje. Nors dėl nepalankių vėjų kelionė užtruko, pagaliau ji pasibaigė, ir laivas išmetė inkarą gražiam Puteolų uoste, Italijos pakrantėje.

Šiame mieste gyveno keletas krikščionių, kurie pakvietė apaštalą septynias dienas paviešėti. Šimtininkas tam neprieštaravo. Gavę Pauliaus laišką romiečiams, Italijos krikščionys nekantriai laukė apaštalo apsilankymo. Jie nesitikėjo išvysti jį kaip belaisvį, tačiau jo kančios padarė jį jiems dar mielesnį. Nuo Puteolų iki Romos buvo maždaug 225 kilometrai, tad uostas nuolat palaikė ryšį su metropoliu. Romos krikščionys jau žinojo, kad atvyksta Paulius, ir kai kurie iš jų jau pradėjo jį kviestis bei sveikinti.

Aštuntą dieną po išlipimo į sausumą šimtininkas su belaisviais iškeliavo į Romą. Julijus mielai suteikdavo apaštalui kiekvieną malonę, kokia tik buvo jo galioje; tačiau jis negalėjo pakeisti Pauliaus kaip kalinio padėties ar išlaisvinti jį nuo grandinių, kuriomis šis buvo surakintas su sargybinu. Sunkia širdimi Paulius laukė savo išsvajotojo apsilankymo pasaulio sostinėje. Kaip skyrėsi dabartinė situacija nuo tos, kurios jis tikėjosi! Kaip jis, sukaustytas grandinėmis

ir sužalotas, skelbs Evangeliją? Atrodė, jog visos jo viltys Romoje laimėti tiesai daugybę sielų yra pasmerktos.

Pagaliau keliauninkai pasiekė Apijaus aikštę, esančią maždaug už 64 kilometrų nuo Romos. Jiems braunantis per minią, žilaplaukis senukas, sukaustytas grandinėmis kartu su kitais užkietėjusius nusikaltėlius primenančiais belaisviais, susilaukė daug paniekinančių žvilgsnių, patyčių ir grubių replikų.

Staiga pasigirdo džiaugsmo šūksnis, ir iš minios išsiveržęs kažkoks žmogus, apsipylęs džiaugsmo ašaromis, puolė belaisviui ant kaklo, kaip kad sūnus pasveikina seniai nematytą tėvą. Ši scena kartojosi ir kartojosi, kol meilės ir lūkesčio kupinos akys atpažino, jog surakintasis belaisvis yra tas, kuris Korinte, Filipuose ir Efeze kalbėjo jiems gyvenimo žodžius.

Kai laimingi mokiniai susibūrė aplink savo Evangelijos tėvą, būrelis sustojo. Kareiviai nebuvo nusiteikę delsti, bet jie nenorėjo trukdyti šiam džiugiam susitikimui; mat ir jie jau buvo išmokę gerbti bei vertinti savąjį belaisvį. Šiame išvargusiame, skausmo nualintame veide mokiniai išvelgė Kristaus atvaizdą. Jie užtikrino Paulių, kad neužmiršo jo ir nesiliovė jį mylėti; kad yra skolingi jam už tą džiugią viltį, kuri atgaivina jų gyvenimą ir suteikia ramybę Dievo aki-vaizdoje. Pagauti savo meilės įkarščio, jie būtų nešę apaštalą ant pečių per visą miestą, jei tik kas nors būtų suteikęs tą privilegiją.

Tik nedaug kas supranta, kokie reikšmingi Luko žodžiai apie Paulių, kuris, išvydęs savo brolius, *„dėkojo Dievui ir įgavo pasitikėjimo“*. Tarp raudančių ir jį užjaučiančių tikinčiųjų, kurie nesigėdijo jo grandinių, apaštalas garsiai šlovino Dievą. Jo dvasią gaubęs liūdesio debesys greitai išsisklaidė. Jo krikščioniškas gyvenimas buvo išsunkumų, kančių bei nusivylimų virtinė, tačiau tą valandą apaštalui buvo atlyginta su kaupu. Jis tęsė savo kelionę tvirtesniu žingsniu ir džiugia širdimi. Jis nesiskundė praeitimi ir nebijojo

ateities. Paulius žinojo, kad jo laukia nelaisvė ir negandos, tačiau žinojo jis ir tai, kad būtent jam teko išvaduoti sielas iš kur kas baisesnės vergijos, ir jis džiaugėsi savo kančiomis dėl Kristaus.

Romoje šimtininkas Julijus perdavė belaisvius imperatoriaus sargybos viršininkui. Jis teigiamai apibūdino Paulių bei įteikė laišką nuo Festo, taigi sargybos viršininkas žiūrėjo į apaštalą palankiai ir, užuot uždaręs jį į kalėjimą, leido gyventi savo išsinuomotame name. Nors Paulius vis dar buvo nuolatos prirakintas prie sargybinio, jis galėjo nevaržomai priiminėti savo draugus ir darbuotis dėl Kristaus.

Daugelis žydų, kurie prieš kelerius metus buvo išvaryti iš Romos, dabar turėjo teisę grįžti, taigi tuo metu mieste gyveno jų gana nemažai. Paulius nusprendė pirmiausia jiems išdėstyti faktus apie save bei savo darbą, kad jo priešai neturėtų galimybės nukreipti šių faktų prieš jį. Taigi praėjus trims dienoms po savo atvykimo į Romą, jis susikvietė vadovus ir paprastai bei tiesiai paaiškino, kodėl jis turėjo atkelti jį į Romą kaip belaisvį.

„Broliai! – kreipėsi Paulius. – Nors aš nesu nusikaltęs nei tautai, nei papročiams, buvau Jeruzalėje suimtas ir atiduotas į romėnų rankas. Tie išardę norėjo mane paleisti, nes nerado jokio mirties verto nusižengimo. Kadangi žydai prieštaravo, turėjau šauktis ciesoriaus, tikrai ne tam, kad apkaltinčiau savo tautą. Dėl šios priežasties aš norėjau su jumis pasimatyti ir pasikalbėti. Juk aš nešioju šitą grandinę dėl Izraelio vilties!“

Apaštalas net neužsiminė apie tą smurtą, kurį patyrė, būdamas žydų rankose, ar apie jų nuolatinį sąmokslą jį nužudyti. Jo žodžiai buvo atsargūs ir geranoriški. Jis nesistengė laimėti dėmesio sau ar užuojautos, o tenorėjo apginti tiesą bei apsaugoti Evangelijos garbę.

Atsakydami jo klausę žmonės tvirtino, kad nei viešais, nei asmeniškais laiškais negavo jokių nusiskundimų juo ir kad nė vienas į Romą atkeliavęs žydas nekaltina jo jokių

nusikaltimu. Be to, jie išreiškė karštą troškimą tiesiogiai sužinoti jo tikėjimo Kristumi priežastis. „*Mat apie šią atskalą tiek težinome, jog jai visur prieštaraujama*“, – teigė tikintieji.

Kadangi jie patys to norėjo, Paulius liepė paskirti dieną, kada jis galės išdėstyti Evangelijos tiesas. Paskirtu metu susirinko daug žmonių ir „*nuo ryto iki vakaro jis dėstė jiems ir liudijo apie Dievo karalystę, įrodinėdamas jiems Jėzų iš Mozės Įstatymo ir Pranašų*“. Apaštalas pasidalijo savo patirtimi ir paprastai, nuoširdžiai bei galingai dėstė savo argumentus iš Senojo Testamento.

Paulius atskleidė, jog religiją sudaro ne ritualai ir apeigos, išpažinimai ir teorijos. Jei taip būtų, kūniškas žmogus galėtų suprasti ją tyrinėdamas, kaip kad supranta pasaulietiškus dalykus. Apaštalas mokė, kad religija yra praktiška, išgelbėjanti galia, tik iš Dievo einantis principas, asmeninis išgyvenimas tos jėgos, kuria Dievas atnaujiną sielą.

Jis priminė, kaip Mozė kreipė Izraelio žvilgsnius į Kristų, kaip tą Pranašą, kurio jie turėjo klausyti; kaip visi pranašai liudijo apie Jį – svarbiausią Dievo ginklą prieš nuodėmę, Nekaltąjį, kuris turėjo prisiimti visas kaltųjų nuodėmes. Tai, kad šie žmonės laikėsi formų ir apeigų, Pauliui neatrodė blogai, tačiau jis atskleidė, kad stengdamiesi kuo kruopščiau atlikti ritualus, jie atstūmė Tą, kurį ir simbolizuoja visa ta sistema.

Paulius pareiškė, jog jis žinojo apie Kristų dar būdamas neatsivertęs, tačiau nepažinojo Jo asmeniškai, o tik kaip ir kiti puoselėjo tam tikrą nuomonę apie ateisiančio Mesijo charakterį ir darbą. Jis atstūmė Jėzų iš Nazareto kaip apsisaukėlį, nes Jis neatitiko šios išankstinės nuomonės. Tačiau dabar Pauliaus požiūris į Kristų ir Jo misiją buvo daug dvasingesnis bei kilnesnis, nes jis jau buvo atsivertęs. Apaštalas tvirtino, kad jis pristato jiems Kristų ne kūniškai. Kai Viešpats dar turėjo žmogišką pavidalą, Jį matė Erodas; savo akimis Jį regėjo ir Anas, ir Pilotas su kunigais bei valdytojais, ir romėnų kareiviai. Tačiau jie žvelgė į Jį ne į kaip šlovingą

Atpirkėją. Suvokti Kristų tikėjimu, pažinoti Jį dvasia – šito derėjo trokšti dar labiau negu asmeniškai pažinoti Jį tada, kai Jis dar buvo žemėje. Bendravimas su Kristumi, kuriuo dabar džiaugėsi Paulius, buvo artimesnis ir tvirtesnis negu paprasta žemiška bei žmogiška draugystė.

Pauliui liudijant, ką regėjo, ir pasakojant apie tai, ką jis žinojo apie Jėzų iš Nazareto – Izraelio viltį, uoliai ieškojusieji tiesos buvo įtikinti. Bent jau kai kurių žmonių protams jo žodžiai padarė neišdylantį įspūdį. Tačiau kiti užsispyrėliškai nepriėmė aiškaus Šventojo Rašto liudijimo, nors jį pateikė ypatingai Šventosios Dvasios apšviestas žmogus. Paneigti jo argumentų jie nesugebėjo, tačiau jo išvadas priimti atsisakė.

Po Pauliaus atvykimo į Romą praslinko ne vienas mėnuo, kol Jeruzalės žydai atėjo asmeniškai, kad pateiktų belaisviui savo kaltinimus. Jų planai ne kartą buvo sužlugę; ir dabar, kai Paulius turėjo stoti prieš aukščiausią teismą Romos imperijoje, jie nebenorėjo rizikuoti dar kartą pralaimėti. Lisijas, Feliksas, Festas ir Agripa – visi jie paskelbė esą įsitikinę, kad Paulius nekaltas. Apaštalo priešai galėjo tikėtis sėkmės tik intrigų keliu pelnydami imperatoriaus palankumą. Delsimas jiems išėjo į naudą, kadangi jie turėjo laiko ištobulinti savo planus – taigi žydai neskubėjo asmeniškai apkaltinti apaštalo.

Antra vertus, Dievo apvaizdos dėka, šis delsimas padėjo plisti Evangelijai. Tie, nuo kurių dabar priklausė Paulius, leido jam gyventi patogiam name, kur jis laisvai galėjo susitikinėti su draugais ir kasdien skelbti tiesą tiems, kurie ateidavo paklaustyti. Taip jis dvejus metus tęsė savo darbus: *„Skelbė Dievo karalystę ir visiškai drąsiai ir netrukdomas mokė apie Viešpatį Jėzų Kristų“*.

Tuo laikotarpiu neliko užmirštos ir įvairiuose kraštuose jo įsteigtos Bažnyčios. Suvokdamas, kokie pavojai gresia atsivertusiesiems į naująją tikėjimą, apaštalas stengėsi kiek įmanoma patenkinti jų poreikius perspėjimo laiškais ir

praktiniais patarimais. Iš Romos jis išsiuntė pasišventusius darbuotojus, kad plušėtų ne tik dėl šių Bažnyčių, bet ir jo paties neaplankytose vietovėse. Tie darbininkai, kaip išmintingi ganytojai, sustiprino Pauliaus taip sėkmingai pradėtą darbą; o apaštalas, nuolat palaikydamas su jais ryšį ir informuojamas apie situaciją Bažnyčiose bei joms kylančius pavojus, galėjo išmintingai viskuo pasirūpinti.

Taigi, nors iš pirmo žvilgsnio atskirtas nuo aktyvaus darbo, Paulius galėjo daryti plačiau aprėpiančią ir ilgiau išliekančią įtaką, negu būtų keliavęs per Bažnyčias kaip anksčiau. Kaip Viešpaties belaisvis, jis pelnė didesnę savo brolių meilę; ir jo žodžiai, užrašyti to, kuris darbavosi dėl Kristaus, susilaukė didesnio dėmesio ir pagarbos, negu tada, kai jis pats buvo su tikinčiaisiais. Tik tada, kai Pauliaus nebeliko su jais, žmonės suprato, kokias naštas apaštalui teko dėl jų nešioti. Lig tol jie dažnai stengdavosi išvengti atsakomybės bei sunkių darbų, nes stokojo Pauliaus išminties, takto ir neišsemiamos energijos; tačiau dabar likę vieni išmokti pamokas, kurių vengė, jie pradėjo taip vertinti jo perspėjimus, patarimus bei nurodymus, kaip niekada nevertino jo asmeninio darbo. Sužinoję apie Pauliaus drąsą bei tikėjimą šio ilgo įkalinimo metu, jie buvo paskatinti dar didesnei ištikimybei bei užsidegimui dėl Kristaus.

Tarp Pauliaus padėjėjų Romoje buvo daug jo ankstesnių bendražygių ir bendradarbių. Su juo vis dar buvo „*mylimasis gydytojas Lukas*“, lydėjęs apaštalą kelionėje į Jeruzalę, buvęs kartu per dvejų metų įkalinimą Cezarėjoje ir nepalikęs Pauliaus pavojingoje kelionėje į Romą. Pauliui patarnavo ir Timotiejus. Šalia apaštalo kilniai stovėjo „*Tichikas, mielas brolis, ištikimas tarnas ir bendradarbis Viešpatyje*“. Aristarchas ir Epafras buvo jo „*kalėjimo draugai*“ (žr. Kolosiečiams 4, 7-14).

Nuo Morkaus įtikėjimo jo krikščioniškoji patirtis vis gilėjo. Įdėmiau patyrinėjęs Kristaus gyvenimą ir mirtį, jis geriau suprato Gelbėtojo misiją. Jo sunkų triūsą ir kovas.

Randuose, kurie liko Kristaus rankose ir kojose, išvelgęs Jo tarnavimo žmonijai ženklus, ir suvokęs, kaip reikia aukotis, kad išgelbėtųm prarastuosius ir žūstančius, Morkus panoro sekti paskui Mokytoją pasiaukojimo keliu. Dabar, dalydamasis su Pauliumi belaisvio dalį, jis geriau negu bet kada suprato, kad laimėti Kristų yra begalinė pergalė, o laimėti pasaulį ir prarasti Kristaus krauju atpirktą sielą – didžiausias pralaimėjimas. Sunkių išbandymų ir kovos akivaizdoje Morkus išliko tvirtas, išmintingas bei mylimas apaštalo padėjėjas.

Demas kurį laiką taip pat buvo patikimas, bet vėliau nusigręžė nuo Kristaus darbo. Apie šį atvejį Paulius rašė: „*Demas, pamilęs šį pasaulį, paliko mane*“ (2 Timotiejui 4, 10). Dėl pasaulietiškos naudos Demas išsižadėjo visų aukštų bei kilnių siekių. Koks trumparegiškas poelgis! Turėdamas tik pasaulietišką turtą ar garbę, Demas iš tikrųjų buvo vargšas, nors daug ką išdidžiai galėjo vadinti savo nuosavybe; o Morkus, nusprendęs kentėti dėl Kristaus, turėjo amžinuosius turtus ir danguje buvo laikomas Dievo paveldėtoju bei Jo Sūnaus bendrapaveldėtoju.

Tarp tų, kurie per Pauliaus darbą Romoje atidavė savo širdis Dievui, buvo Onesimas, pagonis vergas, Kolosuose nusižengęs savo šeimininkui Filemonui, krikščioniui tikinčiajam, ir pabėgęs į Romą. Paulius iš savo širdies gerumo pasistengė palengvinti vargšo bėglio skurdą bei vargą, o paskui ryžosi jo aptemusį protą užlieti tiesos šviesa. Onesimas išklausė gyvybės žodžių, išpažino nuodėmes ir atsivertė į tikėjimą Kristumi.

Onesimas sužavėjo Paulių savo pasišventimu bei nuoširdumu, savo švelniu rūpinimusi apaštalo geroje ir užsiėgime testuoti Evangelijos darbą. Paulius išvelgė charakterio bruožus, kurie galėjo padėti jam tapti naudingu misionieriškame darbe, taigi patarė Onesimui nedelsiant grįžti pas Filemoną, paprašyti jo atleidimo ir suplanuoti ateitį. Apaštalas pažadėjo pats sugrąžinti tą sumą, kuri iš Filemono buvo

pavogta. Siųsdamas Tichiką su laiškais į įvairias Mažosios Azijos Bažnyčias, jis kartu su juo išsiuntė ir Onesimą. Atsiduoti į savo šeimininko, kuriam jis nusikalto, rankas šiam tarnui buvo sunkus išbandymas; tačiau Onesimas buvo iš tikrųjų atsivertęs, todėl jis nenusigrėžė nuo savo pareigos.

Paulius davė Onesimui nunešti Filemonui laišką, kuriame su savo įprastiniu taktu ir geraširdiškumu apaštalas išdėstė atgailavusio vergo situaciją ir išreiškė norą, kad šis patarnautų jam ateityje. Laiškas pradedamas maloniu Filemono, kaip bičiulio ir bendradarbio, pasveikinimu:

„Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Jėzaus Kristaus mūsų Viešpaties! Aš visuomet dėkoju savo Dievui, prisimindamas tave savo maldose, nes girdžiu apie tavo tikėjimą ir meilę Viešpačiui Jėzui ir visiems šventiesiems. Meldžiu, kad tavoji tikėjimo bendrystė būtų veiksminga ir išaugtų į pažinimą visokio gėrio mummyse, nukreipto į Kristų“. Apaštalas priminė Filemonui, kad kiekvienas geras tikslas ir charakterio savybė, kurią jis turi, kyla iš Kristaus malonės; tik tai išskiria jį iš ištvirtėlių ir nusidėjėlių. Ta pati malonė ir didžiausią nusikaltėlį gali padaryti Dievo vaiku bei naudingą Evangelijos darbininku.

Paulius galėjo griežtai paraginti Filemoną atlikti savo kaip krikščionio pareigą, tačiau jis verčiau nusprendė to paprašyti: *„Aš, Paulius, senas žmogus, o šiuo metu ir Kristaus Jėzaus kalinys, prašau tave už savo vaiką, kurio tėvu tapau būdamas surakintas, už Onesimą. Seniau jis buvo tau nenaudingas, o dabar ir tau, ir man naudingas“.*

Apaštalas prašė Filemono atsižvelgti į Onesimo atsivertimą ir priimti atgailaujantį vergą kaip savo vaiką – parodyti jam tokią meilę, kad jis apsispręstų gyventi pas savo buvusį šeimininką *„jau ne kaip vergas, o daugiau – kaip mylimas brolis“*. Paulius išreiškė troškimą pasilikti Onesimą, kaip galintį jam patarnauti – juk taip pasielgtų ir pats Filemonas, tačiau jei Filemonas nesutiks paleisti vergo, jis, Paulius, jo paslaugų atsisakys.

Apaštalas gerai žinojo, kaip žiauriai šeimininkai elgdavosi su vergais, žinojo jis ir tai, jog Filemonas buvo labai pasipiktinęs savo tarno poelgiu. Taigi jis stengėsi parašyti Filemonui taip, kad pažadintų jo giliausius ir švelniausius krikščioniškus jausmus. Atsivertęs Onesimas tapo jam tikėjimo broliu, ir bet kokią bausmę šiam atsivertėliui Paulius būtų laikęs bausme sau.

Apaštalas savanoriškai pasisiūlė padengti Onesimo padarytą nuostolį, kad kaltasis būtų apsaugotas nuo nemalonės ir bausmės ir vėl galėtų džiaugtis lig tol turėtomis privilegijomis. *„Tad jeigu laikai mane bičiuliu, priimk jį kaip mane, – rašė jis Filemonui. – O jeigu jis yra tau padaręs skriaudą ar turi skolos, įrašyk tai į mano sąskaitą! Aš, Paulius, rašau savo ranka: aš apmokėsiu“.*

Koks įtaigus Kristaus meilės atgailaujančiam nusidėjėliui pavyzdys! Tarnas, apiplėšęs šeimininką, neturėjo iš ko kompensuoti nuostolio. Nusidėjėlis, pasisavinęs iš Dievo tuos metus, per kuriuos turėjo Jam tarnauti, neturi galimybės atiduoti skolą. Tačiau Jėzus stoja tarp nusidėjėlio ir Dievo, sakydamas: „Aš padengsiu skolą. Tebus pasigailėta nusidėjėlio. Aš atkentėsiu vietoj jo“.

Pasisiūlęs atiduoti skolą už Onesimą, Paulius priminė Filemonui, kaip daug jis pats yra skolingas apaštalui. Jis buvo apaštalui skolingas save patį, nes Dievas panaudojo Paulių, kad jis atsiverstų. Paskui švelniai ir nuoširdžiai jis paragino Filemoną atgaivinti jo, apaštalo, dvasią taip, kaip jis gaivino šventuosius, bei suteikti jam džiaugsmo. *„Rašau tau, – pridūrė Paulius, – pasitikėdamas tavo klusnumu ir žinodamas, jog padarysi daugiau, negu prašau“.*

Pauliaus laiškas Filemonui atspindi Evangelijos įtaką šeimininko ir tarno santykiams. Vergų turėjimas buvo įteisintas visoje Romos imperijoje, ir daugelį Bažnyčių, kuriose dirbo Paulius, lankydavo ir vergai, ir jų šeimininkai. Miestuose, kur vergų dažnai būdavo daug daugiau negu laisvųjų gyventojų, buvo taikomi siaubingai griežti įstatymai,

kad vergai išliktų pavaldūs. Turtingas romėnas paprastai turėdavo šimtus vergų – įvairiausių kategorijų, tautybių ir sugebėjimų. Visiškai kontroliuodamas šių bejėgių būtybių sielas ir kūnus, jis galėjo pasmerkti juos bet kokiai kančiai. Jei kuris nors iš jų keršydamas ar gindamasis išdrįsdavo pakelti ranką prieš šeimininką, galėjo būti nežmoniškai susidorota su visa nusižengėlio šeima. Už menkiausią klaidą, nelaimingą atsitikimą ar nerūpestingumą dažnai buvo baudžiama be pasigailėjimo.

Kai kurie žmoniškesni šeimininkai suteikdavo savo vergams daugiau laisvės; tačiau didžioji turtingųjų ir kilmingųjų dauguma, pasinėrę į ištvirkavimą, aistras bei geismus, paversdavo savo vergus apgailėtinomis kaprizų ir tironijos aukomis. Visa ta sistema beviltiškai degradavo.

Savavališkai ir staiga pakeisti visuomeninę santvarką buvo ne apaštalo darbas. Mėgindamas tai atlikti, jis būtų tik užkirtęs kelią sėkmingam Evangelijos plitimui. Tačiau Paulius dėstė principus, kurie išjudino vergijos pamatus ir, jei būtų buvę įgyvendinti, galėjo sugriauti visą sistemą. „*Kur Viešpaties Dvasia, ten ir laisvė*“, – skelbė jis (2 Korintiečiams 3, 17). Atsivertęs vergas tapdavo Kristaus kūno nariu ir turėjo būti mylimas bei laikomas broliu ir, kartu su savo šeimininku, Dievo palaiminimų ir Evangelijos privilegijų paveldėtoju. Antra vertus, tarnai turėjo atlikti savo pareigas „*ne dėl akių tarnaudami, lyg žmonėms patikti norėdami, bet kaip Kristaus vergai, iš širdies vykdančys Dievo valią*“ (Efeziečiams 6, 6).

Krikščionybė suformuoja stiprius vienybės ryšius tarp šeimininko ir vergo, karaliaus ir pavaldinio, Evangelijos tarnautojo ir degradavusio nusidėjėlio, kuris atrado Kristuje apvalymą nuo nuodėmių. Jie nuplauti tuo pačiu krauju, atgaivinti tos pačios Dvasios, todėl jie tampa viena Kristuje Jėzuje.

44. CIESORIAUS NAMIŠKIAI

Evangelija visada sėkmingiausiai plito tarp žemesniųjų klasių. „Žmonių akimis žiūrint, nedaug tarp jūsų tėra išminčių, nedaug galingų, nedaug kilmingų“ (1 Korintiečiams 1, 26). Taigi maža buvo vilties, kad Paulius, vargšas ir vienišas belaisvis, sugebės atkreipti turtingų ir tituluotų Romos miestelėnų dėmesį. Juos blogis viliojo visomis spindinčiomis pagandomis, ir jie noriai jam vergavo. Tačiau tarp sunkaus triūso ir skurdo nualintų jų priespaudos aukų, net tarp vargšų vergų, daugelis mielai klausėsi Pauliaus žodžių ir tikėjime Kristumi rado viltį bei ramybę, kuri paguosdavo jų dalios sunkumuose.

Tačiau nors apaštalo darbas prasidėjo tarp kukliųjų ir paprastųjų, jo įtaka plito, kol pasiekė pačius imperatoriaus rūmus.

Roma tuo metu buvo pasaulio centras. Išdidūs ciesoriai leido įstatymus beveik visoms šios žemės tautoms. Karalius ir dvariškiai arba nežinojo apie nuolankųjį Nazarietį, arba žiūrėjo į Jį su neapykanta ir panieka. Vis dėlto per mažiau nei dvejus metus Evangelija iš kuklaus belaisvio namelio atkeliavo iki imperatoriaus menių. Paulius buvo įkalintas kaip piktadarys, tačiau „Dievo žodis nesurakinamas“ (2 Timotiejui 2, 9).

Ankstesniais metais apaštalas viešai ir su pergalinga jėga skelbė tikėjimą Kristumi ir ženklais bei stebuklais pateikė nepaneigiamus dieviško šio tikėjimo pobūdžio įrodymus.

Su prakilnia tvirtybe jis stojo prieš Graikijos išminčius ir savo išprusimu bei iškalba nutildė oriosios filosofijos argumentus. Su nepalenkiamą drąsa jis stovėjo prieš karalius bei valdytojus ir kalbėjo apie teisumą, susilaikymą bei būsimą teismą, kol išdidieji valdovai pradėdavo virpėti, tarsi jau regėtų Dievo dienos baisybės.

Dabar apaštalas tokių galimybių neturėjo – prirakintas savo buveinėje, jis galėjo skelbti tiesą tik tiems, kurie patys čia ateidavo. Dievas neįsakė jam kaip Mozei ir Aaronui eiti pas ištvirtusį karalių ir didžiojo AŠ ESU vardu papriekiaštauti dėl žiaurumo ir priespaudos. Tačiau kaip tik tuo metu, kai pagrindinis užtarėjas, atrodė, buvo atkirstas nuo darbo visuomenėje, Evangelijai buvo laimėta didžioji pergalė; mat Bažnyčios nariais tapo paties karaliaus namiškiai.

Niekur kitur neegzistavo tokia priešiška krikščionybei atmosfera, kaip Romos rūmuose. Nerono siela, kurioje nebebuvo likę nė pėdsako dieviškumo ir netgi žmogiškumo, buvo paženklinta šėtono antspaudu. Jo tarnai ir dvariškiai iš esmės niekuo nesiskyrė – žiaurūs, degradavę ir ištvirtę. Atrodė, jog krikščionybei bus neįmanoma įsitvirtinti Nerono rūmuose.

Tačiau šiuo, kaip ir daugeliu kitų atvejų, pasitvirtino Pauliaus žodžiai, kad jo kovos ginklai „*turi Dievo galybę griauti tvirtoves*“ (2 Korintiečiams 10, 4). Net Nerono namuose buvo laimėti kryžiaus trofėjai. Nuodėmingo karaliaus nuodėmingi tarnai atsivertė ir tapo Dievo sūnumis. Ir išpažino jie krikščionybę ne slapta, o atvirai. Tie žmonės nesigėdijo savo tikėjimo.

O kaip krikščionybė prasiskverbė ir įsitvirtino ten, kur tai atrodė neįmanoma? Laiške filipiečiams Paulius Nerono namiškių atsivertimą į tikėjimą siejo būtent su savo įkaliniu. Nenorėdamas, kad kas nors pagalvotų, jog jo dabartinė padėtis trukdo plisti Evangelijai, jis užtikrino: „*Broliai, noriu, kad žinotumėte, jog mano būklė išėjo į gera Evangelijos plitimui*“ (Filipiečiams 1, 12).

Sužinojusios, jog Paulius ketina apsilankyti Romoje, krikščioniškos Bažnyčios tikėjosi Evangelijos triumfo tame mieste. Paulius atnešė tiesą į daugelį kraštų; jis skelbė ją didžiuosiuose miestuose. Tad nejaugi šiam tikėjimo didvyriui nepavyks laimėti Kristui sielų net pasaulio centre. Tačiau kai pasiekė žinia, kad Paulius atkeliavo į Romą kaip belaisvis, tikinčiųjų viltys žlugo. Jie neabejojo, kad Evangelija, įsitvirtinusi šiame didžiajame centre, greitai paplis po visas tautas ir taps dominuojančia jėga žemėje. Koks didžiulis buvo jų nusivylimas! Žmonių lūkesčiai žlugo, tačiau Dievo tikslas – ne.

Ne Pauliaus pamokslai, o jo grandinės atkreipė dvariškių dėmesį į krikščionybę. Būtent būdamas belaisviu jis nutraukė nuo daugelio sielų grandines, kurios laikė jas nuodėmės vergijoje. Ir tai dar ne viskas. Jis skelbė: „*Daugumas brolių Viešpatyje, dėl mano pančių įgiję pasitikėjimo Viešpačiu, ryžtingai imasi be baimės skelbti Dievo žodį*“ (Filipiečiams 1, 14).

Pauliaus kantrybė ir geras ūpas per jo ilgą bei neteisingą įkalinimą, jo drąsa ir tikėjimas buvo nuolatinis pamokslas. Jo dvasia, tokia nepanaši į pasaulio dvasią, liudijo, kad jame gyvena jėga, didesnė už pasaulio jėgą. Jo pavyzdys įkvėpė krikščionis skirti daugiau energijos tam darbui, nuo kurio Paulius buvo atitrauktas. Šiuo požiūriu apaštalo grandinės labai pasitarnavo – kai atrodė, jog jis nebeteko jokių galių, nieko negalėjo padaryti ir tapo nenaudingas, kaip tik tada jis pradėjo rinkti Kristui derlių tuose laukuose, į kuriuos anksčiau negalėjo nė kojos įkelti.

Baigiantis tiems dviem įkalinimo metams, Paulius galėjo pasakyti: „*Mat mano kalinimas dėl Kristaus išgarsėjo visame pretorijuje ir tarp kitų žmonių*“, o tarp tų, kurie siuntė pasveikinimus filipiečiams, jis aiškiai paminėjo „*ciesoriaus šeimyną*“ (žr. Filipiečiams 1, 13; 4, 22).

Kantrybė ir ryžtas pelno pergales. Sielos gali būti laimėtos Kristui ne tik drąsa, bet ir nuolankumu sunkiu laikotarpiu. Krikščionis, kuris sielvartaudamas ir kentėdamas

išlieka kantrus bei giedros nuotaikos, kuris net pačią mirtį pasitinka su nesvyruojančio tikėjimo ramybe ir rimbim, gali pasiekti Evangelijai daugiau, negu būtų nuveikęs ištikimais darbuodamasis per visą savo ilgą gyvenimą. Dažnai, kai Dievo tarnas negali aktyviai atlikti savo pareigos, Dievas mūsų trumparegystei nesuvokiama paslaptį apvaizda atlieka tai, kas kitu atveju niekaip negalėjo būti įvykdyta.

Tegul nė vienas Kristaus sekėjas, kuris jau negali atvirai ir aktyviai darbuotis dėl Dievo ir Jo tiesos, nemano, kad jis nebetinkamas tarnystei ir nebegaus jokio atlygio. Tikri Kristaus liudytojai niekada nelieka nuošaly. Sveikus ir ligotus, gyvus ir mirstančius – Dievas panaudoja juos visus. Kai dėl šėtono neapykantos Kristaus tarnai persekiojami, kai jų aktyviam darbui iškyla kliūtys, kai jie įmetami į kalėjimus, nutempiami prie kartuvių ar gėdos stulpo, būtent tada tiesa gali pasiekti dar didesnę triumfą. Kai šie ištikimieji užantspauduoja savo liudijimą savo krauju, lig tol abejojusios ar svyravusios sielos patiki Kristumi ir ryžtingai stoja Jo pusėn. Iš kankinių pelenų išauga gausus derlius Dievui.

Pauliaus ir jo bendradarbių įkarštis bei ištikimybė, kaip ir naujai atsivertusiųjų į krikščionybę tikėjimas ir paklusnumas tokiomis sunkiomis aplinkybėmis tampa priekaištu vangiam ar tikėjimo stokojančiam Kristaus tarnautojui. Apaštalas ir jo bendradarbiai galėjo ginčytis, jog beprasmiška raginti atgailauti ir atsiversti į Kristų Nerono tarnus, kuriuos persekiojo didžiausios pagundos, supo neapsakomos kliūtys ir pastodavo kelią nuožmus pasipriešinimas. Net jeigu jie patikėtų tiesa, kaip galėtų jai paklusti? Tačiau Paulius apie tai negalvojo; jis tikėdamas stelbė Evangeliją šioms sieloms, ir tarp klausytojų atsirado tokių, kurie nusprendė paklusti bet kuria kaina. Nepaisydami kliūčių ir pavojų, jie priėmė šviesą ir patikėjo, kad Dievas padės jų turimai šviesai pasiekti kitus.

Tarp ciesoriaus namiškių ne tik buvo laimėtos sielos, bet atsivertusios jos pasiliko tuose namuose. Tie žmonės

nemanė turintys teisę palikti savo postus ir apleisti savo pareigas tik dėl to, kad aplinka jau nebebuvo palanki. Tiesa surado juos ten, ten jie ir pasiliko, kad savo pasikeitusiu gyvenimu bei charakteriu liudytų apie keičiančią naujojo tikėjimo jėgą.

Gal kam nors kyla pagunda savo nesugebėjimą paliudyti Kristų teisinti aplinkybėmis? Tegul jie pagalvoja apie situaciją, kurioje buvo ciesoriaus namiškių apsupti mokiniai, – apie imperatoriaus ištvrkimą ir dvariškių pasileidimą. Vargu ar įmanoma įsivaizduoti labiau religiniam gyvenimui nepalankias aplinkybes ir didesnę pasiaukojimą, kaip tas, kurį rodė tie tikintieji. Tarp visų sunkumų ir pavojų jie liko ištikimi. Savo nepaklusnumą tiesai – tokiai, kokia ji yra Jėzuje, – krikščionis gali teisinti, atrodytų, neįveikiamomis kliūtimis; tačiau joks pasiteisinimas nebus pagrįstas. Jei tai būtų įmanoma, jis įrodytų, jog Dievas buvo neteisis, iškeldamas Savo vaikams tokias išgelbėjimo sąlygas, kurių šie negali įvykdyti.

Tas, kurio širdis trokšta tarnauti Dievui, ras galimybę Jį paliudyti. Sunkumai nesutrukdytų tam, kuris ryžtingai sieks pirmiausia ieškoti Dievo karalystės ir Jo teismo. Melsdamasis ir tyrinėdamas Žodį, jis įgaus jėgų siekti to, kas gera, bei apleisti nedorybę. Žvelgdamas į Jėzų, tikėjimo Autorių ir Atbaigėją, iškentusį nusidėjėlių priešišumą Jam, tikintysis nesunkiai iškęs panieką ir patyčias. O Tas, kurio žodis yra tiesa, kiekvienoje situacijoje pažadėjo pakankamą pagalbą bei malonę. Jo amžinosios rankos apglėbia sielą, kuri kreipiasi į Jį pagalbos. Jis mumis rūpinasi, taigi mes galime saugiai ilsėtis, sakydami: „*Kai apima baimė, aš pasitikiu Tavim*“ (Psalmyno 56, 4). Visiems, kurie Juo pasitiki, Dievas išpildys Savo pažadus.

Savo pavyzdžiu Gelbėtojas parodė, kad Jo sekėjai gali būti pasaulyje, bet ne iš pasaulio. Jis atėjo ne tam, kad pasinertų į jo iliuzinius malonumus, būtų vėtomas ir mėtomas jo papročių ar laikytųsi jo gyvenimo būdo, o tam, kad vykdytų

Tėvo valią – ieškotų pražuvusiųjų ir gelbėtų juos. Turėdamas prieš akis šį tikslą, krikščionis gali išlikti nesuterštas aplinkos. Kad ir kokia būtų jo padėtis ar aplinkybės – ar jis užimtų aukštą postą, ar būtų paprastas žmogus, – ištikimai atlikdamas pareigą, jis rodys tikros religijos jėgą.

Krikščionio charakteris tobulėja sunkumuose, o ne toli nuo jų. Susidūręs su pasipriešinimu, Kristaus sekėjas tampa budresnis ir karščiau meldžiasi galingajam Padėjėjui. Sunkūs išbandymai, iškentėti per Dievo malonę, ugdo kantrybę, gyvybingumą, tvirtumą bei gilų ir visada išliekantį pasitikėjimą Dievu. Krikščionių tikėjimas triumfuoja įgalindamas Kristaus sekėją kentėti ir išlikti stiprų; būti nuolankiam ir taip nugalėti; būti žudomam kas dieną, bet išgyventi; nešti kryžių ir taip laimėti šlovės vainiką.

*...Rūpesčių taurė kaskart pripildyta,
Nors geriau iš jos kasryt ir vakarais.
Sielos negaliu malda nutildyti,
Jei, širdie, į praeitį skausmu dairais...*

*Žvelk pirmyn, platyn, į skaistų Tolį,
Apkabinki akimis šviesias Erdves
Gera sielai, jei Viltim Laukimui moji,
Meile ir kantrybe taurini širdies gelmes.*

Zita Kirsnauskaitė

45. PARAŠYTA IŠ ROMOS

Šis skyrius pagrįstas Laiškais kolosiečiams ir filipiečiams.

Apaštalas Paulius savo krikščioniško gyvenimo pradžioje turėjo ypatingą galimybę sužinoti Dievo valią Jėzaus sekėjams. Jis „buvo pagautas ir iškeltas iki trečiojo dangaus“, „buvo paimtas į rojų ir girdėjo slaptingus žodžius, kurių nevalia žmogui ištarti“. Jis pats pripažino, kad Viešpats suteikė jam daug „regėjimų ir apreiskimų“. Jo evangelinės tiesos principų supratimas buvo kaip „tikro apaštalo“ (2 Korintiečiams 12, 2.4.1.12). Jis aiškiai ir gerai suprato, koks yra „plotis ir ilgis, ir aukštis, ir gylis“ Kristaus meilės, „kuri pranoksta bet koki žinojimą“ (Efeziečiams 3, 18.19).

Paulius negalėjo papasakoti visko, ką jis matė regėjime; mat tarp klausytojų buvo tokių, kurie būtų neteisingai išaiškinę jo žodžius. Tačiau tai, kas jam buvo apreikšta, įgalino jį dirbti kaip vadovą ir išmintingą mokytoją bei suformavo tuos laiškus, kuriuos jis vėlesniais metais nusiuntė Bažnyčioms. Įspūdis, kurį jam paliko regėjimas, niekada jo neapleido ir įgalino teisingai atspindėti Kristaus charakterį. Žodžiu ir laišku jis nešė žinią, kuri nuo tada padėjo Dievo Bažnyčiai ir ją stiprino. Šiandieniniams tikintiesiems toji žinia aiškiai liudija apie Bažnyčiai grėsčius pavojus bei ją užplūdusius neteisingus mokymus.

Apaštalas troško, kad tie, kuriems jis skyrė savo patarimų ir paraginimų kupinus laiškus, nebebūtų „maži vaikai, siūbuojami ir nešiojami bet kokio mokymo vėjelio“, o „visi pa-

siektų tikėjimo vienybę ir Dievo Sūnaus pažinimą“ taptų „tikrais vyrais pagal Kristaus pilnatvės amžiaus saiką“. Jėzaus sekėjus pagonių bendruomenėse jis ragino nesielgti, „kaip elgiasi pagonys dėl savo proto menkystės. Jų protavimas aptemęs, jie svetimi Dievo gyvenimui dėl savo širdies sukietėjimo“, „kad nebūtumėte tartum neišmanėliai, bet kaip išmintingi, gerai naudojantys laiką“ (Efeziečiams 4, 14.13.17.18; 5, 15.16). Jis skatino tikinčiuosius laukti to meto, kai Kristus, kuris „mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją Save“, padarys Sau „garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą“ (Efeziečiams 5, 25.27).

Šie laiškai, parašyti ne žmogaus, o Dievo jėga, mums yra pamokos, kurias turi išmokti visi ir kurias naudinga dažnai pakartoti. Jose išdėstytas praktiškasis pamaldumas – tie principai, kurių privalo laikytis kiekviena Bažnyčia, – bei nurodomas kelias, vedantis į amžinąjį gyvenimą.

Laiške „šventiesiems ir ištikimiesiems broliams Kristuje, gyvenantiems Kolosuose“, parašytame Pauliui dar kalint Romoje, jis užsimena, jog džiaugiasi tikinčiųjų tvirtumu tikėjime, apie kurį jam pranešė Epafras. Apaštalas rašė, kad „jis ir davė žinią mums apie Dvasios įkvėptą jūsų meilę“. „Todėl, – tęsė jis, – ir mes nuo tos dienos, kada tai išgirdome, nesiliaujame už jus meldę ir prašę, kad būtumėte pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu, kad elgtumėtės, kaip verta Viešpaties, ir Jam tobulai patiktumėte, nešdami visokių gerų darbų vaisių ir augdami Dievo pažinimu; kad, visokeriopai sustiprinti Jo šlovės galia, pilni ištvermės ir kantrybės“.

Taip Paulius išreiškė savo troškimą Kolosų tikintiesiems. Koks aukštas tas idealas, kurį šie žodžiai iškėlė Kristaus sekėjui! Jie atskleidžia nuostabias krikščioniško gyvenimo galimybes ir aiškiai parodo, jog palaiminimai, kuriuos Dievo vaikai gali gauti, yra beribiai. Be paliovos ugdydami Dievo pažinimą, jie gali vis stiprėti ir stiprėti, jų krikščioniška patirtis gali vis plėstis, kol „Jo šlovės galia“ jie bus padaryti tinkami „paveldėti šventųjų dalį šviesoje“.

Apaštalas išaukštino Kristų savo brolių akivaizdoje kaip Tą, per kurį Dievas visa sukūrė ir per kurį įgyvendino jų atpirkimą. Jis skelbė, jog ranka, išlaikanti pasaulį erdvėje, palaikanti tvarką ir nenuilsdama visa valdanti Dievo Visatoje, yra ta pati ranka, kuri dėl jų buvo prikaltą prie kryžiaus. „*Jame sukurta visa, – rašė Paulius, – kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios. Visa sukurta per Jį ir Jam, Jis yra pirma visų daiktų, ir visa Juo laikosi. [...] Jus, kurie kadaise buvote svetimi ir priešiški piktais darbais, Dievas dabar sutaikino Jo žemiškojo kūno mirtimi, kad pasirodytumėte Jo akyse šventi, tyri ir nekalti*“.

Dievo Sūnus nusižemino, kad pakeltų nupuolusius. Dėl to Jis paliko nuodėmės nepažįstančius aukštybės pasaulius, tuos devyniasdešimt devynis, kurie Jį mylėjo, ir atėjo į šią žemę, kad būtų sužalotas „*dėl mūsų nusižengimų*“ ir ant Jo kristų „*kirčiai už mūsų kaltes*“ (Izaijo 53, 5). Jis visu kuo tapo panašus į Savo brolius. Jis tapo kūnu, kaip ir mes. Jis pažino alkį, troškulį ir nuovargį. Jis buvo palaikomas maisto ir gaivinamas miego. Jis buvo svetimas ir keleivis šioje žemėje – šiame pasaulyje, bet ne iš šio pasaulio. Jis buvo gundomas ir bandomas, kaip šiuolaikiniai vyrai ir moterys, tačiau nepasidavė nuodėmei. Švelnus, užjaučiantis, mylintis, visada atsižvelgiantis į kitus, Jis atstovavo Dievui. „*Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; [...] pilnas malonės ir tiesos*“ (Jono 1, 14).

Apsuptiems pagonybės gyvenimo būdo bei įtakos, Kološų tikintiesiems kilo pavojus būti atitrauktiems nuo Evangelijos paprastumo, ir Paulius, perspėdamas juos apie tai, rodė į Kristų, kaip į vienintelį patikimą Vada. „*Tad noriu, kad jūs žinotumėte, – rašė jis, – kaip man tenka kovoti už jus, už laodikečius ir visus, kurie nėra matę mano veido, kad būtų paguostos visų širdys, kad, meile suvienyti, visi pasiektų supratimo pilnatvės turtus ir galėtų pažinti Dievo paslaptį – Kristų, kuriame slypi visi išminties ir pažinimo lobiai*“.

„Sakau jums tai, kad niekas jūsų nesuvedžiotų suktais įrodinėjimais. [...] Taigi, kaip esate priėmę Viešpatį Kristų Jėzų, taip ir gyvenkite Jame; būdami Jame išsakniję ir ant Jo statydamiesi, tvirtėdami tikėjimu, kaip esate išmokyti, kupini dėkingumo. Žiūrėkite, kad kas jūsų nepasigrobtų filosofija ir tuščia apgaule, paremta žmonių padavimu bei pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi. Juk Kristuje kūniškai gyvena visa dievystės pilnatvė, ir jūs esate pripildyti Jame – visokių kunigaikštysčių ir valdžių Galvoje“.

Kristus pranašavo, jog atsiras apgavikų, per kuriuos „įsigalės neteisybė“ ir „daugelio meilė atšals“ (Mato 24, 12). Jis perspėjo mokinius, jog šis blogis Bažnyčiai kels didesnę pavoją, negu persekiojantys priešai. Paulius ne kartą kalbėjo tikintiesiems apie šiuos netikrus mokytojus. Labiau už viską jie turėjo saugotis šio pavojaus; mat, priimdami netikrus mokytojus, jie atvertę duris klaidoms, kuriomis priešas aptemdytų dvasinį suvokimą ir susilpnintų naujai atsivertusiųjų pasitikėjimą Evangelija. Kristus buvo standartas, pagal kurį jie turėjo patikrinti visus mokymus. Visą, kas neatitiko Jo mokymo, reikėjo atmesti. Kristus, nukryžiuotas už nuodėmes, Kristus, prisikėlęs iš numirusių, Kristus, įžengęs į dangų, – tai buvo išgelbėjimo mokslas, kurio jie turėjo mokytis ir mokyti.

Dievo Žodžio perspėjimas apie krikščionių Bažnyčią supančius pavojus tinka ir mums šiandien. Kaip apaštalų laikais žmonės mėgino tradicijomis ir filosofija sugriauti tikėjimą Šventuoju Raštu, taip ir šiandien, ugdydamas sentimentus didesnei kritikai, evoliucijos mokslui, spiritizmui, teosofijai ir panteizmui, tiesos priešas stengiasi nuvesti sielas uždraustais takais. Daugeliui Biblija yra kaip žibintas be žibalo, nes jie nukreipė savo mintis į spekuliatyvaus tikėjimo šaltinius, kurie sukelia nesusipratimus ir sumaištį. Kritika, kuri detalčiai analizuoja, spėlioja, pertvarko, griauja tikėjimą Biblija kaip dievišku apreiškimu. Ji atima iš Dievo Žodžio galią valdyti, pakylėti ir įkvėpti žmonių gyvenimą.

Spiritizmas daugeliui sukūrė įspūdį, kad geismas yra aukščiausias įstatymas, kad savivalė yra laisvė ir kad žmogus yra atsakingas tik prieš save.

Kristaus sekėjas susidurs su „*perspėjimo žodžiais*“, kuriuos apaštalas skyrė Kolosų tikintiesiems. Jis susidurs ir su spiritistiniais Šventojo Rašto aiškinimais, tačiau turi jų nepriimti. Jo balsas turi būti aiškiai girdimas, kai skelbia amžinąsias Biblijos tiesas. Nenuleisdamas akių nuo Kristaus, jis privalo tvirtu žingsniu eiti nurodytu keliu, atmesdamas visas idėjas, kurios neatitinka Jo mokymo. Jo apmąstymų objektas turi būti Dievo tiesa. Į Bibliją jis turi žiūrėti kaip į Dievo balsą, kuris kalba tiesiogiai jam. Taip jis atras dievišką išmintį.

Kristuje apreikštą Dievo pažinimą privalo turėti visi išgelbėtieji. Šis pažinimas keičia charakterį. Pritaikytas gyvenime, jis perkurs sielą pagal Kristaus atvaizdą. Dievas ragina Savo vaikus priimti šį pažinimą, nes be jo viskas yra tuštybė ir niekas.

Visose kartose ir kiekvienoje šalyje tikrasis charakterio formavimo pagrindas buvo tas pats – Dievo Žodyje išdėstyti principai. Vienintelė saugi ir tvirta taisyklė yra daryti taip, kaip liepia Dievas. „*VIEŠPATIES Įstatymas tobulas*“ ir „*kas tik taip elgiasi, tas bus saugus per amžius*“ (Psalmyno 19, 8; 15, 5). Būtent su Dievo Žodžiu apaštalai pasitikdavo savo laikų klaidingas teorijas, sakydami: „*Niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas*“ (1 Korintiečiams 3, 11).

Atsivertimo ir krikšto metu Kolosų tikintieji išipareigojo atsižadėti tikėjimo bei gyvenimo būdo, kuris lig tol buvo jų esminė gyvenimo dalis, ir iš tikrųjų susivienyti su Kristumi. Savo laiške Paulius priminė jiems apie tai ir paragino neužmiršti, kad norėdami įvykdyti savo pažadą, jie turi nuolat kovoti su blogybėmis, kurios siekia juos užvaldyti. „*Jeigu esate su Kristumi prikelti*, – rašė jis, – *siekite to, kas aukštybėse, kur Kristus sėdi Dievo dešinėje. Rūpinkitės tuo, kas aukštybėse, o ne tuo, kas žemėje. Jūs juk esate mirę, ir jūsų gyvenimas su Kristumi yra paslėptas Dieve*“.

„Taigi kas yra Kristuje, tas yra naujas kūrinys. Kas buvo sena, praėjo, štai atsirado nauja“ (2 Korintiečiams 5, 17). Kristaus jėga vyrai ir moterys sutraukė nuodėmingų įpročių grandines. Jie išsižadėjo savanaudiškumo. Nepraustaburniai tapo pagarbūs, girtuokliai – blaivūs, ištvirkėliai – skaistūs. Sielos, kurios panašėjo į šėtoną, buvo pakeistos pagal Dievo atvaizdą. Ši permaina jau pati savaime yra stebuklų stebuklas. Žodžio įkvėptas pasikeitimas yra viena iš didžiausių Žodžio paslapčių. Mes negalime jos suprasti, galime tik tikėti, kaip pasakyta Šventajame Rašte: *„Kristus jumyse – garbės viltis“*.

Dievo Dvasiai valdant protą ir širdį, atsivertusioje sie-loje gimsta nauja giesmė; mat žmogus suvokia, kad Dievo pažadas jam išsipildė, kad jo nusižengimai atleisti, jog nuodėmės padengė Kristaus kraujas. Jis atgailavo prieš Dievą, kad pažeidinėjo dieviškąjį Įstatymą, ir įtikėjo Kristų, kuris numirė, kad žmogus būtų nuteisintas. *„Nuteisintas tikėjimu“*, jis gyvena *„taikoje su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų“* (Romiečiams 5, 1).

Tačiau vien dėl šios patirties krikščionis neturi susidėti rankas ir pasitenkinti tuo, kas padaryta už jį. Tas, kuris yra pasiryžęs įžengti į dvasinę karalystę, iškart pajus, kad prieš jį nukreiptos visos neatgimusios prigimties geismai bei aistros, už kurių stovi tamsos karalystės jėgos. Jis kasdien turi atnaujinti savo pasišventimą, kasdien grumtis su blogiu. Seni įpročiai, paveldėtas polinkis į blogį stengsis imti viršų, todėl žmogus turi visada budėti, kad jų neprisileistų, bei siekti Kristaus stiprybės pergalei.

„Numarinkite, kas jūsų nariuose žemiška, – rašė Paulius kolosiečiams. – Jūs irgi kadaise taip elgėtės, gyvendami tarp jų. Bet dabar visa tai pameskite – piktumą, nirtulį, nelabumą, piktžodžiavimą, nešvarias kalbas nuo savo lūpų. [...] Taigi jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai, apsivilkite nuoširdžiu gailestingumu, gerumu, nuolankumu, romumu ir kantrumu. Būkite vieni kitiems pakantūs ir atleiskite vieni kitiems, jei vienas

prieš kitą turite skundą. Kaip Viešpats jums atleido, taip ir jūs atleiskite. Viršum viso šito tebūna meilė, kuri yra tobulumo raištis. Jūsų širdyse teviešpatauja Kristaus ramybė, į kurią esate pašaukti viename kūne. Būkite dėkingi!“

Laiškas kolosiečiams pilnas vertingiausių pamokų visiems, kurie tarnauja Kristui; pamokų, kurios atskleidžia vieningą tikslą ir aukštus siekius, kurie taps regimi teisingai Gelbėtojai atstovaujančio žmogaus gyvenime. Atsisakęs visko, kas trukdo žengti į priekį teisingu keliu arba kas nukreipia žingsnius iš siaurojo kelio, tikintysis atskleis savo kasdieniniame gyvenime gailestingumą, gerumą, nuolankumą, kuklumą, atkaklumą ir Kristaus meilę.

Mums labai reikia aukštesnio, tyresnio, kilnesnio gyvenimo stiprybės. Mūsų mintyse pernelyg daug vietos užima pasaulis ir pernelyg mažai – Dangus.

Stengdamasis pasiekti jam skirtąjį Dievo idealą, krikščionis turi nieko nebijoti. Dorovinis ir dvasinis tobulumas per Kristaus malonę bei jėgą pažadėtas visiems. Jėzus yra jėgos šaltinis, gyvybės versmė. Jis priartina mus prie Savojo Žodžio ir nuo gyvybės medžio nuskina mums lapų, kad išsigydytume nuodėmės nualintas sielas. Jis veda mus prie Dievo sosto ir įdeda mums į lūpas malda, kuri turi suartinti mus su Juo Pačiu. Jis siunčia mums patarnauti galinguosius dangaus pasiuntinius. Kiekviename žingsnyje mes susiliečiame su Jo gyvąja jėga.

Dievas neapriboja pažangos tų, kurie trokšta būti „pilni Dievo valios pažinimo su visa išmintimi ir dvasiniu supratimu“. Per malda, per budėjimą, per pažinimo ir supratimo augimą jie turi būti „visokeriopai sustiprinti Jo šlovės galia“. Taip jie ruošiami dirbti kitiems. Toks Išgelbėtojo tikslas – kad žmonės, apvalyti ir pašventinti, taptų Jo pagalbininkais. Už šią didžiulę privilegiją dėkokeime Tam, kuris „padarė mus tinkamus paveldėti šventųjų dalį šviesoje, kuris išgelbėjo mus iš tamsybių valdžios ir perkėlė į Savo mylimojo Sūnaus karalystę“.

Laišką filipiečiams, kaip ir kolosiečiams, Paulius parašė būdamas belaisvis Romoje. Filipų Bažnyčia nusiuntė Pauliui dovanų per Epafroditą, kurį apaštalas vadina savo „broliu, bendradarbiu ir bendražygiu, o jūsų pasiuntiniu ir pagalbininku mano varguose“. Lankydamasis Romoje, Epafroditas susirgo, buvo „arti mirties, tačiau Dievas jo pasigailėjo, – rašė Paulius, – ir ne vien tik jo, bet ir manęs, kad manęs neužgriūtų sielvartas po sielvarto“. Sužinoję apie Epafrodito ligą, Filipų tikintieji sunerimo dėl jo, ir jis nusprendė grįžti pas savuosius. „Jis labai jūsų pasiilgo, – rašė Paulius, – ir siejojosi, kad išgirdote apie jo ligą. [...] Taigi aš jį skubiai siunčiu, kad, jį pamatę, pradžiugtumėte ir aš taip neliūdėčiau. Priimkite jį Viešpatyje su tikru džiaugsmu ir gerbkite tokius žmones, nes dėl Kristaus darbo jis buvo atsidūręs prie mirties, statydamas pavojun savo gyvybę, kad atliktų man patarnavimą, kurio jūs negalėjote padaryti“.

Epafroditui Paulius įdavė Filipų tikintiesiems skirtą laišką, kuriame padėkojo už dovanas. Iš visų Bažnyčių būtent šioji uoliausiai rūpinosi Pauliaus poreikiais. „Jūs, filipiečiai, ir patys žinote: – savo laiške rašė apaštalas, – kai, pradėjęs skelbti Evangeliją, išvykau iš Makedonijos, jokia Bažnyčia neužmezgė su manimi davimo ir gavimo santykių, tik jūs vieni. Jūs mano reikalams prisiuntėte aukų vieną ir kitą kartą į Tesaloniką. Aš netrokštu dovanos, bet noriu, kad jūsų naudai augtų vaisiai jūsų sąskaiton. O aš esu visko gavęs ir turiu per akis. Aš visiškai aprūpintas, per Epafroditą gavęs kvapią dovaną, Dievui priimtina ir patinkamą auką“.

„Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. Aš dėkoju savo Dievui, kai tik jus prisimeinu, visuomet, kiekvienoje maldoje, su džiaugsmu už jus visus besimelsdamas, už jūsų bendradarbiavimą Evangelijos labui nuo pirmosios dienos iki šiandien. Esu tikras, kad Tas, kuris jumyse pradėjo šį gerą darbą, jį ir užbaigs iki Kristaus Jėzaus dienos. Šitaip manyti apie jus visus teisinga, nes aš turiu savo širdyje jus, kurie, tiek man esant kalėjime, tiek ginant ir stiprinant Evan-

geliją, visi tebesate man duotos malonės dalininkai. Dievas gali paliudyti, kaip jūsų visų pasiilgau [...]. Ir dabar meldžiu, kad jūsų meilė vis augtų ir augtų pažinimu ir visokeriopu išmanyimu, kad jūs mokėtumėte pasirinkti, kas vertingiau, kad būtumėte tyri ir be priekaišto Kristaus dieną, pilni teismo vaisių per Jėzų Kristų Dievo garbei ir šlovei“.

Dievo malonė palaikė įkalintą Paulių, įgalindama jį džiaugtis šiuo išbandymu. Su tikėjimu ir užtikrintumu jis rašė broliams filipiečiams, kad šis įkalinimas tik paskatino Evangelijos plitimą. „Broliai, noriu, kad jūs žinotumėte, – skelbė jis, – jog mano būklė išėjo į gera Evangelijos plitimui. Mat mano kalinimas dėl Kristaus išgarsėjo visame pretorijoje ir tarp kitų žmonių. Daugumas brolių Viešpatyje dėl mano pančių įgiję pasitikėjimo Viešpačiu, ryžtingai imasi be baimės skelbti Dievo žodį“.

Ši Pauliaus patirtis – gera pamoka mums, nes ji atskleidžia, kaip veikia Dievas. Kai jau atrodo, kad visi mūsų planai žlunga ir mes pralaimime, Viešpats gali dovanoti pergalę. Per daug žiūrint į regimus daiktus, užuot nukreipus tikėjimo akis į tai, kas neregima, mums kyla pavojus užmiršti Dievą. Ištikus nelaimei ar nesėkmei, mes iškart apkaltiname Dievą nedėmesingumu ir žiaurumu. Jeigu Dievas nusprendžia nutraukti mūsų tarnystę kurioje nors srityje, mes tuoj nusimename ir net nepagalvojame, kad tuo Jis mums siekia tik gero. Mes turime žinoti, kad į Jo didįjį planą įeina ir bausmės, ir kartais negandų išplaktas krikščionis gali dėl Mokytojo padaryti daugiau negu aktyviai tarnaudamas.

Kaip pavyzdį krikščioniškame gyvenime Paulius rodė filipiečiams Kristų, kuris „turėdamas Dievo pavidalą, nelaikė grobiu būti lygiam su Dievu, bet apiplėšė Pats Save, priimdamas tarno pavidalą ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės; Jis nusižemino, tapdamas klusnus iki mirties, iki kryžiaus mirties“.

„Taigi, mano mylimieji, – tęsė Paulius, – kaip visuomet klausydavote manęs, kai būdavau tarp jūsų, o dar labiau dabar,

man su jumis nesant, taip darbuokitės savo išganymui su baime ir drebėdami, nes Dievas iš Savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti! Visa darykite be murmėjimų ir svyravimų, kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje. Tvirtai laikykitės gyvenimo žodžio, kad Kristaus dieną galėčiau pasigirti ne veltui bėgęs ir ne veltui vargęs“.

Šie žodžiai buvo užrašyti, kad padėtų kiekvienai besistengiančiai sielai. Paulius iškėlė tobulybės pavyzdį ir parodė, kaip jį pasiekti. „Darbuokitės savo išganymui, – teigė jis, – su baime ir drebėdami, nes Dievas iš Savo palankumo skatina jus ir trokšti, ir veikti!“

Darbas, siekiant išgelbėjimo, yra partnerystės darbas, bendros pastangos. Dievas ir atgailaujantis nusidėjęs turi bendradarbiauti. Tai būtina teisingų charakterio principų formavimuisi. Žmogus turi uoliai stengtis nugalėti tai, kas trukdo siekti tobulybės. Tačiau jo sėkmė visiškai priklauso nuo Dievo. Vien žmogaus pastangų neužtenka. Be dieviškos jėgos pagalbos jos nieko nereiškia. Kiekvienas dirba savo darbą – ir Dievas, ir žmogus. Atsispirti pagundai turi žmogus, o jėgų tam jis turi semtis iš Dievo. Vienoje pusėje yra beribė išmintis, gailestingumas ir jėga; kitoje – silpnumas, nuodėmingumas ir visiškas bejėgiškumas.

Dievas nori, kad mes tvardytumė save. Tačiau be mūsų sutikimo ir bendradarbiavimo Jis negali mums padėti. Dieviškoji Dvasia veikia per žmogui suteiktas galias ir gebėjimus. Mes patys nesugebame suderinti tikslų, troškimų ir polinkių su Dievo valia; bet jeigu mes trokštame veikti, Gelbėtojas tai pasieks už mus – padės nugalėti „*gudravimus ir bet kokią puikybę, kuri sukyta prieš Dievo pažinimą. Jais paimeime nelaisvėn kiekvieną mintį, kad paklustų Kristui*“ (2 Korintiečiams 10, 5).

Tas, kuris nori išsiugdyti tvirtą, subalansuotą charakterį, tas, kuris nori būti tikras krikščionis, turi dėl Kristaus viską paaukoti ir viską padaryti; mat Atpirkėjas nepriims dalinio

patarnavimo. Toks žmogus kasdien turi mokytis atsiduoti. Jis privalo gilintis į Dievo darbą, aiškintis jo prasmę ir paklusti jo reikalavimams. Tik taip jis gali pasiekti krikščioniško tobulumo lygį. Dievas kasdien darbuojasi kartu su juo, tobulindamas charakterį, kuris turės atlaikyti paskutinį išbandymą. O tikintysis kasdien triūsia žmonių ir angelų akivaizdoje, parodydamas, ką gali padaryti Evangelija dėl puolusių žmonių.

„Vis dėlto, broliai, nemanau, kad jau būčiau tai pasiekęs. – rašė Paulius. – Tik viena tikra: pamiršęs, kas už manęs, aš veržiuosi pirmyn, į tikslą, siekiu laimikio aukštybėse, prie kurio Dievas kviečia Kristuje Jėzuje“.

Paulius atliko daug darbų. Nuo tada, kai jis susivienijo su Kristumi, jo gyvenimas buvo kupinas nepailstančio tarnavimo. Jis keliavo iš miesto į miestą, iš šalies į šalį, pasakodamas apie Kristaus kryžių, laimėdamas Evangelijai sielas ir kurdamas naujas Bažnyčias. Šiomis Bažnyčiomis jis be paliovos rūpinosi, parašė joms daug pamokančių laiškų. Kartais jis imdavosi savo amato, kad užsidirbtų kasdieninės duonos. Tačiau visokeriopos veiklos sukury Paulius niekada neužmiršdavo vienintelio didžiausio tikslo – siekti savo aukšto pašaukimo laimikio. Prieš akis jam visada buvo vienintelis siekis – būti ištikimam Tam, kuris jam apsireiškė prie Damasko vartų. Nebuvo jėgos, kuri atitrauktų jį nuo šio tikslo. Išaukštinti Golgotos kryžių – tai buvo visa apimantis motyvas, kuris įkvėpė jo darbus bei veiksmus.

Didysis tikslas, kuris skatino Paulių veržtis į priekį, nepaisant pavojų bei sunkumų, turėtų įkvėpti kiekvieną krikščionį visiškai pasišvęsti Dievo tarnystei. Pasaulietiškos atrakcijos kreips jo dėmesį nuo Išgelbėtojo, tačiau jis privalo žengti į tikslą, parodydamas pasauliui, angelams ir žmonėms, kad viltis išvysti Dievo veidą yra verta visų pastangų bei aukos, kurios reikalauja šios vilties siekimas.

Nors būdamas belaisvis, Paulius nesutriko. Priešingai, laiškuose, kuriuos jis parašė iš Romos Bažnyčioms, skamba triumfo gaida. „Visuomet dėkaukite Viešpatyje! – rašė jis filipiečiams. – Ir vėl kartoju: dėkaukite! [...] Nieku per daug nesirūpinkite, bet visuose reikaluose malda ir prašymu su padėka jūsų troškimai tesidaro žinomi Dievui. Ir Dievo ramybė, pranokstanti bet koki supratimą, sergės jūsų širdis ir mintis Kristuje Jėzuje. Pagaliau, broliai, mąstykite apie tai, kas teisinga, garbinga, teisu, tyra, mylėtina, giriama, apie visa, kas dorybinga ir šlovinga“.

„Mano Dievas iš Savo turtų gausos Kristuje Jėzuje šlovingai patenkins visas jūsų reikmes. [...] Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūna su jūsų dvasia!“

...Tylos padangėj
sklando
palaimingos mintys.
Vilties glėby
džiaugsmingai ilsis vienuma.
Jausmai
lyg paukštės
kyla Aukštumon sušilti...
Maldos atodūsiais
ateina ramuma.

Zita Kirsnauskaitė

46. LAISVĖJE

Nors Pauliaus darbai Romoje buvo laiminami gausiu sie-
lų derliumi bei sustiprėjusiais ir padrąsėjusiais tikinčiaisiais,
jau telkėsi debesys, kurie kėlė grėsmę ne tik jo saugumui,
bet ir Bažnyčios klestėjimui. Kai apaštalas atkeliavo į Romą,
jis buvo patikėtas saugoti imperatoriškosios sargybos vadui,
teisingam ir sąžiningam žmogui, per kurio malonę jis buvo
palyginti laisvas tęsti Evangelijos darbą. Tačiau baigiantis
dvejų metų įkalinimui, šį žmogų pakeitė kitas pareigūnas,
iš kurio apaštalas negalėjo tikėtis ypatingo palankumo.

Žydai dabar dar labiau sutelkė savo pastangas, nukreip-
tas prieš Paulių. Maža to, jie susirado įtakingą padėjėją –
ištvirkusią moterį, antrąją Nerono žmoną, kuri, priėmusi
žydų tikėjimą, darė viską, ką gali, kad išsipildytų jų žudi-
kiški planai krikščionybės gynėjo atžvilgiu.

Paulius menkai tegalėjo tikėtis teisingumo iš ciesaoriaus,
į kurį jis kreipėsi. Nerono moralė buvo dar labiau degrada-
vusi, jis buvo dar didesnis lengvabūdis, kuris tuo pat metu
galėjo pademonstruoti dar nuožmesnį žiaurumą už bet kurį
valdžiusį savo pirmtaką. Valstybės valdymas perėjo dar
despotiškesniam imperatoriui. Jau pirmaisiais viešpatavi-
mo metais jis nunuodijo savo jaunesnį įbrolį, teisėtą sosto
paveldėtoją. Eidamas nuo vienos nedorybės bei nusikaltimo
prie kitos, Neronas degradavo taip, kad nužudė savo mo-
tiną, o paskui ir žmoną. Nebuvo tokios srities, kur nebūtų
pasireiškęs jo žiaurumas, tokio niekšiško poelgio, nuo kurio

jis būtų susilaikęs. Kiekvienam kilniam protui jis kėlė tik pasibaisėjimą ir panieką.

Blogybės, kurios buvo praktikuojamos Neronο rūmuose, buvo pernelyg niekingos, pernelyg siaubingos, kad jas būtų įmanoma aprašyti. Jo išskirtinis niekšiškumas kėlė pasišlykštėjimą ir pasipiktinimą net tiems, kurie buvo priversti dalyvauti jo nusikaltimuose. Aplinkiniai buvo sukaustyti nuolatinės baimės dėl to, į koki kraštutinumą mesis jų valdovas dabar. Tačiau net tokie nusikaltimai, kokius darė Neronas, nesuskaldė jo pavaldinių vienybės. Jis buvo pripažintas absoliučiu viso civilizuoto pasaulio valdovu. Negana to, Neronui buvo priskiriama dieviška šlovė, ir jis buvo garbinamas kaip dievas.

Žmogišku požiūriu, toks teisėjas turėjo neabejotinai pamerkti Paulių. Tačiau apaštalas jautė, kad, kol yra ištikimas Dievui, jam nėra ko bijoti. Tas, kuris saugojo jį praeity, galėjo apginti jį ir nuo žydų pykčio bei ciesoriaus jėgos.

Ir Dievas iš tikrųjų apgynė Savo tarną. Apklausiant Paulių, prieš jį mesti kaltinimai buvo nepagrįsti, ir, priešingai daugelio lūkesčiams, bei atsižvelgdamas į teisingumą, nors tai jo charakteriui buvo visiškai nebūdinga, Neronas paskelbė apaštalą nekaltu. Nuo Pauliaus buvo nuimtos grandinės; jis vėl tapo laisvu žmogumi.

Jeigu Pauliaus teismas būtų užtrukęs ilgiau arba jeigu jis dėl kokios nors priežasties būtų pasilikęs Romoje iki kitų metų, apaštalas neabejotinai būtų žuvęs tuo metu vykusiuose persekiojimuose. Pauliaus įkalinimo metu atsivertusiųjų į krikščionybę taip pagausėjo, jog tai atkreipė valdininkų dėmesį ir sukėlė jų priešiškumą. Imperatorius ypač siuto dėl to, kad tarp tikinčiųjų atsirado net jo namiškiai, ir jis greitai rado pretekstą nukreipti į krikščionis savo negailestingą žiaurumą.

Maždaug tuo metu Romoje kilo siaubingas gaisras, per kurį sudegė beveik pusė miesto. Sklido gandai, kad jį sukėlė pats Neronas, tačiau, kad išsklaidytų įtarinėjimus, jis pade-

monstravo dosnumą, padėdamas benamiams ir vargšams. Vis dėlto imperatorius buvo apkaltintas padegęs miestą. Kilo žmonių pasipiktinimas. Kad pasiteisintų ir išvalytų Romą nuo tos žmonių grupės, kurios jis bijojo ir nekentė, Neronas visą kaltę suvertė krikščionims. Jo melas suveikė, ir tūkstančiai Kristaus sekėjų – vyrų, moterų ir vaikų – buvo žiauriai nužudyti.

Šio siaubingo persekiojimo Paulius išvengė, nes vos tik paleistas, jis išvyko iš Romos. Šį paskutinį savo laisvės laikotarpį jis praleido uoliai darbuodamasis tarp bendruomenių. Apaštalas stengėsi sustiprinti vienybę tarp graikų ir rytų bendruomenių bei išmokyti tikinčiuosius atsispirti neteisiesiems mokymams, kurie grėsė iškraipyti tikėjimą.

Sunkumai ir rūpesčiai, kuriuos teko iškęsti Pauliui, gerokai pakirto jo fizines jėgas. Prasidėjo ir senatvės negalavimai. Jis jautė, jog atlieka savo paskutinį darbą, todėl, trumpėjęs jo darbams skirtam laikui, apaštalo pastangos darėsi vis intensyvesnės. Atrodė, kad jo uolumui nėra ribų. Ryžtingas siekdamas tikslo, greitas imtis veiksmų, stiprus tikėjimu, jis daugelyje šalių keliavo iš Bažnyčios į Bažnyčią ir darė viską, ką gali, kad sustiprintų tikinčiųjų rankas, ir jie galėtų ištikimai laimėti sielas Jėzui, o sunkiu metu, kuris buvo beprasidedąs jau tada, liktų ištikimi Evangelijai ir karštai liudyti Kristų.

47. PASKUTINYSIS SUĖMIMAS

Po Pauliaus išteisinimo Romoje jo darbas Bažnyčiose negalėjo likti nepastebėtas priešų. Nuo Nerono sukeltų persekiojimų krikščionys visur tapo oficialiai uždrausta sekta. Po kurio laiko netikintys žydai ėmė puoselėti idėją apkaltinti Paulių padegus Romą. Nė vienas iš jų nemanė, kad jis iš tikrųjų yra kaltas, tačiau jie žinojo, kad toks kaltinimas, surengus nedidelį parodomąjį teismą, kuris priverstų patikėti minias, užantspaudos jo likimą. Jų pastangomis Paulius vėl buvo suimtas ir skubiai nugabentas į savo paskutinio įkalinimo vietą.

Antrą kartą į Romą Paulių lydėjo keletas jo ankstesnių bendražygių; daugelis nuoširdžiai troško būti šalia jo, tačiau apaštalas neleido jiems taip rizikuoti savo gyvybe. Jo perspektyvos buvo kur kas mažiau palankios negu ankstesnio įkalinimo metu. Persekiojimai, kurie kilo valdant Neronui, gerokai sumažino krikščionių skaičių Romoje. Tūkstančiai buvo nukankinti už savo tikėjimą, daugelis pabėgo iš miesto, o likusieji buvo didžiai prislėgti ir įbauginti.

Atvykęs į Romą, Paulius buvo uždarytas niūriame požeminiame kalėjime, kur turėjo sėdėti, kol bus išnagrinėta jo byla. Apkaltintas vienu iš niekingiausių ir didžiausių nusikaltimų prieš miestą bei tautą, jis tapo visuotinės neapykantos objektu.

Draugai, kurie padėjo nešti apaštalui jo naštas, pradėjo jį apleisti – vieni tiesiog paspruko, kiti turėjo vykti kaip

misionieriai į įvairias Bažnyčias. Pirmieji turėjo išvykti Figelas ir Hermogenas. Paskui, pabūgęs besitelkiančių sunkumų ir pavojų debesų, persekiojamą apaštalą apleido Demas. Krescentą Paulius išsiuntė į Galatijos Bažnyčias, Titą – į Dalmatiją, Tichiką – į Efezą. Rašydamas apie šį išgyvenimą Timotiejui, Paulius pasakė: „*Vienas Lukas tėra su manimi*“ (2 Timotiejui 4, 11). Dar niekada apaštalui taip nereikėjo jo brolių patarnavimo, kaip dabar, kai jis buvo nusilpęs dėl senatvės, sunkaus triūso bei negalių ir įkalintas tamsiuose, drėgnuose Romos kalėjimo požemiuose. Luko, mylimo mokinio bei ištikimo bičiulio, pagalba buvo didžiulė paguoda Pauliui ir įgalino jį bendrauti su broliais bei išoriniu pasauliu.

Šiuo sunkiu metu Pauliaus širdį džiugino dažni Onesiforo apsilankymai. Šis geraširdis efezietis darė viską, ką gali, kad palengvintų įkalinto apaštalo vargus. Jo mylimas mokytojas buvo sukaustytas grandinėmis dėl tiesos, o jis pats – laisvas, taigi Onesiforas negailėdamas savęs stengėsi palengvinti Pauliaus dalį.

Savo paskutiniajame laiške apaštalas apie šį ištikimąjį mokinį pasakė: „*Viešpats tebūna gailestingas Onesiforo namams, nes jis dažnai mane stiprindavo ir nesigėdijo mano grandinių, bet, atvykęs į Romą, rūpestingai ieškojo manęs ir surado. Viešpats tesuteikia jam aną dieną rasti Viešpaties pasigailėjimą*“ (2 Timotiejui 1, 16–18).

Meilės ir užuojautos troškimas yra įdėtas į širdį paties Dievo. Kristus Savo agonijos valandą Getsemanės sode ilgėjosi mokinių palaikymo. Paulius, nors, atrodytų, abejingas sunkumams bei kančioms, taip pat norėjo, kad kas nors jį užjaustų ir būtų šalia. Onesiforo apsilankymai, liudijantys jo ištikimybę vienišam ir apleistam apaštalui, pamalonino ir pradžiugino tą, kuris visą savo gyvenimą pašventė tarnauti kitiems.

48. PAULIUS PRIEŠ NERONĄ

Kai Paulius buvo pakviestas pas imperatorių Neroną apklausai, tai reiškė, jog mirtis jau čia pat. Jam mestas sunkus kaltinimas ir įsigalėjęs priešiškusis krikščionims mažai paliko vilties, kad bus priimtas palankus sprendimas.

Tarp graikų ir romėnų buvo įprasta suteikti kaltinamajam privilegiją pasisamdyti advokatą, kuris jį užtartų prieš teisimą. Galingais argumentais, aistringomis kalbomis arba prašymais, maldavimais ir ašaromis toks advokatas dažnai pelnydavo belaisviui palankų sprendimą arba jam bent pavykdavo sušvelninti skirtąją bausmę. Tačiau kai Paulius buvo pakviestas stoti prieš Neroną, niekas nedrįso tapti jo patarėju ar advokatu; šalia nebuvo net jokio bičiulio, kuris galėtų užrašyti jam iškeltus kaltinimus ar argumentus, kuriuos Paulius išsakė gindamasis. Tarp Romos krikščionių neatsirado nė vieno, kuris būtų panoręs stovėti šalia apaštalo tą sunkią valandą.

Vienintelis patikimas to teismo apibūdinimas yra pateiktas paties Pauliaus jo antrame laiške Timotiejui. „*Mano pirmajame apsigynime nė vieno nebuvo su manimi, visi mane paliko, – rašė apaštalas. – Tenebus jiems tatai palaikyta nusi-kaltimu! Viešpats buvo su manimi ir mane sustiprino, kad per mane toliau skelbimas pasiektų pilnatvę ir visos tautos Jį išgirstų; Jis mane ištraukė iš liūto nasrų*“ (2 Timotiejui 4, 16.17).

Paulius prieš Neroną – koks stulbinantis kontrastas! Siaubingasis monarchas, prieš kurį Dievo vyras turėjo at-

sakyti už savo tikėjimą, buvo pasiekęs savo žemiškos galios, valdžios bei turtingumo viršūnę ir kartu didžiausias nedorybių bei nusikaltimų gelmes. Valdžia ir didybė jam nebuvo lygių. Niekas negalėjo suabejoti jo autoritetu ar paprieštarauti jo valiai. Karaliai sudėdavo karūnas jam prie kojų. Jam įsakius, žygiuodavo galingos kariuomenės, o jo laivyno ženklai reiškė pergalę. Jo statulos stovėjo teismo salėse, o senatorių dekretai bei teisėjų sprendimai tik atkartoją jo valią. Milijonai paklusniai nusilenkdavo jo sprendimams. Pats Nerono vardas priversdavo pasaulį drebėti. Užsitraukti jo nemalonę reiškė prarasti nuosavybę, laisvę, gyvybę; jo surauktos kaktos reikėjo bijoti labiau nei maro.

Be pinigų, be draugų, be patarėjų senyvas belaisvis stojo prieš Neroną. Imperatoriaus išvaizda liudijo apie tas gėdingas aistras, kurios virė jo viduje, o kaltinamojo veidas atspindėjo širdies, kuri nesiskyrė su Dievu, ramybę. Pauliaus gyvenimas buvo skurdas, savęs išsižadėjimas ir kančia. Nepaisant nuolatinio šmeižto, priekaištų ir patyčių, kuriomis jo priešai stengėsi jį įbauginti, Paulius drąsiai laikė iškėlęs kryžiaus vėliavą. Kaip ir jo Mokytojas, jis buvo benamis klajūnas, ir kaip Jis, jis gyveno tam, kad palaimintų žmoniją. Kaip galėjo Neronas, kaprizingas, aistrų blaškomas, pasileidęs tironas suprasti ar įvertinti šio Dievo vaiko charakterį bei motyvus?

Didžiulėje salėje grumdėsi įaudrinta, nerami minia – kiekvienas norėjo prasiirti į priekį, kad pamatytų ir išgirstų viską, kas vyks. Čia buvo susirinkusi aukštuomenė ir prasčiokai, turtuoliai ir vargetos, išsilavinę ir tamsuoliai, išdidieji ir nuolankieji, ir visi vienodai stokojo teisingo supratimo apie gyvenimo ir išgelbėjimo kelią.

Žydai išdėstė Pauliui savo senus kaltinimus maištavi-mu bei erezija, be to, žydai ir romėnai drauge apkaltino jį miesto padėgimu. Kol buvo dėstomi šie kaltinimai, Paulius išliko visiškai ramus. Miestelėnai ir teisėjai žvelgė į jį su nuostaba. Jie buvo dalyvavę daugelyje teismų ir matę ne

vieną nusikaltėlį, tačiau niekada neregėjo žmogaus, apsigaubusio tokia šventa ramybe, kaip šis belaisvis priešais juos. Skvarbūs teisėjų, įpratusių kiaurai permatyti belaisvių mintis, žvilgsniai veltui ieškojo Pauliaus veide bent kokių kaltės įrodymų. Kai jam buvo suteiktas žodis, visi susidomėję nuščiuvo ir sukluso.

Ir štai Paulius turėjo dar vieną galimybę priešais stulbinančią jūrą žmonių iškelti Kristaus kryžiaus vėliavą. Žvelgiant į priešais susirinkusią minią – žydus, graikus, romėnus bei įvairius svetimšalius, – jo siela virpėjo nuo troškimo, kad šie žmonės būtų išgelbėti. Jis užmiršo, kokia tai situacija, kokie pavojai jį supa ir kaip, atrodytų, arti jo siaubingas likimas. Jis regėjo tik Jėzų, Užtarėją, meldžiantį priešais Dievą malonės šiems nusidėjėliams. Su kone nežmogiška iškalba bei jėga Paulius išdėstė Evangelijos tiesą. Jis nukreipė savo auditorijos dėmesį į auką už puolusią žmoniją. Jis paskelbė, kad už žmogaus atpirkimą sumokėta begalinė kaina ir pasirūpinta, kad jis valdytų kartu su Dievu. Pasiuntiniai angelai sujungė žemę su dangumi, ir visi žmonių darbai – geri ar blogi – yra matomi begalinio Teisingumo akių.

Taip kalbėjo tiesos gynėjas. Ištikimas tarp bedievių, lojalus tarp nepaklusniųjų, jis stovėjo kaip Dievo atstovas, ir jo balsas buvo balsas iš dangaus. Nei jo žodžiuose, nei žvilgsnyje nebuvo baimės, liūdesio ar sutrikimo. Stiprus savo įsitikinimu, jog yra nekaltas, apsilvilkęs tiesos šarvais, jis džiūgavo esąs Dievo vaikas. Jo žodžiai skambėjo kaip pergalės šūksnis virš griausmingo mūšio lauko. Jis skelbė tiesą, kuriai pašventė savo gyvenimą, kaip vienintelę ir niekada nežlugsiančią. Nors jis gali žūti, Evangelija nežus. Dievas gyvas, ir Jo tiesa triumfuos.

Daugelis tą dieną žvelgė į apaštalą „*matė, kad jo veidas tartum angelo*“ (Apaštalų darbų 6, 15).

Dar niekada ten susirinkę žmonės nebuvo girdėję tokių žodžių. Jie užgavo net labiausiai užkietėjusiose širdyse

virpėjusią stygą. Tiesa, aiški ir įtikinama, nuvertė melą. Šviesa užliejo protus daugelio žmonių, kurie vėliau mielai sekė paskui jos spindulius. Tą dieną išdėstytoms tiesoms buvo lemta sukrėsti tautas ir gyvuoti per amžius, veikiant žmonių širdis ir tada, kai žmogus, kurio lūpos jas ištarė, jau seniai guli nutildytas kankinio kape.

Dar niekada Neronas nebuvo girdėjęs tokios tiesos, kaip tą dieną. Dar niekada milžiniška jo paties gyvenimo kaltė nebuvo jam atskleista taip aiškiai. Šviesa iš dangaus užliejo nuodėmėmis užterštus jo sielos kambarius, ir imperatorius suvirpėjo nuo minties apie Teismą, prieš kurį jis, pasaulio valdovas, turės stoti ir gauti pelnytą atlygį už savo darbus. Jis bijojo apaštalo Dievo ir nedrįso paskelbti Pauliui, prieš kurį mesti kaltinimai nebuvo pagrįsti, nuosprendžio. Kuriam laikui jo kraujo ištroškusią dvasią sukaustė pagarbi baimė.

Akimirksniui nusikaltusiam ir užkietėjusiam Neronui atsivėrė dangus, kurio ramybė bei tyrumas jam, atrodė, patiko. Tuo momentu noras prašytis gailėstingumo buvo apėmęs net jį. Tačiau mintis apie galimą nuodėmių atleidimą tetruko vieną akimirksnį. Paskui imperatorius įsakė nuvesti Paulių atgal į požemį; ir kai užsivėrė durys paskui Dievo pasiuntinį, amžiams užsivėrė atgailos durys ir Romos imperatoriui. Daugiau joks dangiškos šviesos spindulys neperskrodė jį gaubusios tamsos. Ir veikiai jį užgriuvo Dievo siųstos bausmės.

Neilgai trukus po to Neronas išplaukė į savo garsiąją kelionę į Graikiją, kur niekingu lengvabūdiškumu užsitraukė sau ir savo karalystei nemalonę. Su didžiausia pompastika grįžęs į Romą, jis apsupo save dvariškiais ir pasinėrė į šlykščiausią ištvirtavimą. Per pačias tas linksmybes gatvėse pasigirdo didžiai susijaudinęs balsas. Pasiuntinys, išsiųstas sužinoti, kas nutiko, grįžo su stubbinančia žinia, kad kariuomenės vadas Galba sparčiai žygiuoja į Romą, kad mieste jau prasidėjo neramumai ir gatvės pilnos įtūžusių žmonių,

kurie grasindami imperatoriui bei jo rėmėjams mirtimi, skuba rūmų link.

Šiuo pavojaus metu Neronas, priešingai nei ištikimasis Paulius, neturėjo šalia savęs galingo ir gailestingo Dievo, kuriuo būtų galėjęs pasitikėti. Išsigandęs kančių ir kankinimų, kuriuos gali tekti ištverti, jei pateks į minios rankas, sugniuždytas tironas nusprendė nusižudyti, tačiau kritišku momentu jo drąsa išblėso. Visiškai sutrikęs, jis gėdingai paspruko iš miesto ir susirado prieglobstį kaimo vietovėje už kelių kilometrų, tačiau tai jo neišgelbėjo. Jo slėptuvė greitai buvo išaiškinta, ir, artėjant raiteliams, jis paprašė vergo pagalbos ir susismeigė į krūtinę durklą. Taip mirė trisdešimt dvejų metų sulaukęs tironas Neronas.

...*Neišeik į neviltį,
Kai skausmo gruodas trikdo tylą...
Neišeik į neviltį,
Kai taurę nerimo išgert reikės...
Neišeik į neviltį,
Nors Tavo skruostuose raukšlėlę gilią
Ašara karti išgrauš, viliodama link nevilties.*

*Neišeik į neviltį Tu niekad,
Nepalik Tikėjimo, Vilties!
Kas lengvai apleidžia Ją,
Tą ir Viltis palieka.
Neišeik į neviltį,
Net ir tuomet, jei saulė netekės!
Neišeik į neviltį Tu niekad!*

Zita Kirsnauskaitė

49. PASKUTINYSIS PAULIAUS LAIŠKAS

Šis skyrius pagrįstas Antru laišku Timotiejui.

Iš ciesoriaus teismo salės į savąją vienutę grįžęs Paulius suprato, kad gyventi jam liko jau labai neilgai. Jis žinojo, kad priešai nenurims, kol nepasieks, kad jam būtų paskelbtas mirties nuosprendis. Tačiau žinojo jis ir tai, kad šį kartą tiesa triumfavo. Paskelbti nukryžiuotą ir prisikėlusį Gelbėtoją milžiniškai jo klausiusiai žmonių miniai jau savaimė buvo pergalė. Tą dieną prasidėjęs darbas augs bei stiprės, ir nei Neronas, nei kiti Kristaus priešai neįstengs jo sustabdyti ar sužlugdyti.

Kiauromis dienomis sėdėdamas niūrioje kameroje ir žinodamas, kad nuo vieno Nerono žodžio ar galvos linktelėjimo priklauso jo gyvybė, Paulius galvojo apie Timotiejų ir nusprendė nusiųsti jam laišką. Timotiejui buvo patikėta rūpintis Efezo Bažnyčia, taigi jis nelydėjo Pauliaus paskutiniojoje jo kelionėje į Romą. Paulių su Timotiejumi siejo neįprastai gilūs ir stiprūs meilės ryšiai. Nuo pat atsivertimo Timotiejus dalijosi Pauliaus darbais bei kančiomis, ir judviejų draugystė stiprėjo, gilėjo ir darėsi vis šventesnė, kol senam, sunkumų išvargintam apaštalui Timotiejus tapo kaip sūnus mylimam ir gerbiamam tėvui. Taigi nenuostabu, kad likęs vienišas, Paulius troško jį pamatyti.

Net pačiomis palankiausiomis aplinkybėmis būtų pralinkę keli mėnesiai, kol Timotiejus iš Mažosios Azijos bū-

tų pasiekęs Romą. Paulius žinojo, kad jo likimas kybo ant plauko, ir nuogąstavo, jog Timotiejus gali atvykti per vėlai. Jis turėjo svarbių patarimų bei nurodymų jaunuoliui, kuriam buvo patikėtos tokios svarbios pareigos; ragindamas jį tučtuojau atvykti, jis diktavo priešmirtinį liudijimą, kurio pasakyti žodžiu jam galėjo ir netekti. Jo siela buvo kupina meilės bei rūpesčio savo tikėjimo sūnumi bei jo globojama Bažnyčia, todėl Paulius stengėsi, kad Timotiejus suprastų, kokia svarbi yra ištikimybė jo šventai pareigai.

Apaštalas pradėjo savo laišką pasveikinimu: „*Mylimam vaikui Timotiejui: malonė, gailestingumas ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir mūsų Viešpaties Kristaus Jėzaus! Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju kaip ir mano protėviai su tyra sąžine, be paliovos tave prisimindamas savo maldose dieną ir naktį*“.

Paskui Paulius priminė Timotiejui, kaip svarbu išlikti tvirtam tikėjime. „*Todėl tau primenu, – rašė jis, – reikalą atgaivinti Dievo malonės dovaną, suteiktą mano rankų uždėjimu. Dievas juk mums davė ne baimės dvasią, bet galybės, meilės ir savitvardos Dvasią. Todėl nesigėdyk mūsų Viešpaties liudijimo nei manęs, Jo kalinio, bet drauge su manimi kentėk Evangelijos labui galia Dievo*“. Paulius skatino Timotiejų atminti, kad jis buvo pašauktas „*šventuoju pašaukimu*“ skelbti jėgą To, kuris „*nušvietė gyvenimą bei nemirtingumą Savo Evangelija; aš esu jai paskirtas šaukliu, apaštalu ir mokytoju, – teigė Paulius. – Dėl šios priežasties aš ir kenčiu tuos vargus, bet nesigėdiju, nes žinau, kuo įtikėjau, ir esu tikras, kad Jis gali išlaikyti man patikėtąjį turtą iki anos dienos*“.

Per savo ilgą tarnystės laikotarpį Paulius niekada nebuvo nusižengęs sąjungai su Išgelbėtoju. Kad ir kur jis buvo – prieš rūsčiai atrodančius fariziejus ar romėnų pareigūnus; priešais audringą minią Listroje ar užkietėjusius nusidėjėlius Madeonijos požemiuose; tarp panikos apimtų jūreivių skęstančiame laive ar vienas priešais Neroną, nuo kurio priklausė jo gyvybė, – apaštalas niekada nesigėdijo to reikalo, kurį jis gynė. Vienintelis didysis jo krikščioniško gyvenimo tikslas

buvo tarnauti Tam, kurio vardas kitados jam kėlė panieką; ir atitraukti jį nuo šio tikslo negalėjo jokie pasipriešinimai ar persekiojimai. Jo tikėjimas, sutvirtintas pastangomis ir nuskaistintas pasiaukojimo, palaikė ir stiprino apaštalą.

„Taigi tu, mano vaike, stiprėk Kristaus Jėzaus malone, – tęsė Paulius, – ir, ką esi iš manęs girdėjęs prie daugelio liudytojų, perduok patikimiems žmonėms, kurie sugebės ir kitus mokyti. Kęsk vargus kartu su manimi kaip geras Kristaus Jėzaus karys“.

Tikras Dievo tarnas neišsigąs pavojų ar atsakomybės. Jis semsis jėgų iš Šaltinio, kuris niekada neapvilia nuoširdžiai ieškančiųjų dieviškų galių, ir tai įgalins jį pasitikti bei nugalėti pagundas bei atlikti Dievo jam pavestas pareigas. Malonės, kurią jis gauna, pobūdis praplės jo gebėjimą pažinti Dievą ir Jo Sūnų. Jo siela tiesiog veršis deramai tarnauti Mokytojui. Ir žengdamas krikščionišku keliu, jis taps stiprus „Kristaus Jėzaus malone“. Ši malonė įgalins Kristaus tarną ištikimai liudyti tai, ką girdėjo. Jis neniekins ir neignoruos pažinimo, kurį gavo iš Dievo, o perteiks jį ištikimiesiems žmonėms, kurie, savo ruožtu, atskleis jį kitiems.

Savo paskutiniajame laiške Timotiejui Paulius iškėlė jaunajam darbininkui aukštą idealą ir nurodė pareigas, kurios teko jam, kaip Kristaus tarnautojui. *„Verčiau stenkis Dievui pasirodyti tinkamu darbininku, – rašė apaštalas, – neturinčiu ko gėdytis, be iškraipymų skelbiančiu tiesos žodį“.* *„Saugokis jaunatvės aistrų! Ieškok teisumo, tikėjimo, meilės ir ramybės su tais, kurie iš grynos širdies šaukiasi Viešpaties. O kvailų ir nemokšiškų ginčų venk, žinodamas, kad jie veda į barnius. Viešpaties tarnui nedera kivirčytis, bet reikia su visais elgtis maloniai, stengtis pamokyti, būti kantriam, švelniai aiškinti prieštarausiantiems; rasi Dievas duos jiems atsiversti, pažinti tiesą“.*

Apaštalas perspėjo Timotiejų saugotis netikrų mokytojų, kurie mėgins prasiskverbti į Bažnyčią. *„Žinok, – skelbė jis, – kad paskutinėmis dienomis užeis sunkūs laikai, nes žmonės bus savimylūs, godūs pinigų, pasipūtę, išdidūs, piktžodžiautojai, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, nedorėliai, nemeilūs, [...]*

dedąsi maldingi, bet atsižadėję maldingumo jėgos. Tu saugokis tokių žmonių!“

„Pikti žmonės, – tęsė Paulius, – suvedžiotojai eis dar blogyn, klaidindami ir klysdami. O tu laikykis to, ką esi išmokęs ir tvirtai įtikėjęs, žinodamas, iš kokių žmonių esi išmokęs. Tu nuo vaikystės pažįsti šventuosius Raštus, galinčius tave pamokyti išganymui [...]. Visas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas mokyti, barti, taisyti, auklėti teisumui, kad Dievo žmogus taptų tobulas, pasirengęs kiekvienam geram darbui“. Dievas suteikė daugybę priemonių sėkmingai kovai su pasaulyje tarpstančiu blogiu. Biblija yra ginklų saugykla, kurioje galime pasirengti šiai kovai. Mūsų strėnos turi būti sujuostos tiesa. Mūsų krūtine turi dengti teisumo šarvai. Rankoje mes turime laikyti tikėjimo skydą, mūsų galvas turi dengti išgelbėjimo šalmas; ir su Dvasios kalaviju, kuris yra Dievo Žodis, mes turime skintis kelią per nuodėmės kliūtis ir pinkles.

Paulius žinojo, jog Bažnyčios laukia sunkių išbandymų metas. Jis žinojo, jog tie, kurie liko atsakingi už bendruomenes, turės ištikimai ir uoliai dirbuotis. Jis rašė Timotiejui: *„Aš karštai prašau dėl Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius, dėl Jo apsireiškimo ir karalystės: skelbk žodį, veik laiku ir nelaiku, bark, drausk, ragink su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“.*

Šis svarbus įpareigojimas tokiam karštam ir ištikimam tarnui, koks buvo Timotiejus, aiškiai liudija Evangelijos tarnautojo darbo svarbą bei jo atsakomybę. Kviesdamas Timotiejų stoti prieš Dievą, Paulius įpareigojo jį skelbti ne žmonių posakius ir papročius, o Žodį ir būti pasirengusiam liudyti apie Dievą vos pasitaikius galimybei – priešais didžiulius žmonių susibūrimus ir uždaruose rateliuose, kelyje ir prie laužo, draugams ir priešams, saugioje aplinkoje ir gresiant sunkumams ir pavojams, piktžodžiavimui ir praradimams.

Nuogaustaudamas, kad švelni, nuolanki Timotiejaus prigimtis nepaskatintų jo atsiriboti nuo pagrindinės savo darbo dalies, Paulius ragino jį ištikimai priešintis nuodėmei ir net

griežtai papriekaištauti tiems, kurie paskendę didžiulėse nedorybėse. Vis dėlto jis turįs tai daryti „su didžiu kantrumu ir kaip išmanydamas“. Aiškindamas ir pagrįsdamas savo priekaištus Žodžio tiesomis, jis turįs parodyti kantrybę ir Kristaus meilę.

Neapkęsti nuodėmės, barti už ją ir kartu rodyti gailestį bei švelnumą nusidėjėliui – sunki užduotis. Kuo uoliau mes stengsimės pasiekti širdies ir gyvenimo šventumą, tuo geriau pažinsime nuodėmę ir tuo ryžtingiau nepritarime bet kokiam nuklydimui nuo tiesos kelio. Mes turime vengti nepagrįsto grubumo nusidėjėlio atžvilgiu, bet kartu turime neužmiršti, kokia šlykšti yra nuodėmė. Klystančiam turime rodyti krikščionišką kantrybę ir meilę, tačiau, antra vertus, kyla pavojus pradėti pernelyg toleruoti jo klaidas – tokiu atveju nusidėjėlis tarsis nesąs vertas priekaištų ir atmes juos kaip neteisingus bei nepagrįstus.

Evangelijos tarnautojai kartais padaro daug žalos, leisdami savo kantrybei klystančio žmogaus atžvilgiu virsti nuodėmių toleravimu ir net dalyvavimu jose. Taip jie pateisina tai, ką Dievas smerkia, ir po kurio laiko tampa tokie pat akli, kaip tie, kuriuos Dievas jiems įsakė pataisyti. Tarnautojas, kurio dvasinę nuovoką aptemdė blogas Dievo smerkiamų nusidėjėlių elgesys, ilgainiui darys dar didesnes nuodėmes, būdamas nuožmus tiems, kuriems Dievas yra palankus.

Per savo žmogišką išmintį, panieką Šventosios Dvasios veikimui ir antipatiją Dievo Žodžio tiesoms daugelis tariamų krikščionių, kurie jaučiasi esą kompetentingi mokyti kitus, nuklys nuo Dievo reikalavimų. Paulius rašė Timotiejui: „Ateis toks laikas, kai žmonės nebepakės sveiko mokslo, bet, pasidavę savo įgeidžiams, susivadins sau mokytojų, kad tie pataikautų jų ausims; jie nukreips ausis nuo tiesos, o atvers pasakoms“.

Čia apaštalas kalba ne apie atvirai nereligingus žmones, o apie tariamus krikščionis, kurie vadovaujasi savo polinkiais

ir vergauja sau. Jie mielai klausosi tik tų mokymų, kurie nepriekaištauja dėl jų nuodėmių ir nesmerkia dėl atsidavimo malonumams. Tiesūs ištikimų Kristaus tarnų žodžiai juos žeidžia, taigi jie pasirenka mokytojus, kurie juos liaupsina ir jiems meilika. Ir tarp tariamų tarnautojų pasitaiko tokių, kurie skelbia ne Dievo Žodį, o žmonių nuomones. Neatlikdami jiems patikėtų pareigų, jie suklaidina ir tuos, kurie laiko juos dvasiniais vadovais.

Savo šventojo Įstatymo nurodymais Dievas pateikė tobulas gyvenimo taisykles; Jis paskelbė, kad šio Įstatymo, kuriame nesikeis nė viena jota ar brūkšnelis, reikalavimai turi būti taikytini žmonėms iki pat laikų pabaigos. Kristus atėjo, kad išaukštintų Įstatymą ir padarytų jį garbingą. Jis parodė, jog Įstatymas pagrįstas meile Dievui ir savo artimui ir kad paklusti jo reikalavimams yra kiekvieno žmogaus pareiga. Jis Pats Savo gyvenimu davė paklusnumo Dievo Įstatymui pavyzdį. Kalno pamoksle Kristus atskleidė, kaip jo reikalavimai pranoksta išorinius veiksmus bei apima mintis ir širdies sumanymus.

Kai žmogus laikosi Įstatymo, jis išsižada „*bedievystės ir pasaulio aistrų*“, kad „*santūriai, teisingai ir maldingai gyventume šiame pasaulyje*“ (Titui 2, 12). Tačiau visokeriopo teisumo priešas laiko pasaulį nelaisvėje ir skatina vyrus bei moteris nepaklusti Įstatymui. Kaip Paulius ir numatė, daugybė žmonių nusigręžė nuo paprastų, tiriančių Dievo Žodžio tiesų ir pasirinko mokytojus, kurie dėsto jiems patinkančias pasakas. Daugelis tarnautojų ir eilinių tikinčiųjų yra pamynę Dievo įsakymus. Taip įžeidinėjamas pasaulio Kūrėjas, o šėtonas triumfuodamas juokiasi, kad jo priemonės sėkmingai veikia.

Augant paniekai Dievo Įstatymui, didėja priešiškusmas religijai, pavydas, malonumų pomėgis, nepaklusnumas tėvams ir pataikavimas sau. Mąstantys protai visur su nerimu klausia: Ką daryti, kad atsikratytume šių blogybių? Kaip atsakymas mums nuskamba Pauliaus paraginimas Timo-

tiejui: „Skelbk žodį“. Tik Biblijoje rasime saugius veikimo principus. Tai užrašytoji Dievo valia, dieviškos išminties išraiška. Ji atveria žmogaus supratimui didžiąsias gyvenimo problemas, ir visiems, kurie laikosi jos reikalavimų, ji bus neklystantis vedlys, neleidžiantis eikvoti savo gyvenimą nesėkmingoms pastangoms.

Dievas apreiškė Savo valią, ir kvaila žmogui abejoti tuo, kas išėjo iš Jo lūpų. Po to, kai žodžiais išdėstyta begalinė Išmintis, žmogui nebeturi kilti abejonių, klausimų ir noro pritaikyti ją savo reikmėms. Viskas, ko iš jo reikalaujama, – tai nuoširdus, uolus apreikštosios Dievo valios vykdymas. Paklusnumas yra aukščiausias proto ir sąžinės įsakymas.

Paulius toliau vardijo Timotiejaus pareigas: „*Bet tu būk visame kame apdairus, kentėk vargus, dirbk evangelisto darbą, atlik savo tarnystę*“. Apaštalo gyvenimo kelias jauėjo į pabaigą, ir jis troško, kad Timotiejus užimtų jo vietą bei apsaugotų Bažnyčią nuo pasakų ir erezijų, kuriomis priešas visaip stengsis atitraukti ją nuo Evangelijos paprastumo. Jis ragino jaunuolį atsisakyti visų laikinų siekių bei intrigų, kurie trukdytų visiškai atsiduoti Dievo darbui; su džiaugsmu iškęsti pasipriešinimą, piktus žodžius ir persekiojimą, kurių susilauks dėl savo ištikimybės; maksimaliai atlikti savo kaip tarnautojo pareigas, kiek įmanoma darant gera tiems, už kuriuos numirė Kristus.

Pauliaus gyvenimas buvo jo mokomų tiesų pavyzdys, ir čia slėpėjo jo jėga. Jo širdis buvo kupina gilaus, nuolatinio atsakomybės jausmo, jis artimai bendradarbiavo su Tuo, kuris yra teisingumo, gailestingumo ir tiesos Šaltinis. Jis šliejosi prie Kristaus kryžiaus, kaip vienintelio tiesos garanto. Gelbėtojo meilė buvo neišblėstantis motyvas, kuris palaikė Paulių, kovojant su savimi bei su blogiu, kai Kristaus tarnystėje reikėjo brautis į priekį per nedraugiškai nusiteikusį pasaulį ir priešų pastatytas užtvaras.

Šiomis pavojaus dienomis Bažnyčiai reikia ištiso pulko darbininkų, kurie kaip Paulius stengtųsi būti naudingi, gerai

išmanytų Dievo reikalus ir būtų kupini ryžto bei užsidegimo. Reikia pašventintų, pasiaukojančių žmonių; žmonių, kurie nebijotų išbandymų ir atsakomybės; žmonių, kurie būtų drąsūs ir teisingi; žmonių, kurių širdyse Kristus būtų įžiebęs „šlovės viltį“ ir kurie šventąja ugnimi paliestomis lūpomis „skelbtų Žodį“. Kai trūksta tokių tarnautojų, nukencia Dievo darbas, ir lemtingos klaidos, kaip mirtini nuodai, sužlugdo didžiosios žmonijos dalies dorovę bei viltis.

Kai ištikimieji, sunkausi triūsą nualinti vėliavnešiai paaukos dėl tiesos savo gyvybę, kas užims jų vietą? Ar mūsų jaunimas priims šventąją tarnystę iš savo tėvų rankų? Ar jie pasirengę stoti į tas tuščias vietas, kurios liko mirus ištikimiesiems? Ar tarp savanaudiškumo ir ambicijų, kurios užliūliuoja jaunimą, bus išgirstas apaštalo raginimas atlikti savo pareigą?

Paulius užbaigė savo laišką asmeniniu kreipimusi į įvairius žmones ir dar kartą paragino Timotiejų kuo greičiau atvykti – jei įmanoma, iki žiemos. Jis kalbėjo apie savo vienvatę, sakė, jog kai kurie bičiuliai jį apleido, o kiti išvyko dėl būtinų reikalų. Kad Timotiejus nedvejotų, bijodamas palikti Efezo Bažnyčią, kuriai reikėjo jo patarnavimo, Paulius parašė, jog jis jau išsiuntė Tichiką, kuris jį pavaduos.

Papasakojęs apie Nerono teismą, apie tai, kaip jį apleido broliai, ir apie palaikančią Savo žodį tesinčio Dievo malonę, Paulius užbaigė laišką pavesdamas savo mylimą Timotiejų vyriausiojo Ganytojo globai, kuris, net jeigu neliktų nė vieno jaunesniojo, vis dėlto prižiūrės Savo kaimenę.

50. PASMERKTAS MIRTI

Per paskutinę Pauliaus apklausą Nerono akivaizdoje imperatoriui tokį ispūdį paliko apaštalo žodžių jėga, kad jis atidėjo savo nuosprendį, nesiryždamas nei išteisinti, nei pasmerkti kaltinamo Dievo tarno. Tačiau Nerono neapykanta Pauliui veikiai atsinaujino. Iširdęs, kad nesugeba suvaldyti krikščionių tikėjimo plitimo, net tarp savo namiškių, jis nusprendė pasitaikius pirmai progai susidoroti su apaštalu. Neilgai trukus po to Neronas priėmė nuosprendį, pasmerkdamas Paulių kankinio mirčiai. Kadangi Romos pilietis negalėjo būti kankinamas, apaštalui turėjo būti nukirsta galva.

Paulių slapčia nuvedė į egzekucijos vietą. Dalyvauti galėjo vos keletas žiūrovų, mat Pauliaus persekiotojai, sunerimę dėl jo įtakingumo, nuogastavo, kad išvydę jo mirtį, žmonės gali atsiversti į krikščionybę. Tačiau net užkietėję kareiviai, kurie jį lydėjo, klausėsi jo žodžių ir su nuostaba matė, koks jis gerai nusiteikęs ir net džiugus mirties akivaizdoje. Kai kurie iš tų, kurie matė, kaip jis buvo nukankintas, Pauliaus atlaidumą savo budeliams ir jo nesvyruojantį pasitikėjimą Kristumi iki paskutinės minutės, pajuto nuo jo sklindantį gyvenimo ir gyvybės aromatą. Ne vienas priėmė apaštalo skelbtą Gelbėtoją ir ilgainiui be baimės užantspaudavo savo tikėjimą savo krauju.

Iki paskutinės gyvenimo valandos Paulius liudijo savo žodžių korintiečiams tiesą: „*Pats Dievas, kuris yra taręs: 'Iš*

tamosos tenušvinta šviesa!’ – sušvito mūsų širdyse, kad pažintume Dievo šlovę, spindinčią Kristaus veide. Deja, šitą lobį mes nešiojamės moliniuose induose, kad būtų aišku, jog ta galybės gausa plaukia ne iš mūsų, bet iš Dievo. Mes visaip slegiami, bet nesugniuždyti; mes svyruojame, bet nenusimename. Mes persekiojami, bet neapleisti; mes parblokšti, bet nežuvę. Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus merdėjimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūne“ (2 Korintiečiams 4, 6–10). Apaštalas pasitikėjo ne savimi, o dieviškosios Dvasios, kuri pripildė jo sielą ir pajungė Kristaus valiai kiekvieną mintį, artumui bei veikimui. Pranašas skelbė: „Nesvyruojantiems duodi ramybę ir teiki gerovę, nes jie Tavimi pasitiki“ (Izaijo 26, 3). Pauliaus veide atsispindėjusi dangiška ramybė laimėjo Evangelijai daugybę sielų.

Paulių gaubė dangaus atmosfera. Visi, kurie bendravo su juo, jautė šio žmogaus vienybę su Kristumi. Tas faktas, kad skelbiamą tiesą jis iliustravo savo paties gyvenimu, suteikė jo skelbimui įtikinančios jėgos. Nepaaiškinama, nesąmoninga švento gyvenimo įtaka yra labiausiai įtikinantis pamokslas, koks gali būti pasakytas krikščionybės naudai. Argumentai, net nenuginčijami, gali išprovokuoti priešišką, tačiau pamaldumo pavyzdys turi jėgą, kuriai neįmanoma visiškai atsisirti.

Rūpindamasis tais, kuriuos veikiai turėjo palikti vienus kovoti su prietarais, neapykanta ir persekiojimu, apaštalas užmiršo savo paties artėjančias kančias. Ir tuos kelis krikščionis, kurie lydėjo jį į bausmės vietą, Pauliui užteko drąsos stiprinti bei drąsinti, kartojant pažadus, duotus tiems, kurie persekiojami už teisumą. Jis įtikinėjo juos, kad viskas, ką Dievas pasakė apie Savo išbandytus ir ištikimus vaikus, išsipildys. Trumpam jie gali patirti sunkumus dėl įvairiausių pagundų; jiems gali trūkti žemiškų patogumų; tačiau jie gali drąsinti savo širdis, būdami tikri Dievo ištikimybėje ir sakydami: „Žinau, kuo įtikėjau, ir esu tikras, kad Jis gali išlaikyti man patikėtąjį turtą“ (2 Timotiejui 1, 12). Greitai sunkumų

bei kančių naktis baigsis, ir išauš ramybės bei nuostabios dienos rytas.

Apaštalas žvelgė į tolimą ateitį ne su nežinomybe ar baime, o su džiugia viltimi ir lūkesčiu. Stovėdamas savo egzekucijos vietoje, jis matė ne budelio kardą ar žemę, kuri netrukus turėjo permirkti jo krauju; jis žvelgė į ramią tos vasaros dienos žydrynę – į Amžinojo sostą.

Šis tikėjimo vyras matė Jokūbo regėjime pasirodžiusius laiptus, simbolizuojančius Kristų, kuris sujungė žemę su dangum ir ribotą žmogų su begaliniu Dievu. Jo tikėjimas sustiprėjo, prisiminus, kaip patriarchai ir pranašai pasikliaudavo Tuo, kuris buvo jo paguoda bei atrama ir už kurį jis dabar aukojo savo gyvybę. Iš tų šventųjų, kurie šimtmečiais liudijo apie savo tikėjimą, jis išgirdo, kad Dievas yra tikras. Jis girdėjo, kaip jo bendražygiai apaštalai, – kurie, kad paskelbtų Kristaus Evangeliją, atlaikė religinę veidmainystę, pagonių prietarus, persekiojimus ir panieką bei nepagailėjo savo gyvybės, kad galėtų aukštai iškelti kryžiaus šviesą tamsiuose neišitikimybės labirintuose, – liudijo Jėzų kaip Dievo Sūnų, pasaulio Gelbėtoją. Nuo kankinimo suolų ir kuolų, iš požemių, žemės urvų ir slėptuvių jo ausis pasiekė kankinių triumfo šūksniai. Jis girdėjo liudijimus tvirtų sielų, kurios, nors vienišos ir iškankintos, be baimės, ryžtingai kalbėjo apie tikėjimą, sakydamos: „*Aš žinau, ką įtikėjau*“. Atidavę savo gyvenimą tikėjimui, šie žmonės skelbė pasauliui, kad Tas, kurį jie įtikėjo, gali išgelbėti ir didžiausius nusidėjėlius.

Atpirktas Kristaus aukos, apvalytas nuo nuodėmių Jo krauju ir aprengtas Jo teisumu, Paulius turėjo širdy paliudijimą, kad jo siela brangi Atpirkėjo akyse. Jo gyvenimas buvo paslėptas su Kristumi Dieve, ir jis buvo tikras, kad Tas, kuris nugalėjo mirtį, sugebės išsaugoti ištikimą tarną. Pauliaus mintys sukosi apie Gelbėtojo pažadą: „*Aš jį prikelsiu paskutiniąją dieną*“ (Jono 6, 40). Jo mintys ir viltys buvo sutelktos į Viešpaties antrąjį atėjimą. Kai leidosi budelio kardas ir mirties šešėlis susitelkė aplink kankinį, šmėkštelėjo

paskutinė mintis – tokia pati, kokia bus ir pirmoji didžiojo prisikėlimo dieną, – apie gyvybės Davėją, kuris priims jį į palaimintųjų džiaugsmą.

Praslinko daugybė šimtmečių nuo tada, kai senyvas Paulius paaukojo savo kraują, kaip Dievo Žodžio ir Jėzaus Kristaus liudijimą. Jokia ištikima ranka neaprašė ateities kartoms paskutiniųjų šio švento žmogaus gyvenimo scenų, tačiau Įkvėpimas išsaugojo mums jo priešmirtinį liudijimą. Nelyginant trimitas, jo balsas skambėjo per visus vėlesnius amžius, žadindamas savo drąsa tūkstančius Kristaus liudytojų bei keldamas tūkstančiuose sielvarto pakirstų širdžių savo triumfuojančio džiaugsmo aidą: „*Aš jau esu atnašaujamas, ir mano iškeliaavimas arti. Iškovojau gerą kovą, baigiau bėgimą, išlaikiau tikėjimą. Todėl manęs laukia teisumo vainikas, kuriuo mane tą Dieną apdovanos Viešpats, teisingasis Teisėjas, ir ne tik mane, bet ir visus, kurie su meile laukia Jo pasirodant*“ (2 Timotiejui 4, 6–8).

*Kai Dievo rankon įsikibę mes keliaujam,
aukšti kalnai žemom kalvom pavirsta,
ir upeliūkščiais – upės sraunios,
ir gesta piktojo laužai, ir vėtros rimsta...*

*Kai Viešpaties galybe pasikliaujam,
lengviau pakilti, atsitiesti...
Ir imam tarsi jonvabaliai šviesti,
kai esam mylinčiojo Dievo saujoj...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

51. IŠTIKIMASIS JAUNESNYSIS GANYTOJAS

Šis skyrius pagrįstas Petro pirmu laišku.

Apaštalų darbų knygoje nedaug teužsimenama apie tolimesnę apaštalo Petro veiklą. Per tuos intensyvaus tarnavimo metus po Dvasios išsiliejimo Sekminių dieną jis buvo tarp tų, kurie nepailsdami stengėsi pasiekti žydus, atkeliaujančius į kasmetines šventines pamaldas Jeruzalėje.

Tikinčiųjų skaičiui gausėjant Jeruzalėje ir kitose vietovėse, kur apsilankydavo kryžiaus pasiuntiniai, ankstyvajai krikščionių Bažnyčiai Petro talentai pasirodė esą neįkainojami. Toli ir plačiai sklido jo liudijimas apie Jėzų iš Nazareto. Jo pečius slėgė dviguba atsakomybė. Jis sėkmingai liudijo Mesiją netikintiesiems, uoliai darbavosi dėl jų atsivertimo ir kartu atliko ypatingą darbą dėl tikinčiųjų, stiprindamas jų tikėjimą Kristumi.

Po to, kai Petras išsižadėjo savęs ir visiškai atsidavė dieviškajai jėgai, jis buvo pašauktas tarnauti kaip jaunesnysis ganytojas. Dar prieš tai, kai Petras išsigynė Kristaus, Viešpats jam pasakė: „*O tu sutvirtėjęs stiprink brolius!*“ (Luko 22, 32) Šie žodžiai liudijo apie plataus masto ir veiksmingą darbą, kurį ateityje apaštalas turėjo atlikti dėl tų, kurie įtikės. Šiam darbui Petrą paruošė jo paties nuodėmės, kančios ir atgailos išgyvenimas. Kol nepatyrė savo paties silpnumo, jis negalėjo suprasti, kaip svarbu tikinčiajam priklausyti nuo Kristaus. Pagundų audroje Petras suvokė, jog žmogus

gali būti saugus tik visiškai nepasitikėdamas savimi ir pasikliaudamas Išgelbėtoju.

Paskutiniajame Kristaus susitikime su mokiniais ant jūros kranto Petras, išbandytas triskart pakartotu klausimu „*Ar myli Mane?*“ (žr. Jono 21, 15–17), užėmė savo vietą tarp Dvylikos. Jam buvo paskirtos tam tikros pareigos – jis turėjo maitinti Viešpaties kaimenę. Dabar, atsivertęs ir priimtinas Dievui, jis turėjo stengtis ne tik gelbėti pražuvėlius, bet ir ganyti aveles.

Kristus paminėjo Petru tik vieną tarnystės sąlygą: „*Ar myli Mane?*“ Tai svarbiausia savybė. Nors Petras galėjo turėti daugybę kitų, be meilės Kristui jis negalėjo būti ištikimas Dievo kaimenės ganytojas. Pažinimas, geranoriškumas, iškalbingumas, entuziazmas – visa tai būtina geram darbui; tačiau be Kristaus meilės širdyje krikščionio tarnautojo triūsas nebus sėkmingas.

Meilė Kristui nėra kartkartėm kylantis jausmas – tai gyvas principas, kuris turi pasireikšti širdyje kaip nuolatinė jėga. Jei ganytojo charakteris ir elgesys iliustruoja jo ginamą tiesą, Viešpats paženklinys jo darbą Savo pritarimo antspaudu. Ganytojas ir kaimenė taps viena, apjungti bendros vilties Kristuje.

Gelbėtojo bendravimo su Petru būdas tapo pamoka ir jam, ir jo broliams. Nors Petras buvo išsižadėjęs savo Viešpaties, Jėzaus meilę jam niekada neišblėso. Ir prisimindamas Žodžio tarnystę kitiems, apaštalas, savo ruožtu, turėjo rodyti nusidėjėlio atžvilgiu kantrybę, užuojautą bei atleidžiančią meilę. Prisimindamas savo paties silpnybes bei nesėkmes, jis turėjo ganyti jo globai patikėtas aveles bei ėriukus taip pat švelniai, kaip Kristus elgėsi su juo.

Žmonės, patys linkę į blogį, dažnai taip negailestingai elgiasi su tais, kurie patiria pagundas ir klysta. Jie nemoka skaityti širdžių; jie nepažįsta vidinių kovų ir širdyje patiriamą skausmą. Jiems dera išmokti priekaištauti su meile, mušti taip, kad gytų žaizdos, ir perspėti įžiebiant viltį.

Per visą savo tarnystės laiką Petras ištikimai prižiūrėjo jam patikėtą kaimenę ir pasirodė esąs vertas tos atsakomybės, kurią jam suteikė Gelbėtojas. Jis visada aukštino Jėzų iš Nazareto kaip Izraelio Viltį, žmonijos Gelbėtoją. Savo paties gyvenime jis leidosi drausminamas Vyriausiojo Pjūties Šeimininko. Visomis įmanomomis priemonėmis jis stengėsi išmokyti tikinčiuosius aktyviai tarnauti. Jo pamaldumo pavyzdys ir nepailstamas triūsas įkvėpė daug gabių jaunų žmonių visiškai atsiduoti tarnystės darbui. Ilgainiui apaštalo kaip švietėjo ir vadovo įtaka plėtėsi; ir nors jis niekada neapleido savo pareigos darbuotis būtent dėl žydų, jo liudijimas skambėjo įvairiose šalyse ir stiprino daugelio žmonių tikėjimą Evangelija.

Paskutiniaisiais savo tarnavimo metais Petras buvo įkvėptas parašyti tikintiesiems, *„pasklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje“*. Jo laišakai atgaivino ryžtą ir stiprino tikėjimą tų, kurie kentė sunkumus bei išbandymus, ir paskatino geriems darbams tuos, kuriems dėl įvairių pagundų kilo pavojus prarasti pasitikėjimą Dievu. Akivaizdu, jog šie laišakai parašyti žmogaus, kuris buvo pertekęs Kristaus kančios ir kartu Jo paguodos, žmogaus, kurio visa esybė buvo pakeista malonės ir kurio amžinojo gyvenimo viltis buvo tvirta bei nesugriaunama.

Pačioje savo pirmojo laiško pradžioje senyvas Dievo tarnas pašlovino Viešpatį ir Jam padėkojo. *„Šlovė Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, – sušuko jis, – kuris iš Savo didžio gailestingumo Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš numirusių yra atgimęs mus gyvai vilčiai ir nenykstančiam, nesuteptam, nevystančiam palikimui, kuris laikomas jums danguje. Jus Dievo galybė ir sergsti tikėjimu išganymui, kuris parengtas apsireikšti paskutiniu metu“*.

Ši viltis paveldėti atnaujintą žemę pirmuosius krikščionis džiugino net didžiausių išbandymų ir sunkumų metu. *„Tuomet jūs džiaugsitės, – rašė Petras, – nors dabar ir reikia truputį paliūdėti įvairiuose išmėginimuose. Taip jūsų*

nuoširdus tikėjimas, brangesnis už pragaištantį auksą, kuris ugnimi ištiriamas, bus pripažintas vertas pagyrimo, šlovės bei pagarbos, kai apsireikš Jėzus Kristus. Jūs mylite Jį, nors ir nesate Jo matę; [...] džiūgaujate neapsakomu ir šlovingiausiu džiaugsmu, nes žinotės gausią savo tikėjimo siekinį – sielų išganymą“.

Apaštalo žodžiai buvo užrašyti kaip pamokymas visų laikų tikintiesiems, ypač tiems, kurie gyvena tokiu metu, kai „visų dalykų galas arti“. Jo paraginimai ir perspėjimai, jo tikėjimo ir padaršinimo žodžiai reikalingi kiekvienai sielai, kuri nori išsaugoti savo tikėjimą „iki galo tvirtą“ (Hebrajams 3, 14).

Apaštalas stengėsi įrodyti tikintiesiems, kaip svarbu apsaugoti protą, kad jis nenuklystų į uždraustas temas ar neeikvotų savo energijos menkniekiams. Tie, kurie nenori tapti šėtono kėslų aukomis, turi budriai saugoti įėjimus į sielą; jie turi stengtis neskaityti, nežiūrėti ir neklausyti to, kas sukelia netyras mintis. Protui nevalia leisti nė retsykais nuklysti į tas temas, kurias pasiūlo sielų priešas. Širdį dera ištikimai saugoti, nes blogybės pažadins vidinį blogį, ir siela nuklys į tamsą. „*Todėl, susijuošę savo dvasios strėnas, – rašė Petras, – būkite blaivūs ir visiškai pasitikėkite malone, kuri bus jums suteikta, kai apsireikš Jėzus Kristus. [...] Daugiau nepasiduokite ankstesnėms savo neišmaningumo laikų aistroms. Šventas yra Tasai, kuris jus pašaukė, tad ir jūs patys tapkite šventi visu savo elgesiu, kaip parašyta: ‘Būkite šventi, nes Aš esu šventas’“.*

„*Su baime elkitės savo viešnagės metu. Juk jūs žinote, kad esate atpirkti nuo niekingos iš protėvių paveldėtos elgsenos ne nykstančiais turtais, sidabru ar auksu, bet brangiuoju krauju Kristaus, to Avinėlio be kliaudos ir dėmės. O Jis buvo numatytas dar prieš pasaulio sukūrimą ir atskleistas laikų pabaigoje jums, per Jį įtikėjusiems Dievą, kuris Jį prikėlė iš numirusių ir suteikė Jam garbę; todėl ir jūsų tikėjimas bei viltis kyla į Dievą“.*

Jeigu sidabro ir aukso užtektų nupirkti žmonių išgelbėjimui, kaip lengvai tai galėtų padaryti Tas, kuris sako: „*Mano yra sidabras ir Mano yra auksas*“ (Agėjo 2, 8). Tačiau nusidėjėlis gali būti atpirktas tik brangiu Dievo Sūnaus krauju. Išgelbėjimo planas pagrįstas auka. Apaštalas Paulius rašė: „*Jūs gi pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę ir žinote, jog Jis, būdamas turtingas, dėl jūsų tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą*“ (2 Korintiečiams 8, 9). Kristus atidavė už mus Save, kad galėtų atpirkti mus iš visokeriopų nedorybių. Ir kaip apvainikuojantis išgelbėjimo palaiminimas yra „*Dievo malonės dovana – amžinasis gyvenimas mūsų Viešpatyje Kristuje Jėzuje*“ (Romiečiams 6, 23).

„*Klusnumu tiesai nuskaidrinę savo sielas neveidmainiškai brolių meilei, – tęsė Petras, – karštai iš širdies mylėkite vieni kitus*“. Dievo Žodis – tiesa – yra tas šaltinis, per kurį Viešpats apreiškia Savo Dvasią ir jėgą. Paklusnumas Žodžiui subrandina reikiamos kokybės vaisių – „*neveidmainišką brolių meilę*“. Ši meilė, gimusi danguje, sužadina aukštus motyvus ir nesavanaudiškus poelgius.

Kai tiesa tampa nuolatiniu gyvenimo principu, siela atgimsta „*ne iš pranykstančios, bet iš nenykstančios sėklos gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu*“. Šis gimimas iš aukštybių yra Kristaus, kaip Dievo Žodžio, priėmimo vaisius. Kai per Šventąją Dvasią dieviškosios tiesos įsitvirtina širdyje, susiformuoja naujos pažiūros ir lig tol snaudusios jėgos pažadinamos, kad bendradarbiautų su Dievu.

Taip buvo su Petru ir kitais mokiniais. Kristus apreiškė pasauliui tiesą. Per Jį negendanti sėkla – Dievo Žodis – buvo pasėta žmonių širdyse. Tačiau daugelis brangiausių didžiojo Mokytojo pamokų buvo išdėstytos tiems, kurie jų iš karto nesuprato. Kai, Kristui įžengus į dangų, Šventoji Dvasia priminė mokiniams, apie ką Jis kalbėjo, jų snaudžiantys jausmai prabudo. Šių tiesų prasmė suspindo jų protuose kaip naujas apreiškimas, ir tiesa, tyra bei neiškeipta, užėmė savo vietą. Tada nuostabi Jo gyvenimo patirtis tapo jų pa-

tirtimi. Per juos, Jo paskirtuosius žmones, liudijo Žodis, ir jie skelbė galingą tiesą: *„Tas Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų; mes regėjome [...] šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos [...]. Tikrai iš Jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės“* (Jono 1, 14.16).

Apaštalas ragino tikinčiuosius tyrinėti Šventąjį Raštą, kurio tinkamas supratimas gali užtikrinti amžinybę. Petras žinojo, kad kiekviena siela, prieš pasiekdama galutinę pergalę, gali susidurti su sunkumais ir išbandymais; tačiau žinojo jis ir tai, kad Šventojo Rašto suvokimas įgalins gundomą žmogų prisiminti pažadus, kurie paguos širdį ir sustiprins tikėjimą Galinguoju.

„Kiekvienas kūnas – tartum žolynas, – skelbė jis, – ir visa jo garbė – tarsi žolyno žiedas. Žolynas sudžiūsta, ir žiedas nubyra; tik Viešpaties žodis išlieka per amžius. Toks yra žodis, paskelbtas jums kaip geroji naujiena. Taigi, atmetę visokią blogybę, visokią klastą, veidmainystes, pavyduliavimus ir visokias apkalbas, lyg naujagimiai troškite dvasinio, neatmiešto pieno, kad nuo jo augtumėte išganymui, jei esate patyrę, koks meilus yra Viešpats.“

Daugelis tikinčiųjų, kuriems Petras adresavo savo laiškus, gyveno tarp pagonių, ir daug kas priklausė nuo to, ar jie išliks teisingi aukštam savo pašaukimui. Apaštalas priminė jiems jų, kaip Kristaus sekėjų, privilegijas. *„O jūs esate išrinktoji giminė, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, įsigytoji liaudis, pašaukta išgarsinti šlovingus darbus To, kuris pašaukė jus iš tamsybių į Savo nuostabią šviesą. Seniau ne tauta, dabar Dievo tauta, seniau neradę gailestingumo, dabar jį suradę. Mylimieji, aš maldauju jus kaip ateivius ir svečius susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kovoja prieš sielą. Jūsų elgesys tarp pagonių tebūna pavyzdingas, kad, nors dabar šmeižia jus kaip piktadarius, pažinę jūsų gerus darbus, imtų šlovinti Dievą aplankymo dieną“.*

Apaštalas aiškiai apibūdino, koks turi būti tikinčiųjų požiūris į valdžią. *„Būkite klusnūs kiekvienai žmonių valdžiai dėl Viešpaties: tiek karaliui, kaip vyriausiajam, tiek valdytojams, kaip*

jo pasiųstiems bausti piktadarių, išaukštinti gerųjų. Mat tokia yra Dievo valia, kad gerais darbais nutildytumėte neprotingus ir neišmanančius žmones. Elkitės kaip laisvi, ne kaip tie, kurie laisve pridengia blogį, bet kaip Dievo tarnai. Gerbkite visus, mylėkite brolius, bijokite Dievo, gerbkite karalių“.

Tarnams buvo patarta likti nuolankiems savo šeiminiškams: „Su visa baime būkite klusnūs šeiminiškams, ne tik geriems bei švelniems, bet ir įnoringiems. Tai malonė, – paaiškino apaštalas, – jei kas, pažindamas Dievą, pakelia vargus, kuriuos nekaltai kenčia. Menka garbė, jei jūs kantrūs, kai esate plakami už nusikaltimus. Bet kai esate kantrūs darydami gera ir kentėdami, tuomet jums nuopelnas Dievo akyse. Juk jūs tam pašaukti, nes ir Kristus kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad eitumėte Jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir Jo lūpose nerasta klastos. Šmeižiamas Jis neatsikirtinėjo, kentėdamas negrasino, bet visa pavedė teisingajam Teisėjui. Jis Pats Savo kūne užnešė mūsų nuodėmes ant kryžiaus, kad, numirę nuodėmėms, gyventume teisumui. Jūs esate pagydyti Jo žaizdomis. Jūs buvote tarsi paklydusios avys, o dabar sugrįžote pas savo sielų Ganytoją ir Sargą“.

Apaštalas ragino tikinčias moteris būti tyras pokalbiuose, kukliai rengtis ir santūriai elgtis. „Tegu puošia jus ne išorė – šukuosena, aukso gražmenos ar ištaigingi drabužiai, – patarė jis, – bet žmogaus širdies slaptuma – nesugadinta, švelni ir taikinga dvasia, kuri brangi Dievo akyse“.

Ši pamoka tinka bet kokio amžiaus tikintiesiems. „Taigi jūs pažinsite juos iš vaisių“ (Mato 7, 20). Vidinės nuolankios ir romios dvasios puošmenos yra neįkainojamos. Tikro krikščionio gyvenime išorinės puošmenos visada atitinka vidinę ramybę ir šventumą. „Jei kas nori eiti paskui Mane, – pasakė Kristus, – teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka Manimi“ (Mato 16, 24). Krikščionio gyvenimą paženklins savęs išsižadėjimas ir auka. Skonio pasikeitimą akivaizdžiai liudys apranga tų, kurie žengia Viešpaties atpirtiesiems skirtu keliu.

Kai žmogus mėgsta grožį ir jo trokšta – tai normalu, tačiau Dievas nori, kad mes pamėgtume ir pirmiausia siektume aukštybių grožio, kuris yra nenykstantis. Joks išorinis papuošalas savo verte ar mielumu negali prilygti „švelniai ir taikingai dvasiai“, „tyros baltos drobės drabužiams“ (žr. Apreiškimo 19, 14), kuriuos dėvės visi šventieji žemėje. Šis apdaras padarys juos gražius ir mylimus čia, o vėliau taps jų priėmimo į karaliaus rūmus ženklą. Juk Jis pažadėjo: „Jie vaikščios su Manimi, apsirengę baltai, nes jie šito verti“ (Apreiškimo 3, 4).

Su pranašo regėjimu žvelgdamas į tuos pavojingus laikus, į kuriuos tuoj turėjo įžengti Kristaus Bažnyčia, apaštalas ragino tikinčiuosius išlikti tvirtus išbandymų bei kančių akivaizdoje. „Mylimieji, – rašė jis, – nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti“.

Išbandymai yra Kristaus mokyklos programos dalis, skirta apvalyti Dievo vaikus nuo pasaulietiško atliekų. Jie patiria išbandymus dėl to, kad yra vedami Dievo. Sunkumai ir kliūtys – tai Jo pasirinkti drausminimo būdai ir Jo paskirtosios sėkmės sąlygos. Tas, kuris skaito žmonių širdis, geriau žino jų silpnybes, negu jie patys. Jis mato žmones, turinčius savybių, kurios tinkamai nukreiptos, praverstų Jo darbe. Per Savo apvaizdą Dievas atveda šiuos žmones į įvairius postus bei sukuria skirtingas situacijas, kad jie galėtų atrasti trūkumus, kurie paslėpti nuo jų pažinimo. Jis sudaro jiems galimybes įveikti šias ydas ir tapti tinkamais tarnystei. Kad būtų apvalyti Jo tarnai, dažnai Dievas leidžia išsiplieksti ir negandų liepsnoms.

Dievas be paliovos rūpinasi Savo paveldu. Jis apsaugo Savo vaikus nuo visų nelaimių, išskyrus tas, kurios būtinos jų dabartiniam ir amžinajam labui. Jis nuskaistins Savo Bažnyčią, kaip Kristus apvalė šventyklą Savo tarnystės žemėje metu. Visi išbandymai bei sunkumai, kuriuos Jis siunčia Savo tautai, skirti tam, kad jie taptų labiau pasi-

šventę ir stipresni siekdami Kristaus kryžiaus triumfo. Paties Petro gyvenime buvo laikotarpis, kai jis nenorėjo matyti kryžiaus Kristaus darbe. Kai Gelbėtojas prakalbo mokiniams apie Jo laukiančias kančias ir mirtį, Petras sušuko: „*Nieku gyvu, Viešpatie, Tau neturi taip atsitikti!*“ (Mato 16, 22) Petro protestą sukėlė savigaila, atribojanti jį nuo Kristaus kančių. Tai, kad Kristaus kelias žemėje vedė per didžiausias kančias ir nusižeminimą, šiam mokiniui tai buvo sunki pamoka, kurią jis įsisavino gana lėtai. Tačiau atsidūręs pačiame liepsnojančio žaizdro centre, jis ją išmoko. Dabar, kai jo kitados aktyvų kūną slėgė metų ir darbų našta, Petras galėjo parašyti: „*Mylimieji, nesistebėkite, kad degina jus ugnis, lyg jums būtų atsitikę kas nepaprasta, nes taip darosi jums išmėginti. Verčiau džiaukitės dalyvaudami Kristaus kentėjimuose, kad ir tada, kai Jo šlovė apsireišk, galėtumėte džiūgauti ir linksmintis*“.

Kreipdamasis į Bažnyčios vyresniusius dėl jų, kaip jaunesniųjų Kristaus kaimenės ganytojų atsakomybės, apaštalas rašė: „*Ganykite jums patikėtą Dievo kaimenę ne iš prievartos, bet su noru, kaip Dievui patinka, ne dėl bjauraus pelno, bet gera valia, ne kaip jums pavestųjų valdovai, bet kaip kaimenės pavyzdys. Kai pasirodys Vyriausiasis Ganytojas, jūs gausite nevystantį garbės vainiką*“.

Tie, kurie eina jaunesniųjų ganytojų pareigas, turi būti uolūs ir darbštūs dėl Viešpaties kaimenės. Tai turi būti ne diktatoriškas budrumas, o pastangos paskatinti, sustiprinti ir pakelti dvasią. Tarnavimas reiškia daugiau negu pamokslavimą; tai nuoširdus asmeninis triūsas. Bažnyčią žemėje sudaro klystantys vyrai ir moterys, kuriuos reikia kantriai bei su skausmingomis pastangomis drausminti ir mokyti, kad jie tinkamai atliktų savo darbą šiame gyvenime, o būsimajame galėtų būti vainikuoti šlovės bei nemirtingumo vainiku. Ištikimi ganytojai neturi nei meilikausti Dievo tautai, nei būti jai pernelyg griežti. Jie turi maitinti gyvybės duona tuos, kurie kasdien patiria keičiančią Šven-

tosios Dvasios jėgą, ir puoselėti stiprią, nesavanaudišką meilę tiems, dėl kurių jie darbuojasi.

Jaunesnysis ganytojas turi dirbti apgalvotai, nes jam tenka Bažnyčioje susidurti su susvetimėjimu, kartėliu ir pavydu. Taigi, kad viską sustatytų į savo vietas, jis turi plušėti Kristaus dvasioje – nuolatos perspėti, barti dėl nuodėmių, ištaisyti blogybes, ir visa tai atlikti ne tik savo kaip tarnautojo darbu nuo sakyklos, bet ir asmeniniu triūsu. Aikština širdis gali nepriimti mokymo, neteisingai galvoti apie Dievo tarną ir jį kritikuoti. Toks žmogus turi atminti, kad *„iš aukštybių kilusi išmintis pirmiausia yra tyra, paskui taikinga, maloninga, klusni, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, nešališka, nuoširdi. O teisumo vaisius sėjamas ramybėje tiems, kurie neša ramybę“* (Jokūbo 3, 17.18).

Evangelijos tarnautojo darbas turi *„atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti slėpinys, nuo amžių uždengtas Dieve – visų dalykų Kūrėjuje“* (Efeziečiams 3, 9). Jeigu tas, kuris imasi šio darbo, vengs aukotis, pasitenkins tik pamokslavimu ir paliks asmeninio tarnavimo darbą atlikti kam nors kitam, jo darbai Dievui nebus priimtini. Sielos, už kurias numirė Kristus, žūsta, nesulaukusios kryptingo asmeninio darbo; ir, jeigu pradėjęs tarnauti, krikščionis nenori imtis asmeninės atsakomybės pagal savo kaimenės poreikius, jis apsiriko dėl savo pašaukimo.

Tikras ganytojas užmiršta save. Jis nebežiūri į save, kad galėtų darbuotis dėl Dievo. Skelbdamas Žodį ir asmeniškai tarnaudamas žmonių namuose, jis sužino apie jų poreikius, liūdesį bei sunkumus; bendradarbiaudamas su didžiuoju naštų Nešėju, jis dalijasi jų negandomis, guodžia juos nelaimėje, pasotina jų sielas ir laimi jų širdis Dievui. Tarnautojui padeda dangaus angelai, ir jis pats yra mokomas bei apšviečiamas tos tiesos, kuri suteikia jam išminties žengiant į išgelbėjimą. Duodamas nurodymus tiems, kuriems Bažnyčioje patikėti tam tikri postai, apaštalas išdėstė keletą bendrų principų, kurių privalo laikytis visi, suvienyti ben-

drystės Bažnyčioje. Jaunesnieji kaimenės nariai raginami sekti vyresniųjų pavyzdžiu, kaip praktikuoti krikščionišką nuolankumą: *„Taip pat jūs, jaunesnieji, būkite klusnūs vyresniesiems. Ir visi būkite apšvielę nuolankumu vieni kitiems, nes Dievas išpuikėliams priešinasi, o nuolankiesiems duoda malonę. Tad nusizeminkite po galinga Dievo ranka, kad Jis išaukštintų jus metui atėjus. Paveskite Jam visus savo rūpesčius, nes Jis jumis rūpinasi. Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešas velnias kaip riaumojantis liūtas slankioja aplinkui, tykodamas ką prartyti. Pasipriešinkite jam tvirtu tikėjimu“.*

Taip Petras rašė tikintiesiems Bažnyčiai ypatingai sunkiu laikotarpiu. Daugeliui jau buvo tekusi Kristaus kančių dalis, o veikiai turėjo prasidėti siaubingų Bažnyčios persekiojimų metas. Per kelerius trumpus metus daugeliui tų, kurie buvo Bažnyčios mokytojai ir vadovai, teko paaukoti savo gyvybę dėl Evangelijos. Veikiai atslinko nuožmūs vilkai, kurie nepagailejo kaimenės. Tačiau nė viena iš šių negandų nesutrikdė tų, kurių viltys buvo sutelktos į Kristų. Su padrąsinimo žodžiais ir geru ūpu Petras nukreipė tikinčiųjų mintis nuo dabartinių sunkumų ir būsimųjų kančių į *„nenykstantį, nesuteptą, nevystantį palikimą“*. *„O visų malonių Dievas, – karštai meldėsi jis, – pašaukęs jus į Savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje, pats jus, trumpai pakentėjusius, išstobulins, sutvirtins, pastiprins, pastatys ant tvirto pagrindo. Jo valdžia per visus amžių amžius! Amen“*.

52. IŠTVERMINGI IKI GALO

Šis skyrius pagrįstas Petro antru laišku.

Savo antrame laiške tiems, kurie turi „*lygiai brangų tikėjimą*“, kaip ir jis, Petras išdėstė dieviškąjį krikščioniško charakterio ugdymo planą. Jis rašė:

„Malonė ir ramybė tegausėja jums su Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu. Jo dieviška galybė padovanojo mums visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui pažinimu. To, kuris pašaukė mus Savo šlove ir jėga. Drauge Jis mums padovanojo ir brangius bei didžius pažadus, kad per juos taptumėte dieviškosios prigimties dalininkais, pabėgę nuo sugedimo, kurį skleidžia pasaulyje geiduliai. Todėl parodykite visą stropumą, kad savo tikėjimu ugdytumėte dorybę, dorybe – pažinimą, pažinimu – susivaldymą, susivaldymu – ištvermę, ištverme – maldingumą, maldingumu – brolybę, o brolybe – meilę. Kai šitie dalykai jumyse gyvuoja ir tarpsta, jie neduoda jums apsileisti ir likti bevaisiams mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinime“.

Šie žodžiai kupini išminties ir užgauna pagrindinę pergalės gaidą. Apaštalas pavaizdavo tikintiesiems krikščioniškos pažangos laiptus, kurių kiekviena pakopa simbolizuoja pažangą Dievo pažinime ir kuriomis kopiant nedera sustoti. Tikėjimas, dorybė, pažinimas, susivaldymas, ištvermė, maldingumas, brolybė ir meilė – tai vis laiptų pakopos. Kopdami laiptelis po laiptelio, žingsnis po žingsnio iki Kristaus mums skirtojo idealo aukštybių, mes pasiekiamo

išgelbėjimą. Taip Jis tampa mums išmintimi, teisumu, pašventinimu ir atpirkimu.

Dievas pašaukė Savo tautą į šlovę ir dorybę, ir tai pasireiškė gyvenime visų, kurie iš tikrųjų su Juo susivieniję. Tapę dieviškosios dovanos dalininkais, jie turi siekti tobulybės, saugomi tikėjimu Dievo galybės (1 Petro 1, 5). Dievui šlovė, kai Jis suteikia Savo dorybes Savo vaikams. Jis trokšta matyti, kaip vyrai ir moterys siekia tobulumo; ir kaip tikėjimu jie laikosi Kristaus galybės, kai maldauja Jį išpildyti Savo pažadus ir pareiškia į juos pretenzijas, kaip į jiems skirtuosius, tai rodo, jog jie atkakliai siekia Šventosios Dvasios jėgos ir taps tobuli Jame.

Priėmus tikėjimą Evangelija, tolimesnis tikinčiojo žingsnis yra praturtinti savo charakterį dorybėmis, taigi apvalyti širdį ir paruošti protą priimti Dievo pažinimą. Šis pažinimas yra visokeriopo tikro išsilavinimo ir tikros tarnystės pagrindas. Tai vienintelė patikima apsauga nuo pagundų; ir tik tai gali padaryti žmogaus charakterį panašų į Dievo. Per Dievo ir Jo Sūnaus Jėzaus Kristaus pažinimą tikinčiajam suteikta „*visa, kas praverčia gyvenimui ir maldingumui*“. Jokia gera dovana neatimama iš to, kuris nuoširdžiai trokšta Kristaus teisumo.

„*O amžinasis gyvenimas, – pasakė Kristus, – tai pažinti Tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir Tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją*“ (Jono 17, 3). Pranašas Jeremijas skelbė: „*Bet jei kas didžiuotųsi, tesusididžiuoja, kad turi išminties pažinti Mane, – pripažinti, kad Aš esu VIEŠPATIS, kuris myli ištikimai, vykdo teisingumą ir teisumą žemėje. Tokiais žmonėmis Aš mėgaujuosi, – tai VIEŠPATIES žodis*“ (Jeremijo 9, 23). Žmogaus protas sunkiai gali suvokti šį pažinimą įgijusiojo pasiekimų plotį, gylį bei aukštį.

Savo srityje siekdamas Kristaus charakterio tobulybės nė vienas neturi suklypti. Kristaus auka parūpino tikinčiajam visa, ko reikia gyvenimui ir maldingumui. Dievas ragina mus siekti tobulumo aukštumų ir rodo kaip pavyzdį Kristaus charakterį. Savo žmogiškumu, išstobulintu nuolatos

priešinantis blogiui, Gelbėtojas parodė, kad bendradarbiaudami su Dievu, žmonės gali jau šiame gyvenime išsiugdyti tobulą charakterį. Dievas užtikrina mus, kad ir mes galime pasiekti absoliučią pergalę.

Tikinčiamam atsiveria nuostabi galimybė būti panašiam į Kristų, paklusniam visiems Įstatymo principams. Tačiau pats žmogus visiškai nesugeba pasiekti tokio lygio. Šventumas, kurio reikalauja Dievo Žodis dar prieš tai, kai žmogus bus išgelbėtas, yra dieviškosios malonės veikimo vaisius, kai žmogus leidžiasi drausminamas tiesos Dvasios. Žmogaus paklusnumas gali būti išstobulintas tik per Kristaus teisumą, kuris pripildo kiekvieną paklusnumo aktą dieviško aromato. Krikščioniui telieka atkakliai kovoti su visomis ydomis. Jis turi be paliovos melsti Išgelbėtojo išgydyti jo nuodėmėmis užkrėstos sielos ligas. Pats jis neturi nei išminties, nei jėgų, kad nugalėtų; tai priklauso Viešpačiui, ir tik Jis suteikia šias galias tiems, kurie nusizėminę bei atgailaudami siekia Jo pagalbos.

Perėjimas iš nešventumo į šventumą vyksta be paliovos. Dievas kasdien darbuojasi, kad žmogus būtų apvalytas nuo nuodėmių, o žmogus turi bendradarbiauti su Juo, dėdamas didžiausias pastangas, kad išsiugdytų teisingus įpročius. Jis turi kaupti malonę prie malonės, ir jam vykdant šį papildymo planą, Dievas įgyvendins jam padauginimo planą. Mūsų Išgelbėtojas visada pasirengęs išklaudyti ir atsakyti į atgailaujančios širdies maldas, ir malonė bei ramybė pagausinama Jo ištikimiesiems. Jis mielai suteikia jiems tuos palaiminimus, kurių reikia kovojant su juos persekiojančiomis blogybėmis.

Daug yra tokių, kurie mėgina kopti krikščioniškos pažangos laiptais; tačiau pradėję kilti aukštyn, jie ima pasitikėti žmogaus galiomis ir veikia užmiršta Jėzų, jų tikėjimo Vadovą ir Išstobulintoją. To rezultatas yra nesėkmė – praradimas visko, kas buvo įgyta. Iš tiesų apgailėtina situacija yra tų, kurie pavargę eiti tuo keliu, leidžia sielą priešui atimti

iš jų krikščioniškas malones, kurios jau tarpo jų širdyse ir gyvenime. *„Kam jų trūksta, – skelbė apaštalas, – tas aklas ir trumparegis, užmiršęs, kad yra apvalytas nuo savo senųjų nuodėmių“.*

Apaštalas Petras turėjo didžiulę gyvenimo su Dievu patirtį. Jo tikėjimas Dievo galia išgelbėti per ilgus metus vis stiprėjo, kol jis jau neabejojo, kad negali patirti nesėkmės, kuris vedamas tikėjimo kopia pakopa po pakopos iki pat laiptų viršaus, siekiančio net dangaus vartus.

Daugybę metų Petras aiškino tikintiesiems, jog būtina nuolatos augti malone ir tiesos pažinimu. Dabar, žinodamas, jog greitai taps kankiniu už savo tikėjimą, jis dar kartą atkreipė dėmesį į kiekvienam tikinčiajam pasiekiamas brangias privilegijas. Būdamas visiškai užtikrintas savo tikėjime, šis senyvas Kristaus mokinys ragino brolius atkakliai siekti krikščioniško gyvenimo tikslo. *„Todėl, broliai, dar uoliau stenkitės sutvirtinti savąjį pašaukimą ir išrinkimą, – maldavo jis. – Tai darydami, jūs niekada neapsigausite. Šitaip dar plačiau atsivers jums vartai į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę“.* Koks neįkainojamas užtikrinimas! Šlovinga yra tikinčiojo viltis, tikėjimu žengiant į krikščioniškos tobulybės aukštumas!

„Todėl aš nuolat jums priminsiu šituos dalykus, – tęsė apaštalas, – nors jūs ir žinote juos ir esate sutvirtinti turimoje tiesoje. Aš laikaui savo priederme, kol gyvenu šitoje padangtėje, žadinti jus paraginimais. Žinau, kad veikiausiai ateis mano padangtės nugriovimo metas, kaip ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra man apreiškęs. Bet aš pasistengsiu, kad ir man iškeliavus jūs kiekvienu metu galėtumėte tai prisiminti“.

Šis apaštalas buvo visiškai kompetentingas kalbėti apie Dievo tikslus žmonijai; mat ankstyvojoje Kristaus tarnystėje jis buvo daug ką matęs ir girdėjęs, kas susiję su Dievo karalyste. *„Mat mes skelbėme jums mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus galybę ir atėjimą ne mėgdžiodami gudriai išgalvotas pasakas, bet kaip savo akimis matę Jo didybę liudytojai, – primi-*

nė jis tikintiesiems. – Jis gavo iš Dievo Tėvo garbę ir šlovę, kai iš šlovingosios didybės nuskambėjo Jam balsas: ‘Šitas yra Mano mylimasis Sūnus, kuriuo Aš gėriuosi’. Tą balsą mes girdėjome aidint iš dangaus, kai buvome su Juo ant šventojo kalno”.

Tačiau, kad ir koks įtikinamas šis tikinčiojo vilties pagrįstumo įrodymas, pranašystės liudijime buvo kitas, dar labiau įtikinantis, per kurį gali būti įtvirtintas ir apsaugotas visų tikėjimas. „Mes turime tvirčiausią pranašų žodį, – skelbė Petras. – Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė. Pirmiausia žinokite, kad jokia Rašto pranašystė negali būti savavališkai aiškinama, nes pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu”.

Aiškindamas „tvirčiausią pranašų žodį“, kaip patikimą vadą pavojaus metu, apaštalas rimtai perspėjo Bažnyčią saugotis netikrų pranašų, kuriuos iškels „netikri mokytojai“, o šie, savo ruožtu, „įves pražūtingų klaidamokslių, išsigindami net juos išpirkusio Valdovo“. Šiuos netikrus mokytojus, kurie atsiranda Bažnyčioje ir daugelio tikėjimo brolių yra laikomi tikrais, apaštalas palygino su „šaltiniais be vandens, audros genamais debesimis; jiems skirta juodžiausia tamsybė“. „Jiems paskui darosi blogiau negu pirma, – skelbė Petras. – Jiems būtų buvę geriau iš viso nepažinti teisumo kelio, negu, jį pažinus, nusigręžti nuo jiems duoto šventojo įsakymo”.

Žvelgdamas per šimtmečius į laikų pabaigą, apaštalas pajuto įkvėpimą apibūdinti situaciją, kuri bus pasaulyje prieš pat Kristaus antrąjį atėjimą. „Paskutinėmis dienomis pasirodys šaipūnai, kupini pajuokos, – rašė jis. – Jie gyvens savo geiduliais ir kalbės: ‘Kur Jo pažadėtas atėjimas? Juk nuo to laiko, kai užmigo protėviai, visa pasilieka kaip buvę nuo sukūrimo pradžios’”. Tačiau „kai žmonės kalbės: ‘Gyvename ramiai ir saugiai’, tada „juos ir ištiks netikėtas žlugimas“ (1 Tesalonikiečiams 5, 3). Tiesa, ne visi pateks į priešo spąstus. Artėjant pasaulio pabaigai, bus ištikimųjų, kurie sugebės

atpažinti laiko ženklus. Nors daugelis tariamų tikinčiųjų savo darbais išsižadės tikėjimo, išliks tokių, kurie ištvers iki galo.

Petro širdyje visada buvo gyva viltis, kad Kristus sugrįš, todėl jis užtikrino Bažnyčią, kad tikrai išsipildys Gelbėtojo pažadas: „*Kai nuėjęs paruošiu, vėl sugrįšiu ir jus pas Save pasiimsiu, kad jūs būtumėte ten, kur ir Aš*“ (Jono 14, 3). Išbandytiesiems ir ištikimiesiems gali atrodyti, kad šis atėjimas uždelsė, tačiau apaštalas juos užtikrino: „*Viešpats negaišta ištėsėti pažado, kaip kai kurie mano, o kantriai elgiasi su jumis, nenorėdamas, kad kuris pražūtų, bet kad visi atsivers-tų. O Viešpaties diena ateis kaip vagis. Tuomet dangūs praeis su smarkiu ūžesiu, stichijos nuo karščio suirs, ir žemė su savo veikalais sudegs*.“

Jeigu visa turi taip suirti, tai kaipgi jums reikėtų pasižymėti šventu gyvenimu ir maldingumu, kaip laukti Dievo dienos, kaip skubinti jos atėjimą, kai dangūs suirs liepsnose ir stichijos sutirps iš karščio! Pagal Jo pažadą mes laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kuriuose gyvena teisumas.

Todėl, mylimieji, šito laukdami, stenkitės, kad Jo akivaizdoje būtumėte rasti nesutepti, nepeiktini ir taikingi. Mūsų Viešpaties kantrumą laikykite išgelbėjimu, kaip jums yra parašęs ir mūsų mylimasis brolis Paulius pagal jam duotą išmintį. [...] Tad jūs, mielieji, iš anksto tai žinodami, sergėkitės, kad, nedorėlių paklydimo traukiami, neiškryptumėte iš savo stiprybės. Todėl aukite malone ir mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu“.

Dievo apvaizda leido Petruį užbaigti savo tarnavimą Romoje, kur imperatoriaus Nerono įsakymu jis buvo įkalintas maždaug tuo metu, kai paskutinį kartą buvo suimtas ir Paulius. Taigi du apaštalai veteranai, per daugelį metų plačiai išgarsėję savo darbais, turėjo galimybę paskutinį kartą paliudyti Kristų pasaulio centre ir būtent šioje dirvoje pralieti savo kraują, kaip sėklą, iš kurios išaugs didžiulis šventųjų ir kankinių derlius.

Po savo atsigavimo išsižadėjus Kristaus, Petras nesvyruodamas atlaikydavo pavojus ir parodė kilnią drąsą, skelbdamas nukryžiuotą, prisikėlusį bei į dangų įžengusį Gelbėtoją. Gulėdamas savo kameroje, jis prisiminė Kristaus jam pasakytus žodžius: „*Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai būvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas; kitas tavo perjuos ir ves, kur nenori*“ (Jono 21, 18). Taip Jėzus pasakė Savo mokiniui, kaip jis bus nužudytas ir net išpranašavo, kad jo rankos bus ištiestos ant kryžiaus.

Petras, kaip žydas ir dar svetimšalis, buvo pasmerktas patyčioms ir nukryžiovimui. Šios siaubingos mirties aki-vaizdoje apaštalas prisiminė savo didžiąją nuodėmę – kaip jis išsižadėjo Jėzaus Jam sunkią valandą. Tada jis buvo dar nepasirengęs išpažinti kryžiaus, o dabar džiaugėsi galimybe atiduoti savo gyvybę už Evangeliją ir manė, kad jam, išsižadėjusiam savo Viešpaties, numirti taip pat, kaip mirė Mokytojas, yra net pernelyg didelė garbė. Petras nuoširdžiai atgailavo dėl tos nuodėmės, ir Kristus jam atleido – tai liudija jam patikėta svarbi užduotis ganyti kaimenės avis ir ėriukus. Tačiau jis pats niekada negalėjo sau atleisti. Net mintis apie paskutinę siaubingąją agoniją nesusvelnino jo širdgėlos ir atgailos kartėlio. Kaip paskutinės malonės jis paprašė savo budelių būti prikaltas prie kryžiaus žemyn galva. Šis prašymas buvo išpildytas, ir būtent taip mirė didysis apaštalas Petras.

*...Ir liūtys baigiasi, ir jėgos grįžta,
ir laimi tas, kuris keliauti iki galo pasiryžta!*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

53. MYLIMASIS MOKINYS JONAS

Jonas išskiriamas iš kitų apaštalų, kaip mokinys, „kurį Jėzus mylėjo“ (Jono 21, 20). Atrodo, kad jis džiaugėsi ypatinga draugyste su Kristumi ir buvo gavęs daugybę Gelbėtojo pasitikėjimo bei meilės ženklų. Jis buvo vienas iš trijų, kuriems buvo leista matyti Kristaus šlovę ant atsimaitymo kalno ir Jo agoniją Getsemanėje, ir būtent jo globai mūsų Viešpats patikėjo Savo motiną tomis paskutiniosiomis kančių ant kryžiaus valandomis.

Už Gelbėtojo meilę šis mokinys atsilygino visa karšto pasišventimo stiprybe. Jonas šliejosi prie Kristaus, kaip vynmedžio šakos vyniojasi apie atramą. Dėl Mokytojo jis drąsiai ištverė teismo pavojus ir pasakojo apie kryžių, o sužinojęs, kad Kristus prisikėlė, tuoj nuskubėjo prie laidojimo rūsio, savo užsidegimu pralenkdamas net nekantrųjį Petrą.

Patikima meilė ir nesavanaudiškas pasišventimas, pasireiškę Jono gyvenime ir charakteryje, yra neįkainojamos pamokos krikščionių Bažnyčiai. Iš prigimties Jono charakteris nebuvo toks jau švelnus, kaip rodo jo vėlesnis gyvenimas. Jam netrūko didelių ydų. Jis buvo ne tik išdidus, pasitikintis savimi ir ambicingai siekiantis garbės, bet ir nekantrus bei greitai įsižeidžiantis. Jonas su savo broliu buvo vadinami „griaustinio vaikais“. Nesuvaldomas tem-

peramentas, keršto geismas, kritikos dvasia – štai kokiomis savybėmis pasižymėjo mylimasis mokinys. Tačiau po visu tuo dieviškasis Mokytojas išvelgė karštą, nuoširdžią, mylinčią širdį. Jėzus barė jį už savivalę, buvo nusivylęs jo ambicijomis, tikrino jo tikėjimą. Tačiau Jis apreiškė Jonui tai, ko trūko šio žmogaus siela, – šventumo grožį ir keičiančią meilės jėgą.

Jono charakterio trūkumai itin išryškėjo keliose situacijose jam bendraujant su Gelbėtoju. Kartą Kristus pasiuntė prieš Save pasiuntinius į samariečių gyvenvietę, kad paruoštų Jam ir Jo mokiniams kur apsistoti. Tačiau, kai Gelbėtojas priartėjo prie to kaimo, pasirodė, kad niekas Jo priimti nenori, nes Jis keliauja Jeruzalės link. Tai sukėlė samariečių pavydą, ir, užuot pakvietę Jį paviešėti, jie nebuvo tokie svetingi, kaip kad būtų buvę paprastam keliauninkui. O kadangi Jėzus niekada per prievartą nesisipiršo, samariečiai prarado palaiminimą, kurį būtų gavę, jei būtų palaikę Jį savo svečiu.

Mokiniai žinojo, jog Kristus ketino palaiminti samariečius Savo apsilankymu, ir jų Mokytoju parodytas šaltumas, pavydas bei nepagarba sukėlė jiems nuostabą ir pasipiktinimą. Ypač iširdo Jokūbas ir Jonas. Tai, kad šitaip elgiamasi su jų didžiai gerbiamu Mokytoju, jiems pasirodė tokia blogybė, už kurią reikia tučtuojau nubausti. Įsikarščiavę jie tarė: *„Viešpatie, jei nori, mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti?“* Jie turėjo galvoje susidorojimą su samariečių vyresniaisiais bei jų kėslais suimti pranašą Eliją. Tačiau veikiai jie nustebo pamatę, jog šie žodžiai įskaudino Jėzų, ir dar labiau apstulbo, kai jų ausis pasiekė Jo priekaištas: *„Nežinote, kokios dvasios esate. Žmogaus Sūnus atėjo ne pradžudyti žmonių gyvybių, o gelbėti“* (Luko 9, 54–56).

Kristus Savo misija nesiekė priversti žmones Jį priimti. Sąžinę prievartauja tik šėtonas ir jo dvasios įkvėpti žmonės. Dėdamiesi siekią teismo, su blogio angelais susivieniję

žmonės kartais sukelia kančias savo artimiesiems, stengdamiesi atversti juos į savo religijos idėjas; tačiau Kristus visada rodo gailestingumą ir stengiasi laimėti per Savo meilę. Jis nesiruošia su kuo nors konkuruoti sieloje ir nepriima dalinio tarnavimo, tačiau Kristus trokšta tik savanoriškos tarnystės, laisva valia atsiduodančios ir meilės įkvėptos širdies.

Kitu atveju Jokūbas ir Jonas perdavė per savo motiną prašymą, kad jiems būtų leista užimti aukščiausią garbės postą Kristaus karalystėje. Nors Kristus ne kartą aiškino apie Savo karalystės pobūdį, šie jauni mokiniai vis dar puoselėjo viltį, kad Mesijas pritaikys Savo sostą ir karališką valdžią prie žmonių įgeidžių. Ši motina, geisdama garbingos vietos Jo karalystėje savo sūnams, paprašė: *„Sakyk, kad šitie abu mano sūnūs Tavo karalystėje sėdėtų vienas Tavo dešinėje, o kitas kairėje“*.

Tačiau Išgelbėtojas atsakė: *„Nežinote, ko prašote. Ar galite gerti taurę, kurią Aš gersiu, ir būti pakrikštyti krikštu, kuriuo Aš būsiu krikštijamas?“* Jie prisiminė Jo paslaptinius žodžius apie išbandymus ir kančias, tačiau su pasitikėjimu atsakė: *„Galime“*. Jie laikė tai didžiausia garbe įrodyti savo ištikimybę, dalijantis viskuo, kas teko jų Viešpaties daliai.

„Mano taurę, tiesa, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo Aš būsiu pakrikštytas, jūs irgi būsite pakrikštyti“, – atsakė Kristus, kuris turėjo galvoje ne sostą, o kryžių, ir du nusikaltėlius Savo dešinėje ir kairėje. Jokūbas su Jonu iš tiesų turėjo veikiai tapti savo Mokytojo kančių dalininkai – vienas netrukus buvo nukirsdintas, o kitas ilgiausiai iš visų mokinių sekė paskui Mokytoją keikiamas ir persekiojamas. *„Bet sėdėti Mano dešinėje ar kairėje, – tęsė Kristus, – ne Mano reikalas jums duoti; tai bus tiems, kuriems Mano Tėvo paskirta“* (Mato 20, 21–23).

Jėzus perprato šio prašymo motyvus ir papriekaištavo abiem mokiniams už išdidumą bei ambicijas: *„Jūs žinote, kad tautų valdovai engia tautas ir didžiūnai rodo joms savo ga-*

lią. Tarp jūsų to nebus. Jei kas norėtų tapti didžiausias iš jūsų, tebūnie jūsų tarnas, ir kas panorėtų būti pirmas tarp jūsų, tebūnie jūsų vergas. Žmogaus Sūnus irgi atėjo ne kad Jam tarnautų, bet Pats tarnauti ir Savo gyvybės atiduoti kaip išpirkos už daugelį“ (Mato 20, 25–28).

Dievo karalystėje aukšti postai skiriami ne favoritams. Jų neįmanoma nusipelninti savo darbu, žmonės neskiriami į juos ir despotiškais įsakymais. Tai charakterio vaisius. Vainikas ir sostas yra įvykdytos sąlygos ženklai – ženklai, liudijantys, kad žmogus per mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę nugalėjo pats save.

Gerokai vėliau, kai Jonas suartėjo su Kristumi dalyvaudamas Jo kančiose, Viešpats Jėzus apreiškė jam, kokia yra įžengimo į Jo karalystę sąlyga. „Nugalėtojui Aš leisiu atsisėsti šalia Savęs, – pasakė Kristus, – Savo soste, panašiai kaip Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia Savo Tėvo Jo soste“ (Apreiškimo 3, 21). Arčiausiai Kristaus stovės tas, kuris bus labiausiai persismelkęs Jo pasiaukojančios meilės dvasia, – meilės, kuri „nesididžiuoja ir neišpuiksta [...], neieško sau naudos, nepasiduoda piktumui, pamiršta, kas buvo bloga“ (1 Korintiečiams 13, 4.5), meilės, kuri įkvepia mokinį, kaip įkvėpė mūsų Viešpatį, viską atiduoti, gyventi, dirbti ir paaukoti net savo gyvybę dėl žmonijos išgelbėjimo.

Buvo dar vienas atvejis, kai savo ankstyvajame evangelistiniame darbe Jokūbas ir Jonas sutiko žmogų, kuris, nors nebuvo atviras Kristaus sekėjas, išvarinėjo demonus Jo vardu. Mokiniai uždraudė tai daryti ir manė, jog yra teisūs. Tačiau, kai apie tai papasakojo Kristui, Jis papriekaištavo jiems, sakydamas: „Nedrauskite jam! Nėra tokio, kuris Mano vardu darytų stebuklus ir galėtų čia pat blogai apie Mane kalbėti“ (Morkaus 9, 39). Neturėjo būti atstumtas nė vienas, kuris koku nors būdu reiškė draugiškumą Kristui. Mokiniai neturėjo pasiduoti siaurai išskirtinumo dvasiai, o rodyti tą patį toli siekiantį gailestį, kurį matė sklindant iš savo Mokytojo. Jokūbas su Jonu manė, kad sutramdydami

tą žmogų, jie apsaugos Viešpaties garbę, tačiau vėliau pradėjo suprasti, jog tai tebuvo jų pavydas. Jie pripažino savo klaidą ir priėmė pastabą.

Kristaus pamokos, ugdančios augimui malonėje bei Jo darbui būtiną kuklumą, nuolankumą ir meilę, Jonui buvo neįkainojamos. Jis brangino kiekvieną pamoką ir nuolat stengėsi priderinti savo gyvenimą prie dieviškojo modelio. Jonas pradėjo išvelgti Kristaus šlovę – ne pasaulietišką pompastiką ir jėgą, kurios jis buvo išmokytas tikėtis, o „šlovę Tėvo viengimio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos“ (Jono 1, 14).

Gili ir karšta Jono meilė savo Mokytojui buvo ne Kristaus meilės jam priežastis, o tos meilės pasekmė. Jonas troško tapti panašus į Jėzų, ir, keičiamas Kristaus meilės, jis darėsi kuklus bei nuolankus. Savasis „aš“ pasislėpė Jėzuje. Labiau už visus savo bendražygius Jonas atsidavė to nuostabaus gyvenimo jėgai. Jis pasakė: „*Gyvenimas pasirodė, ir mes regėjome*“. „*Tikrai iš Jo pilnatvės visi mes esame gavę malonę po malonės*“ (1 Jono 1, 2; Jono 1, 16). Jonas pažinojo Gelbėtoją praktiškai. Mokytojo pamokos giliai įsirėžė į jo sielą. Liudijant apie Gelbėtojo malonę, jo paprasti žodžiai tapdavo iškaltiniais dėl tos meilės, kuri persmelkė visą jo esybę.

Būtent gili Jono meilė Kristui įkvėpė jam nuolatinį troškimą būti šalia savo Mokytojo. Išgelbėtojas mylėjo visus Dvyliką, tačiau Jono dvasia buvo imliausia. Jis buvo jaunesnis už kitus ir su vaikišku pasitikėjimu atvėrė savo širdį Jėzui. Taip jis pelnė didesnes Kristaus simpatijas, ir per jį žmonės pasiekė giliausias dvasinis mokymas.

Jėzus myli tuos, kurie atstovauja Tėvui, o Jonas galėjo kalbėti apie Tėvo meilę taip, kaip nesugebėjo nė vienas kitas mokinytis. Jis atskleidė aplinkiniams tai, ką jautė savo sieloje ir iliustravo savo charakteriu Dievo savybes. Viešpaties šlovė atsispindėjo jo veide. Jį pakeitęs šventumo grožis spinduliavo nuo jo krikščionišku skaistumu. Jis

žvelgė į Gelbėtoją su meile ir begaline pagarba, kol vienintelis jo troškimas būti panašiam į Kristų ir bendrauti su Juo sustiprėjo, o jo charakteris ėmė atspindėti jo Mokytojo charakterį.

„Žiūrėkite, – pasakė jis, – kokia meile apdovanojo mus Tėvas: mes vadinamės Dievo vaikai ir esame! [...] Mylimieji, mes dabar esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas būsime. Mes žinome, kad, kai Jis pasirodys, būsime panašūs į Jį, nes matysime Jį tokį, koks Jis yra“ (1 Jono 3, 1.2).

*...Į meilę pamirkyta plunksna man rašai
kasdien, o Viešpatie, po šiltą laišką,
skaitau – matau, manęs nepamiršai,
negaila dėl manęs Tau laiko gaišti.
Tu kūreni negestančią ugnelę mano širdyje,
kuri bet kur ir bet kada
ramybe ir viltim prabyla manyje...*

Romualda Adomaitytė–Chabarina

54. IŠTIKIMASIS LIUDYTOJAS

Šis skyrius pagrįstas Jono laiškais.

Po Kristaus įžengimo į dangų Jonas iškilo kaip ištikimas, uolus savo Mokytojo darbininkas. Kartu su kitais mokiniais jis džiaugėsi Dvasios išsiliejimu Sekminių dieną ir su nauju užsidegimu bei jėga toliau kalbėjo žmonėms gyvenimo žodžius, stengdamasis nukreipti jų mintis į Neregimąjį. Jis buvo galingas pamokslininkas – karštas ir be galo atkaklus. Gražia iškalba ir skambiu balsu jis pasakojo apie Kristaus žodžius bei darbus, ir jo kalbos jaudino klausytojų širdis. Jo žodžių paprastumas, aukščiausia jo skelbiamų tiesų galia bei jo pamokslavimui būdingas įkarštis atvėrė Jonui kelią į visas visuomenės klases.

Apaštalo gyvenimas atitiko jo mokymą. Jo širdyje deganti meilė Kristui skatino jį nuoširdžiai, nepailstant dirbti dėl žmonių, ypač tikėjimo brolių krikščionių Bažnyčioje.

Kristus įpareigojo pirmuosius mokinius mylėti vienas kitą, kaip kad Jis juos mylėjo. Taigi jie turėjo liudyti pasauliui, kad juose gyvena Kristus, šlovės viltis. „*Aš jums duodu naują įsakymą, – pasakė Jis, – kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip Aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!*“ (Jono 13, 34) Tuo metu, kai buvo ištarti šie žodžiai, mokiniai nepajėgė jų suprasti; tačiau po to, kai jie pamatė Kristaus kančias, Jo nukryžiovimą, prisikėlimą ir įžengimą į dangų, po to, kai per Sekmines ant jų nužengė Šventoji Dvasia, jie pradėjo aiškiau suprasti Dievo meilę bei tos meilės, kurią

jie turėjo puoselėti vienas kitam, pobūdį. Tada Jonas galėjo pasakyti kitiems mokiniams: „*Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė Savo gyvybę. Ir mes turime guldėti gyvybę už brolius*“.

Nužengus Šventajai Dvasiai, mokiniai išėjo į pasaulį skelbti gyvojo Išgelbėtojo, o jų vienintelis troškimas buvo gelbėti sielas. Jie mėgavosi bendravimu su šventaisiais. Jie buvo švelnūs, rūpestingi, išsižadantys savęs ir pasirenkę bet kokiai aukai dėl tiesos. Savo kasdieniniame bendravime vienas su kitu jie atskleidė meilę, kurią jiems parodė Kristus. Nesavanaudiškais žodžiais ir darbais jie stengėsi įžiebtį tą meilę kitų širdyse.

Tokią meilę tikintieji turi puoselėti visais laikais. Jie turi žengti į priekį, noriai paklusdami naujam įsakymui. Jie turi taip artimai bendrauti su Kristumi, kad įvykdytų visus Jo reikalavimus. Jų gyvenimas turi išaukštinti Gelbėtoją, kuris sugebėjo išteisinti juos Savo teisumu, jėgą.

Tačiau po truputį viskas keitėsi. Tikintieji pradėjo ieškoti blogybių kituose. Susikoncentravę į klaidas, leidę įsismelkti negerai kritikos dvasiai, jie pametė iš akių Gelbėtoją bei Jo meilę. Jie pradėjo griežčiau laikytis išorinių apeigų ir daugiau dėmesio skirti teorijai negu tikėjimo praktikavimui. Geisdami pasmerkti kitus, jie nebematė savo pačių klaidų. Jie prarado brolišką meilę, kuria taip džiaugėsi Kristus, o liūdniausia buvo tai, kad jie patys to nesuprato. Jie nesuvokė, kad laimė ir džiaugsmas apleidžia jų gyvenimą ir kad išstūmę iš savo širdžių Dievo meilę, jie veikiai atsidurs tamsoje.

Jonas, pastebėjęs, jog Bažnyčioje blėsta broliška meilė, priminė tikintiesiems apie jos svarbą. Jo laišakai Bažnyčiai persmelkti šios minties. „*Mylimieji, mylėkime vieni kitus, – rašė jis, – nes meilė yra iš Dievo ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. O Dievo meilė pasireiškė mums tuo, jog Dievas atsiuntė į pasaulį Savo viengimį Sūnų, kad mes gyven-*

tume per Jį. Meilė – ne tai, jog mes pamilome Dievą, bet kad Jis mus pamilo ir atsiuntė Savo Sūnų kaip permaldavimą už mūsų nuodėmes. Mylimieji, jei Dievas mus taip pamilo, tai ir mes turime mylėti vieni kitus“.

Ši meilė turi pasireikšti vienu ypatingu požūriu, apie kurį apaštalas rašė: „Rašau jums naują įsakymą, kuris tikras Jame ir jummyse, nes tamsa traukiasi, o tikroji šviesa jau šviečia. Kas sakosi esąs šviesoje, o savo brolio nekenčia, tas dar tebėra tamsoje. Kas myli savo brolį, tas pasilieka šviesoje; ir jame nieko piktinančio nėra. Kas savo brolio nekenčia, tas yra tamsoje, vaikičiajo tamsoje ir nežino, kur einąs, nes tamsa užgulė jam akis [...]. Tokia yra žinia, kurią girdėjote nuo pradžios: mes turime mylėti vieni kitus. [...] Kuris nekenčia savo brolio, tas žmogžudys, o jūs žinote, kad joks žmogžudys neturi amžinojo gyvenimo, jame pasiliekančio. Mes iš to pažinome meilę, kad Jis už mus paguldė Savo gyvybę. Ir mes turime guldyti gyvybę už brolius“.

Didžiausią pavojų Kristaus Bažnyčiai kelia ne pasaulio priešiškas. Tai tikinčiųjų širdyse tarpstantis blogis užtraukia didžiausią nelaimę ir stabdo Dievo darbo pažangą. Labiau už viską dvasingumą pakerta puoselėjamas pavydas, įtarinėjimai, ydų ieškojimas ir pikti sumanymai. Antra vertus, tą tiesą, kad Dievas atsiuntė į pasaulį Savo Sūnų, liudija santarvė ir vienybė tarp įvairius postus Jo Bažnyčioje užimančių žmonių. Šis liudijimas yra Kristaus sekėjų privilegija. Tačiau, norėdami ją išnaudoti, jie turi paklusti Kristaus įsakymams. Jų charakteriai turi būti formuojami pagal Jo charakterį, o jų valia pavesta Jo valiai.

„Aš jums duodu naują įsakymą, – pasakė Kristus, – kad jūs vienas kitą mylėtumėte; kaip Aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą!“ (Jono 13, 34) Kokie nuostabūs žodžiai, ir kaip, deja, prastai jie praktikuojami! Šiandieninėje Dievo Bažnyčioje broliškos meilės labai trūksta. Daugelis tų, kurie tariasi myli Gelbėtoją, nemyli vienas kito. Netikintieji stebi, ar krikščionių tikėjimas pašventina jų gyvenimą, ir jie tučtuojau pastebi charakterio trūkumus bei neatitikimus

Kristaus mokymui jų poelgiuose. Krikščionys neturi leisti priešui rodyti į juos ir sakyti: Žiūrėkite, kaip šie žmonės, nešantys Kristaus vėliavą, nekenčia vienas kito! Visi krikščionys yra vienos šeimos nariai, to paties dangiškojo Tėvo vaikai, puoselėjantys tą pačią palaimintąją nemirtingumo viltį. Taigi juos siejantis ryšys turi būti labai glaudus ir švelnus.

Dieviška meilė labiausiai sujaudina širdį tada, kai ragina mus parodyti tą patį gailestingumą, kokį rodė Kristus. Tik tas, kuris nesavanaudiškai myli savo brolių, iš tikrųjų myli ir Dievą. Tikras krikščionis nepaliks neperspėjęs pavojuje atsidūrusios sielos ar nepasirūpinęs skurstančiaisiais. Jis neaukštins savęs prieš klystančius, palikdamas juos toliau grimzti į nelaimes ir pražūtį ar kristi šėtono mūšio lauke.

Tie, kurie niekada nepatyrė švelnios, užvaldančios Kristaus meilės, negali vesti kitų prie gyvybės versmės. Jo meilė širdyje yra įpareigojanti jėga, kuri paskatina žmogų atskleisti Jėzų per pokalbius, per švelnią, gailestingą dvasią ir pakeliant gyvenimą tų, su kuriais jis bendrauja. Krikščionys darbininkai, norintys, kad jų pastangos būtų sėkmingos, turi gerai pažinoti Kristų; o tam, kad pažintų Jį, jie turi patirti Jo meilę. Danguje jų, kaip darbininkų, tinkamumas matuojamas pagal jų gebėjimą mylėti taip, kaip mylėjo Kristus, ir dirbti taip, kaip dirbo Jis.

„Nemylėkite žodžiu ar liežuviu, – pasakė apaštalas, – bet darbu ir tiesa“. Krikščioniško charakterio tobulumą rodo nuolatos jaučiamas vidinis poreikis padėti kitiems bei juos palaiminti. Būtent tokios meilės atmosfera, supanti tikinčiojo sielą, suteikia jam dvasinės gyvybės ir įgalina Dievą laiminti jo darbą.

Didžiausia meilė Dievui ir nesavanaudiška meilė vienas kitam – tai geriausia dovana, kokią gali suteikti mūsų dangiškasis Tėvas. Ši meilė nėra impulsas, o dieviškasis principas, nuolatinė jėga. Ji negali gimti ar kilti nepasišventusioje širdyje. Ji dega tik Jėzaus valdomoj širdy. *„Mes*

mylime, nes Dievas mus pirmas pamilo". Dieviškosios malonės atnaujintoje širdyje meilė yra pagrindinis kiekvieną poelgį motyvuojantis principas. Ji keičia charakterį, valdo polėkius, pažaboja aistras ir sutaurina siekius. Ši sieloje puoselėjama meilė palengvina gyvenimą ir teigiamai veikia aplinkinius.

Jonas stengėsi, kad tikintieji suvoktų tas išaukštintas privilegijas, kurias jie gaus, puoselėdami meilės dvasią. Ši atperkanti jėga, kuri pripildo širdį, kontroliuos kiekvieną motyvą ir pakylės žmogų virš niekingos pasaulio įtakos. Kai meilei bus leista visiškai įsigalėti ir tapti motyvuojančia gyvenimo jėga, jų pasitikėjimas ir tikėjimas Dievu bei Jo požiūriu į juos bus tobulas. Tada jie galės ateiti pas Dievą, kupini pasitikėjimo ir žinodami, kad gaus iš Jo viską, ko reikia jų dabartiniam ir amžinajam labui. *„Tuo meilė pasiekia mumyse tobulumą, – rašė Jonas, – kad mes turime tvirtą pasitikėjimą teismo dieną, nes koks Jis yra, tokie ir mes esame šiame pasaulyje. Nebėra meilėje baimės, bet tobula meilė išveja baimę [...]. Mes tvirtai pasitikime Juo, nes ko tik prašome pagal Jo valią, Jis mūsų išklauso. O jeigu žinome, kad Jis mūsų išklauso, [...] žinome turį, ko esame prašę“*.

„Jei kuris nusidėtų, tai mes turime Užtarėją pas Tėvą, teisųjį Jėzų Kristų. Jis yra permaldavimas už mūsų nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio. [...] Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių“. Sąlygos, kurias įvykdžius galima susilaukti Dievo gailestingumo, yra paprastos ir logiškos. Viešpats nereikalauja mūsų atlikti kažką be galo sunkaus, kad pelnytume atleidimą. Mums nereikia leisti į ilgą ir varginančią piligrimišką kelionę ar iškęsti skausmingą bausmę už nuodėmes, kad pavestume savo sielą dangaus Dievui ar išpirktume savo nusižengimus. Tas, kas savo kaltę *„išpažįsta ir nebenusikalsta, tas susilauks gailestingumo“* (Patarlių 28, 13).

Aukštybių rūmuose Kristus meldžiasi už Savo Bažnyčią – meldžiasi už tuos, už kuriuos Jis sumokėjo Savo

krauju. Jokie amžiai ir šimtmečiai negali sumažinti Jo atperkančios aukos veiksmingumo. Nei gyvenimas, nei mirtis, nei aukštis, nei gylis negali atskirti mūsų nuo Dievo meilės, kuri yra Jėzuje Kristuje; ir ne todėl, kad mes taip tvirtai laikomės Jo, o dėl to, kad Jis taip tvirtai laiko mus. Jei mūsų išgelbėjimas priklausytų nuo mūsų pačių pastangų, mes negalėtume būti išgelbėti; tačiau jis priklauso nuo To, kuris aukščiau už visus pažadus. Gali atrodyti, jog mes pernešyng silpnai laikomės Jo, tačiau Jo meilė yra kaip vyresniojo brolio; kol išliekame vieningi su Juo, niekas mūsų neišplėš iš Jo rankos.

Slenkant metams ir gausėjant tikinčiųjų gretoms, Jonas darbavosi dėl savo brolių su neįtikėtina ištikimybės bei uolumu. Bažnyčiai tai buvo itin pavojingas laikotarpis. Visur tarpo šėtono sukurtos iliuzijos. Neteisingais aiškinimais ir melagystėmis velnio pasiuntiniai stengėsi sukelti priešišumą Kristaus mokymui bei iš to išplaukiančius nesutarimus ir erezijas, kurios kėlė grėsmę Bažnyčiai. Buvo tokių, kurie išpažinę Kristų tvirtino, kad Jo meilė atleido juos nuo paklusnumo Dievo Įstatymui. Kita vertus, daugelis mokė, kad yra būtina laikytis žydų papročių bei apeigų ir kad išgelbėjimui nereikia nei tikėjimo, nei Kristaus kraujo – užtenka vykdyti Įstatymą. Kai kurie tvirtino, jog Kristus buvo geras žmogus, tačiau jie neigė Jo dieviškumą. Atsirasdavo ir Dievo tarnautojais apsimečiusių apgavikų, kurie praktiškai buvo išsižadėję Kristaus ir Jo Evangelijos. Patys gyvendami nuodėmingai, jie paskleisdavo erezijas ir Bažnyčioje. Taip daugelis įklimpo į skepticizmą bei melą.

Joną be galo liūdino šios nuodingos į Bažnyčią besiskverbiančios klaidos. Jis matė pavojus, kurie kilo Bažnyčiai, ir nedelsdamas bei ryžtingai ėmėsi priemonių. Jono laišškai alsuoja meilės dvasia. Atrodo, tarsi jis būtų rašęs į meilę pamirkyta plunksna. Tačiau sutikęs tuos, kurie pažeidinėja Dievo Įstatymą, jis nedvejodamas perspėdavo, kad jie yra siaubingai apgauti.

Rašydamas savo padėjėjai Evangelijos darbe, geros reputacijos ir labai įtakingai poniai, jis pasakė: *„Po pasaulį pasklido daug suvedžiotųjų, kurie nepripažįsta, kad Jėzus Kristus yra atėjęs kūne. O toks žmogus yra apgavikas ir antikristas. Žiūrėkite, kad nepražudytumėte, ką esate nuveikę, bet kad gautumėte visą užmokestį. Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokslo, neturi Dievo. Kas laikosi mokslo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų. Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šitokio mokslo, nepriimkite jo į namus ir nesveikinkite, nes kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose“.*

Mes esame įgalioti lygiai taip pat, kaip mylimasis mokiniys vertinti tuos, kurie tvirtina gyvenantys Kristuje, tačiau pažeidinėja Dievo Įstatymą. Šiomis paskutiniuosiomis dienomis egzistuoja blogybės, panašios į tas, kurios kėlė pavojų ankstyvosios Bažnyčios klestėjimui; taigi dera rūpestingai atsižvelgti į apaštalo Jono mokymą šiuo klausimu. „Jūs privalote mylėti“ – visur girdisi šūksnis, ypač iš tų, kurie tariasi esą pašventinti. Tačiau tikroji meilė yra pernelyg tyra, kad paslėptų neišpažintą nuodėmę. Nors mes turime mylėti sielas, už kurias numirė Kristus, neturime daryti kompromisų blogiui. Mums nederą bendrauti su maištingaisiais ir vadinti tai meile. Šiame pasaulio amžiuje Dievas reikalauja iš Savo tautos ginti tiesą ir priešintis sielas pražudančioms klaidoms taip pat ryžtingai, kaip Jonas.

Apaštalas moko, kad, nors turime rodyti krikščionišką paslaugumą, esame įpareigoti aiškiai pasisakyti prieš nuodėmę ir nusidėjėlius; tai nesuderinama su tikra meile. *„Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, – rašė jis, – laužo Įstatymą, nuodėmė – tai Įstatymo laužymas. Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė, kad sunaikintų nuodėmes, ir nėra Jame nuodėmės. Kas tik gyvena Jame, tas nedaro nuodėmių, o nė vienas nusidėjėlis Jo neregėjo ir nepažino“.*

Kaip Kristaus liudytojas, Jonas nesivėlė į jokus varginančius ginčus ir nesutarimus. Jis skelbė tai, ką žinojo, ką buvo matęs ir girdėjęs. Jis artimai bendravo su Kristumi, klausėsi

Jo mokymo, regėjo Jo galingus stebuklus. Nedaugeliui teko stebėti Kristaus charakterio grožį iš taip arti kaip Jonui. Tamsa jam jau buvo išsisklaidžiusi; jį apšvietė tikroji šviesa. Jo liudijimas apie Gelbėtojo gyvenimą ir mirtį buvo aiškus ir galingas. Jis kalbėjo iš širdies gausos, plūstančios meile Gelbėtojui, ir jokia jėga negalėjo atsilaikyti jo žodžiams.

„Kas buvo nuo pradžios, – skelbė Jonas, – ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, tai skelbiame apie gyvenimo Žodį. [...] Ką matėme ir girdėjome, skelbiame ir jums, kad ir jūs turėtumėte bendravimą su mumis. O mūsų bendravimas yra su Tėvu ir su Jo Sūnumi Jėzumi Kristumi“.

Taigi tegul kiekvienas tikras tikintysis savo gyvenimu sugeba patvirtinti, „jog Dievas tiesakalbis“ (Jono 3, 33). Jis gali liudyti tai, ką matė, girdėjo ir pajuto – apie Kristaus jėgą.

BIBLIJAI

*Į gyvybę vartus mums atkeli,
Rodai džiaugsmo,
Palaimos paveikslą...
Tave perskaitę žmonės prisikelia –
Tavęs klausydami
Ligoniai sveiksta...
Į gyvenimą vartus Tu atkeli.*

Zita Kirsnauskaitė

55. *PAKEISTASIS MALONĖS*

Kristaus mokinio Jono gyvenimas yra tikro šventėjimo pavyzdys. Artimo bendravimo su Kristumi metais Gelbėtojas jį dažnai barė ir perspėjo; šiuos priekaištus Jonas priimdavo. Kai jam apsireiškė Dievo charakteris, Jonas pamatė savo paties trūkumus ir nusižemino prieš tą apreiškimą. Kiekvieną dieną kaip kontrastą savo paties maištingai dvasiai jis regėjo Jėzaus nuoširdumą bei kantrybę ir klausėsi Jo nuolankumo bei ištvermės pamokų. Kiekvieną dieną jo širdis vis labiau artinosi prie Kristaus, kol jis pamilo savo Mokytoją taip, jog užmiršo save. Jėga ir švelnumas, didybė ir nuolankumas, stiprybė ir kantrybė – štai ką jis matė kasdieniniame Dievo Sūnaus gyvenime, ir tai pripildė jo sielą susižavėjimo. Savo įžeidų, ambicingą būdą jis pavedė formuojančiai Kristaus jėgai, ir dieviškoji meilė keitė jo charakterį.

Ryškus kontrastas tam šventėjimui, kuris įvyko Jono gyvenime, yra kito Kristaus mokinio, Judos, patirtis. Kaip ir jo bendražygis, Judas laikė save Kristaus mokiniu, tačiau jo maldingumas tebuvo išorinis. Jis, tiesa, nebuvo abejingas Kristaus charakterio grožiui ir dažnai klausydamasis Gelbėtojo žodžių patikėdavo Juo, tačiau Judas nenusižemindavo savo širdyje ir neišpažindavo nuodėmių. Priešindamasis dieviškai įtakai, jis rodė nepagarbą Mokytojui, kurį tarėsi mylėti. Jonas nuoširdžiai kovojo su savo klaidomis; tačiau Judas nusižengė savo sąžinei ir pasidavė pagundoms, dar

labiau įtvirtindamas savo blogus įpročius. Tiesų, kurių mokė Kristus, praktikavimas neatitiko jo norų bei tikslų, ir šis mokinys negalėjo prisiversti paaugoti savo idėjas, kad gautų išmintį iš Dangaus. Užuoat gyvenęs šviesoje, jis pasirinko tamsą. Nedorį troškimai, godulystė, keršto aistros, tamsios ir niekingos mintys – visa tai buvo puoselėjama, kol šėtonas visiškai užvaldė šį žmogų.

Jonas ir Judas simbolizuoja tuos, kurie nori būti Kristaus sekėjai. Abu šie mokiniai turėjo vienodas galimybes mokytis bei sekti dieviškuoju pavyzdžiu. Abu artimai bendravo su Jėzumi ir turėjo privilegiją klausytis Jo mokyimo. Kiekvienas iš jų nestokojo didelių charakterio ydų, ir kiekvienas galėjo siekti dieviškos malonės, kuri keičia charakterį. Tačiau tik vienas nusizėminęs mokėsi iš Jėzaus; kitas pasirodė esąs ne Žodžio vykdytojas, o tik klausytojas. Vienas, kasdien mirdamas sau ir grumdamsis su nuodėme, buvo pašventintas tiesa; kitas, priešindamasis malonės jėgai ir nuolaidžiaudamas savanaudiškiems įgeidžiams, pateko į šėtono pinkles.

Toks charakterio pasikeitimas, kokį matome Jono gyvenime, visada yra bendravimo su Kristumi vaisius. Individo charakteris gali turėti akivaizdžių trūkumų, tačiau, kai jis tampa tikru Kristaus mokiniu, dieviškosios malonės jėga jį pakeičia ir pašventina. Žvelgdamas kaip veidrodyje į Viešpaties šlovę, jis pats keičiasi iš šlovės į šlovę, kol tampa panašus į Tą, kurį garbina.

Jonas buvo šventumo mokytojas, ir savo laiškuose Bažnyčiai išdėstė svarbiausias krikščioniško elgesio taisykles. „Kiekvienas, kas turi Jame tokią viltį, skaistina pats save, – rašė jis, – nes ir Jis yra skaistus. [...] Kas tvirtina esąs Jame, tas turi pats taip vaikščioti, kaip ir Jis vaikščiojo“ (1 Jono 3, 3; 2, 6). Jonas mokė, kad krikščionio širdis ir gyvenimas turi būti tyras. Jam nevalia pasitenkinti tuščiais išpažinimais. Kaip Dievas yra šventas Savo sferoje, taip puolęs žmogus per tikėjimą Kristumi turi būti šventas savojoje.

„Tokia gi Dievo valia – jūsų šventėjimas“, – rašė Paulius (1 Tesalonikiečiams 4, 3). Bažnyčios šventėjimas yra Dievo tikslas visuose Jo santykiuose su Savo tauta. Jis išsirinko ją amžinybei, kad ji būtų šventa. Jis atidavė Savo Sūnų, kad numirtų už šiuos žmones, kad jie būtų apvalyti paklusnumu tiesai ir galėtų atsikratyti bet kokios egoizmo menkystės. Iš jų Dievas reikalauja asmeninio darbo, asmeninio atsidavimo. Tie, kurie išpažįsta tikintys Dievą, gali Jį pagerbti tik tuo atveju, jeigu jie keičiasi pagal Jo atvaizdą ir yra valdomi Jo Dvasios. Paskui, liudydami apie Gelbėtoją, jie gali pasiskelbti, ką dėl jų padarė dieviškoji malonė.

Tikras šventėjimas ateina per darbą, kuris atliekamas, vadovaujantis meilės principu. *„Dievas yra meilė, ir kas pasilieka meilėje, tas pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame“ (1 Jono 4, 16). Gyvenimas to, kurio širdyje gyvena Kristus, atskleis praktišką maldingumą. Charakteris bus nuskaistintas, pakylėtas, sutaurintas ir pašlovintas. Tyras mokymas susijungs su teisumo darbais, dangiškos sampratos sumiš su šventais poelgiais.*

Tie, kurie nori gauti šventėjimo palaiminimą, pirmiausia turi išmokti aukotis. Kristaus kryžius yra centrinė kolona, į kurią remiasi *„visa pranokstanti amžinoji garbė“ (2 Korintiečiams 4, 17). „Jei kas nori eiti paskui Mane, – sako Kristus, – teišsižada pats savęs, tepasiima savo kryžių ir teseka Manimi“ (Mato 16, 24). Tik mūsų meilės savo artimui aromatas parodo mūsų meilę Dievui. Tik kantrybė tarnaujant suteikia sielai poilsį. Tik nuolankus, atkaklus, ištikimas triūsas išgarsino Izraelio gerovę. Dievas palaiko ir stiprina tą, kuris nori eiti Kristaus keliu.*

Šventėjimas neįvyksta akimirksniu, per valandą ar per dieną – tai viso gyvenimo darbas. Jį suteikia ne laimingų jausmų antplūdis. Tai nuolatinio mirimo nuodėmei vaisius ir nuolatinis gyvenimas dėl Kristaus. Kai pastangos yra silpnos ir nepastovios, neįmanoma ištaisyti blogybių ar pakeisti charakterį. Mes nugalėsime tik per ilgalaikes, atkaklias

pastangas, griežtą drausmę ir nepaliaujamą kovą. Viena dieną mes nežinome, kokia nuožmi mūsų laukia kova kitą dieną. Kol viešpatauja šėtonas, mes turime paminti savąjį „aš“ ir grumtis su nuodėmėmis. Tol, kol gyvename, nebus atokvėpio ar tokios vietos, kurią priėję galėtume pasakyti: aš jau viską pasiekiau. Šventėjimas yra visą gyvenimą truncančio paklusnumo vaisius.

Nė vienas iš apaštalų ir pranašų niekada netvirtino esą be nuodėmės. Žmonės, kurie gyveno arčiausiai Dievo, žmonės, kurie veikiau būtų paaukoję gyvybę negu sąmoningai pasielgę blogai, žmonės, kuriuos Dievas apdovanojo dieviška šviesa bei jėga, išpažino savo prigimties nuodėmingumą. Jie nepasitikėjo kūnu, netvirtino esą teisūs patys iš savęs, o visiškai pasiklovė Kristaus teisumui.

Taip bus su visais, kurie žvelgia į Kristų. Kuo labiau priartėjame prie Jėzaus ir kuo aiškiau matome Jo charakterio tyrumą, tuo geriau išvelgiame, kokia šlykšti yra nuodėmė, ir mažiau norime aukštinti save. Siela nuolatos sieks Dievo, nuolatos nuoširdžiai ir karštai išpažins nuodėmes bei nusižemins širdyje priešais Jį. Kiekvienas žingsnis į priekį mūsų krikščioniškame gyvenime darys mūsų atgailą vis gilesnę. Mes suvoksime, jog esame tobuli tik Kristuje, ir apaštalų išpažinimas taps mūsų išpažinimu: „Aš žinau, kad manyje, tai yra mano kūne, negyvena gėris [...]. Bet aš nieku nesigirsiu, nebent mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, dėl kurio pasaulis man yra nukryžiuotas ir aš – pasauliui“ (Romiečiams 7, 18; Galatams 6, 14).

Tegul angelai raštininkai užrašo Dievo tautos šventų kovų bei konfliktų istoriją; teaprašo jų maldas bei ašaras; tačiau tegu Dievas nebūna pažemintas žmogaus lūpoms tariant: „Aš nenuodėmingas, aš – šventas“. Pašventintos lūpos niekada neištars tokių išūlių žodžių.

Apaštalas Paulius buvo pakeltas iki trečiojo dangaus ir matė bei girdėjo tokius dalykus, kokių neįmanoma apibūdinti, tačiau vienareikšmiškai teigė: „Aš nesakau, kad jau

esu šitai gavęs ar tapęs tobulas, bet vejuosi norėdamas pagauti“ (Filipiečiams 3, 12). Tegul dangaus angelai aprašo Pauliaus pergales, kovojant gerą tikėjimo kovą. Tedžiaugiasi dangus jo atkakliu veržimusi į aukštybes bei tuo, kad nenuleisdamas akių nuo laimikio, visa kita jis laikė šiukšlėmis. Angelai su džiaugsmu pasakojo apie jo pergales, tačiau Paulius nesigyrė savo pasiekimais. Verždamasis pirmyn prie nemirtingumo vainiko, kiekvienas Kristaus sekėjas turi laikytis tokios nuostatos, kaip Paulius.

Tegul tie, kurie yra linkę laikyti save šventuoliais, pažvelgia į Dievo Įstatymo veidrodį. Įžvelgę jo toli siekiančius reikalavimus ir supratę, jog jis atskiria mintis bei širdies sumanymus, jie nesigirs esą be nuodėmės. *„Jei sakytume, jog neturime nuodėmės, – teigė Jonas, neišskirdamas savęs iš savo brolių, – klaidintume patys save, ir nebūtų mumyse tiesos [...]. Jei sakytume, kad nesame nusidėję, darytume Jį melagių, ir nebūtų mumyse Jo žodžio [...]. Jeigu išpažįstame savo nuodėmes, Jis ištikimas ir teisingas, kad atleistų mums nuodėmes ir apvalytų mus nuo visų nedorybių“* (1 Jono 1, 8. 10.9).

Yra tokių, kurie tvirtina esą šventi, kurie skelbia, kad visiškai priklauso Viešpačiui, kurie pretenduoja į Dievo pažadus, tačiau nenori paklusti Jo įsakymams. Šie Įstatymo pažeidinėtojai reikalauja visko, kas pažadėta Dievo vaikams; tačiau tai tik jų pozicija – mat Jonas sako, jog tikrą meilę Dievui liudys paklusnumas visiems Jo įsakymams. Neužtenka tikėti tiesos teorija, išpažinti tikėjimą Kristumi, tikėti, kad Jėzus – ne apsišaukėlis ir kad Biblijos religija – ne gudriai sugalvota pasaka. *„Kas sakosi Jį pažinęs, bet Jo įsakymų nesilaiko, – rašė Jonas, – tas melagis, ir nėra jame tiesos. O kas laikosi Jo žodžių, tas iš tiesų tobulai myli Dievą. Iš to ir pažįstame, jog Jame esame. [...] Kas laikosi Jo įsakymų, pasilieka Dieve ir Dievas jame“* (1 Jono 2, 4.5; 3, 24).

Jonas nemokė, kad išgelbėjimą galima užsitarnauti paklusnumu; jis aiškino, jog paklusnumas yra tikėjimo ir meilės vaisius. *„Jūs žinote, jog Jėzus pasirodė, kad sunaikintų*

nuodėmės, ir nėra Jame nuodėmės. Kas tik gyvena Jame, tas nedaro nuodėmių, o nė vienas nusidėjėlis Jo neregėjo ir nepažino“ (1 Jono 3, 5.6). Jei mes gyvename Kristuje, jei mūsų širdis kupina Dievo meilės, mūsų jausmai, mūsų mintys, mūsų veiksmai atitiks Dievo valią. Pašventinta širdis laikysis Dievo Įstatymo nurodymų.

Daugelis siekiančių paklusti Dievo įsakymams vis dėlto neturi ramybės ar džiaugsmo. Šis trūkumas jų gyvenime yra nesėkmingo tikėjimo pritaikymo vaisius. Jie kaip ir anksčiau keliauja per išdegintą dykumą. Jų norai maži, nors jie gali pretenduoti į daug ką – juk Dievo pažadai beribiai! Tokie žmonės neteisingai iliustruoja šventėjimą, kuris ateina per paklusnumą tiesai. Viešpats nori, kad visi Jo sūnūs ir dukterys būtų laimingi, ramūs ir paklusnūs. Panaudodamas tikėjimą, krikščionis gauna visus šiuos palaiminimus. Per tikėjimą visi charakterio trūkumai gali būti išgyvendinti, kiekviena nešvara išvalyta, visos klaidos ištaisytos ir pasiekta tobulybė.

Malda yra dangaus duotoji priemonė pasiekti sėkmę grumiantis su nuodėme bei ugdantis krikščionišką charakterį. Dievo pasiuntiniai, kurie ateina su atsakymu į tikėjimo maldą, padarys prašančiojo sieloje viską, ko jis maldauja. Mes galime melsti atleisti nuodėmes, galime prašyti Šventosios Dvasios, krikščioniško charakterio, išminties bei jėgų Dievo darbui atlikti, bet kokios kitos Jo pažadėtos dovanos, ir Jo atsakymas bus: „Gausi“.

Būdamas ant kalno su Dievu, Mozė išvydo modelį to nuostabaus pastato, kuriame turėjo gyventi Dievo šlovė. Būdami ant kalno su Dievu – toje slaptoje mūsų bendravimo vietoje, – mes turime apmąstyti Jo šlovingą idealą žmonijai. Visais laikais per bendrystę su dangumi Dievas įgyvendino Savo tikslus Savajai tautai, po truputį atskleidamas jų protams malonės mokymus. Tai, kaip Jis perteikė tiesą, iliustruoja šie žodžiai: „*Tikrai Jis ateis pas mus, kaip tikrai ateina aušra*“ (Ozėjo 6, 3). Žmogus, atsistojęs ten, kur

jį gali apšviesti Dievas, darys pažangą ir iš prieblandos, kuri tvyro auštant, išžygiuos į skaistų vidudienį.

Tikrasis šventėjimas reiškia tobulą meilę, tobulą paklusnumą, tobulą Dievo valios vykdymą. Mes turime būti pašventinti Dievui per paklusnumą tiesai. Mūsų sąžinė turi būti apvalyta nuo negyvų darbų, kad tarnautų gyvajam Dievui. Mes dar nesame tobuli, tačiau turime privilegiją atsiriboti nuo savanaudiškumo bei nuodėmės ir žengti į tobulumą. Didžiulės galimybės, aukšti ir šventi siekiai yra prieinami kiekvienam.

Daugelis šiandieniniame pasaulyje nedaro didesnės pažangos dvasiniame gyvenime dėl to, kad neteisingai interpretuoja Dievo valią. Jie aiškina, jog vykdo ją, tačiau iš tikrųjų tenkina savo įgeidžius. Tokie žmonės nepatiria vidinių konfliktų. Yra ir tokių, kurie kurį laiką sėkmingai kovoja su savanaudiškais malonumų ir lengvo gyvenimo siekiais. Jie nuoširdūs ir uolūs, tačiau sunkios pastangos, kasdieninė mirtis ir nepalaujama sumaištis juos išvargina. Tinginystė atrodo viliojanti, mirtis sau – nepriimtina; ir jie užmerkia apsnūdusias akis bei atsiduoda pagundos jėgai, užuot jai priešinęsi.

Dievo Žodyje išdėstytos kryptys nepalieka vietos kompromisui su blogiu. Dievo Sūnus apsireiškė, kad visus žmones patrauktų prie Savęs. Jis atėjo ne tam, kad užmigdytų pasaulį, o tam, kad parodytų siaurąjį kelią, kuriuo turi keliauti visi, pagaliau pasiekiantys Dievo miesto vartus. Jo vaikai turi sekti paskui Jį; aukodami malonumus ir nuolaidžiavimą sau, bet kuria darbo ar kančios kaina jie turi nuolat kovoti su savuoju „aš“.

Didžiausia garbė, kokią žmogus gali atiduoti Dievui, tai tapti Jo pasišventusiu šaltiniu, per kurį Jis galėtų veikti. Laiškas greitai bėga į amžinybę. Neslėpkime nuo Dievo tai, kas Jam priklauso. Neatimkime iš Jo to, ko, nors negalima atiduoti be pasiaukojimo, neįmanoma nuslėpti ir neužsitraukti negandų. Jis reikalauja visos širdies – atiduokite ją Jam, juk

jį yra Jo sukurta ir atpirkta. Jis prašo jūsų intelekto – atiduokite jį Jam, nes jis yra Jo. Jis nori jūsų pinigų – atiduokite juos Jam, nes Jam jie ir priklauso. Jūs „*nebeprisiklausote patys sau. Iš tiesų esate brangiai nupirkti*“ (1 Korintiečiams 6, 19,20). Dievas reikalauja pašventintos sielos pagarbos – sielos, kuri pasirengė tarnauti Jam, praktikuodama tikėjimą, veikianti per meilę. Jis iškėlė prieš mus aukščiausią idealą, pačią tobulybę. Jis prašo mūsų absoliučiai ir visiškai atsiduoti Jam šiame pasaulyje, kaip Jis tarnauja mums Dievo akivaizdoje.

„*Tokia gi Dievo valia – jūsų šventėjimas*“ (1 Tesalonikiečiams 4, 3). Ar tokia ir jūsų valia? Jūsų nuodėmės gali jums atrodyti kaip kalnai; tačiau jei nusižeminsite savo širdyje ir išpažinsite nuodėmes, pasitikėdami nukryžiuoto ir prisikėlusio Išgelbėtojo nuopelnais, Jis atleis ir apvalys jus nuo visokios neteisybės. Dievas reikalauja, kad jūs visiškai paklustumėte Jo Įstatymui. Šis Įstatymas aidu atkartoja Jo balsą, sakantį jums: „Švenčiau, taip, dar švenčiau“. Troškinkite Kristaus malonės pilnatvės. Tebūna jūsų širdis kupina begalinio Jo teisumo troškimo. Darbas, apie kurį kalba Dievo Žodis, teikia ramybę ir užtikrintumą amžinai.

Jūsų sielai trokštant Dievo, jūs atrasite vis daugiau ir daugiau neišsemiamų Jo malonės turtų. Mąstydami apie šiuos lobius, jūs po truputį įgysite juos ir pradėsite atspindėti Gelbėtojo aukos nuopelnus, Jo teisumo teikiamą apsaugą, Jo išminties pilnatvę bei Jo galią pristatyti jus Tėvui „*nesuteptus, nepeiktinus*“ (žr. 2 Petro 3, 14).

56. PATMAS

Ir štai praslinko daugiau kaip pusė šimtmečio nuo tada, kai susikūrė krikščionių Bažnyčia. Per tą laiką Evangelija patyrė nuolatinis pasipriešinimus. Jos priešai nepailsdami darbavosi, kol pagaliau jiems pavyko nukreipti prieš krikščionis Romos imperatoriaus jėgą.

Prasidėjus siaubingiems persekiojimams, apaštalas Jonas daug padarė, kad sustiprintų ir įtvirtintų krikščionių tikėjimą. Jis liudijo tai, ko negalėjo paneigti priešai ir kas padėjo broliams drąsiai pasitikti juos užgriuvusius išbandymus. Kai dėl nuožmaus pasipriešinimo krikščionių tikėjimas jau, atrodė, pradėdavo svyruoti, senas, patyręs Jėzaus tarnas su jėga ir iškalba pakartodavo nukryžiuoto ir prisikėlusio Gelbėtojo istoriją. Jis tvirtai saugojo savo tikėjimą, ir iš jo lūpų visada sklido ta pati geroji žinia: „Kas buvo nuo pradžios, ką girdėjome ir savo akimis regėjome, ką patyrėme ir mūsų rankos lietė, tai skelbiame apie gyvenimo Žodį [...]. Ką matėme ir girdėjome, skelbiame ir jums“ (1 Jono 1, 1–3).

Jonas sulaukė žilos senatvės. Jis matė, kaip buvo sugriauta Jeruzalė ir nušluota nuo žemės šventykla. Šio paskutinio išlikusiojo mokinio, artimai bendravusio su Išgelbėtoju, skelbiama žinia turėjo didžiulę įtaką įtvirtinant tą faktą, kad Jėzus buvo Mesijas, pasaulio Atpirkėjas. Niekas negalėjo suabejoti jo nuoširdumu, ir per jo mokymą daugelis buvo paskatinti nusigręžti nuo netikėjimo.

Žydų vyresnieji degė neapykanta Jonui dėl Jo nesvyruojančios ištikimybės Kristaus darbui. Jie skelbė, kad jų pastangos kovoti su krikščionimis bus tuščios, kol žmonių ausyse skambės Jono liudijimas. Kad būtų užmiršti Jėzaus stebuklai ir pamokslai, drąsiojo liudytojo balsas turėjo būti nutildytas.

Taigi Jonas buvo iškviestas į Romą, kad būtų tardomas dėl savojo tikėjimo. Čia, pareigūnų akivaizdoje, apaštalo mokymas buvo išaiškintas neteisingai. Netikri mokytojai apkaltino jį skleidžiant maištingas erezijas. Šiais kaltinimais Jono priešai tikėjosi užtraukti jam mirties nuosprendį.

Jonas gynėsi aiškiai ir įtikinamai. Jo paprasti bei tiesūs žodžiai padarė didžiulę įtaką. Auditoriją nustebino šio žmogaus išmintis ir iškalba. Tačiau kuo įtikinamiau skambėjo jo liudijimas, tuo didesnė buvo jo priešų neapykanta. Imperatorius Domicianas nesitvėrė pykčiu. Jis negalėjo nei atremti ištikimojo Kristaus advokato samprotavimų, nei prilygti savo jėga tai, kuri lydėjo jo žodžius; tačiau jis pasiryžo žūtbūt nutildyti šį balsą.

Jonas buvo įmestas į verdančio aliejaus katilą, tačiau Viešpats išsaugojo Savo ištikimojo tarno gyvybę, kaip išsaugojo ir tris žydus degančioje krosnyje. Kai buvo ištarti žodžiai: „Taip žus visi, kurie tiki tuo apgaviku, Jėzumi Kristumi iš Nazareto“, Jonas atsakė: „Mano Mokytojas kantriai ištvėrė viską, ką velnias ir jo angelai galėjo sugalvoti, kad Jį pažemintų ir kankintų. Jis atidavė Savo gyvybę, kad išgelbėtų pasaulį. Man garbė kentėti dėl Jo. Aš esu silpnas, nuodėmingas žmogus. Kristus buvo šventas, be nuodėmės, nesuteptas. Jis nepadarė jokios nuodėmės, ir nebuvo rasta Jo lūpose klastos“. Šie žodžiai turėjo poveikį, ir Joną ištraukė iš katilo tie patys vyrai, kurie jį ten ir įmetė.

Ir vėl ant apaštalo nusileido sunki persekiootojo ranka. Imperatoriaus įsakymu, Jonas buvo ištremtas į Patmo salą, pasmerktas „dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo“ (Apreiš-

kimo 1, 9). Jo priešai manė, kad iš čia jo įtaka jų nebepasieks, ir jis mirs nuo sunkumų ir bado.

Į Patmą, pliką, uolėtą salą Egėjo jūroje, Romos valdžia tremdavo nusikaltėlius; tačiau Dievo tarnui ši niūri vieta tapo dangaus vartais. Čia, atskirtas nuo gyvenimo verpeto ir aktyvaus savo ankstesniųjų metų darbo, jis bendravo su Dievu, Kristumi bei dangaus angelais ir gavo nurodymus ateities Bažnyčiai. Prieš jo akis atsivėrė paskutiniųjų žemės istorijos scenų įvykiai, ir būtent šioje saloje jis aprašė iš Dievo gautuosius regėjimus. Kai jo balsas nebegalėjo liudyti To, kurį jis mylėjo ir kuriam tarnavo, pas jį į tą nykią pakrantę buvo atsiųsti pasiuntiniai, kad jis toliau degtų kaip fakelas, skelbdamas Viešpaties tikslą kiekvienai žemės tautai.

Tarp Patmo uolų ir akmenynų Jonas bendravo su savo Kūrėju. Jis peržvelgė savo prabėgusį gyvenimą, ir nuo minties apie tuos palaiminimus, kuriuos gavo, ramybė užliedavo jo širdį. Jis nugyveno krikščionio gyvenimą ir galėjo tikėjimu sakyti: „*Mes žinome, jog iš mirties esame persikėlę į gyvenimą*“ (1 Jono 3, 14). Visai ne taip, kaip jį ištrėmęs imperatorius. Šis žmogus galėjo atsigręžti tik į karo nusiaubtus laukus, sugriautus namus, raudančias našles ir našlaičius – jo ambicingo noro viešpatauti vaisius.

Savo dabartiniuose izoliuotuose namuose Jonas kaip niekada anksčiau galėjo tyrinėti dieviškos jėgos pasireiškimus, surašytus gamtos knygoje bei įkvėptuose puslapiuose. Jam buvo be galo malonu mąstyti apie pasaulio sukūrimo darbą bei garbinti dieviškąjį Architektą. Ir ankstesniais metais jo akį džiugino miškingos kalvos, žali slėniai, vaisius brandinančios lygumos; gamtos grožyje jis su malonumu išvelgdavo Kūrėjo išmintį bei sugebėjimus. Dabar jį supo vaizdai, kurie daugeliui būtų pasirodę niūrūs ir neįdomūs, tačiau Jonas jautėsi kitaip. Nors jį supo nyki dykvietė, virš galvos plytinti žydrynė buvo tokia pat skaisti ir graži, kaip dangus virš jo mylimos Jeruzalės. Negyvenamos salos dantytose uolose, gelmių paslapyse, šlovingame dangaus

skliaute jis išvelgė svarbias pamokas. Visa tai liudijo Dievo galybę bei šlovę.

Visa aplinka apaštalui priminė tvaną, užgriuvusį pasaulį dėl to, kad jo gyventojai drįso pažeisti Dievo Įstatymą. Iš gelmių kyšančios, vandens plakamos uolos gyvai sukūrė jo vaizduotėje tą siaubą, kurį sukėlė išsiliejusi Dievo rūstybė. Daugybės vandenų šniokštine, kai gelmė šaukė gelmę, pranašas išgirdo Kūrėjo balsą. Negailestingų vėjų įnirtingai blaškoma jūra jam asocijavosi su išizeidusio Dievo įniršiu. Galingos bangos, jų siaubą kelianti mūša, valdoma neregimos rankos, liudijo apie beribę Jėgą. Ir kaip kontrastas jam iškilo mirtingųjų silpnumas bei kvailystė – būdami tik žemės kirminai, jie šlovina savo tariamą išmintį bei jėgą ir nusiteikia savo širdyse prieš Visatos Valdovą, tarsi Dievas būtų toks, kaip vienas iš jų. Uolos Jonui priminė Kristų, jo stiprybės Uolą, kurios paunksnėje jis galėjo slėptis be baimės. Į uolėtąjį Patmą ištremto apaštalo siela karščiausiai ilgėjosi Dievo ir be paliovos meldėsi.

Jono istorija yra stulbinantis pavyzdys, kaip Dievas gali panaudoti ir senyvus Savo darbininkus. Kai Jonas buvo ištremtas į Patmą, daugelis manė, kad šios senos, palaužtos ir bet kada nukristi galinčios nendrės tarnavimas jau baigtas. Tačiau Viešpaties akyse jis buvo tinkamas tolimesnei tarnystei. Nors išstumtas iš savo ankstesnio triūso vagų, jis nepaliovė liudyti tiesos. Net Patme jis susirado draugų ir per jo liudijimą atsivertė žmonės. Jis nešė džiaugsmo žinią, skelbė prisikėlusį Gelbėtoją, kuris aukštybėse užtarinėja Savo tautą, kol galės grįžti ir pasiimti ją pas Save. Ir būtent senatvėje Jonui Viešpats apreiškė daugiau negu per visą jo ankstesnį gyvenimą.

Didžiausia pagarba turi būti skirta tiems, kurie paaukojo savo gyvenimą Dievo darbui. Šie seni darbininkai ištikiškai atlaikė audras bei išbandymus. Jie gali turėti trūkumų, tačiau nestokoja ir talentų, kurie įgalina juos tarnauti Dievui. Nors jie pavargę ir nebesugeba nešti tokių sunkių

naštų, kurias gali ir turi nešioti jaunesnieji, jų pamokymai neįkainojami. Galbūt praeityje jie klydo, tačiau pasimokė iš savo nesėkmių, kaip išvengti klaidų ir pavojų. Tad ar nėra jie kompetentingi duoti išmintingą patarimą? Jie atlaikė išbandymus ir sunkumus, bet, nors prarado dalį savo gyvybingumo, Viešpats nenustūmė jų į šalį. Jis suteikė jiems ypatingą malonę bei išmintį.

Tie, kurie tarnavo savo Mokytojui sunkiausiu metu, kurie ištverė skurdą ir liko ištikimi tarp nedaugelio gynusiųjų tiesą, turi būti ypatingai gerbiami. Viešpats trokšta, kad jaunesnieji darbininkai įgautų išminties, jėgų ir labiau subręstų, bendraudami su šiais ištikimais tarnautojais. Tegul jaunimas supranta, kad turėti savo tarpe tokius darbininkus – didžiulė malonė. Tesuteikia jiems garbingą vietą savo tarybose.

Kai žemiškoji tarnystė tu, kurie visą savo gyvenimą paskyrė Kristui, eis į pabaigą, Šventoji Dvasia juos paskatins papasakoti apie savo patirtį dirbant Dievui. Liudijimas apie Jo nuostabius darbus dėl Savo tautos, apie Jo beribį gerumą vaduojant žmones iš sunkumų turi būti kartojamas ir kartojamas naujai įtikėjusiems. Dievas nori, kad seni, išbandyti darbininkai išliktų savo postuose ir atliktų savąjį darbą gelbėjant vyrus bei moteris nuo galingų blogio srautų. Jis nori, kad jie išliktų mūsų lauke tol, kol Jis nelieps sudėti jiems ginklų.

Persekiooto apaštalo Jono patirtis – tai nuostabios stiprybės ir paguodos pamoka krikščionims. Dievas neužkerta kelio nusidėjėlių sąmokslams, tačiau Jo valia pikti kėsiai išeina tik į naudą tiems, kurie sunkiu metu išsaugo savo tikėjimą bei lieka ištikimi. Kaip dažnai Evangelijos darbininkas triūsia persekiojimų, nuožmaus pasipriešinimo ir neteisingų kaltinimų audrose. Tokiu metu jis turėtų atminti, kad sunkumų ir negandų krosnyje įgyta patirtis yra verta to skausmo, kurį ji sukelia. Taip Dievas priartina Savo vaikus prie Savęs, kad parodytų jiems jų silpnumą ir Savo stiprybę. Jis moko juos pasitikėti Juo. Taip Jis rengia juos

netikėtoms situacijoms bei atsakingiems postams, kad jie pasiektų didįjį tikslą, kuriam ir suteiktos jų galios.

Visais laikais Dievo paskirtieji liudytojai sulaukdavo piktų žodžių bei persekiojimų dėl tiesos. Juozapas patyrė smurtą ir persekiojimus dėl to, kad buvo doras ir sąžiningas. Dievo išrinktasis, Dovydas, buvo medžiojamas priešų kaip miško žvėris. Danielius dėl to, kad liko ištikimas dangaus sąjungininkas, buvo įmestas į liūtų duobę. Jobas neteko viso savo žemiško turto, ir jo kūną apniko tokios ligos, kad juo bjaurėjosi net giminės ir draugai; tačiau jis liko ištikimas Dievui. Jeremijas atkakliai kalbėjo Dievo įkvėptuosius žodžius, todėl jo liudijimas taip įsiutino karalių bei kunigaikščius, kad jis buvo įmestas į siaubingą duobę. Steponas buvo užmėtytas akmenimis, nes skelbė Kristų ir Jo nukryžiovimą. Paulius, ištikimasis Dievo pasiuntinys pas pagonis, ne kartą kalėjo, buvo mušamas lazdomis, užmėtomas akmenimis ir galiausiai pasmerktas mirčiai. O Jonas buvo ištremtas į Patmo salą *„dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo“*.

Šie žmonių tvirtybės pavyzdžiai liudija apie tai, kaip ištikimai Dievas vykdo Savo pažadus – apie Jo nuolatinį buvimą ir palaikančią malonę. Jie liudija apie tikėjimo jėgą, padedančią atsilaikyti prieš pasaulio galybes. Norint pasikliauti Dievu tamsiausią valandą ir, kad kaip bandomam bei blaškomam audrų, manyti, kad viskas mūsų Tėvo rankose, reikia tikėjimo. Vien tikėjimo akimis galima žvelgti anapus laiko ir teisingai įvertinti amžinuosius lobius.

Jėzus nesuteikė Savo sekėjams vilties, kad jie įgis žemišką šlovę bei turtus, nepatirdami gyvenime jokių sunkumų. Veikiau priešingai – Jis kviečia juos eiti paskui Jį savęs išsižadėjimo keliu, lydimiems paniekinimo. Tam, kuris atėjo atpirkti pasaulio, pasipriešino vieningos blogio jėgos. Puolę žmonės su puolusiais angelais sudarė negailestingą sąjungą ir atsigręžė prieš Ramybės Kunigaikštį. Kiekvienas Jo žodis ir poelgis atskleidė dievišką gailestingumą, o jo nepanašumas į pasaulį provokavo nuožmiausią priešišumą.

Taip bus visiems, kurie gyvens maldingai Jėzuje Kristuje. Persekiojimai ir piktžodžiavimas laukia visų, kurie atsidavę Kristaus Dvasiai. Persekiojimų pobūdis keičiasi priklausomai nuo laikotarpio, tačiau principas – juos įkvepianti dvasia – yra tas pats, kuris žudė Viešpaties išrinktuosius nuo Abelio laikų.

Šėtonas visada persekiojo Dievo žmones. Jis kankino ir žudė juos, tačiau mirdami jie tapdavo nugalėtojais. Jie liudijo apie galybę To, kuris galingesnis už šėtoną. Nusidėjėliai gali kankinti ir nužudyti kūną, bet jie negali sunaikinti gyvybės, kuri paslėpta su Kristumi Dieve. Jie gali uždaryti vyrus ir moteris tarp kalėjimo sienų, tačiau negali supančioti dvasios.

Per išbandymus ir persekiojimus Dievo išrinktuosiuose atsiskleidžia Jo šlovė – charakteris. Tikintieji Kristumi, kurių nekenčia ir kuriuos persekioja pasaulis, yra lavinami ir drausminami Kristaus mokykloje. Žemėje jie vaikšto siaurais takais ir yra nuskaistinami sunkumų žaizdre. Jie seka paskui Kristų per sunkiausias kovas; jie išsižada savęs ir patiria skaudžių nusivylimų; tačiau taip jie supranta nuodėmės esmę ir tai, kokią vargą užtraukia nuodėmė ir pradeda žiūrėti į ją su pasibaisėjimu. Būdami Kristaus kančių dalininkai, jie žvelgia per sutemas į būsimą šlovę ir sako: „*Aš esu tikras, jog šio laiko kentėjimai negali lygintis su būsimąja garbe, kuri mumyse bus apreikšta*“ (Romiečiams 8, 18).

...Viešpats iš meilės apreikė rytojų,
 Lyg panoramoj atskleidęs bylojo...
 Viskas, kas buvo, kas bus, nenublanksta, –
 Patmo saloj pranašauta iš anksto...

Zita Kirsnauskaitė

57. APREIŠKIMAS

Apaštalų laikais krikščionys buvo kupini uolumo bei entuziazmo. Jie taip nepailsdami triūsavo dėl savo Mokytojo, kad per palyginti trumpą laiką, nepaisant didžiulio pasipriešinimo, karalystės Evangelija skambėjo visuose gyvenamuose žemės kampeliuose. Įkvėptoji plunksna aprašė šio laikotarpio Jėzaus sekėjų uolumą, kad padrąsintų visų laikų tikinčiuosius. Apie Efezo Bažnyčią, kurią Viešpats Jėzus laikė visos apaštalų amžiaus Bažnyčios simboliu, ištikimasis Liudytojas skelbė: *„Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo ištvermę. Žinau, kad tu negali pakęsti piktyjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos esant melagius. Žinau, kad esi ištvermingas, kad dėl Mano vardo nenuilsdamas kentėjai vargus“* (Apreiškimo 2, 2.3).

Iš pradžių Efezo Bažnyčią ženklino vaikiškas paprastumas ir užsidegimas. Tikintieji nuoširdžiai stengėsi paklusti kiekvienam Dievo žodžiui, ir jų gyvenimas atspindėjo tikrą, nuoširdžią meilę Kristui. Jie mielai vykdė Dievo valią, nes jų širdyse buvo Gelbėtojas. Svarbiausias jų, kupinų meilės savo Atpirkėjui, tikslas buvo laimėti Jam sielas. Jie nė nemėnė slėpti brangaus Kristaus malonės lobio. Jie jautė savojo pašaukimo svarbą ir, išgirdę žinią: *„Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms“*, degė troškimu nešti gerąją naujieną apie išgelbėjimą į tolimiausius žemės pakraščius. Ir pasaulis suprato, kad jie buvo su Jėzumi. Nusišėjęliai, kurie atgailavo, sulaukė atleidimo, buvo apvalyti ir pašventinti, tapo Dievo bendradarbiais per Jo Sūnų.

Bažnyčios narius vienijo jausmai ir bendras darbas. Meilė Kristui buvo tokia aukso grandinė, kuri juos apjungė. Jie stengėsi pažinti Viešpatį vis geriau ir geriau, o jų gyvenimas buvo kupinas Kristaus džiaugsmo bei ramybės. Jie rūpinosi vargstančiomis našlėmis bei našlaičiais ir išliko nesuteršti šiuo pasauliu, nes suprato, jog priešingu atveju jie paneigtų savo išpažinimą ir išsižadėtų Atpirkėjo.

Kiekviename pasaulio mieste buvo vykdomas darbas. Atsivertusios sielos savo ruožtu jausdavo pareigą pasakoti apie tą neįkainojamą lobį, kurį jos gavo. Jos nenurimdavo, kol jų protus apšvietusi šviesa neužliedavo ir kitų. Daugybė tikinčiųjų susipažino su krikščioniškos vilties pagrindu. Šiltai, iškveptai ir asmeniškai buvo kreipiamasi į klystančius, atstumtuosius, į tuos, kurie, nors tvirtino žiną tiesą, labiau mėgo malonumus negu mylėjo Dievą.

Tačiau po kurio laiko tikinčiųjų uolumas pradėjo blėsti, ir jų meilė Dievui bei vienas kitam nusilpo. Šaltumas ėmė smelktis į Bažnyčią. Kai kurie užmiršo, kaip nuostabiai jie priėmė tiesą. Vienas po kito savo postus paliko senieji tiesos saugotojai. Jaunesnieji darbininkai, kurie galėjo dalytis šių pradininkų naštomis ir taip pasiruošti išmintingam vadovavimui, pavargo nuo dažnai kartojamų tiesų. Geisdami kažko naujo ir stulbinančio, jie pamėgino įvesti į mokymą naujas frazes, kurios buvo malonesnės daugelio ausiai, tačiau neatitiko fundamentalių Evangelijos principų. Per savo pasitikėjimą savimi ir dvasinį aklumą jie nesuprato, jog šios įmantrybės paskatins daugelį suabejoti praeities patirtimi, taigi sukels sumaištį ir netikėjimą.

Brūkant šiuos neteisingus mokymus, atsidaro susiskaldymų, ir daugelio akys nukrypo nuo Jėzaus, kaip jų tikėjimo Vadovo bei Ištobulintojo. Diskutavimas nesvarbiais mokymo klausimais bei malonių, žmogaus sukurtų pasakų apmąstymas užėmė daug laiko, kuris galėjo būti skirtas Evangelijai skelbti. Ištisos minios žmonių, kurios galėjo būti įtikintos ir atsiversti, ištikimai skelbiant tiesą, liko neper-

spėtos. Pasišventimas greitai blėso, ir šėtonas, atrodo, ima viršų prieš tuos, kurie tvirtino esą Kristaus sekėjai.

Būtent šiuo kritišku Bažnyčios istorijai laikotarpiu Jonui buvo paskelbtas tremties nuosprendis. Dar niekada jo balsas nebuvo taip reikalingas Bažnyčiai, kaip dabar. Beveik visi jo tarnystės bendradarbiai jau buvo žuvę kaip kankiniai. Išlikusieji tikintieji kentė nuožmų pasipriešinimą. Viskas liudijo, jog nebetoli diena, kai Kristaus Bažnyčios priešai triumfuos.

Tačiau tamsoje judėjo neregima Viešpaties ranka. Per Dievo apvaizdą Jonas buvo ištremtas ten, kur Kristus galėjo suteikti jam nuostabų apreiškimą apie Save bei dieviškąją tiesą, kad būtų apšviestos Bažnyčios.

Ištremdami Joną, tiesos priešai tikėjosi visiems laikams nutildyti ištikimojo Dievo liudytojo balsą; tačiau Patme šis mokinyš gavo žinią, kurios įtaka stiprins Bažnyčią iki pasaulio pabaigos. Nors neatleisti nuo atsakomybės už savo nedorą poelgį, tie, kurie ištremė Joną, Dievo rankose tapo Jo dangiškojo tikslo įvykdymo įrankiais, ir jau pačios pastangos užgesinti šviesą atvėrė kelią tiesai.

Šlovės Viešpats pasirodė ištremtajam apaštalui būtent sabatą. Patme sabatą Jonas šventė lygiai taip pat, kaip tada, kai skelbė žmonėms Judėjos miestuose ir miesteliuose. Jis pareiškė savo teises į tuos brangius pažadus, kuriuos buvo gavęs tos dienos atžvilgiu. „*Aš turėjau dvasios pagavą Viešpaties dieną, – rašo Jonas, – ir išgirdau sau už nugaros galingą balsą, tarsi trimitą, bylojantį: ‘Aš esu Alfa ir Omega, Pirmasis ir Paskutinyasis. [...]’ Tuomet aš atsigrėžiau pažiūrėti balso, kalbėjusio su manimi, ir atsigrėžęs išvydau septynis aukso žibintuvus, o žibintuvų viduryje – panašų į Žmogaus Sūnų*“ (Apreiškimo 1, 10–13).

Tai buvo didžiulė malonė šiam mylimam mokiniui. Jis buvo matęs savo Mokytoją Getsemanėje, kai ant Jo veido nuo kančios sunkėsi kraujo lašai: „*Jis atrodė nežmoniškai sudarkytas, ir buvo nebepanašus į žmogų*“ (Izaijo 52, 14). Jis

matė Jį Romos kareivių rankose, apsiaustą sena purpurine skraiste ir su erškėčių vainiku ant galvos. Jis matė Jį kabantį ant Golgotos kryžiaus – žiaurių patyčių ir pajuokos objektą. Dabar Jonui buvo dar kartą leista pažvelgti į savo Viešpatį. Tačiau kaip pasikeitusi buvo Jo išvaizda! Tai nebebuvo sielvarto vyras, žmonių niekinamas bei žeminamas. Jis vilkėjo dangiškai skaistų apdarą. *„Jo galva ir plaukai buvo balti kaip balčiausia vilna ar sniegas, Jo akys tarsi ugnies liepsna, Jo kojos panašios į krosnyje įkaitintą skaistvarį“* (Apreiškimo 1, 14.15). Jo balsas buvo kaip didžiųjų vandenų šniokštimas. Jo veidas spindėjo kaip saulė. Rankoje Jis laikė septynias žvaigždes, o iš burnos ėjo aštrus dviašmenis kalavijas, Jo Žodžio jėgos simbolis. Patmą užliejo prisikėlusio Viešpaties šlovė.

„Jį išvydęs, aš puoliau Jam po kojų tarsi negyvas, – rašo Jonas. – Bet Jis uždėjo ant manęs Savo dešinę ir prabilo: ‘Nebijok!’“ (Apreiškimo 1, 17)

Jonas ilgą laiką buvo stiprinamas, kad gyventų savo šlovingojo Viešpaties Artume. Ir štai prieš jo nustebusias akis atsivėrė dangaus šlovė. Jam buvo leista išvysti Dievo sostą ir pažvelgti toliau, anapus žemiškų kovų, – į baltais rūbais vilkinčių atpirktųjų būrį. Jis girdėjo dangaus angelų muziką bei triumfo giesmes tų, kurie nugalėjo Avinėlio krauju bei jų liudijimo žodžiu. Jam suteiktajame apreiškime scena po scenos iškilo jaudinantys Dievo tautos išgyvenimai ir Bažnyčios istorija, išpranašauta ligi pat laikų pabaigos. Skaiciais ir simboliais Jonui buvo parodyti milžiniškos svarbos objektai, kuriuos jis turėjo aprašyti, kad ir jo laikais, ir ateities amžiais gyvensiantys Dievo žmonės gerai suprastų, kokie pavojai ir sunkumai jų laukia.

Šis apreiškimas buvo duotas tam, kad guostų ir vestų Bažnyčią per visą krikščionybės laikotarpį. Deja, religiniai mokytojai ėmė skelbti, jog tai užantspauduota knyga ir jos paslapčių neįmanoma išaiškinti. Taigi daugelis nusigręžė nuo pranašišku raštų ir atsisakė skirti laiko jo paslapčių tyrinėjimui. Tačiau Dievas nenori, kad Jo tauta šitaip trak-

tuotų šią knygą. Tai „Jėzaus Kristaus Apreiškimas, kurį Dievas Jam davė, kad Jis atskleistų Jo tarnams, kas turi greitai įvykti [...]. Palaiminti pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, ir tie, kurie laikosi, kas joje parašyta, nes laikas jau arti. [...] Aš pareiškiu kiekvienam, kuris klauso šios knygos pranašystės žodžių: 'Jeigu kas prie jų ką pridės, Dievas jam pridės aprašytų šioje knygoje negandų. Ir jeigu kas atims ką nors nuo šios pranašystės knygos žodžių, Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir šventojo miesto, kurie aprašyti šitoje knygoje'. Tas, kuris šitai liudija, sako: 'Taip, Aš veikiai ateinu!'" (Apreiškimo 22, 1.3.18–20)

Apreiškime pavaizduotos gilios Dievo paslaptys. Pats šių įkvėptųjų puslapių pavadinimas „Apreiškimas“ prieštarausja teiginiui, jog tai užantspauduota knyga. Apreiškimas yra tai, kas apreikšta. Pats Viešpats apreikšė Savo tarnui šioje knygoje surašytas paslaptis, nes norėjo, kad jos būtų prieinamos tyrinėti visiems. Šios tiesos skirtos ir tiems, kurie gyveno Jono laikais, ir tiems, kurie gyvena šiomis paskutiniosiomis žemės istorijos dienomis. Kai kurios šioje pranašystėje pavaizduotos scenos jau vyko praeity, kai kurios vyksta dabar, keletas atskleidžia didžiosios kovos tarp tamsos jėgų ir dangaus Kunigaikščio pabaigą, o kai kurios liudija apie atpirktųjų triumfą bei džiaugsmą atnaujintoje žemėje.

Tegul niekas nemano, jog dėl to, kad jie nesugeba išaiškinti kiekvieno Apreiškimo knygos simbolio, yra beprasmiška tyrinėti šią knygą, stengiantis suvokti jos tiesų prasmę. Tas, kuris apreikšė šias paslaptis Jonui, uoliam tiesos ieškotojui suteiks nuovoką apie dangiškus dalykus. Tie, kurių širdys atviros priimti tiesą, bus įgalinti suprasti jos mokymus ir gaus palaiminimą, pažadėtą tiems, kurie yra „pranašystės žodžių skaitytojas ir klausytojai, tie, kurie laikosi, kas joje parašyta“ (Apreiškimo 1, 3).

Apreiškime visos Biblijos knygos susitinka ir užsibaigia. Čia užbaigiama ir Danieliaus knyga. Viena yra pranašystė,

kita – apreiškimas. Užantspauduotoji knyga yra ne Apreiškimas, o ta Danieliaus pranašystės dalis, kuri susijusi su paskutiniosiomis dienomis. Angelas įsakė: „*O tu, Danieliau, laikyk paslapyje šiuos žodžius ir užantspauduok knygą iki pabaigos meto*“ (Danieliaus 12, 4).

Pats Kristus įpareigojo apaštalą užrašyti tai, kas turėjo būti jam apreikšta. „*Ką matai, surašyk į knygą, – liepė Jis, – ir pasiųsk septynioms Bažnyčioms: į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatyrus, į Sardus, į Filadelfus ir Laodikėją [...]. Aš buvau numiręs, bet štai esu gyvas per amžių amžius [...]. Tad užrašyk, ką būsi regėjęs, kas yra ir kas turi vėliau įvykti. Štai septynių žvaigždžių, kurias regėjai Mano dešinėje, ir septynių aukso žibintuvų slėpinys: septynios žvaigždės – tai septynių Bažnyčių angelai, o septyni žibintuvai – tai septynios Bažnyčios*“ (Apreiškimo 1, 11.18–20).

Septynių Bažnyčių vardai simbolizuoja Bažnyčią skirtingais krikščioniškosios eros laikotarpiais. Skaičius 7 rodo išbaigtumą ir yra simbolis to fakto, kad siųstoji žinia pasiekia laikų pabaigą. Kiti simboliai atskleidžia Bažnyčios būklę skirtingais pasaulio istorijos etapais.

Kristus apibūdinamas kaip vaikščiojantis tarp aukso žibintuvų. Taip simbolizuojamas Jo santykis su Bažnyčiomis. Jis nuolat bendrauja su Savąja tauta. Jis žino jos tikrąją padėtį. Jis stebi tvarką Bažnyčioje, tikinčiųjų pasišventimą bei atsidavimą. Nors Jis yra Vyriausiasis Kunigas bei Užtarėjas dangaus šventykloje, Jis vaizduojamas kaip vaikščiojantis tarp Savo Bažnyčių žemėje. Su nepailstamu budrumu ir neišblėstančiu gyvybingumu Jis stebi, ar negęsta kurio nors iš Jo sargybinių žibintuvų. Jei žibintuvai būtų palikti tik žmonių priežiūrai, liepsna greitai imtų smilkti ir išblėstų. Taigi būtent Jis yra tikrasis Viešpaties namų Sargas, tikrasis šventyklos kiemų Budėtojas. Jo nuolatinė priežiūra ir palaikanti malonė yra gyvybės bei šviesos šaltinis.

Kristus pavaizduotas laikantis dešinėje rankoje septynias žvaigždes. Tai užtikrina mus, kad jokia ištikima Bažnyčia

neturi bijoti nesėkmių, nes nė viena Visagalio saugoma žvaigždė negali būti išplėšta iš Kristaus rankos.

„Tai sako Tas, kuris laiko Savo dešinėje septynias žvaigždes“ (Apreiškimo 2, 1). Šie žodžiai ištarti Bažnyčios mokytojams – tiems, kuriems Dievas patikėjo didžiulę atsakomybę. Gerumo srovės, cirkuliuojančios Bažnyčioje, susijusios su Dievo tarnautojais, kurie turi atskleisti Kristaus meilę. Dievas valdo dangaus žvaigždes. Jis pripildo jas šviesos. Jis jas veda ir nukreipia jų kelius. Antraip, jos nukristų. Taip yra ir su Jo tarnautojais. Jie tėra įrankiai Jo rankose, ir visus gerus darbus jie atlieka su Jo jėga. Per juos sklinda Jo šviesa. Išgelbėtojas turi būti jų našaus darbo įkvėpėjas. Jeigu jie žvelgs į Jį, kaip Jis žvelgė į Tėvą, jie galės atlikti Jo darbą. Kai jie taps priklausomi nuo Dievo, Jis suteiks jiems Savąją šviesą, kad atspindėtų ją pasauliui.

Bažnyčios istorijos pradžioje Pauliaus išpranašauta nedorybės paslaptis pradėjo savo pražūtingąjį darbą – netikri mokytojai, apie kuriuos perspėjo Paulius, bruko savo erezijas, ir daugelis pateko į šių klaidingų mokymų pinkles. Kai kas neatlaikė išbandymų ir pasidavė pagundai išsižadėti tikėjimo. Tuo metu, kai Jonui buvo suteiktas šis apreiškimas, daugelis prarado savo pirmąją meilę Evangelijos tiesai. Tačiau Dievas per Savo gailestingumą neleido Bažnyčiai toliau risti atgal. Siųsdamas begalinės meilės žinią, Jis apreiskė jiems Savo meilę bei troškimą, kad jie užtikrintai darbuotųsi dėl amžinybės. *„Taigi prisimink, – prašė Jis, – nuo kur nupuolei, atsiversk ir vėl imkis pirmųjų darbų“* (Apreiškimo 2, 5).

Bažnyčia buvo pilna negerovių, jai reikėjo griežto žodžio bei apvalymo, todėl Jonas buvo įkvėptas užrašyti perspėjimo, priekaišto ir paraginimo žinią tiems, kurie, užmiršę fundamentaliuosius Evangelijos principus, sukėlė pavojų savo išgelbėjimo vilčiai. Tačiau priekaišto žodžiai, kuriuos Dievas mato būtinybę siųsti, visada išsakomi su švelnia meile bei ramybės pažadu kiekvienam atgailaujančiam nusidėjėliui.

„Štai Aš stoviu prie durų ir beldžiuosi, – pasakė Viešpats: – jei kas išgirs Mano balsą ir atvers duris, Aš pas jį užeisiu ir vakarieniausiu su juo, o jis su Manimi“ (Apreiškimo 3, 20).

O tiems, kurie kovų sukury turi išsaugoti savo tikėjimą Dievu, pranašas kalbėjo pagyrimo ir pažado žodžius: *„Aš žinau tavo darbus. Štai atvėriau prieš tave duris, ir niekas nebegali jų užrakinti; žinau, nedaug turi jėgų, bet išlaikei Mano žodį ir neatsižadėjai Mano vardo. [...] Kadangi tu laikeisi Mano paliepimo ištvirti, tai ir Aš tave apsaugosiu nuo išbandymo valandos, kuri ištiks visą pasaulį, kad būtų išmėginti žemės gyventojai“*. Tikintieji buvo raginami: *„Prabusk ir stiprink, kas dar tik merdi! [...] Ateisiu netrukus. Sergėk, ką turi, kad niekas neatimtų tavo vainiko“* (Apreiškimo 3, 8.10.2.11).

Būtent per tą, kuris skelbėsi esąs *„brolis ir sielvarto, karalystės bei ištvermės bendrininkas“* (Apreiškimo 1, 9), Kristus atskleidė Savo Bažnyčiai, kad ji turės kentėti dėl Jo. Žvelgdamas per ilgus tamsos ir prietarų šimtmečius, senyvas tremtinys matė daugybę žmonių, mirstančių kankinio mirtimi dėl savo meilės tiesai. Tačiau matė jis ir tai, jog Tas, kuris palaikė jo žemiškąją liudijimą, neapleis Savo ištikimųjų sekėjų persekiojimo šimtmečiais, kad jie galėtų tai išgyventi dar prieš laikų pabaigą. *„Nebijok būsimųjų kentėjimų! – skelbė Viešpats. – Štai velnias įmes kai kuriuos jūsiškius į kalėjimą, kad būtų mėte išbandyti. [...] Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką!“* (Apreiškimo 2, 10)

Ir visiems ištikimiesiems, kovojantiems su blogiu, Jonas girdėjo duodant pažadus: *„Nugalėtojai Aš duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, esančio Dievo rojuje! [...] Taigi nugalėtojas bus aprengtas baltais drabužiais, ir jo vardo neištrinsiu iš gyvenimo knygos. Aš išpažinsiu jo vardą Savo Tėvo ir Jo angelų akivaizdoje [...] Nugalėtojai Aš leisiu atsisėsti šalia Savęs, Savo soste, panašiai kaip Aš nugalėjau ir atsisėdau šalia Savo Tėvo Jo soste“* (2, 7; 3, 5.21).

Jonas regėjo Dievo gailestingumą, švelnumą ir meilę, sumišusius su Jo šventumu, teisingumu ir jėga. Jis matė,

kaip nusidėjėliai atranda Tėvą Tame, kuris privertė juos baisėtis savo nuodėmėmis. O po didžiosios kovos kulminacijos Jonas regėjo Sione žmones, *„kurie buvo pergalėję žvėrį, jo atvaizdą ir jo vardo skaičių, stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros. Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę“* (Apreiškimo 15, 2.3).

Gelbėtojas iškilo Jonui kaip *„liūtas iš Judo giminės“* ir Avinėlis, kuris *„buvo tarytum nužudytas“* (Apreiškimo 5, 5.6). Šie simboliai reiškia visagalės jėgos ir savęs išsižadancios meilės jungtį. Liūtas iš Judo giminės, toks siaubingas tiems, kurie atstums Jo malonę, bus Dievo Avinėlis paklusniesiems ir ištikimiesiems. Ugnies stulpas, kuris Įstatymo pažeidėjui reiškia siaubą bei rūstybę, yra šviesos, gailestingumo ir išlaisvinimo ženklas tiems, kurie vykdo Jo įsakymus. Ta pati ranka, kuri yra stipri nuraminti maištinguosius, bus stipri išvaduoti ištikimuosius. Kiekvienas, kuris yra ištikimas, bus išlaisvintas. *„Jis pasiųs Savo angelus, kurie skardžiais trimityų garsais surinks Jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo vieno dangaus pakraščio iki kito“* (Mato 24, 31).

Palyginti su milijonais pasaulio gyventojų, Dievo tauta bus kaip ir buvusi mažoji kaimenė; tačiau jeigu ji laikysis tiesos, kokia ji apreikšta Dievo Žodyje, Jis bus jos prieglobs-tis. Juos pridengs platus Visagalio skydas. Dievas visada yra dauguma. Kai paskutiniojo trimito garsas perskros mirusiųjų kalėjimą ir teisieji žygiuos į priekį triumfuodami bei šaukdami: *„Kurgi, mirtie, tavoji pergalė? Kurgi, mirtie, tavasis geluonis?!“* (1 Korintiečiams 15, 55), o paskui stos Dievo, Kristaus, angelų bei visų laikų ištikimųjų pusėje, Dievo vaikai sudarys akivaizdžią daugumą.

Tikrieji Kristaus sekėjai žengia paskui Jį per sunkiausias kovas, išsižada savęs bei kenčia skaudžius nusivylimus; tačiau taip jie suvokia, kokią kaltę bei vargą užtraukia nuodėmė, ir pradeda žvelgti į ją su pasibjaurėjimu. Jiems, Kristaus kančių dalininkams, yra lemta tapti ir Jo šlovės dalininkais. Šventame regėjime pranašas išvydo galutinį

Dievo likučio Bažnyčios triumfą: „Aš išvydau tarsi stiklo jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir žmones, kurie buvo pergaleję žvėrį, [...] stovinčius su Dievo arfomis ant stiklo jūros. Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę: 'Didingi ir nuostabūs Tavo darbai, Viešpatie, visagali Dieve! Teisingi ir tikri Taviieji keliai, tautų Valdove!'" (Apreiškimo 15, 2.3)

„Ir aš išvydau: štai Avinėlis bestovįs ant Siono kalno, o su juo šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai turinčių Jo ir Jo Tėvo vardus, įrašytus savo kaktose“ (Apreiškimo 14, 1). Šiame pasaulyje jų protai buvo pašvęsti Dievui; jie tarnavo Jam ir intelektu, ir širdimi; ir štai dabar Jis gali įrašyti Savo vardą jų kaktose. „Jie viešpataus per amžių amžius“ (Apreiškimo 22, 5). Jie neateina ir neišeina kaip elgetos, prašantys nakvynės. Jie yra iš tų, kuriuos Kristus kviečia: „Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite nuo pasaulio sukūrimo jums paruoštą karalystę!“ Jis sveikina juos kaip Savo vaikus, sakydamas: „Eikš į savo šeimininko džiaugsmą!“ (Mato 25, 34.21)

„Jie lydi Avinėlių, kur tik Jis eina. Jie atpirkti iš žmonijos, pirmienos Dievui ir Avinėliui“ (Apreiškimo 14, 4). Pranašo regėjime jie buvo pavaizduoti stovintys ant Siono kalno, pasirenkę šventajai tarnystei, vilkintys baltais drobiniais drabužiais, kurie simbolizuoja šventųjų teisumą. Tačiau visi, kurie seks paskui Avinėlių į dangų, pirmiausia turės būti sekę paskui Jį žemėje – ir ne baugščiai ar įnoringai, o su pasitikėjimu, meile bei nuolankiu paklusnumu, kaip kad kaimenė seka paskui ganytoją.

„Aš išgirdau iš dangaus garsus, tarsi didelių vandenų šniokštimą ir tarsi galingo griaustinio dundėjimą. [...] Niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus tuos šimtą keturiasdešimt keturis tūkstančius, atpirtus iš žemės. [...] Jie atpirkti iš žmonijos, pirmienos Dievui ir Avinėliui. Jų lūpose nerasta melo: jie be dėmės“ (14, 2–5).

„Ir išvydau šventąjį miestą – naująją Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo; ji buvo išpuošta kaip nuotaka savo sužadėtiniui. [...] Jos švytėjimas tarsi brangakmenio, tarsi jaspio ak-

mens, tviskančio kaip krištolas. Ji apjuosta dideliu, aukštu mūru su dvylika vartų, o ant vartų dvylika angelų ir užrašyti dvylikos Izraelio giminių vardai. [...] Dvylika vartų – dvylika perlų, kiekvienai vartai iš vieno perlo. Ir miesto gatvės – grynas auksas, tarsi vaiskus stiklas. Bet aš jame nemačiau šventyklos, nes Viešpats, visagalis Dievas, ir Avinėlis yra jo šventykla“ (Apreiškimo 21, 2. 11.12.21.22).

„Nieko prakeiktino nebebus. Mieste stovės Dievo ir Avinėlio sostas, ir Jo tarnai garbins Jį. Jie regės Jo veidą, ir jų kaktose bus Jo vardas. Nakties nebebus, jiems nereikės nei žiburio, nei saulės šviesos, nes Viešpats Dievas jiems švies“ (Apreiškimo 22, 3–5).

„Angelas parodė man gyvybės vandens upę, tvaskančią tarsi krištolas, ištekančią nuo Dievo ir Avinėlio sosto. Aikštės viduryje, tarp upės atšakų, auga gyvybės medis, duodantis dvylika derlių, kiekvieną mėnesį vedantis vaisių, o to medžio lapai tinka tautoms gydyti. [...] Palaiminti, kurie išsiplauna savo drabužius, kad įgytų teisę į gyvybės medį ir galėtų įžengti pro vartus į miestą“ (1.2.14).

„Ir išgirdau galingą balsą, skambantį nuo sosto: ‘Štai Dievo padangtė tarp žmonių. Jis apsigyvens pas juos, ir jie bus Jo tauta, o pats Dievas bus su jais’“ (Apreiškimo 21, 3).

58. TRIUMFUOJANTI BAŽNYČIA

Praėjo daugiau kaip aštuoniolika šimtmečių nuo tada, kai apaštalai buvo išplėsti iš savo darbų verpeto, tačiau jų triūso bei aukų dėl Kristaus istorija vis dar yra viena iš didžiausių Bažnyčios brangenybių. Ši istorija buvo užrašyta, vadovaujant Šventajai Dvasiai tam, kad visais laikais Kristaus sekėjams įkvėptų didesnę uolumą bei užsidegimą dėl Išgelbėtojo.

Jie vykdė įpareigojimą, kurį Kristus davė Savo mokiniams. Kryžiaus pasiuntiniams skelbiant Evangeliją, apsi-reiškia tokia Dievo šlovė, kokios lig tol neregėjo joks mirtingasis. Bendradarbiaujant dieviškajai Dvasiai, apaštalai atliko tokį darbą, kuris sudrebino pasaulį. Kiekviena karta nešė Evangeliją į visas tautas.

Šlovingi buvo rezultatai, lydėję Kristaus išrinktųjų apaštalų tarnavimą. Savo tarnystės pradžioje kai kurie iš jų buvo paprasti, neišsilavinę žmonės, tačiau jų pasišventimas savo Mokytojo darbui buvo beribis, ir, Jo vadovaujami, jie pasirengė didžiajam jiems patikėtam darbui. Jų širdyse viešpatavo malonė bei tiesa, įkvepianti jų motyvus ir valdanti jų veiksmus. Jų gyvenimas buvo paslėptas su Kristumi Dieve, o savasis „aš“ buvo užmirštas bei panardintas begalinės meilės gelmėse.

Mokiniai buvo žmonės, kurie mokėjo nuoširdžiai kalbėti bei melstis, žmonės, kurie sugebėjo įsitvirtinti Izraelio Galin-gajame. Kaip arti Dievo jie buvo ir atidavė asmeninę šlovę

Jo sostui! Jehova buvo jų Dievas. Jo garbė buvo jų garbė. Jo tiesa buvo jų tiesa. Bet koks išpuolis prieš Evangeliją giliai žeidė jų sielas, ir jie iš visų jėgų kovojo dėl Kristaus reikalo. Jie galėjo nešti gyvenimo žodį, nes buvo gavę dangišką patepimą. Jie daug tikėjosi, todėl labai stengėsi. Jiems apsireiškė pats Kristus, ir jie laukė Jo vadovavimo. Jų tiesos suvokimas ir pasipriešinimą galinčios atlaikyti jėgos buvo proporcingos jų Dievo valios vykdymui. Jėzus Kristus, Dievo išmintis bei stiprybė, buvo kiekvieno jų pokalbio tema. Jie aukštino Jo vardą – vienintelį po dangumi duotą vardą, per kurį žmogus gali būti išgelbėtas. Kai jie skelbė Kristaus, prisikėlusio Gelbėtojo tobulybę, jų žodžiai jaudino širdis, ir vyrai bei moterys buvo laimimi Evangelijai. Daugybė tų, kurie piktžodžiavo Gelbėtojo vardui ir nekentė Jo galybės, dabar išpažino esą Nukryžiuotojo mokiniai.

Savąją misiją apaštalai vykdė ne savo jėgomis, o gyvojo Dievo galybe. Jų darbas nebuvo lengvas. Pirmuosius krikščionių Bažnyčios darbus lydėjo sunkumai ir skaudi širdgėla. Plušantys mokiniai nuolat susidurdavo su nepritekliais, šmeižtu ir persekiojimais; tačiau jie nebrangino savo gyvybės ir džiaugėsi, kad yra pašaukti kentėti dėl Kristaus. Jų pastangų nelydėjo neryžtingumas, neapsisprendimas, silpnumas siekiant tikslo. Jie troško eikvoti savo jėgas ir būti naudingi. Jiems patikėtos atsakomybės suvokimas apvalė ir praturtino jų gyvenimą, ir dangaus malonė apsireiškė pergalėse, kurias jie pasiekė dėl Kristaus. Su visa Savo jėga Dievas veikė per juos, kad Evangelija triumfuotų.

Ant paties Kristaus sudėtų pamatų apaštalai pastatė Dievo Bažnyčią. Šventajame Rašte dažnai naudojamas šventyklos statymo įvaizdis, iliustruojantis Bažnyčios statymą. Zacharijas kalba apie Kristų, kaip apie Tą, kuris turi atstatyti Viešpaties šventyklą. Jis kalba apie pagonis, kaip apie pagalbinkus šiame darbe: „*Toli toli esantieji ateis ir padės statyti VIEŠPATIES Šventyklą*“. Pranašas Izaijas skelbė: „*Svetimšaliai tau atstatys mūrus*“ (Zacharijo 6, 12. 15; Izaijo 60, 10).

Rašydamas apie šios šventyklos statybą, Petras ragino: „Ženkite prie Jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus. Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų“ (1 Petro 2, 4.5).

Apaštalai triūsė žydų ir pagonių pasaulio karjeruose, rinkdami akmenis bei dėdami ant pamatų. Savo laiške Efezo tikintiesiems Paulius pasakė: „Vadinasi, jūs jau nebesate ateiviai nei svetimi, bet šventųjų bendrapiliečiai ir Dievo namiškiai, pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, turintys kertiniu akmeniu patį Kristų Jėzų, ant kurio darniai auga visas pastatas, tampantis šventykla Viešpatyje, ant kurio ir jūs esate drauge statomi kaip Dievo buveinė Dvasioje“ (Efeziečiams 2, 19–22).

Korintiečiams jis rašė: „Dievo man suteikta malone aš, kaip išmanus statybos vadovas, padėjau pamatą, o kitas stato toliau. Tegul kiekvienas žiūrisi, kaip ant jo statyti. Juk niekas negali dėti kito pamato, kaip tik tą, kuris jau padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. Ar kas ant šio pamato stato iš aukso, sidabro, brangiųjų akmenų, medžio, šieno, šiaudų, – kiekvieno darbas išaiškės. Teismo diena jį iškels aikštėn, nes ji pasirodys ugnimi, ir ugnis ištirs, koks kieno darbas“ (1 Korintiečiams 3, 10–13).

Apaštalai statė ant tvirto pamato, pačios Amžinosios Uolos. Šiam pamatui jie parinkdavo akmenis iš pasaulio. Šiems statybininkams nebuvo lengva – jų darbą itin apsunkindavo Kristaus priešų išpuoliai. Jie turėjo atsilaikyti prieš fanatizmą, prietarus bei neapykantą tų, kurie statė ant neteisingo pamato. Daugelis tų, kurie darbavosi kaip Bažnyčios statytojai, galėjo būti palyginti su Nehemijo laikų sienos statytojais, apie kuriuos parašyta: „Pareigūnai stovėjo užnugaryje visų Judo žmonių, atstatančių sieną. Nešėjai taip pat nešė savo nešulius, kad kiekvienas atliktų darbą viena ranka, o kita laikė ginklą“ (Nehemijo 4, 10.11).

Karaliai ir valdytojai, kunigai ir vyresnieji stengėsi sugriauti Dievo šventyklą. Tačiau, nepaisant įkalinimo, kan-

kinimo bei mirties, ištikimieji toliau vykdė savo darbą; ir pastatas augo, gražus bei simetriškas. Kartais darbininkus kone apakindavo juos supančių prietarų tamsa. Kartais jų jėgas kone pakirsdavo priešų smurtas. Tačiau su nesvyruojančiu tikėjimu ir nepalenkiamą drąsa jie tęsė darbą.

Nuo priešo rankos vienas po kito krito žymiausi statytojai. Steponas buvo užmėtytas akmenimis, Jokūbas nukirsdintas kardų, Pauliui nukirsta galva, Petras nukryžiuotas, Jonas ištremtas. Tačiau Bažnyčia augo. Nauji darbininkai užimdavo kritusiųjų vietą, ir akmuo po akmens buvo dedama ant pastato. Taip po truputį kilo Dievo Bažnyčios šventykla.

Po krikščionių Bažnyčios įkūrimo ėjo nuožmaus persekiojimo šimtmečiai, tačiau niekada netrūko pasiaukojančių žmonių, kuriems Dievo Bažnyčios statymas buvo svarbiau už jų gyvybę. Apie tokius parašyta: *„Dar kiti turėjo iškęsti patyčias ir plakimus, taip pat pančius ir kalėjimą. Jie buvo akmenimis mušami, pjūklais pjaustomi, kalavijo kirčiais žudomi, klaajojo prisidengę avikailiais ar ožkenomis, vargo, kentė priespaudą ir kankinimus. Jie, kurių pasaulis nebuvo vertas, slapstėsi dykumose, kalnuose, olose ir žemės plyšiuose“* (Hebrajams 11, 36–38).

Teisumo priešas darė viską, kad sustabdytų Viešpaties statybininkams patikėtąjį darbą. Tačiau Dievas *„nepaliko Savęs nepaliudyto geradarybėmis“* (Apaštalų darbų 14, 17). Buvo pakelti darbininkai, kurie sumaniai gynė kitados šventiesiems duotąjį tikėjimą. Istorija liudija apie šių žmonių ištvermę bei heroizmą. Kaip ir apaštalai, daugelis iš jų krito savo postuose, tačiau šventyklos pastatas nuolat augo. Darbininkai buvo žudomi, bet darbas judėjo į priekį. Valdensai, Jonas Viklifas (John Wycliffe), Husas (Huss) ir Jeronimas (Jerome), Martynas Liuteris (Martin Luther) ir Cvinglis (Zwingli), Kranmeris (Cranmer), Latimeris (Latimer) ir Noksas (Knox), hugenotai, Džonas ir Čarlzas Vesliai (John ir Charles Wesley) ir begalės kitų sukrovė ant pamatų medžiagą, kuri išliks per amžinybę. Vėlesniais metais sta-

tinį tobulino tie, kurie taip kilniai stengėsi skatinti Dievo Žodžio platinimą, bei tie, kurie savo tarnavimu pagonių kraštuose parengė kelią paskutiniosios svarbiosios žinios skelbimui.

Per šimtmečius, kurie praslinko nuo apaštalų laikų, Dievo šventyklos statyba niekada nesustojo. Mes galime atsigręžti per šimtmečius atgal ir regėti ją sudarančius gyvuosius akmenis, kurie spindi kaip šviesos kupini brangakmeniai klaidų ir prietarų tamsoje. Šie brangūs deimantai vis skaisčiau švytės per visą amžinybę, liudydami Dievo tiesos jėgą. Šių nugludintų akmenų žybsniai sukuria ryškų šviesos ir tamsos, tiesos aukso ir niekingų klaidų kontrastą.

Paulius bei kiti apaštalai ir visi teisieji, kurie gyveno iki jų, įnešė savo dalį į šventyklos statymą. Tačiau pastatas dar nebaigtas. Mes, gyvenantys šiais laikais, taip pat turime atlikti savo darbą. Mes turime statyti ant pagrindo tokią medžiagą, kuri atlaikys išbandymą ugnimi – auksą, sidabrą ir brangiuosius akmenis, kurie būtų „*lyg išdailintos rūmų atramos*“ (Psalmyno 144, 12). Tiems, kurie šitaip darbuojasi dėl Dievo, Paulius kalba pabrąsinimo ir perspėjimo žodžius: „*Kieno statybos darbas ant to pamato išliks, tas gaus užmokestį. O kieno darbas sudegs, tas praras užmokestį; jis pats išsigelbės, bet tartum per ugnį*“ (1 Korintiečiams 3, 14.15). Krikščionis, kuris ištikimai skelbia gyvenimo Žodį, vedamas vyrus ir moteris į šventumo ir ramybės kelią, deda ant pamato patvarią medžiagą, ir Dievo karalystėje jis bus pagerbtas kaip išmintingas statytojas.

Apie apaštalus yra parašyta: „*O jie iškelia vę visur skelbė žodį, Viešpačiui drauge veikiant ir jų žodžius patvirtinant ženklais, kurie juos lydėjo*“ (Morkaus 16, 20). Kaip Kristus išsiuntė Savo mokinius, taip šiandien Jis siunčia Savosios Bažnyčios narius. Jiems prieinama ta pati jėga, kurią turėjo apaštalai. Jei Dievas bus jų stiprybė, Jis dirbs kartu su jais, ir jų triūsas nebus veltui. Tesupranta jie, kad darbas, kuriame jie dalyvauja, yra paženklintas Viešpaties antspaudu.

Dievas Jeremijui pasakė: „Nesakyk: ‘Esu tik vaikas!’ Kur tik tave siųsiu, tu eisi, ką tik tau liepsiu, tą kalbėsi! Nebijok nieko, nes Aš esu su tavimi ir tave apsaugosiu. Tuomet VIEŠPATS ištiesė ranką ir palytėjo mano lūpas, tardamas: ‘Štai dedu Savo žodžius į tavo lūpas!’“ (Jeremijo 1, 7–9). Lygiai taip pat Jis įpareigojo mus kalbėti Jo suteiktuosius žodžius, jaučiant Jo šventą prisilietimą ant savo lūpų.

Kristus davė Bažnyčiai šventą įpareigojimą. Kiekvienas narys turi tapti šaltiniu, per kurį Dievas galėtų perteikti pasauliui Savosios malonės lobius, neišsemiamus Kristaus turtus. Labiau už viską Gelbėtojas trokšta, kad pasiuntiniai pristatytų pasauliui Jo Dvasią ir Jo charakterį. Labiau už viską pasauliui reikia Gelbėtojo meilės, atskleidžiamos per Jo atstovus. Visas dangus laukia vyrų ir moterų, per kuriuos Dievas galėtų apreikšti krikščionybės jėgą.

Bažnyčia yra Dievo atstovė, kurios pareiga – skelbti tiesą. Šiam darbui ją įgalioja pats Dievas, ir, jeigu ji ištiki- ma Jam ir paklusni visiems Jo įsakymams, joje išliks die- viškosios malonės tobulybė. Jeigu ji išliks ištikima, jeigu garbins Izraelio Viešpatį Dievą, nebus jėgos, kuri pajęgtų ją nugalėti.

Uolumas dėl Dievo ir Jo darbo įkvėpė mokinius su di- džiule jėga skelbti Evangeliją. Argi panašus įkarštis neturėtų degti ir mūsų širdyse, skatinantis pasakoti apie atperkančią meilę, apie Kristų ir Jo nukryžiuojimą? Kiekvieno krikščionio privilegija ne tik laukti Išgelbėtojo atėjimo, bet ir jį pasku- binti.

Jei Bažnyčia apsilinks Kristaus teisumo rūbą ir atsiribos nuo pasaulio bendrystės, jai išauš skaisti ir šlovinga diena. Dievo pažadas jai liks patikimas per amžius. Jis padarys ją amžinąja tobulybe, džiaugsmu daugybei kartų. Tiesa, atmesta ją niekinusiųjų ir nekentusiųjų, triumfos. Nors kartais ji, atrodo, vėluoja, jos pažanga niekada nesustojo. Kai Dievo žinia sutinka pasipriešinimą, Jis suteikia papildo- mą jėgų, ir ji gali padaryti dar didesnę įtaką. Apdovanota

dieviška galybė, ji prasiskverbs pro tvirčiausias užtvaras ir triumfuos įveikusi visas kliūtis.

Kas palaikė Dievo Sūnų Jo sunkumą ir auکوјimosi kupiname gyvenime? Jis matė Savo sielos triūso vaisius ir buvo patenkintas. Žvelgdamas į amžinybę, Jis regėjo džiaugsmą tų, kurie per Jo nusižeminimą gavo atleidimą ir amžinąjį gyvenimą. Jo ausys išgirdo atpirktųjų šūksnius. Jis girdėjo, kaip išgelbėtieji gieda Mozės ir Avinėlio giesmę.

Mes galime regėti ateitį ir dangaus palaiminimus. Biblijoje apreikšta būsimoji šlovė – šios scenos aprašytos Dievo ranka ir yra brangios Jo Bažnyčiai. Tikėjimu mes galime stovėti ant amžinojo miesto slenksčio ir girdėti malonų kvietimą, skirtą tiems, kurie šiame gyvenime bendradarbiavo su Kristumi bei laikė garbę kentėti dėl Jo. Kai buvo ištarti žodžiai: „Ateikite, Mano Tėvo palaimintieji“, šie žmonės sudėjo savo vainikus Atpirkėjui prie kojų, šaukdami: „Vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, imti galybę ir lobį, ir išmintį, ir stiprybę, ir pagarbą, ir šlovę, ir gyrių! [...] Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie gyrius ir pagarbą, ir šlovę, ir valdžia per amžių amžius!“ (Mato 25, 34; Apreiškimo 5, 12.13)

Čia atpirktieji pasveikina tuos, kurie atvedė juos pas Gelbėtoją, ir visi susijungia šlovindami Jį, numirusį tam, kad žmonės turėtų gyvenimą, prilygstantį Dievo gyvenimui. Kova baigta. Nebeliko sunkumų ir nesantaikos. Pergalės giesmės pripildo dangų, atpirktiesiems džiaugsmingai kartojant: „Vertas, vertas Avinėlis, kuris buvo nužudytas, bet gyvas vėl, kaip triumfuojantis nugalėtojas“.

„Paskui aš regėjau: štai milžiniška minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš visų giminių, genčių, tautų ir kalbų. Visi stovėjo priešais sostą ir Avinėlio akivaizdoje, apsisiautę baltais drabužiais, su palmių šakomis rankose. Jie šaukė skambiu balsu: 'Išgelbėjimas – iš mūsų Dievo, sėdinčio soste, ir Avinėlio!'“ (Apreiškimo 7, 9.10)

„Jie atėjo iš didžio sielvarto. Jie išplovė savo drabužius ir juos išbalino Avinėlio krauju. Todėl jie stovi priešais Dievo

sostą ir tarnauja Jam dieną naktį Jo šventovėje, o Sėdintysis soste išskleis ant jų padangtę. Jie nebealks, nebetroks, nebekepins jų saulė nei jokia kaitra, nes Avinėlis, kuris stovi priešais sostą, juos ganys ir vedžios prie gyvybės vandens šaltinių, ir Dievas nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių. [...] Jis nušluostys kiekvieną ašarą nuo jų akių; ir nebebus mirties, nebebus liūdesio nei aimanos, nei sielvarto, nes kas buvo pirmiau, tas praėjo“ (Apreiškimo 7, 14–17; 21, 4).

*Neužgesk pakeliui į Namus, piligrime,
Tartum žvakės liepsna, draskant vėjui,
Tartum meldai, išdžiūvusioj kūdroj apmirę,
Pasidavę likimui, į pragaištį eję...*

*Neužmik pakeliui į Namus, piligrime!
Juodą naktį budėk. Laikas trumpas!
Gyvybingai darbuokis kely į Gimtinę.
(Nors dažnokai pavargę suklumpam...)*

Neužgesk, neužmik, nenusilpk pakely, piligrime!

Zita Kirsnauskaitė

Vait, Elena

Vh-05 Apaštalų darbai: Jėzaus Kristaus Evangelijos skelbimas
/ Elen G. White; iš anglų kalbos vertė Jolanta Kriūnienė. –
Kaunas: Amžinoji Uola, 2007. – 448 p.

ISBN 978-9986-495-51-2

Šis veikalas, pagrįstas Šventojo Rašto „Apaštalų darbų“ knyga, yra įkvepianti istorija, pasakojanti apie I a. pirmuosius krikščionis – Kristaus mokinius, kurie su meile ir atsidavimu sėjo Evangelijos grūdus.

UDK 268

Elena Vait

APAŠTALŲ DARBAI

Jėzaus Kristaus Evangelijos skelbimas

Vertėja Jolanta Kriūnienė

Dailininkė Daiva Šulgaitė

Išleido „Amžinoji Uola“, Pašilės g. 122, 51302 Kaunas
Spausdino „Mažoji poligrafija“, Vokiečių g. 187, 45251 Kaunas
Kaina sutartinė